

Giới thiệu Oan Gia Ma Cà Rồng

Thế giới ma cà rồng - một thế giới chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của con người.

Ở thế giới này, có hai dòng họ Ma cà rồng là kẻ địch của nhau suốt ba đời.

Câu chuyện cũng bắt từ khi một cô gái có gia cảnh vô cùng bình thường cùng sống với mẹ của mình. Mẹ cô mắc một căn bệnh lạ, bác sĩ đã nói rằng không thể chữa được, ước nguyện duy nhất của bà là thấy cô được hạnh phúc với một gia đình nhỏ.

Vậy... sau này gia cảnh của cô gái sẽ ra sao? Cô có hoàn thành ước nguyện của mẹ mình? Bạn sẽ được biết nếu bạn theo dõi truyện

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tại một vùng đất xa xôi nào đó, trong một vương quốc xa lạ, một người phụ nữ đang hạ sinh... Bên ngoài, người kia cứ đi tới đi lui trước cửa

-Thưa Hoàng Vương, người đừng nên hấp tấp, hãy ngồi yên chớ để tổn hại đến thân thể

-Ngươi im đi cho ta, Hậu Vương đang đau vô cùng đau đớn thì làm sao ta đang ngồi yên được

-Nhưng thưa...

Oe~~oe~~. Tiếng khóc vang lên. Hoàng Vương bên bên ngoài liền xông cửa đi vào

-Là trai hay gái- Hoàng Vương hấp tấp hỏi

-Là con trai thưa Hoàng Vương

Hoàng Vương bồng con mình lên ôm vào lòng rồi đặt xuống nôi sau đó lại chỗ vợ mình

-Hậu Vương, nàng không sao chứ- Hoàng Vương ân cần hỏi thăm

-Là con trai hay con gái? - Hậu Vương mệt nhọc hỏi

-Là con trai, nàng giúp tộc ta nổi đời rồi. Người đâu, mang thuốc bổ đến cho Hậu Vương ngay

Chỉ trong chốc lát, một người nô tì mang thuốc đến ngay. Hoàng Vương liền chụp lấy chén thuốc mớm cho Hậu Vương

-Không cần biết là bên Bạch Vương Triều ra sao nhưng trước mắt ta đã có được một đứa con trai rồi. Hắc Vương Triều ta đã có người nối dõi rồi

Bên cạnh niềm vui đó, tại một vương quốc khác. Một người khác cũng đang hạ sinh. Vua Vương trước cửa cũng đi qua đi lại

- Hậu Nương của ta sao rồi, sao lâu vậy- Vua Vương bên ngoài nói

- Hậu Nương sẽ không sao, mong Vua Vương đừng lo lắng

Oe~. Nghe tiếng khóc, Vua Vương liền bước vào nhưng có một nô tì đã ngăn cản

-Mong Vua Vương đừng bước. Hậu Nương vẫn còn hạ sinh

Vua Vương tiếp tục xột ruột ở ngoài nhưng chỉ trong chốc lát thì tiếng khóc khác vang lên. Vua Vương liền đi vào ngay lập tức

-Là con trai hay gái

-Là một trai, một gái thưa Vua Vương

-Cái gì, ta đây vốn chẳng ưa con gái. Mau, vứt nó đi

Nghe đến đây, Hậu Nương liền bật dậy

-Đừng mà Vua Vương, dù sao nó cũng do thiếp đứt ruột sinh ra. Xin ngài đừng làm như vậy mà

Thương HậU Nương, Vua Vương không tra cứu chuyện này nữa đi ra ngoài

- Tất cả chạnh chùng HậU Nương, Nếu HậU Nương ngu thì phải bắt đứa con gái đó văng vào rừng cho thú dữ ăn thịt cho ta. Còn nữa, chuyện HậU Nương hạ sinh con gái không được tiết lộ ra ngoài

-Tuân lệnh thưa Vua Vương

Không ngờ HậU Nương đã cho một nô tỳ nghe lén

-Thưa HậU Nương, Vua Vương muốn... văng đứa nhỏ ạ

- Cái gì?? Không được, ta không cho phép. Đi, đi ra ngoài hết cho ta

Mọi nô tỳ ra ngoài tất chỉ còn HậU Nương và hai đứa nhỏ. Bà bước lại chỗ cái nôi hai đứa con của mình ôm đứa con gái lên nhìn lại đứa con trai

-Ta xin lỗi con, con hãy ở lại sống tốt với cha nha con

Sau khi nói xong, HậU Nương đi lại lấy một số đồ đạc rồi chạy đi ra ngoài. Hiện tại, Vua Vương đang nhìn qua sổ sách thì có người chạy vào

-Thưa vua Vương, HậU Nương... đã đi mất rồi

-Cái gì- Vua Vương đứng khựng dậy- Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không hả?

-Mong Vua Vương bớt giận, mong Vua Vương nguôi giận

Lại có thêm một người khác chạy lại

-Thưa Vua Vương, đã có người nhìn thấy HậU Nương đang ở cánh rừng phía đông

-Vậy sao? Đích thân ta sẽ đi. Mau

Vua Vương đi ra ngoài đúng lúc HậU Nương đang chuẩn bị chạy vào rừng

-HậU Nương!!- Vua Vương lên tiếng

HậU Nương quay lại

-Đừng nói gì thêm nữa thưa Vua Vương à, thiếp sẽ không để con thiếp bị mệnh hệ gì đâu

HậU Nương nói xong rồi chạy vào trong rừng. Vua Vương thấy vậy tức giận phóng một luồng sức mạnh vào người HậU Nương

-HậU Nương, nếu nàng không chịu quay về, ba ngày sau nàng sẽ không sống nổi nữa đâu

HậU Nương biến mất dạng

-Thưa Vua Vương, ngài định giết HậU Nương luôn sao?

-Không, Thứ ta cho vào người nàng ấy sẽ khiến nàng chết dần chết mòn theo năm tháng mà thôi. Ta vẫn mong... nàng ắt sẽ quay lại

Trong rừng, HậU Nương vì kiệt sức quá ngồi xuống một gốc cây

-Con gái của mẹ, mẹ sẽ biến con thành con người để con không bị bọn người đó bắt lại. Sau đó hai mẹ con ta sẽ sống yên bình trên đất nước con người. Nha con

HậU Nương dùng sức lực còn lại của mình phong ấn dòng máu Ma cả rồng đang chảy trong người cô bé sau đó ôm cô bé chạy tiếp đến một thành phố lớn

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

20 năm sau, trên con phố nhộn nhịp, tại một căn chung cư nhỏ nhỏ, một cô gái đang đứng trước gương chỉnh chu lại bản thân. Tóc cột lên một chùm, sửa sang lại chiếc váy của mình lấy cặp sách đến chiếc bàn dành cho hai người. Cô đặt cặp sách mình xuống rồi đến chỗ mẹ mình diu mẹ mình dậy

-Mẹ ơi, Thiên Di của mẹ chuẩn bị xong rồi, lên ăn cơm đi

-Thiên Di à, để mẹ, con đi học đi chớ kéo trễ- Mẹ Thiên Di vừa ngồi dậy vừa nói

Thiên Du thờ dài

-Mẹ à, lo cho con làm gì, bản thân mẹ còn lo chưa nổi mà

-Con nhóc này- Mẹ Thiên Di nhún vai Thiên Di một cái- Mẹ chỉ có mình con, không lo cho con thù lo cho ai đây

-Chắc... mẹ, con đã 20 rồi mà, con tự lo cho bản thân được

-Được rồi được rồi, mẹ thua mẹ thua. Ăn cơm nào

Hai người ăn cơm. Khi ăn xong mặc dù đã gần trễ học nhưng Thiên Di không hề lúng túng mà con ung dung nhìn và chờ mẹ mình ăn xong xếp dọn sạch sẽ mới rời khỏi nhà

-Thưa mẹ con đi học

Thiên Di chạy thật nhanh đến trạm xe bus mặt dù cô đang mặt váy nhưng xe bus đã chạy. Thế là cô trễ xe

-Haiz... lại trễ nữa rồi

Một chiếc xe con trắng từ đằng xa thấy cô trễ xe chạy tới định mời cô lên xe nhưng cô đã chạy đi mất đến con hẻm đối diện

-Bộ cô ta định chạy bộ chắc- Một người con trai trong xe nói

-Điện hạ, ta đi được chưa ạ- Một người khác ngồi trên chỗ lái xe nói. Là một người con trai trạc tuổi

-Đợi chút- Người con trai đó đeo một chiếc kính đen nói- Nhan, Lấy cho ta cái bản đồ ở khu vực này

Người con gái tên Nhan trên hàng ghế trước liền gấp rút lấy ra

-Đây thưa điện hạ

Người con trai đằng sau lật ra xem, lấy tay chỉ vào bản đồ "Cô ta có thể chạy băng qua đường này để đến trường một cách nhanh nhất"

-Mau chạy đến trường đi nhanh lên Hạo(biệt danh tên lái xe)

Chiếc xe bắt đầu chạy với tốc độ nhanh nhất. Phía Thiên Di, cô đi từ con hẻm này sang con hẻm khác. Vì cái cặp quá vướng, cô cột hẳn nó lên thắt lưng rồi bắt đầu chạy với một tốc độ kinh hoàng. Được một lúc sau, cô đến trường ngay cái lúc chiếc xe bus kia vừa đến. Cô đang đứng bên kia đường thờ dốc sau đó chỉnh lại quần áo rồi bắt đầu sang đường nhưng một chiếc xe con trắng đã chặn lại. Nhan bước ra khỏi xe mở cửa cho chàng trai kia ra ngoài. Không bận tâm, Thiên Di chạy vào trường ngay vì đã gần trễ giờ học. Bên kia đường thì có một đám học sinh nữ đang nhìn người con trai đó với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống

-Thú vị- Người con trai tháo kính ra nói ý chỉ Thiên Di

Chiếc xe được đậu trước trường sau đó cả ba cùng vào trường. Khi họ vào trường, ai ai cũng nhìn vì vẻ đẹp tuyệt của ba người. Tên đi trước Nhan với Hạo bước đi nhìn rất ngầu. Còn hai người đằng sau thì lạnh lùng một cách khiến ai cũng mê mẩn. Họ đi trên đường mà cứ nghe những tiếng la hét của mấy bạn nữ, một số bạn còn ngất đi. Người con trai cười lên lộ ra chiếc răng nanh nhỏ khiến ai nhìn cũng muốn yêu. Vào trong lớp, Thiên Di ngồi xuống thờ hồn hên

-Lại trễ xe nữa hả- Một người con gái trên bàn trên hỏi thăm

-Mình mà đến sớm ba giây thôi là không trễ rồi

-Thiên Di à để mình lau mồ hôi cho nha- Một thằng bóng bên cạnh nói đùa con gái kia nói

-À Thiên Di à, mình nghe nói hình như có học sinh mới hay sao í, không phải là một mà là ba

-Vậy hả, sao cậu biết

-Bà này nhiều chuyện quá mà- Nhi chỉ ngay thằng bóng bên cạnh

-Ê bà kia, tui hông phải là nhiều chuyện mà chỉ là nói hơi nhiều thôi

Thiên Di cười khì. Tiếng chuông vào lớp ngân lên. Mọi người về chỗ ngồi. Thầy giáo bước vào

-Chào buổi sáng các em- Thầy giáo nói

-Tụi em chào thầy ạ- Cả lớp chào lại

-Hôm nay chúng ta sẽ có thêm một số học sinh mới nên... các em hãy giúp đỡ bạn nhé

Ba người hồi sáng bước vào như ánh sáng mặt trời, bạn nữa nào cũng cuốn lên như nhìn thấy vàng. Con Thiên Di, cô lắc đầu cúi xuống ôn bài. Hai ông bà ở trên kia cũng không phải là thành phần ngoại lệ trong lớp mắt miệng mở to nhìn họ

-Trai đẹp gái đẹp không à Bảo Bảo ơi

Bảo Bảo là tên người con gái. Cô cũng khẽ gật đầu. Còn người kia tên Đồng Mạc

-Em này tên Nhan, Hạo và đây là Triệu Giã. Hai em Nhan và Hạo ngồi sau bàn của bạn Thiên Di còn Triệu Dã ngồi chỗ bàn bạn Thiên Di nhé

Thiên Di giật mình ngược mặt lên

-Em á- Thiên Di nói

-Thiên Di à, em thông cảm nha

Thiên Di buộc mình gật đầu đồng ý vì cô không thích ngồi chung với ai cả. Triệu Giã bước xuống chỗ Thiên Di. Thiên Di ngược lên nhìn. Cậu ta liền nháy mắt một cái

-Làm cái trò mèo gì vậy, ngồi đi

Cái thái độ này khiến cho Triệu Giã không khỏi xấu hổ. Nhan thấy vậy bước lên nhưng Triệu Giã cản lại

-Về chỗ đi- Anh ra lệnh

Anh cũng về chỗ tự hỏi "Cô gái này có phải là con gái không vậy, thấy trai đẹp mà... thú vị đây"

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Trong tiết học, Triệu Giã cứ nhìn mãi về hướng Thiên Di khiến cô không khỏi bực mình

-Cái tên Triệu Giã kia, sao cứ nhìn người ta hoài vậy, biết như vậy là mất lịch sự không

Nhan nghe vậy tức giận đứng lên nhưng Hạo đã cản lại

-Đừng, điện hạ không muốn đâu

-Từ trước tới giờ chưa có cô gái nào dám lớn tiếng với điện hạ như vậy, thật không thể tha thứ. Hạo, cậu không tức sao

-Tức??? Tất nhiên là có chứ nhưng cậu nhìn đi, điện hạ đang rất vui vẻ mà

Nhan nhìn qua, đúng là Triệu Giã đang vui vẻ thật. Chính vì vậy cô không tra cứu nữa. Tiết học kết thúc, tiết học mới bắt đầu, một người lạ mặt bước vào

-Ủa ai đây- Một người trong lớp hỏi

Thầy chủ nhiệm từ bên ngoài lật đật bước vào

-Thầy xin lỗi các em thầy quên giới thiệu đây là giáo sư chuyên ngành về ma cà rồng và hôm nay, chỉ có một tiết này thôi, giáo sư sẽ cho chúng em biết rõ hơn về ma cà rồng nên các em hãy hợp tác với giáo sư nha. Chúc giáo sư may mắn- Thầy giáo vỗ vai giáo sư- Tạm biệt các em- Rồi ra ngoài

Khi thầy mới ra ngoài, cả lớp nhốn nhập lên

-Trời ơi, mình chờ lâu lắm rồi. Hồi nhỏ chỉ nghe sơ qua thôi, hôm nay ta sẽ hiểu hơn luôn đó

Mọi người cứ nói, Thiên Di thù chả biết gì cả. Thấy vậy giáo sư hỏi

-Em Thiên Di phải không? Em biết gì về ma cà rồng nói cho tôi nghe nào

Thiên Di chậm rãi đứng lên

-Dạ... em không biết là... có ma cà rồng tồn tại trên đời ạ

Giáo sư hơi ngạc nhiên

-Hả... em nói gì, ít ra từ nhỏ em cũng nghe ba mẹ nói về chuyênb này chứ. Ai ai trong lớp cũng biết mà

- Giáo sư chắc không, toàn bộ người trong lớp luôn hả

-Đúng đó Thiên Di, ai cũng có quyền được biết mà... -Một người trong lớp nói

-Chuyện Thiên Di không biết khó tin lắm- Một người khác tiếp

-Em có mồ côi cha mẹ không?

-Em đã sống với mẹ hơn 20 năm nay rồi

-Thôi bỏ đi, chúng ta bắt đầu vào tiết học nào. Như chúng ta đã biết, thế giới ma cà rồng tồn tại song song với thế giới chúng ta. Đặc điểm nhận dạng của họ là da họ cực kì trắng, thân nhiệt tùy theo nhiệt độ của môi trường. Nếu trời lạnh thì cơ thể họ sẽ tăng lên còn nếu trời nắng thì nhiệt độ cơ thể sẽ hạ xuống, mắt của họ sẽ đỏ lên nếu đứng ngoài trời nắng quá lâu... em kia- Giáo sư nhìn vào sơ đồ lớp- Triệu Giã- Triệu Giã giật mình- Em thuật lại những gì tôi vừa nói cho tôi

Triệu Giã này giờ cứ nhìn Thiên Di khiến giáo sư để ý. Anh đứng lên một chút rồi bằng ý nghĩ, Nhan nói chuyện với Triệu Giã "Điện hạ, là về ngoại hình nhận dạng của chúng ta". Triệu Giã bắt đầu nói

-Dạ thưa giáo sư là da trắng, mắt chuyển đỏ khi đứng ngoài trời nắng lâu, thân biến đổi theo nhiệt độ môi trường, ma cà rồng có thể đọc được suy nghĩ của con người nhưng không thể đọc được suy nghĩ của nhau..

"Điện hạ nói quá rồi". Hạo nhắc nhở. Triệu Giã im bật mặt nghênh nghênh ngời xuống

-Sao em biết được mấy chuyện này, tôi vẫn chưa nói đến mà

Triệu Giã lấy tay chỉ vào mình

-Em... là thánh haha

-Thôi không tra cứu chuyện này nữa. Chúng ta tiếp tục. Thức ăn của cả rồng là máu của chúng ta, con người. Chúng ta phải đề phòng chúng để bảo vệ bản thân. Chúng ghét nhất là tỏi và bột gạo nếp nên chúng sẽ không dám lại gần khi các em có thứ này trong mình. Nhưng... một số ma cà rồng không hề sợ mấy thứ này đâu nha. Mà còn nữa, mỗi năm thế giới con người sẽ có một trường cho ma cà rồng nhập học để tạo sự hòa thuận với nhau. Không chừng trường này sẽ được chọn đấy

Reng... reng... Hết tiết học

-Haiz... một tiết học mà chẳng được gì... có điều này giáo sư muốn nói nữa đó là ma cà rồng nếu là nam thì rất đẹp trai mà nếu là nữ thì rất đẹp gái đó bye bye

Giáo sư bước ra ngoài. Cả lớp bắt đầu nháo nhào lên

-Trai đẹp, gái đẹp không kia. Ước gì họ vào đây học cho mới mẻ chút chứ nhìn mấy cái mặt ngoài kia chai sạm luôn rồi

-Không cần nói là tội Ma cà rồng kia, Thiên Di lớp chúng ta cũng đủ hạ gục nam sinh cả trường rồi- Bảo Bảo nhí nhảnh nói

Thiên Di cười mi้ม lộ ra cái má lún đồng tiền. Nó hợp hôn Triệu Gia rồi!!

-Mà Thiên Di à, cậu thật sự không biết về chuyện ma cà rồng hả

Thiên Di lắc đầu vô cùng dễ thương

-Dù sao cũng đã biết rồi mà, không cần nói đến nữa đâu- Thiên Di nói

Tiết học cuối cùng diễn ra, chẳng có gì đặc biệt. Không gian đang im lặng, bỗng cái lao phát thanh vang lên

-Các em họ sinh thân mến, hôm nay, tôi là thầy hiệu trưởng xin thông báo với các em một chuyện... Trường chúng ta chính là trường được chọn để cho các ma cà rồng nhập học nên... các em hãy chuẩn bị tinh thần nha. Chúc các em may mắn và hòa đồng với các bạn nha. Ngày mai sẽ là ngày nhập học của họ đó. Chúc các em may mắn

Loa tắt, cả lớp nháo nhào lên bàn tán này nọ còn Thiên Di, có một chút muộn phiền trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Buổi học kết thúc, Thiên Di cùng các bạn lên xe bus và cùng về nhà. Thiên Di vốn dĩ là người hay say xe có nhiều người như thế này nhưng hôm nay chỉ vì cứ nghĩ mãi đến những chuyện về ma cà rồng nên cô quên mất

-Thiên Di à, có thấy khó chịu chỗ nào không? - Bảo Bảo hỏi thăm

-Ồ.. không sao, mình khỏe

Đến bến xe bus, mọi người bước xuống mỗi người về một ngả. Thiên Di về một hướng còn Đồng Mặc và Bảo Bảo về một hướng

-Tạm biệt, về cẩn thận nha Thiên Di

Bảo Bảo và Đồng Mặc đồng thanh nói và Đồng Mặc không quên tặng một cái hôn gió cho Thiên Di. Cô quay mặt đi về nhà thật nhanh nhưng tới một đoạn đường vắng thì cô có cảm giác như đang bị ai theo dõi

-Ai vậy, ra đi

-Bị phát hiện rồi... ra đi

Là hai người môn nam một nữ

-Sao hai người lại theo tôi

Bỗng nhiên Thiên Di cảm nhận có ánh mắt đang nhìn về hướng mình từ đằng sau. Hai người kia cũng giật mình. Rồi có một ánh mắt lóe lên, hai người kia liền chạy đến

-Điện gia à xin đừng chạy nữa mà

Thiên Di không hiểu gì cả chân tiếp tục bước đi

-Ma cà rồng?? Chắc thế giới sẽ đảo lộn luôn mất... lại nhập học vào trường mình nữa chứ haiz..

Thiên Di về đến nhà

-Thưa mẹ con mới học về

Thiên Di bước vào đã thấy bàn ăn dọn sẵn. Ánh mắt cô lóe lên sự lo lắng

-Mẹ à, mẹ đâu rồi

Thì ta mẹ cô đang ở dưới bếp

-Con về rồi đó hả

-Sao mẹ lại làm những chuyện này, sức khỏe của mẹ...

-Mẹ không sao, ít ra con cũng để mẹ lo động chân tay một chút chứ. Thôi, ra ăn cơm, mẹ nấu xong rồi

Buộc lòng, Thiên Di vào cất cặp rồi ra ăn cơm. Trong lúc ăn cơm, nhớ đến chuyện trong lớp Thiên Di buột miệng hỏi

-Mẹ à... chuyện về những con ma cà rồng..

Nghe đến đây, mẹ Thiên Di bỗng nhiên bị sặc. Thấy vậy Thiên Di liền rót một cốc nước mang lại cho bà

-Mẹ có sao không, uống nước đi nà

Mẹ cô uống vào rồi thở phào nhẹ nhõm

-Lúc nãy con hỏi cái gì vậy??

-Không không có gì, mẹ ăn cơm tiếp đi- Thiên Di vừa lắc đầu vừa nói

Hai người tiếp tục ăn cơm. Sau khi ăn xong, Thiên Di dìu mẹ mình về giường rồi xếp dọn "Có lẽ mình không nên hỏi chuyện đó thì còn hơn". Xếp xong cô lên giường của mình học bài để chuẩn bị cho ngày mai. Đột nhiên cô nghe tiếng xột xoạt ngoài vườn. Cô ra xem thử thì đột nhiên một bóng đen lao ra sau lưng cô và phía trước là hai người lúc trước

-Điện gia à... ngài ở đâu

-Câu là ai vậy- Thiên Di hỏi

Suyt... người con trai đó đưa tay lên miệng. Vì trời tối quá nên Thiên Di không nhìn thấy người kia

-È hem- Có tiếng ho khan từ đằng sau

Người con trai núp sau Thiên Di quay phắt lại

-Tìm thấy rồi nha

Thấy thấp thoáng tóc bay trong gió nên Thiên Di cũng hiểu được đó là con gái

-Kiều An, tha cho ta đi mà, làm ơn đi nha- người đó nói giọng như cần xin

-Không bao giờ, đi

Người đó nắm áo người con trai đó dẫn đi nhanh như gió khiến Thiên Di ngỡ như đó là một giấc mơ

-Ngày hôm nay là ngày gì vậy trời

Thiên Di bực tức vào nhà ngủ. Sáng hôm sau, cô lại trẻ xe bus và phải chạy đường tắt để đến trường. Khi mới đến trường cô đã thấy thăm dò trước cổng trường và hai hàng học sinh đứng hai bên như những fan hâm mộ ca sĩ. Một hàng xe lần lượt lao tới, mỗi xe bước ra khoảng 10 người lần lượt bước vào trong. Thiên Di không để tâm qua đường. Cô thấy được có đến 10 chiếc xe. Không bận tâm cô chen chúc trong đám người và vào trong. Ôi hôm nay sao trên hành lan trường vắng thế, cả thầy giám thị cũng nhiều chuyện mà ra xem. Bào trong lớp, cop bắt ngờ ví thấy ba người kia đang ngồi trong lớp nên Thiên Di hơi bất ngờ nhưng rồi cũng về chỗ lấy sách vở ra ôn bài. Triệu Giã thấy cô liền chuyển hướng mắt sang nhìn cô. Thiên Di khoa chịu nói

-Bộ hôm qua cậu không thăm gì hết hay sao, đừng nhìn người khác như vậy ảnh hưởng lắm biết không?

-Thiên Di à, mong cậu đừng lớn tiếng với điện hạ nữa được không nếu không chúng tôi sẽ không tha đâu- Nhan nói

-Nhan à, người im một nước có ảnh hưởng đến ai không

-Điện hạ??? Thật là kì cục

Thiên Di bỏ ra ngoài nhưng khi mới bước ra thì đám học sinh ma cà rồng kia bước vào chạm phải nên cô té nhào. Vai cô đập vào cánh cửa nên nó hơi đau

-Á!!!

-Có sao không- Là một chàng trai cao to rất tuấn tú mặt âu phục màu đen

-Không.. không có gì

Thiên Di ôm vai mình lắc đầu nói. Người con trai đó đưa mắt nhìn vào trong thì thấy Triệu Giã liền cúi đầu chào một cái rồi đi. Thiên Di thấy lạ vô cùng nhìn vào bên trong rồi bước vào. Một lúc sau, khi họ đã nhận lớp hết thì mọi người trong lớp về lại

-Haiz... chẳng có trai xinh gái đẹp nào chuyển vào lớp mình cả buồn ghê- Một người trong lớp than thở

Thầy giáo bước vào cùng với đám học sinh

-Thầy ơi, sao chẳng có ai chuyển vào lớp mình hết vậy

-Ha, lớp mình đã đủ thành viên thi tuyển vào làm gì nữa

-TRỜI~~~~~ Cả lớp thanh thở nằm dài xuống bàn

-Thôi học nào- Thầy giáo nói

Mọi người ngồi dậy chuẩn bị vào tiết học một cách nghiêm túc

-Có sao không?- Triệu Giã hỏi ân cần

-Sao... chuyện gì, bộ tôi có bị gì hả?- Thiên Di đưa khuôn mặt ngu ngơ hỏi

-Nói dối nữa hả, lúc nãy chẳng phải bị té sao, người ta quan tâm mà con nói

Nhận ra Thiên Di đổi giọng

-Không... không sao, cảm ơn đã quan tâm

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Giờ ra chơi, Thiên Di được thầy cô nhờ vả đi kiểm tra sĩ số của các lớp. Khi cô mới rời khỏi Triệu Giã đã hỏi

-Chuyện này là sao, sao Thiên Di lại phải làm những chuyện này

-Thiên Di vốn là một người tốt bụng lại thật thà nên một số công việc của trường do Thiên Di làm được hoàn thành rất tốt

-Vậy chuyện này là chuyện thường nhiên rồi sao?

Bảo Bảo gật đầu rồi đột nhiên có mấy nữ sinh mặt cười cười bước đến trước mặt Triệu Giã

-Có chuyện gì hả- Triệu Giã ngơ ngác hỏi

-Không có gì, chủ là một lời cảnh báo- Một hs nữ nói

-Cảnh báo???

-Tốt nhất là cậu đừng đại dốt mà động vào Thiên Di nhá, nếu không thì- Nữ học sinh đó lấy tay chém ngang cổ- Chính vì vậy nên cái lớp này mới ngoan như vậy đây

Họ bước đi. Bảo Bảo ở đằng sau cung cười thầm với một số bạn khác trong lớp nữa kể cả nam lẫn nữ. Triệu Giã bây giờ tâm trí hơi rối loạn, anh không thể đọc được suy nghĩ của họ vì nó khá là phức tạp, nó cứ trộn lẫn vào nhau. Phía bên Thiên Di, cô đang đi kiểm tra sĩ số từng phòng. Nhưng không may đang đi thì đụng trúng một người con gái thuộc dòng tộc ma cà rồng. Mực bút đã bị quệt lên đó

-Tôi xin lỗi, cậu có sao không

-Trời ơi dơ áo rồi

Cô ta nhìn áo rồi ngược lên nhìn Thiên Di. Thấy vậy cô liền cởi chiếc áo ấy ra(bên trong vẫn là một chiếc áo sơ mi trắng còn bên ngoài chỉ là áo khoác) ném thẳng vào Thiên Di

-24h, chỉ 24h thôi phải mang chiếc áo nguyên vẹn về đây nếu không... dành thời gian mà bên người nhà đi

-Trời ơi, Thiên Di bị cảnh báo, Thiên Di chỉ có mình mẹ mà nếu mất mẹ thì cậu ấy biết ở với ai- Một người nói

-Hay ta xin giúp cậu ấy đi- Một học sinh khác

-Thôi đi, cậu nên biết ma cà rồng không bao giờ thay đổi ý định mà. Còn nếu chúng ta đi xin giúp không chừng gia đình mình cũng bị liên lụy luôn đó

Thiên Di nghe cũng hiểu được mọi chuyện. Cô ôm chặt chiếc áo vào lòng "Sinh mạng của mẹ phụ thuộc vào chiếc áo này". Gương mặt cô bây giờ tái

nhọt, cô mang nó về lớp thần thờ. Bảo Bảo và Đồng Mạc thấy vậy liền chạy lại hỏi thăm

-Chuyện gì xảy ra nhìn cậu nơ phờ vậy

Thiên Di giật mình quạt sang

-Ồ... mình khờ sao

-Cậu cầm cái gì trên tay vậy- Đồng Mạc hỏi

-Không có gì đâu mà

Triệu Giã ngồi đây cũng nhìn thấy gương mặt âu lo của Thiên Di. Anh chăm chú thật kĩ nhìn vào Thiên Di để đọc suy nghĩ của cô ấy nhưng lạ thay anh không đọc được. Thiên Di quay sang thấy Triệu Giã nhìn mình liền tiến tới

-Nhìn cái gì???

Triệu Giã giật mình quay mặt đi chỗ khác

-Không... không có gì

Thiên Di cất đồ rồi định ra nhà vệ sinh nhưng gặp một nữ ma cà rồng. Thiên Di cúi đầu xuống không ngước lên bước qua

-Cậu đang cần giúp đỡ đúng không, chiếc áo???

Thiên Di quay phắt lại

-Sao cậu biết... không lẽ cậu đọc suy nghĩ của mình???

Không có, không hiểu sao nhưng hình như cậu có gì đặc biệt hay sao í, mình hoàn toàn không thể đọc được. Đây, mình có cái áo này cũng giống nó. Cậu lấy mà trao đổi đi

-Nhưng... sao cậu lại làm như vậy- Thiên Di cầm nó- Tội mình hình như mới gặp lần đầu

-Đơn giản vì mình không thích nhỏ đó, cho dù là cùng tộc nhưng nó cứ xem như nó là công chúa vậy cho nên cậu hãy cầm lấy đi. Nha

Người đó tạm biệt rồi bỏ đi. Thiên Di bây giờ vô cùng mừng rỡ chạy đi gặp người con gái đó trong đám học sinh đông đúc

-Đây là chiếc áo... cậu nhận đi

Cô gái đó nhận lấy rồi đột nhiên ném nó xuống đất

-Cô muốn gì đây, sao cô dám lấy áo người khác cho tôi mất hả...

Thiên Di đứng chết lặng không nói gì. Chợt cô gái lúc nãy lao vào

-Chính vì cái thói không xem trọng đồ đạc của cô nên mới xảy ra sự cố này đó

-Nhã kì??? Là mày??? Thì ra đây là áo của mày à haha, nó dơ rồi

Nhã kì tức giận bỏ đi. Cô gái đó cười đắc ý đi vào lớp. Thiên Di bước tới nhặt chiếc áo lên ôm nó vào lớp. Chuyện này.... bị Triệu Giã tình cờ thấy hết. Trong lúc về, nước mắt Thiên Di không khỏi chảy. Triệu Giã nhìn thấy mà thấy khó chịu trong lòng vì từ trước đến giờ... anh chưa nhìn thấy con gái khóc

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chiều đến, hôm nay lúc Thiên Di về nhà vô tình để quên chiếc máy tính trên trường nên phải vào lại lấy... cô đã trễ xe bus. Không còn cách nào khác cô phải đi bộ về. Ngay thời điểm đó, cô gái lúc trước đã cư xử thô lỗ với Thiên Di đang đứng trước chung cư nhà cô

-Ồ đây có mùi của cô ta...

Cô tiến vào trong, căn nhà tối om. Nhưng vì cô là ma cà rồng nên chuyện này đối với cô cũng như ban ngày thôi. Cô thấy một người đang nằm trên giường mắt nhắm im lìm

-Mẹ cô ta kia

Cô bước thật nhanh tới. Định động tay vào người đó thì có bóng đen xuất hiện sau lưng. Cô giật mình quay lại rồi tròn mắt lên. Đứng lưỡng lự một chút rồi quỳ xuống

-Cung kính Vua Vương

-Miễn... Ngươi đang định làm gì người đó vậy

-Dạ... tôi chỉ định hút chút máu thôi ạ. Thật ra tôi đang cần máu

-Câm, ta có nói cho ngươi hút máu người đang bệnh không? Và... ngươi không biết đây... là ai không

-Dạ thưa... chỉ là người bình thường thôi

-Không phải... đó là nương tử của ta đó

Cô gái tròn mắt quay lại nhìn người đó một cái rồi nói

-Không lẽ... đây là Hậu Nương???? Xin Vua Vương tha mạng, tôi...

-Không biết không có tội, miễn cho ngươi lần này

-Tạ ơn Vua Vương... nhưng còn đứa con gái đó là điện chúa sao nhưng...

-Đó là con gái của ta. Ngươi phải gọi đó là điện chúa hiểu chưa

-Tại sao? Ngài vốn dĩ đâu có chấp nhận cô ta Á

Cô ta bị Vua Vương cho một cái tát từ xa

-Ta nói lại lần cuối... đó là con gái của ta

-Vâng

Trong lúc họ đang cãi nhau thì Thiên Di đang trên đường chạy về "Mình đắc tội với cô ấy... không biết mẹ mình hiện giờ như thế nào?". Cứ mãi lo chạy nào ngờ cô bị một chiếc xe moto đụng trúng

-Cô có sao không???

-Đau

Rồi một tụi côn đồ ở đâu xuất hiện đánh ra đằng sau bả vai Thiên Di

-Cô em xinh quá đi chơi với anh một hôm được không??

Thiên Di ôm cái vai đang đau của mình nhìn bọn côn đồ. Có tất cả là 7 tên

-Tụi anh đang thiếu người đó

-Đi chơi với tụi anh một đêm, em muốn bao nhiêu em cho hết- Chúng từng tên lần lượt nói

-Dơ bẩn, thật không biết xấu hổ khi nói như vậy với một cô gái- Thiên Di nói

-Cái gì???

Tên đầu tức giận dùng gậy đánh Thiên Di. Cô dùng tay đỡ lại sau đó trái tay lấy cây gậy đánh thẳng vào người hqqs sau đó dùng cước quyền karate vào bụng hắn khiến hắn bật ra sau được đàn em đỡ lại

-Mau lên hết đi

Sáu tên xông lên hết, từng tên lần lượt bị Thiên Di đánh gục. Có một tên đằng sau cô giờ gậy đánh. Cô hoàn toàn không thể né. May cho, người lúc này đã dùng chân đá cây gậy bật ra. Những tên khác cứ như vậy mà tiến tới. Hai người đứng dựa lưng vào nhau. Bọn chúng bị đánh gục hẳn Thiên Di thờ phào nhẹ nhõm. Người kia cũng vậy thờ nhẹ nhàng

-Cảm ơn anh nha. Không nhờ anh chắc tôi không thể địch nổi bọn chúng

-Đừng nói như vậy, karate của cậu rất giỏi, không có tôi chắc chắn cậu cũng dễ dàng đánh hạ thôi

Tên đầu lúc nãy đứng dậy rút một con dao gấp trong túi ra tiến thẳng tới chỗ chàng trai. Cậu ấy đang thờ nên không để ý nhưng Thiên Di đã thấy được. Để tên đó không nhận ra, Thiên Di từ bước tới đằng sau. Tên đó đâm thẳng. Thiên Di chạy tới định đỡ thì cậu trai quay lại. Thiên Di đang quay lưng với cậu trai nhưng cũng quay lại chính vì vậy nên cô bị hấn đâm trúng. Con dao dài khoảng 20cm. Còn chàng trai, vì biết hấn đang ở đằng sau liền quay lại bóp cổ hấn

-Cô làm gì vậy??- Tay vẫn bóp cổ hấn. Hấn thả tay khỏi con dao

-Có... - Mặt bắt đầu tái nhợt- Có chiếc lá trên vai

Cậu trai nhìn lại, quả thật là có chiếc lá trên vai. Cô phải xuống giúp.

-A... xin tha cho tôi- Tên đó rên rỉ

-Loại cặn bã như ngươi giữ làm gì- Bóp cổ chặt hơn

-Đừng, thả hấn đi đi

Anh thả ra, hấn liền chạy đi

-Tao không quên mối thù này đâu

Thiên Di nhân lúc cậu ấy không chú ý rút dao ra, cởi áo khoác mình ra cột ngang lưng để cầm máu. Cô tiến lại lấy cặp mình ôm về. Cậu trai đó thấy Thiên Di đi bộ liền lấy xe tiến đến

-Lên xe mình chở về cho

Thiên Di hơi ngần ngại nhưng vì đang bị thương nên đành lên vậy. Trên xe, vết thương của cô không ngừng chảy máu nên cô rất đau đớn

-Anh có thể chạy nhanh không

Nghe vậy cậu ấy liền chạy nhanh thật nhanh Đến nhà

-Đây mà nhà cậu sao

Thiên Di vào nhà tạm biệt cậu con trai. Cậu ấy rời đi. Thiên Di vào nhà. Cô gái và Vua Vương nghe vậy liền nép vào một góc nấp. Thiên Di bước vào, dù đang bị thương nhưng vẫn cô chạy lại chỗ mẹ mình

-Mẹ ơi con về rồi

-Về rồi đó hả con gái của mẹ- Mẹ Thiên Di tỉnh ngay khi cô gọi

-Mẹ à, mẹ có bị gì không, có ai đến đây hay làm hại gì mẹ không?

-Mẹ không sao đâu mà, đừng có hỏi mẹ nhiều câu như vậy làm sao mà mẹ trả lời được. Mẹ chỉ hơi mệt thôi

-Mẹ đã ăn cơm chưa???

-Mẹ...

-Chưa ăn đúng không, sao mẹ lại làm như vậy, mẹ định bỏ con lại một mình sao

Nghe tới đây, mẹ cô có chút ghen ngào ôm cô vào lòng

-Con là con của mẹ thì làm sao mẹ bỏ con được. Mẹ hứa đó

-Mẹ à mẹ nằm xuống đi sức khỏe mẹ ngày càng tuột xuống. Con không muốn đâu. Mẹ nghỉ ngơi đi con sẽ đi

Thiên Di đi xuống bếp. Vua Vương gọi cô gái kia về trước còn ông ở đây tiếp tục theo dõi. Thiên Di bước xuống chỗ bếp ngồi một góc ôm vết thương của mình. Nó đang chảy máu không ngừng

-Mình không thể nói chuyện này cho mẹ biết được, mẹ sẽ lo lắng lắm. Cô cố gắng băng bó qua loa vết thương của mình rồi dọn cơm lên cho mẹ

"Con bé này thật là ngoan cố còn thương mẹ nữa thật là hối hận khi mình xem nó là đồ bỏ đi"

Chương 7

Sáng dậy, cô cố gắng dậy sớm để nấu ăn cho mẹ. Sau khi ăn xong cô xếp dọn rồi và phòng đánh mặt để khỏi ai nhận ra rằng mình bị thương. Cô đến trạm xe bus và bước lên một cách nhẹ nhàng

-Chào buổi sáng Thiên Di- Bảo Bảo từ đằng sau lao tới ôm bụng Thiên Di khiến cô đau đớn

-Chào buổi sáng Bảo Bảo... mà Đồng Mặc đâu rồi

-Hắn bệnh rồi... lên xe thôi

Hai người lên xe và bắt đầu đi "Mong là vết thương mình sẽ không có mệnh hệ gì". Đến trường, Thiên Di bước xuống và cùng vào lớp với Bảo Bảo

-Hôm qua cậu lại bị trễ xe bus, đêm khuya về một mình có sao không

-Không mình không bị sao hết, rất khỏe

-Mình không hỏi cậu có khỏe không mà là cậu có bị gì không, có bị ai phá rối gì không

-Không, đừng lo, mình không sao mà- Thiên Di nói

-Chắc chứ?- Thiên Di gật đầu- Vậy cậu có bị gì không mà sao chảy mồ hôi dừ vậy?

Nghe vậy Thiên Di liền lấy tay lau mồ hôi nhưng khi mới đưa đến mặt thì cô liền khựng lại. Cô sợ mình sẽ lau đi lớp trang điểm. Rồi cô mò vào cặp lấy một cuốn vở quạt cho mình. Bảo Bảo thấy hành động này hơi lạ nhưng rồi cũng bỏ qua. Vào đến lớp, Thiên Di bỏ cặp xuống rồi lấy hai chiếc áo hôm qua ra và ra khỏi lớp. Cô đến chỗ cô gái lúc trước nhưng lại động nhau trên đường đi. Nó động đến vết thương của cô

-Chuyện gì đây, cô lại muốn gì đây hả?- Cô gái nói

-Uhm, mình không có muốn gì hết, mình muốn trả áo lại cho cậu thôi

Thiên Di vừa nói vừa đưa chiếc áo ra, nó rất sạch sẽ không còn chút bẩn nào

-Chiếc... chiếc áo???

Cô gái lấy chiếc áo ra xem chỗ hôm qua, đúng thật là chẳng còn dấu tích gì hết

-Cô đã làm gì cơ chứ, chỉ trong một đêm mà cô có thể... làm nó sạch sẽ như thế này

-Không có gì đâu, tôi làm sao không quan trọng chỉ cần nó đã sạch sẽ trong 24h đồng hồ cô nói thì cô sẽ không làm gì mẹ tôi chứ?

Thiên Di đưa ánh mắt cầu xin nhìn cô gái

-Không, tôi hứa tôi sẽ không làm gì đâu, tôi rất xin lỗi vì đã có ý định đó với cô, mong cô tha thứ cho tôi và đừng trách phạt tôi nha

-Ồ... sao cô lại nói như vậy, tôi... cô nói vậy tôi khó xử lắm. Bây giờ áo tôi cũng đã trả rồi, tôi đi trước

Thiên Di rời đi. Cô gái liền nói

-Tôi là Lưu Hạ, còn cô

-Tôi là Thiên Di- Thiên Di quay lại nói- Tạm biệt

Thiên Di vui vẻ rời đi. Bây giờ cô cần phải đến một nơi nữa để trả nốt chiếc áo còn lại

-Nhã Kì??? Phải không??

Nhã Kì quay lại và hơi khó hiểu khi đó là Thiên Di

-Là cậu, có chuyện gì sao

-Đây- Thiên Di đưa chiếc áo ra- Minh xin lỗi vì để nó dơ, nó đã sạch sẽ như trước rồi, cậu đừng giận mình nha

Nhà Kì vô cùng bất ngờ vì chiếc áo đã sạch sẽ như trước

-Làm sao có thể??? Trong vòng một đêm... mà cậu có thể làm được sao. Nó sạch sẽ và còn rất thơm nữa

-Cậu vui là được rồi. Thôi mình về lớp đây

Thiên Di quay lại tiến về lớp

-O... cậu tên gì vậy

-Mình là Thiên Di- Thiên Di tươi cười nói- Tạm biệt

Trên đường đi, cô đang chạy để về lớp nhưng rồi hạ tốc độ đi chậm chậm. Cô chóng mặt sắp té nhưng một người con trai đã đỡ lại. Vỗ mặt âu phục trắng

-Cậu có sao không???

Thiên Di mặt lấm mồ hôi ngược lên thì cậu trai đó đã nhận ra cô

-Là cô???

-Bộ ta có quen sao??- Thiên Di thắc mắc hỏi

-Có, có quen, chắc lúc đó tôi quá nên cậu không nhìn thấy tôi, hồi tôi tôi đã lỡ đụng cô trên đường đó

-Là anh sao- Thiên Di lấy áo lau mồ hôi- Lúc đó anh có bị thương ở đâu không

-Không, tôi rất khỏe luôn ấy

Thiên Di nhìn vào mắt của người ấy, hình như nó màu đỏ

-Mắt của anh... hình như nó màu đỏ thù phải

-Mắt??? Đúng, nó màu đỏ mà. Topcj ma cà rồng chúng tôi sẽ có mắt màu đỏ vago ban ngày còn vào ban đêm thì nó sẽ chuyển tím

-Là sao... rõ ràng người giáp sư đó đã nói...

-Hắn chỉ là lừa đảo thôi và đã bị bắt hồi hôm qua rồi

Kiều An ở đâu xuất hiện lại khoác tay Thiên Di nói

-Kiều... Kiều An- Chàng trai áp ứng

-Điện gia à, ngại ngại có thể thoát khỏi chúng tôi sao- Kiều An nói gian manh

-Ngươi ở đây vậy Nam Đằng đâu

Kiều An hất mặt về trước. Hiểu ý anh quay ra sau thì một cái mặt quỷ đập vào mắt anh

-Á- Anh la lên

Người đó tháo mặt nạ xuống lộ cái mặt tuấn tú đẹp trai khiến mấy bạn nữ gần đó không khỏi mê mẩn. Đúng, chính là Nam Đằng

-Điện gia lại bị bắt rồi- Nam Đằng nói

-Điện gia??? Là sao- Thiên Di hỏi- Anh là điện gia sao

-Điện gia là con trai của Vua Vương, là người kế thừa của gia tộc bạch vương triều

-Còn chúng tôi là người của hắc vương triều, kẻ không đội trời chung của bạch vương triều- Một nhóm người mặt âu phục đen đi tới nói

-Bộ các người không biết phép lịch sự là gì hả, không thấy người ta đang nói chuyện hay sao. Khôn hồn thì biến đi chỗ khác- Kiều An nói

-Khôn hồn thì biến??? Chỗ đông người này ngươi muốn làm gì chứ, giết ta chắc

-Sao ngươi dám

Kiều An thật nhanh tiến thẳng tới chỗ người mới nói dương tay lên cổ. Người đó cũng nhanh tay đỡ lại

-Đúng là người của bạch vương triều. Luôn hấp tấp- Người đó tiếp tục nói

-Sao các cậu lại đánh nhau ở đây, không hay đâu

-Im đi đồ con người dơ bẩn, loại con người các ngươi không có quyền lên tiếng ở đây

-Hạ tay đi Kiều An, đừng nên nóng giận- Cậu trai ra lệnh

-Ồ, không phải đây là Thiên Hạo, con trai của bạch vương triều đây sao??

-Sao ngươi dám nói thẳng tên diện gia như vậy- Nam Đằng tức giận tiến đến

-Thôi, đừng đôi co nữa, đã vô lớp rồi, các cậu cũng nên về đi- Thiên Di nói

-Cô là ai mà dám lên tiếng ở đây hả- Người đó nói

-Đừng quên cậu chính là học sinh của ngôi trường này, không phải là công chúa để ra lệnh hay thống lĩnh người khác. Mà dù cậu có là công chúa đi chăng nữa thì đến đây cậu cũng chỉ là học sinh thôi nên đừng lên giọng phỉ báng người khác như vậy- Thiên Di nói giọng cảnh cáo

Người đó cảm nhận được nguồn sát khí bao quanh Thiên Di không nói gì thêm mà bước đi

-Đi thôi

Họ rời đi, Thiên Di thở phào nhẹ nhõm

-Các cậu cũng nên về lớp đi, vào tiết học rồi

-Cảm ơn đã ngăn cản nếu không mình không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa- Kiều An nói

- Không sao, bây giờ thì về lớp đi

Họ tách ra về lớp, Thiên Di bước đi với khuôn mặt trắng bệch vì mồ hôi đã trôi đi hết lớp trang điểm. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ ngồi của mình

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Mới ngồi xuống, thấy tình trạng Thiên Di không ổn liền hỏi

-Thiên Di à có sao không

-Không, không. Mình không sao. Mình hơi buồn ngủ

Thiên Di nói rồi gục đầu xuống bàn. Thầy giáo bước vào, cả lớp đứng lên nhưng Thiên Di lại không. Triệu Giã lay lay co dậy nhưng cô không dậy mà nằm lẩn xuống sàn

-THIÊN DI- Bảo Bảo la lớn

Cô chạy lại đỡ Thiên Di dậy vỗ vỗ mặt nhưng vẫn không tỉnh

-Em nào đó gọi cho chị y tá đi

-Thầy ơi gọi cho xem cấp cứu đi

Bảo Bảo chụp vết thương đang chảy máu lại "Vết thương này là sao, sao cậu ấy lại phải nói dối chứ".

-Máu... máu

Thấy máu Triệu Giã lại không thể kiềm chế được bản thân tiến gần tới chỗ Thiên Di. Hạo thấy vậy nắm tay anh lại

-Điện hạ hãy kiềm chế đi- Hạo nói

-Nhưng mùi máu này có gì đó hơi lạ, nó lạ, ta muốn nếm thử

-Nếu muốn nếm thì hãy đợi cô ta khỏe mạnh đã- Nhan nói

10' sau, xe cấp cứu đến đưa Thiên Di vào bệnh viện. Bảo Bảo đi theo. Họ đi ngang qua lớp của Thiên Hạo

-Kiều An ngơ ngác nhìn xem phải là cô gái ấy không- Thiên Hạo

-Là Thiên Di mà- Kiều An trả lời

-Máu...

-Điện gia, đừng như vậy- Kiều An nói

-Ta muốn đi xem thử

-Nhưng ta đang học mà- Nam Đăng lên tiếng

-Thưa Thầy...

-Em có thể đi

Thiên Hạo lao ra ngay và hai người kia cũng không ngoại lệ. Trong bệnh viện, Bảo Bảo cứ đi qua lại trước bệnh viện. 1 lúc sau thì bọn người Thiên Hạo tới

-Thiên Di bị thương ở đâu vậy- Thiên Hạo hỏi Bảo Bảo

Bỗng nhiên được một người thuộc dòng tộc ma cà rồng hỏi, Bảo Bảo đỏ mặt nói

-Một bên hông

Nghe tới đây anh liền nhớ đến hồi tối, lúc mà Thiên Di phui chiếc lá cho nh với khuôn mặt trắng bệch

-Là tại ta hết, vì ta mà cô ấy bị thương

-Điện gia à người đang nói cái gì vậy, sao lại do người- Kiều An lo lắng hỏi

-Hồi tối, ta gặp cô ấy và tụi côn đồ trên đường. Trong lúc xây xát cô ấy đã đỡ một nhát dao cho ta. Ta chắc chắn là từ lúc đó

-Cái gì- Bảo Bảo giật mình hỏi- Cậu nói thật không, hồi tối hả??

Thiên Hạo gật đầu, Bảo Bảo như bị một cú sốc ngồi xuống ghế "Hồi tối". Bác sĩ bước ra, Bảo Bảo liền chạy lại

-Bác sĩ à cậu ấy sao rồi

-Đợi chút, mọi người nghe tôi nói đây. Tình hình bệnh nhân bây giờ không ổn chút nào, cơ thể bệnh nhân không ăn thuốc ngủ nên chúng tôi không thể phẫu thuật được nhưng chắc chắn một điều... bệnh nhân đang thiếu máu nhưng máu của nạn nhân cũng không xác định được là loại máu gì

-Tôi muốn thử- Thiên Hạo lên tiếng- À quên... ta là ma cà rồng

-Mời đi theo tôi xác định máu- Y tá nói

-Ồ... tôi

Thiên Hạo ập ứng nhưng rồi cũng đi theo. Kiều An đang đứng đó thì đi chuyển thật nhanh

-Cho tôi 10', cháu sẽ mang thuốc đến được không

-Không kịp đâu- Bác sĩ nói

-Vậy thì... chờ chút

Kiều An ra một góc bắt đầu cuộc trò chuyện tâm trí nói một người

"-Nhã Kì à, cậu đang ở đâu?"

"-Kiều An hả, có chuyện gì không?"

"-Cậu đến chỗ cặp mình lấy thuốc ngủ cho mình đi"

"-Thuốc ngủ dành cho ma cà rồng??"

"-Đúng rồi, nhanh giúp mình"

Kiều An quay lại với vẻ mặt lo lắng. Một lúc sau, Nhã Kì tất tả chạy tới

-Thuốc đây Kiều An à

Kiều An nhận lấy và đưa cho bác sĩ

-Bác sĩ à, đây là thuốc ngủ loại mạnh của gia tộc ma cà rồng cháu, có thể sẽ được

Lúc này bỗng nhiên Thiên Di bước ra

-Bác sĩ à, bệnh nhân muốn về nhà

-Thiên Di à cậu đang làm gì vậy, sao không vào trong mà ở đây

Thiên Hạo đã xét nghiệm xong và bước ra

-Thưa Bác sĩ, máu hoàn toàn khớp...

-Thiên Di- Thiên Hạo thấy Thiên Di ở đó liền chạy lại

-Là Thiên Hạo sao??- Thiên Di nói

-Cậu mau vào trong cho mình, đừng tự làm đau mình mà- Bảo Bảo nói

-Mình không muốn ở đây, nếu lỡ mẹ mình biết thì sao đây, mẹ mình đã bệnh nặng rồi, nếu biết mình trong bệnh viện chắc mẹ sẽ sốc lắm

-Được rồi mình sẽ không nói cho mẹ cậu đâu, mau vào trong đi

Thiên Di ôm lấy Bảo Bảo

-Cảm ơn cậu. Mình... mình...

Mắt Thiên Di lim dim, thì ra bác sĩ đã tiêm thuốc ngủ

-Mau diu bệnh nhân vào trong

Thiên Di được đưa vào trong và cấp cứu. Thiên Hạo cũng được gọi vào

-Vậy là sao hả điện gia, máu khớp sao

-Đúng, ta cũng không biết tại sao nữa... dẹp chuyện đó qua một bên đi, ta vào đây

-Đợi chút- Nam Đăng gọi lại- Ngài làm vậy không sợ Vua Vương mắng sao, chuyện hiến máu mình cho một con người

-Người sẽ không tin đâu vì ta là ma cà rồng và Thiên Di là con người mà

-Nhưng đó là sự thật điện gia, người... chúng tôi có trách nhiệm phải bảo vệ điện gia mà- Nhã Kì nói

-Không bàn cãi nữa, nếu có chuyện gì ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm

-Thiên Hạo à, cậu có vào không đây- Bác sĩ quay ra hỏi

-Tôi vào ngay thưa bác sĩ. Vậy nhá- Thiên Hạo đi vào

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Trong phòng cấp cứu, Thiên Hạo thay đồ nằm lên giường ngược qua nhìn Thiên Di. Anh quay lại nhìn lên trần "Minh có cảm giác quen thuộc với Thiên Di lắm, không biết cô ấy là ai". Anh dần nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn chiếc kim sau đó anh la lớn

-Á!!!!!!

Nghe tiếng la của điện gia, Kiều An cùng Nam Đăng mở cửa xông vào

-Điện gia à có chuyện gì vậy

Họ nhìn vào thì thấy Thiên Hạo đang ôm cái gối ngồi ở đầu giường cúm rúm như đứa con nít

-Kiều An, Nam Đăng cứu ta, ta sợ chết lắm- Anh nói

Hành động này khiến hình tượng Thiên Hạo vỡ òa trong lòng Bảo Bảo. Kiều An và Nam Đăng vào đỡ dành Thiên Hạo như đứa bé 3 tuổi

-À, Điện gia à, ngài yên tâm, không có đau đâu-Nam Đăng nói

-Muốn hiến máu cho người ta mà sợ kim chích thì công cốc rồi- Bảo Bảo nói

Câu nói của Bảo Bảo khiến Thiên Hạo suy nghĩ lại, Anh nhìn Thiên Di rồi nói

-Ta sẽ không sợ nhưng... cho tôi nắm tay Thiên Di được không?

-Không được- Bác sĩ nói

-Vậy hả, ta nắm tay người nhà Nam Đăng

Bác sĩ lắc đầu bắt đầu chích. Anh nghiêng rặng nhắm mắt. Kiều An thấy cảnh hai người con trai nắm tay nhau vô cùng chướng mắt bèn lấy thuốc ngủ của gia tộc tiêm vào Thiên Hạo. Anh thiếp đi

-Ra ngoài- Cô nói giọng ra lệnh

Họ ra ngoài để trong này bắt đầu chuyển máu. 1 tiếng sau, Thiên Di được chuyển sang phòng vip còn Thiên Di thì chuyển sang phòng hồi sức. Bảo Bảo chạy theo xem xét tình hình Thiên Di. Cô lo lắng nhiều lắm "Minh nghĩ mình nên về lớp để báo tình hình cho họ biết nếu không họ sẽ căn nhắc mình đến nỗi điếc tai luôn mất". Bảo Bảo cười khổ rồi nhìn sang bác sĩ

-Bác sĩ à cậu ấy sao rồi

-Vào đây đi, có lẽ ta cũng nên nói người truyền máu. Đi theo ta vào trong

Bảo Bảo và bác sĩ đi vào. Bác sĩ nói tình hình. Lúc này Thiên Hạo đã tỉnh

-Bệnh nhân bị một con dao khoảng 20cm đâm vào hông bên trái làm tổn hại một quả thận. Đề nghị mọi người tận tình chăm sóc cho bệnh nhân để tránh trường hợp vết thương trở nên nặng hơn và cần phải để nạn nhân ở đây vài tuần nữa để chúng tôi theo dõi

Bác sĩ rời đi, lúc này Bảo Bảo mới lên tiếng

-Chuyện này là không thể, một ngày cậu ấy cũng không thể ở đây nói chi là vài tuần

-Cái gì, ý cậu là sao??

-Thiên Di không thể một ngày không ở nhà, vì như thế mẹ cậu ấy sẽ lo lắng và lại cậu ấy rất thương mẹ. Nếu một ngày không thấy mẹ cậu ấy sẽ không ở yên đâu và mẹ cậu ấy cũng vậy

-Như vậy không được, Thiên Di phải ở đây như vậy sức khỏe mới tốt hơn được- Nhã Kì nói

-Bảo Bảo nói đúng đó- Một giọng nói yếu ớt phát ra. Đó là của Thiên Di

-Thiên Di à

Bảo Bảo chạy lại đỡ Thiên Di đi vào

-Chuyện này tuyệt đối không được cho mẹ mình biết nha Bảo Bảo nếu không thì...

-Được được được mà yên tâm đi

-Mình muốn về lớp

-Không Được, cậu phải ở đây, tan học mình sẽ về đây đón cậu

-Nhưng...

-Bây giờ mình có nhiệm vụ quan trọng hơn là mình phải báo tình hình của cậu cho cả lớp. Họ đang chờ đợi ở lớp đó

Thiên Di vẫn còn đang phân vân

-Mình sẽ ở đây chăm sóc cho cậu nha- Nhã Kì lên tiếng

-Nhã Kì?? Cậu đến đây từ lúc nào vậy

-Mình đi nha

Bảo Bảo rời đi. Nhã Kì trong này tận tình chăm sóc cho Thiên Di

-Cậu nằm xuống đi, mình sẽ đi mua cái gì đó cho cậu nha

-Không cần đâu Nhã Kì, mình không ăn đâu

Bác sĩ bên ngoài chạy vào

-Bệnh nhân Thiên Di??? Sao đi lung tung vậy, hay con ở đây luôn nha

Thiên Di gật đầu. Bác sĩ rời khỏi thì nghe tiếng thúc thích như con nít

-Bộ có con nít ở đây hả- Thiên Di lơ ngơ hỏi

-Thấy chưa, lớn rồi mà không nhéo người ta tưởng trẻ con kìa thất không- Nam Đăng nói

-Nhưng ta đau quá à, nó lại còn sưng nữa híc...

-Điện gia uống miếng nước đi

Kiều An rót cho Thiên Hạo một cốc nước. Anh nhận lấy và uống. Thiên Di cô gắng ngồi dậy định qua chỗ Thiên Hạo nhưng đau quá nên té xuống lại

-Thiên Di à, vết thương chưa lành, đừng động mạnh

-Mình chỉ muốn cảm ơn Thiên Hạo thôi

Thiên Hạo nghe vậy thì ngồi dậy tới chỗ Thiên Di

-Đừng, nằm yên đi, cậu bị như vậy cũng tại mình hết mà

-Anh cũng không nên hiến máu cho em như vậy, nhưng.. sao lại trùng khớp chứ, anh là ma cà rồng mà

-Anh??? Bộ nhìn mặt ta già lắm hả

Thiên Hạo chỉ mặt mình nói với Kiều An và Nam Đăng

-Thiên Di à, đều cùng một lứa tuổi tại sao cậu lại gọi điện gia là anh cơ chứ

-Mình không biết, nếu mình gọi như cách xưng hô của chúng ta thì mình thấy hơi bất kính với lại không có thuận miệng cho lắm

-Sao kì vậy- Kiều An hỏi

Thiên Di cười như muốn nói "Mình cũng không biết nữa". Hơi lo lắng cho Bảo Bảo nên cô bèn gọi nhưng khi mới rút điện thoại ra thì bao ánh mắt đã hướng về Thiên Di

-Gi?? Cái... cái ánh mắt này là sao đây

-Cái đó... là cái gì vậy???- 4 người đồng thanh

-Cái này á

Thiên Di chỉ vào cái điện thoại. Họ cũng đồng thanh gật đầu

-H... h... hả???!!! Đây... đây là điện thoại... mà

-Điện thoại là cái gì???- Họ đồng thanh tập hai

Thiên Di sốc nặng

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trong lớp hiện đang vang lên những tiếng xì xào đó là tiếng bàn luận về chuyện của Thiên Di

-Không biết Thiên di giờ như thế nào rồi

-Uk đúng, lúc đó cậu ấy chảy máu quá trời luôn

-Mong là cậu ấy không sao

Họ cứ thay nhau nói, ai ai cũng lo lắng cho Thiên Di cả. Bảo Bảo từ bên ngoài vô hồn bước vào giữa lớp ngồi xuống chỗ bục. Thầy giáo thấy vậy liền hỏi

-Bảo Bảo à, Thiên Di sao rồi

-Cậu ấy không ổn chút nào, tối đó khi cậu ấy trở vào lấy máy tính, chẳng may trên đường về gặp tụi côn đồ. Chúng lấy con dao khoảng 20cm đâm vào bụng trái Thiên Di làm tổn thương một quả thận. Số phận cậu ấy trở trêu thiệt chứ

Bảo Bảo vừa kể không quên chen một số chi tiết phụ họa vào khiến lớp vô cùng hồi hộp khi nghe

-Cậu ấy thế nào rồi, có khỏe chưa- Một học sinh hỏi

-Cậu ấy chảy rất nhiều máu và cũng rất cần người hiến máu nữa- Bảo Bảo tiếp

-Cậu ấy thuộc nhóm máu gì, mình muốn thử- Một người khác

-Đã có người hiến máu rồi

Cả lớp thở phào nhẹ nhõm. Một người khác lại hỏi

-Vậy giờ tình trạng như thế nào?

-Cậu ấy vẫn chưa khỏe nhưng cương quyết muốn về nhà vì sợ mẹ cậu ấy biết sẽ lo lắng

Bảo Bảo mới dứt câu thì bên ngoài lớp, Đồng Mạc với miếng đáng hạ sốt vẫn còn ở trên đầu chạy vào chơi một tá câu hỏi lên đầu Bảo Bảo

-Bảo Bảo à, có chuyện gì xảy ra với Thiên Di, cậu ấy đã được đưa đến bệnh viện chưa, tình hình cậu ấy như thế nào, nghe nói cậu ấy chảy máu nhiều lắm có ai hiến máu cho cậu ấy không... còn nữa, nguyên nhân vết thương ấy là gì, cậu ấy đã khỏe chưa- Đồng Mạc lay lay tay Bảo Bảo nói giọng ồm ồm

-THÔI!!!! Cái thằng bà này, hỏi gì thì xuống dưới mà hỏi lớp, chờ người ta nói xong rồi mới tới, canh đúng thời gian quá ha

Bảo Bảo quát lớn vào mặt Đồng Mạc, cả lớp thấy vậy cũng hơi sợ vì hình như cái bà này lấy cái tính nguy hiểm từ Thiên Di rồi

-Mình... mình xin lỗi- Đồng Mạc hạ giọng

-Về chỗ- Bảo Bảo ra lệnh

Đồng Mạc cúi đầu về chỗ ngồi

-Chị Bảo Bảo nhà ta ra đáng ghê, đây là Thiên Di thứ hai rồi đấy- Một người trong lớp nói

-Thôi dẹp chuyện này qua một bên, nếu cậu ở đây thì ai chăm sóc cho Thiên Di trong đó

-Nhã Kì của lớp khác đã chăm sóc rồi

-Nhã Kì???- Cả lớp đồng thanh- Là Thiên Di tình cờ quen hả??- Một người khác hỏi

Bảo Bảo gật đầu rồi nói tiếp

-Bây giờ làm sao đây, mình lỡ hứa với Thiên Di là sẽ đến đón rồi nhưng mình không muốn đến đó một chút nào. Mình muốn để cậu ấy nghỉ ngơi

-Không, bỏ đi đừng đến, để cậu ấy nằm yên trong đó đi, tui mình sẽ cử vài người đến đó chăm sóc mẹ cậu ấy rồi mai cả lớp ta sẽ vào thăm Thiên Di luôn nhà được không- Một người khác trong lớp nói

-Được- Cả lớp đồng thanh (Ngoại trừ Triệu Giã, Hạo và Nhan)

Trên bệnh viện, Thiên Di đã mệt giờ còn mệt hơn vì phải giảng đạo cho bốn người ở đây biết điện thoại là gì. Họ cũng đã mua cho mình một cái để về nghe thuyết giảng. Thiên Hạo mở điện thoại lên thì thấy "Trượt để mở khóa"

-Trượt để mở khóa- Anh nhắm trong miệng- À biết rồi

Anh bước xuống giường, mọi người ai cũng nhìn theo xem anh làm gì. Ai ngờ anh để chiếc phone xuống đất rồi trượt nó đến cánh cửa. Nó chạm cửa rồi văng lại chỗ Thiên Hạo, Thiên Di trợn mắt, Thiên Hạo lấy nó lên thì nụ cười đang nở trên môi liền tắt

-Sao đen thui vậy nè- Anh thắc mắc

"Cạn lời với cha nội này". Thiên Di suy nghĩ

-Người làm gì vậy điện gia- Nam Đăng thắc mắc hỏi

-Trong này nó kêu trượt để mở khóa thì ta trượt ai ngờ giờ nó đen thui thế này

Thiên Di giờ như một pho tượng, mấy người cùng phòng nhờ vậy mà cười một trận đã đời

-Sao mọi người lại cười- Nhã kì hỏi

Họ áp úng rồi lại cười. Thế là mọi người lại nhìn một hướng về Thiên Di

-Thiên Di à như vậy là sao??- Cả 4 đồng thanh hỏi

Thiên Di vẫn chưa hết sốc. Nhã Kì lại lay lay cô mới hồi hồn

-Thiên Di

-Hả... -Cô ôm đầu- Mọi người bảo mình phải làm sao đây?? Bước đầu là đã hư một cái điện thoại rồi đó

-Hư??? Vậy là hư rồi đó hả- Thiên Hạo lơ lơ hỏi

Thiên Di thở dài

-Kiều An à, mua ta cái khác đi- Thiên Hạo ra lệnh

-Tôi???- Kiều An chỉ vào mình- Làm sao mà tôi dám đi một mình cơ chứ

-Đi đi

Kiều An đành phải đi một mình

-Nam Đăng cho ta mượn điện thoại người đi

Nam Đăng đưa phone cho Thiên Hạo Thiên Di trợn mắt liếc xéo "Chuyện gì sẽ xảy ra với cái điện thoại đây, tự nhiên mình thấy tội nó quá"

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Kiều An đi vào trong và mua một chiếc điện thoại

-Không biết cái này có chắc bền không??

-Nếu quý khách muốn loại chắc bền thì mong quý khách qua đây để xem thêm ạ

Kiều An mặt lơ lơ đi qua chỗ cô nhân viên nói rồi lấy đại một cái ra về. Hiện trong bệnh viện, Thiên Hạo đang đắm đuối chơi điện thoại. Được một lúc thì anh vào nhà vệ sinh. Thêm một lúc nữa thì

-Cháy!!!!- Thiên Hạo kêu lớn

-Mọi người nghe vậy liền chạy vào xem thử, Thiên Di cô gắng đứng dậy nhưng lại động đến vết thương khiến cô đau điếng nhưng cũng cô gắng lại xem thử chuyện gì nhưng khi cô mới vào thì thấy nước đang được xối lên chiếc điện thoại trong bồn

-Trời ơi, Thiên Hạo à, anh đang làm cái gì vậy

-Nó... nó cháy, cái điện thoại cháy

Thiên Di thở dài rồi trở về giường. Lúc này Kiều An về tới thấy đông người nên mới chạy lại thì một người dắt Thiên Hạo đi ra

-Có chuyện gì vậy?

Kiều An hỏi nhưng không ai trả lời. Thấy mặt Nam Đăng tái mét thì cô tiếp tục hỏi

-Nam Đăng à có chuyện gì xảy ra vậy?

-Điện... điện thoại bị điện gia phá hư rồi huhu- Nam Đăng khóc như một đứa con nít

-Thôi- Kiều An vỗ- Em mua tới hai cái điện thoại lận nên anh đừng lo

-Vậy sao??? Cảm ơn nha

Nam Đăng mừng rỡ ôm chầm lấy Kiều An rồi buông ra rồi về chỗ giường Thiên Di

-Tốt nhất là anh không nên sử dụng điện thoại đâu Thiên Hạo à, em sợ nếu đưa thêm một cái khác cho anh thì nó khoa có thể sống tới bình minh hôm sau...

-Thôi mà, đừng như vậy, cho ta cái này là cuối cùng nha- Anh nũng nịu nói với Thiên Di

-Thôi, cái này là cái cuối cùng đó nha- Kiều An đưa chỉ Thiên Hạo

-Hihi, cảm ơn nha

Trong lớp, giờ tan học đã đến, Bảo Bảo vẫn đang phân vân không biết có nên đến đón Thiên Di không. Cô ra ngoài cửa sổ thở dài rồi quyết định đi về... Cô bước xuống xe và đi về với Đồng Mặc

-Xin lỗi cậu nha Thiên Di

Mới dứt câu thì điện thoại cô reo lên. Thấy số lạ nên cô đợi một chút rồi mới bắt máy. Cô để lên tai nhưng không hề lên tiếng

-Alo, à Bảo Bảo phải không, Thiên... Thiên Di đã đi đâu rồi

-Cái gì

Bảo Bảo chết lặng một hồi rồi lên tiếng

-Mình biết ở đâu rồi, mình sẽ nói cho cậu sau

Cô tắt máy

-Có chuyện gì vậy Bảo Bảo- Đồng Mặc hỏi

-Thiên Di đi đâu mất rồi

Hiện tại, Thiên Di đang bước loạn xạ trên đường. Cô chóng mặt rồi dựa ngay cái trụ gần đó. Một chiếc xe từ xa chạy tới, người con trai xuống xe

-Thiên Di à, sao lại ngồi ở đây, Thiên Di à

Triệu Giã lay lay Thiên Di rồi dịu cô đứng dậy

-Làm ơn ai đó đưa tôi về nhà đi. Mẹ tôi đang chờ ở nhà đó- Cô mơ mơ nói mà không hề biết người đó là Triệu Giã

-Được tôi sẽ cậu về

Triệu Giã định dịu Thiên Di vào xe thì bàn tay ai đó đã kéo Thiên Di lại. Là Thiên Hạo

-Sao em bỏ đi mà không ở trong bệnh viện hả???

Thiên Di mở mắt dậy thì thấy Thiên Hạo

-Anh Thiên Hạo, anh đưa em về nhà với, em muốn về với mẹ

-Được, lên xe anh chở đi

Thiên Hạo theo lời dẫn chở Thiên Di đi. Triệu Giã ở đây đơ như cái cột. Nhan bước ra

-Là điện gia ở bạch vương triều mà

-Thôi lên xe về

Triệu Giã hoàn hồn nói. Họ lên xe và rời đi. Thiên Di đã được Thiên Hạo đưa về nhà. Đứng trước cổng, Thiên Di cô lấy lại vẻ mặt thật tươi tỉnh rồi bước vào nhà còn Thiên Hạo thì ở bên ngoài

-Mẹ!!!

Thiên Di chạy vào chỗ mẹ mình đang nằm

-Con xin lỗi mẹ, hôm nay con về trễ quá

-Không sao, ta ăn cơm rồi, con lại ăn đi

Thiên Di quay lại nhìn mâm ăn rồi nói tiếp

-Mẹ à, con xin lỗi. Con xin hứa mấy hôm sau con sẽ về sớm để nấu cho mẹ ăn nha

-Được đó con, đồ ăn mẹ nấu kì nàu dở quá. Đồ ăn của con ngon lắm

-Cảm ơn mẹ

Bảo Bảo và Đồng Mạc lúc này đã bước tới

-Sao anh lại ở đây, Thiên Di đâu

-Vào nhà rồi

Bảo Bảo vội vào nhà cũng tên kia. Chợt Thiên Hạo nghe thấy có luồng sóng lạnh sau lưng. Anh quay lại

-Ồ... xin chào...- Anh vẫy tay chào- Hân hạnh được làm quen hìhì

- Hay lắm, sao lại ra đây, không thấy là mới truyền máu xong sao

-Kiều An à, ta khỏe rồi mà và lại ta cũng lo cho Thiên Di nữa

-Có chúng tôi được rồi cần chi người phải ra tay chứ- Nam Đằng nói- Đi về

Họ rời đi, Bảo Bảo vào trong

-Thiên Di à cậu....

Thiên Di quay lại nhìn Bảo Bảo với ánh mắt lo lắng. Thấy vậy Bảo Bảo không nói gì thêm

-Sao cậu về mà không chờ mình với hửn về vậy??

-Minh xin lỗi... mẹ à, mẹ nghỉ ngơi đi, con nói chuyện với Bảo Bảo một chút

Thiên Di đắp chăn cho mẹ mình rồi đi ra ngoài. Lúc này thì mấy bạn cùng lớp của Thiên Di cũng mới đến

-Ừa Thiên Di cậu....

Thiên Di đưa tay lên miệng chỉ ý im lặng

-Nhỏ tiếng thôi

Xin lỗi mấy bạn nhưng dạo này thi cử tùm lum nên mình lâu lâu mới ra một lần. Mong thông cảm cho mình nha. Thi xong thì mình sẽ bù nha... chấp tay...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Thiên Di dẫn họ ra ngoài để mẹ mình không nghe cuộc nói chuyện

-Cậu muốn gì, sao dám trốn viện hả, câu biết làm vậy lớp sẽ lo lắng lắm không- Một người đã mấn riết ngay lập tức

-Mình xin lỗi mà- Thiên Di bịt tai nói- Chủ là mình lo cho mẹ thôi

-Vì cậu đang ở bệnh viện nên tụi mình đến đây để chăm sóc cho mẹ cậu đây nè

-Các cậu định nói cho mẹ mình biết bệnh tình của mẹ mình đó hả??

-Đúng rồi chứ làm sao mà giấu được

-Không được, mẹ mình sẽ kích động lắm đó

-Chớ cậu định làm gì cơ chứ, định ở đây luôn hay sao, không lo cho bản thân mình hả

-Coi như mình xin các cậu đi, mình hứa là mình sẽ chăm sóc cho bản thân mình mà. Chỉ cần các cậu không nói chuyện này cho mẹ mình thôi

-Được rồi, đừng bàn cãi nữa, mẹ cậu sẽ nghỉ ngơi nếu như cậu ở ngoài này lâu đó. Vào nhà đi nào

Họ định vào nhà thì Thiên Di tiếp

-Bảo Bảo cậu không về nhà hay sao mà còn...

Bảo Bảo nhìn lại mình mới sực nhớ rằng mình vẫn còn đang mất đồ đi học

- Quên mất, thôi mình đi về nha. Đi thôi bà kia (Đồng Mặc)

Mấy người còn lại vào nhà

-Các con đến chơi đó hả??

-Dạ tụi con đến thăm Thiên Di??

-Thăm???- Mặt Thiên Di có chút tái nhợt

-Dạ đúng, Thiên Di hồi chiều không may bị trượt chân té ở nhà vệ sinh nên tụi cháu hay lo lắng

Thiên Di thở nhẹ

-Dạ con không sao, chỉ bị xước nhẹ thôi hà

-Coi chừng đó nghe chưa, nó mà nhiễm trùng một cái là coi như xong con luôn đó

Thấy mẹ quan tâm mình, Thiên Di đơm mắt gật đầu rồi ôm lấy mẹ mình

-Thôi mau lại ăn cơm đi- Mẹ cô giục

-Các cậu đã ăn cơm chưa??

-Cậu nhắc mình mới để ý, mình vẫn chưa ăn cơm

-Lại bàn ngồi đi mình nấu cho ăn

Họ lại bàn ngồi, Thiên Di nấu một cách nhanh nhất mang ra và cùng ăn với họ. Đêm ấy trôi qua một cách bình yên. Sáng hôm sau, Thiên Di đi học như bình thường. Cô đang ngồi trong lớp ôn bài, Bảo Bảo thì bận phải đi đâu đó. Chợt có một nữ sinh lớp dưới chạy vào lay lay cánh tay Thiên Di

-Chị Thiên Di à, anh hai em đang bị người ta đánh ngoài kia kìa, chị ra giúp với

Thiên Di chạy ra ngay vì người đó là một thành viên trong lớp cô. Cô mới chạy ra khỏi cửa thì Bảo Bảo mới về tới

-Thiên Di đi đâu vậy- Bảo Bảo hỏi một người gần đó

-Mình không biết nữa, lúc nãy có một em lớp dưới tới nói cái gì đó rồi cậu ấy đi luôn

Bảo Bảo lo lắng nhìn về hướng Thiên Di đã đi. Hiện tại chỗ Thiên Di đến, có một tên đang đánh một người lớp cô một cách í ới nhưng người lớp cô không hề chống cự mà cứ chịu đòn nên cô liền vào can ngăn

-Cậu đang làm gì vậy hả??? Sao lại đánh cậu ấy

-Con gái con kìa đừng nên xen vào chuyện của con trai- Hấn nói với giọng đại ca

-Cậu ấy là người trong lớp tôi, cậu không được đánh cậu ấy mà không có lí do nghe chưa

-Dám lên lớp dạy đời tao hả

Hắn cho một cú vào sát chỗ cô đang bị thương nhưng nó vẫn khiến cô đau đớn. Cô nhăn mặt ôm chỗ đó. Cậu con trai thấy vậy tức giận định xông lên

-Cậu ấy là con gái mà sao mày dám..

Thiên Di đưa tay cản cậu ấy lại

-Đừng lên. Sao hắn lại đánh cậu

-Mình không biết, tự nhiên hắn vào đánh mình, chính vì không biết lí do nên mình mới không đánh lại hắn

-Haha, muốn biết lí do sao, để tao nói cho nhá. Vì tao thấy mặt nó nhìn không ưa nên mới đánh nó thôi mà, đơn giản

Thiên Di nghe lí do vô lý này nên vô cùng tức giận, cô bước lên một bước dùng lực thật mạnh vào bàn tay tát hắn một tát. Vì lực nó quá mạnh, mặt hắn nghiêng qua, sẵn đó Thiên Di dùng chỗ của mình đánh hắn làm hắn ngã xuống. Tức mình hắn ngồi dậy xong tới Thiên Di, sẵn thế, Thiên Di nắm lấy bả tay hắn ra sau rồi đẩy hắn ra ngã xuống lần nữa

-Cậu không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài được, định làm dân chơi hay sao? Chớ đụng vào bất cứ ai trong lớp tôi nữa nếu không tôi không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu. Đi về thôi

Thiên Di dắt tay người đó dẫn đi. Thấy cảnh tượng này, một số con ma cà rồng mặt âu phục đen nhìn rất sợ hãi

-Hay thật, là Thiên Di, ta sẽ xem thử lời cô ta nói có đúng không đây?- Một người nói

Về tới lớp, cậu con trai ân cần hỏi thăm

-Cậu có sao không đó?

-Không, mình ổn

Bảo Bảo chen vào

-Sao cậu lại làm vậy, có biết nó sẽ ảnh hưởng đến vết thương không?

-Không sao, mình chỉ nói thôi, mình đâu có động tay động chân gì đâu

-Thật không đó??? Có thật không?-- Bảo Bảo quay sang hỏi người hỏi này

-Hả??... ờ... thật

-Vậy thì mình không tra cứu nữa

Hiện tại, sau trường Triệu Giã đang nhớ lại khoảng khắc Thiên Di đánh tên kia

-Cô ta mạnh thật, chỉ với một tát mà tên to con kia cũng muốn ngã rồi. Nếu là ta chắc ta sẽ lăn xuống sàn luôn quá

-Tôi cũng không ngờ luôn ấy, cô ta mạnh thật- Nhan nói

-Chúng ta nên cẩn thận thôi nhất là ngài đây điện gia, ngài hơi nhay... thì phải

Đột nhiên có một nhóm nữ mang âu phục đen bước đến chỗ họ đang ngồi

-Nè, biết đây là chỗ nghỉ ngơi của chị không hả, khôn hồn thì mau biến nhanh- Một nữ nói

-Lớn hơn ai mà đòi chị với em ở đây, đều là 20 hết thôi- Nhan bước lên nói

Triệu Giã nhìn thấy vậy thì bước xuống tới chỗ cô ta

-Trường này là của người hay sao

-Im đi, đồ con người yếu hèn

-Con người??- Nhan lên tiếng

Cô xông lên định nói thì Triệu Giã ngăn cản lại

-Con người thì sao chứ, người dám làm gì hay sao

Nhanh nhất, cô ta cắn vào cổ Triệu Giã bắt đầu hút máu nhưng lại buông ra ngay khi dòng máu đỏ cho vào miệng

-Người là con người cái quái gì vậy??

-Người thật là to gan, sao dám đưa cái răng dơ bẩn đó vào người điện hạ như vậy- Nhan tức giận nói

-Cái gì?? Điện... điện hạ, đây là điện hạ sao??

Cô ta dần hiểu được câu nói của Nhan nhưng lại bắt đầu nói tiếp

-Nói dối, điện gia sao có thể ăn mặt như thế này được

Triệu Giã nghe vậy thì cởi áo ra cho họ thấy dấu ấn hoàng gia được in trên ngực mình

-Đủ thuyết phục chưa- Hắc hỏi

Hạo kéo áo Triệu Giã lên lại, nhờ đó thấy vậy ngã lùi về sau

-Điện... điện hạ, xin điện hạ tha mạng

-Uống máu của ta mà còn muốn tha mạng sao, như vậy thì chết còn hối tiếc cái gì nữa chứ- Hắc tiếp

-Đừng mà điện hạ ờ

-Nhan

Nhan nghe lệnh bước lên cho một cước thật mạnh vào đầu nó, nó bất tỉnh ngay tại đó. Nhan tiếp tục lấy một que diêm châm lửa đốt xác nhỏ đó. Tụi kia thấy vậy sợ hãi chạy đi

-Hay thật, nó cũng vui ấy chứ. Về lớp thôi

Họ rời đi. Phía Thiên Di, cô được triệu lên phòng hiệu trưởng

-Thưa thầy cho gọi em

-Em mang về đi

Thầy hiệu trưởng chỉ về hướng ba bộ âu phục đen dành cho ma cà rồng trên bàn

-Cái này... là sao??

-Có ba học sinh là ma cà rồng đã trà trộn vào trường chúng ta. Nhiệm vụ của em là tìm họ và giao cái này lại cho họ. Em làm được không??

-Chắc nó không ngoài khả năng của em. Em về ạ

Thiên Di mang ba bộ đồ đó về lớp tình cờ thấy một đồng lửa sau trường. Cô chạy ra xem thử thì thấy nó đã thành tro còn lại một mảnh áo âu phục đen bên hắc vương triều

-Cái này??

Thiên Di lắc đầu khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tiếp đó, sau khi về lớp thì Thiên Di đi vệ sinh nhưng khi cô bước gần tới thì đã nghe tiếng cãi vã

-Người như cô thì sao chứ, bạch vương triều không bao giờ bằng hắc vương triều đâu nên đừng cố

-Cô nói cái gì, nói gì thì nói cũng đừng lôi triều người khác mà bôi nhọ như vậy

-Bây giờ ta thích thì ai làm gì được

-Sao cô dám

Có hai người mặt âu phục khác nhau đang cãi nhau, đó là Luru Hạ và một người khác. Vì ức chế, Luru Hạ với tốc độ nhanh giơ tay lên đâm vào cô gái kia nhưng cô ấy cũng đã đỡ lại với tốc độ kinh hoàng

-Đây chính là nhược điểm của vương triều người đó, hấp tấp vội vàng chỉ vậy không biết- Cô gái đó tiếp tục nói

Thiên Di thấy vậy thì chạy vào can ngăn

-Thôi mà, hai cậu đang ở trong nhà vệ sinh

-À...

Cô gái quay lại hướng Thiên Di, Luru Hạ tức giận ra sau Thiên Di đứng

-Sao cậu lại ở đây, ta về thôi

Thiên Di không nói gì định quay về thì người đó gọi lại

-Về như vậy thôi đó hả

Thiên Di quay lại, cô ta bắt đầu nhìn ngắm thân thể cô thò bồng dừng lại ở phần eo

-Cậu muốn gì- Thiên Di hỏi

-Chuẩn, đáng chuẩn quá nhưng phần eo thì...

Cô ta vỗ vỗ nẹ vào eo Thiên Di trúng ngay chỗ vết thương "Sao ai cũng muốn động vào nó hết vậy??". Nó bắt đầu rỉ máu bên trong. Cô gái bắt đầu ngửi...

-Bên phải!!!!

Cô ta dùng tay phải đánh Thiên Di nhưng nhanh tay Thiên Di đã đỡ lại. Sấn đó cô ta dùng cước chân đá thật mạnh vào eo trái cô khiến đau đớn đến tột cùng. Vết thương chảy máu nhiều hơn, Thiên Di gục xuống, Luru Hạ chạy lại đỡ

-Thiên Di à

Thấy máu nhưng Luru Hạ chẳng dám làm gì vì dù sao đây cũng là điện chúa

-Cậu chờ mình một chút, mình sẽ gọi người đến ngay

Thiên Di không nói gì mà ôm vết thương một cách đau đớn. Luru Hạ rời đi còn tai một lớp, đó là cái lớp của tên đã đánh người lớp Thiên Di

-Sao rồi??- Hần hỏi người mới đánh Thiên Di

-Chắc chuẩn bị vào nhà thương- Cô ta trả lời

Luru Hạ chạy thật nhanh tới chỗ lớp Thiên Di

-Bảo Bảo, vào nhà vệ sinh nhanh đi, Thiên Di đang chảy máu trong đó đó

-Cái gì???

Luru Hạ nói khá lớn nên cả lớp đều nghe, một số người lo lắng đứng lên rồi họ lần lượt rời đi. Triệu Giã cũng rời ghế

-Người cũng đi sao??- Hạo hỏi

-Ham vui

Triệu Giã rời đi cùng cả lớp, Nhan và Hạo cũng đi theo. Khi họ rời đi thì Luru Hạ chạy đến gọi y tá. Bảo Bảo đến nhà vệ sinh thì thấy Thiên Di đang nằm bên cạnh một vũng máu, cô chạy đỡ dậy ngay

-Thiên Di à- Cô không ngừng gọi tên Thiên Di

Sắc mặt cô tái nhợt, vì mất máu quá nhiều nên cô đã bất tỉnh nhưng gương mặt khiến Triệu Giã cứ nhìn mãi không thôi. Một lúc sau, y tá đến cùng với Luru Hạ

-Các em tránh ra nào cho chị sơ cứu cho em ấy

Mọi người tránh ra, chị y tá bước vào

-Sơ cứu ở đây không tiện chút nào, em nào đó giúp chị mang em ấy đến phòng y tế đi

-Nghe tới đây, không biết ai sai khiến mà Triệu Giã lao tới ôm Thiên Di mang lên phòng. Khi tới nơi, tay anh nhóm đầy máu. Thiên Di được đặt lên giường, Triệu Giã lùi ra liếm máu trên tay mình một cách ghe rợn mà không ai để ý "Máu co pha nước nên loãng rồi nhưng... nó là máu gì vậy nhỉ, lạ quá"

-Luru Hạ à, sao Thiên Di lại ra nông nỗi này

-Mình nghĩ... có lẽ để cậu ấy tự nói thì sẽ tiện hơn đây

Nói đến đây, Thiên Di lơ mơ mở mắt

-Thiên Di tỉnh rồi- Một người reo lên

Nghe vậy Bái Bảo liền chạy lại

-Thiên Di à, cậu có sao không

-Mình không sao mà

-Ai làm cậu ra nông nỗi này vậy chứ!

-Không sao mà

-Nói đi- Mọi người đồng thanh nói

Thấy cả lớp quan tâm mình, Thiên Di đành phải nói

-Có người cố ý đánh vào vết thương của mình

-Là ai???- Đồng thanh tập hai

-Các cậu không cần biết tên, chỉ cần biết là nó là ma cà rồng và còn là người của hắc vương triều

-Hắc vương triều???- Triệu Giã lên tiếng, mọi người hướng về nhìn- Không... không có gì

-Em hãy ở đây cho đến lúc tan học rồi về luôn nha- Chị y tá nói

-Nhưng mà...

-Ngủ đi mà, lần này mình hứa sẽ đến đón cậu về mà

Bảo Bảo đỡ Thiên Di nằm xuống, cô chìm vào giấc ngủ ngay. Mọi người ra ngoài tất chỉ còn Triệu Giã âm thầm ở lại. Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nhìn Thiên Di

-Sao cô ấy xinh đẹp thế nhỉ??

-Cái gì- hạo cùng Nhan đồng thanh

-À.. ờ... không có gì, ta đi về thôi

Anh rời đi thì Thiên Di tỉnh dậy

-Làm gì mà nhìn người ta dữ vậy làm mình chẳng dám động đậy luôn, may mà mình còn thở nếu không đã chết luôn rồi- Thiên Di nói

Tan học, Bảo Bảo đến đón Thiên Di ra về tận nhà, về đến nhà thì Thiên Di thấy mẹ mình đang lẫn lộn dưới sàn

-MẸ OI- Cô chạy lại đỡ mẹ cô dậy- Mẹ sao vậy

-Mẹ... mẹ

-Đừng nói gì thêm nữa, đi, con dắt mẹ lên giường

Thiên di đỡ mẹ mình lên

-Mẹ đã ăn cơm chưa???

-Chưa con à

-Vậy mẹ chờ con một chút, con đi dọn đồ ăn cho mẹ nha

Thiên Di chạy đi, mẹ cô thấy vậy liền nhẹ nhàng ngồi dậy "Làm sao đây, cứ cái đà này nếu ta không trở lại làm ma cà rồng thì ta sẽ chết mất. Nếu vậy thì Thiên Di phải làm sao??? Thật là khó xử". Bà nào nề nhìn Thiên Di. Bà thương Thiên Di nhiều lắm. Nhiều lần bà đã cố gắng muốn nói cho Thiên Di biết về thân phận thật sự nhưng bà không đủ can đảm. Bà sợ Thiên Di không chấp nhận được sự thật. Bà nhìn Thiên Di đang nhanh tay chuẩn bị đồ ăn cho bà một cách nhanh nhất. Xong, cô đi lại đỡ mẹ mình tới

-Nào mẹ đi với con

Hai người lại chỗ cái bàn ngồi ăn vui vẻ như một bữa ăn gia đình. Thiên Di đầu tiên thì nói về sức khỏe của mẹ mình rồi chuyển sang nói cho mẹ biết tình hình cô học ở trường. Người mẹ cũng lắng tai nghe von mình một cách nhiệt tình "Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Cứ sống cho đến khi ra đi thôi". Bà nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Chú ý, dù 20 tuổi nhưng vẫn đang học lớp 12 ấy nha. Mong đừng bực tâm

Cuối tuần, Thiên Di đang ôn bài trong lớp. Tiết sinh hoạt lớp đến, thầy chủ nhiệm bước vào với gương mặt hơi u buồn. Thấy vậy Thiên Di lo lắng hỏi

-Thầy ơi... có chuyện gì sao, nhìn mặt thầy hơi buồn thì phải

-Haiz- Thầy thở dài- Thầy không biết có nên nói cho các em không nữa

Cả lớp nhìn nhau

-Thầy cứ nói đi mà thầy- Cả lớp đồng thanh

-Ơ... thôi được, ta sẽ nói... tuần này... lớp ta... đứng bết toàn trường

-Cái gì???- Thiên Di đơ người

Biết được tầm quan trọng, cả lớp nhìn thẳng vào Thiên Di

-Tại sao chứ- Thiên Di đứng dậy

-Vi... em đã đánh con của một tập đoàn cổ phần hỗ trợ cho trường chúng ta nên...

Thiên Di đứng hình...

-Là hấn, thật là vô lí mà

RẦM... Thiên Di đập tay xuống bàn rồi rời đi để lại một dấu tay trên bàn. Triệu Giã nhìn xuống mà giật mình. Thiên Di tức giận rời lớp. Có mấy bạn nữ biết Thiên Di sẽ đến đâu và sẽ làm gì liền chạy theo không ngừng kêu tên Thiên Di có cả Bảo Bảo và Đồng Mặc

-Thiên Di, Thiên Di à

Trong lớp, có vài người cũng có vẻ mặt vô cùng lo lắng

-Thầy ơi ngăn cản bạn đó lại đi thầy nếu không em không dám tưởng tượng chuyện sắp xảy ra nữa

-Em đừng lo, đây là thầy hiệu trưởng mới với lại thầy ấy rất chiều cô lớp ta. Thầy ấy sẽ không làm vậy mà không có lí do. Mong là Thiên Di sẽ không gây chuyện lớn

Cả lớp yên lặng một hồi. Triệu Giã tò mò ra hiệu cho Nhan đi theo xem thử

-Nè, sao mọi người lại lo lắng vậy?- Triệu Giã hỏi một người gần đó

-À... cậu là học sinh mới nên cậu không biết, trước đây chuyện này cũng đã xảy ra một lần rồi và Thiên Di đã một tay giải quyết nó. Và người hiệu trưởng lúc đó đã bị đình chỉ công việc trong vòng ba năm. May mà ông ấy không bị phạt nặng vì tội tham ô. Bây giờ không biết sẽ như thế nào

Triệu Giã nghe chẳng hiểu gì cả vì anh là người ở thế giới ma cà rồng nhưng mặt kệ, chắc chắn anh biết rằng chuyện Thiên Di làm không đơn giản. Hiện Thiên Di đang tiến tới phòng hiệu trưởng. Lycz đến cửa phòng thì bất gặp tên đánh người lớp cô lúc trước bước ra. Thiên Di có chút bất ngờ nhưng rồi hóa giận

-Haha, giây phút lớp này đứng ết ta đã chờ lâu lắm rồi. Bây giờ thì sao, định vô gặp hiệu trưởng chắc. Chẳng thà đòi được gì đâu

Thiên Di vẫn đứng nhìn không nói gì. Hấn tiếp tục móc trong túi mình ra một xấp tiền xòe ra

-Vũ khí của tôi... lợi hại lắm đấy

Hấn đi qua cố ý đụng trúng người Thiên Di. Thấy tiền trên tay hấn mà hấn lại từ phòng hiệu trưởng bước ra khiến Thiên Di và mọi người không khỏi hiểu lầm

-Thầy... bị hối lộ sao??- Một người nói

-Không thể đâu- Thiên Di lắc đầu chạy sang cửa sổ nhìn thầy từ bên ngoài thì thấy thầy ấy đang ôm đầu. Thiên Di đập gõ cửa nhưng "Minh làm chuyện có lỗi với Thiên Di rồi nhưng mình còn làm gì được đây, con trai mình đang làm việc trong đó. Nếu không làm theo lời hấn hấn sẽ đuổi việc con trai mình. Còn số tiền này- Ông nhìn lên cọc tiền mà tên lúc nãy đưa- nó thật dơ bẩn nhưng nó sẽ cứu được vợ mình. Trời ơi...". Những suy nghĩ của thầy hiệu trưởng đổ ập vào đầu Thiên Di

-Các cậu có nghe gì không??- Thiên Di hỏi mọi người xung quanh

-Nghe cái gì, chả có cái gì cả- Một người trả lời- Bộ có chuyện gì sao?

"Họ thật sự không nghe thấy gì sao"

-Không... không có gì, chắc mình nghe nhầm

Thiên Di liếc nhìn thầy hiệu trưởng thêm một lần nữa

-Về lớp thôi, về lí do thầy ấy làm như vậy có lẽ mình cần tìm hiểu thêm. Khi có thông tin chính xác mình sẽ nói lại cho lớp

-Có phải thầy ấy ăn hối lộ không? Nếu vậy thì cậu phải làm giống như hai năm trước vậy để ông ấy nghỉ việc luôn- Đồng Mặc nói

-Không, không phải như vậy đâu. Mình dám chắc nhưng không tự tin. Mình sẽ tìm hiểu cặn kẽ chuyện này mà. Về lớp thôi

May mà Thiên Di không làm gì cả, mọi người theo chân Thiên Di về lớp. Mọi chuyện ở đây đã được Nhan chứng kiến và cho Triệu Giã thấy trực tiếp trong suy nghĩ nên Nhan không cần phải kể lại bằng miệng. Về đến lớp, Thiên Di vào chỗ ngồi không nói gì quay mặt sang cửa sổ nước mắt lặng lẽ rơi. Không gian lớp im lặng, thầy chủ nhiệm thấy vậy lại hỏi một học sinh mà không cho Thiên Di biết

-Em ấy có làm ra chuyện gì không??

-Không, cậu ấy nhìn thầy hiệu trưởng rồi bảo tụi em về. Cậu ấy nói những điều lạ lắm ạ. Tụi em không hiểu chút nào- Học sinh đó trả lời

-Vậy sao??

Thầy về bàn ngồi. Cậu học sinh lúc trước bị đánh nhìn sang Thiên Di rồi quay sang bên đó

-Thiên Di- Cậu ấy gọi

Bị gọi, Thiên Di quay lại nhìn lên thì thấy cậu ấy. Cô vội vàng lau đi nước mắt

-Xin lỗi, là lỗi của mình hết- Cậu ấy nói

-Không, tại mình không làm chủ được bản thân thôi

Bảo Bảo quay xuống nhìn Thiên Di

-Không sao mà Thiên Di, tụi mình sẽ lấy được phong độ thôi mà. Lớp tụi mình sẽ lại đứng nhất cho coi

Cả lớp từng người cũng lần lượt gật đầu. Thiên Di thấy vậy mà nhẹ lòng hơn

-Cảm ơn

Triệu Giã nhìn thấy Thiên Di khóc mà lòng sao cứ thấy khó chịu, anh không biết cảm giác này là gì cả. Cậu con trai đó ân cần hôn lên trán Thiên Di một cái. Triệu Giã liền tròn mắt nhìn. Còn cả lớp, chuyện này quá ư là bình thường, chuyện hôn trán như vậy cũng chỉ là thể hiện tình cảm bạn bè thôi nhưng Triệu Giã lại không nghĩ vậy "Sao hần dám làm vậy giữa lớp như vậy, không biết xấu hổ hay sao?". Triệu Giã quay xuống nhìn sang Nhan và Hạo nhưng họ cũng chỉ biết lắc đầu. "Mà đợi chút, sao mình lại quan tâm cậu ta, ghét còn không hết nữa mà thôi dẹp suy nghĩ đó qua một bên đi. Ngủ cái rồi tính tiếp". Nói xong, Triệu Giã gục đầu xuống bàn, cậu con trai ấy cười với Thiên Di rồi về chỗ. Trên đường về, Thiên Di cứ mãi suy nghĩ về chuyện hồi chiều, cô tự hỏi tại sao cô lại đọc được suy nghĩ của thầy hiệu trưởng. Đến nhà, vào bàn ăn cô liền nói vấn đề này cho mẹ mình hay

-Mẹ ơi, con không biết đó là thật hay giả nữa nhưng khi con nhìn vào thầy hiệu trưởng lại nghe những lời nói đó

Mẹ Thiên Di im lặng không nói gì. Thiên Di thấy vậy nhưng chẳng lấy làm lạ

-Mẹ mệt chưa con đưa mẹ đi nghỉ ngơi?

Mẹ Thiên Di cũng không nói gì tay chỉ chỉ vào họng mình

-Mẹ bị đau họng hả?- Mẹ Thiên Di gật đầu- Vậy mà con cứ tưởng mẹ bị gì ấy chứ

Hai mẹ con ăn xong, Thiên Di đỡ mẹ mình lên giường nghỉ ngơi còn cô thì lại bắt đầu học bài nhưng cô mới vào bàn học thì lại thấy mảnh áo cô mới nhặt hôm trước. Cô lấy lên xem rồi vội vàng lấy mấy cái áo mà thầy hiệu trưởng đã đưa cho mình ra đối chiếu

-Cùng chất lượng, ai lại đi đốt nó chứ, mỗi người chỉ được hai chiếc áo này thôi mà. Nếu vậy ai không mặc áo khoác này chính là người đã mất chiếc áo... nhưng tại sao... lại đốt nó cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sáng hôm sau, Thiên Di đi học với vẻ mặt buồn rầu. Mới vào Triệu Giã đã hỏi

-Vẫn còn buồn chuyện đó hả??- Anh nói với khuôn mặt ngênh ngênh

Nhìn thấy vậy Thiên Di liền quay mặt sang chỗ khác

-Nè, thái độ đó là sao hả, người ta hỏi thăm mà như vậy sao??

-Hỏi thăm??? Tôi tưởng anh đang đùa cơ

Nói xong Thiên Di nằm xuống bàn quay sang chỗ khác

-Thiên Di ơi!!!- Thiên Hạo từ bên ngoài nhìn vào tìm hình bóng Thiên Di. Thiên Di đang nằm thì ngồi khựng dậy khi nghe tiếng Thiên Hạo

-Là anh Thiên Hạo sao??

Thiên Di chạy ra chỗ Thiên Hạo với khuôn mặt tươi tắn

-Xì... anh hả, thân quá ha

Anh chán nản gục đầu xuống bàn. Thiên Di chạy ra ngoài này liền hỏi

-Anh ở đâu mấy hôm nay sao em không thấy thế??

-Anh có công việc nên về triều ấy mà, nào, em xoay một vòng anh xem

Thiên Di xoay một vòng rồi nói

-Em không sao đâu, khỏe mạnh lắm. Anh nhìn xem, vết thương của em cũng đã lành đi rồi??- Thiên Di vừa nói vừa vỗ vỗ vào bụng mình chỗ vết thương

-Không sao là tốt rồi. Thôi anh về lớp nha

Anh quay lại thì bắt gặp hai cặp mắt đang hướng về mình

-Ồ... xin... xin lỗi, ta về nào

-Hay lắm- Kiều An nói

-Về thôi- Nam Đằng nói- À, vết thương sao rồi???

-Không sao rồi- Thiên Di trả lời

-Đi về- Nam Đằng nói

Họ quay sang thì bắt gặp ánh mắt của Nhan, Hạo và Triệu Giã đang nhìn nhưng họ đã lướt qua ngay. Thiên Di vào lớp và bắt đầu tiết học. Tan học buổi sáng, trong thời gian nghỉ ngơi để chuẩn bị sang buổi học buổi chiều, Thiên Di rời chỗ đến khu sinh hoạt chung. Hiện đang giờ nghỉ trưa nên ít ai vào trong này lắm. Cô vào trong thay đồ sau đó trên tay một quả bóng chuyền đánh. Cô đánh vào tường nhưng không ngờ nó văng mạnh ra sau

-Á!!!- Nó trúng đầu của Triệu Giã

-Cậu... theo tôi hả???

Triệu Giã ôm đầu ngược lên

-Đúng là oan gia mà...

Ngược lên bắt gặp hình tượng Thiên Di trước mặt khiến sanh không khỏi mê hoặc. Cô mặc đồng phục thể thao. Chiếc áo ngang lưng để lộ vết sẹo lớn vẫn chưa lành, chiếc quần đùi và đôi giày bata. Tóc cô lại dài đến hông. Anh nhìn cô không rời mắt

-Nè, nè- Anh giật mình- Sao vậy, nhìn gì thế?? Cậu theo tôi sao??

-Ồ... um... chờ tôi chút

Anh nhìn trái bóng rồi vào phòng thay đồ bước ra với bộ đồ thể thao

-Chơi với tôi nhá

Anh bắt đầu phát bóng, thấy bóng Thiên Di đáp trả bằng cú đánh vô cùng mạnh mẽ. Triệu Giã bên này cũng cố đánh lại "Cô ta chơi giỏi thật". Kiệt sức, Thiên Di chụp bóng lại. Hai người lại gần nhau rồi nằm lăn ra sàn

-Haiz... sao rồi, cảm thấy thế nào??- Triệu Giã hỏi

-Đã đỡ hơn nhiều lắm rồi, cảm ơn cậu, cậu chơi giỏi thật ấy

-Hihi, cảm ơn

Hai người ngủ thiếp đi, một lúc sau, Bảo Bảo, Đồng Mặc cùng Nhan và Hạo chạy tới

-Biết ngay mà- Bảo Bảo tiến vào trong

Cô đứng lại, nhìn hai người đang ngủ với nhau, Triệu Giã đang nắm tay Thiên Di mà ngủ. Nhưng cô phải gọi họ dậy ngay lập tức

-Thiên Di, Triệu Giã à dậy đi, gần đến giờ học rồi đó

Thiên Di bật dậy ngay lập tức

-Ôi mẹ ơi... Bảo Bảo hả, có chuyện gì

-Còn hỏi là có chuyện gì, gần tới giờ học rồi kìa

Thiên Di bất chợt nhìn lên đồng hồ thì thấy đã gần trễ. Nhưng khi cô hoảng bị đứng dậy thì Triệu Giã liền lăn qua ôm Thiên Di như một con gấu bông

-Nè, Triệu Giã à, trễ học rồi dậy mau

Nghe Thiên Di gọi tên mình, anh bật dậy nhìn

-Cậu mới gọi tên mình à há???- Anh dụi mắt hỏi

-Ồ... ờ... mau vào thay đồ, chuẩn bị vào lớp rồi

Triệu Giã cùng Thiên Di tiến vào phòng thay đồ. Ngoài này, Bảo Bảo thở dài còn Nhan, cô tức giận vô cùng "Cô là cái thứ gì mà dám ở bên điện hạ cả buổi như vậy chứ". Hai phòng thay đồ của nam và nữ sát bên cạnh nhau nên bên này có tiếng gì là bên kia nghe hết. Rầm.. Triệu Giã bị trượt chân té xuống sàn

-Có chuyện gì vậy- Thiên Di hỏi- Á

-Không có gì đâu, có chuyện gì bên đó vậy

-Ồ... áo khoác tôi mất vào tóc rồi giờ không biết làm sao đây

Triệu Giã đã thay đồ xong, lưỡng lự một chút rồi qua bên phòng thay đồ nữ thấy Thiên Di đang xả tóc đang đứng trước gương với chiếc áo... cô xinh đẹp vô cùng. Anh tiến lại từ từ, tay nhẹ nhàng đặt lên và tháo. Bỗng nhiên có người từ đằng sau, Thiên Di bất chợt quay lại nên toàn cơ thể cô lọt vào lòng Triệu Giã

-Ồ... là Triệu Giã sao???

Hai người chầnh nói gì thêm. Lúc này, vì thấy lâu quá nên tại người Bảo Bảo chạy vào xem thử thủ bắt gặp cảnh tượng này. Lúc này Triệu Giã đã tháo tóc cho Thiên Di xong, cô lại chỗ cái gương chỉnh chu lại tóc. Bảo Bảo đứng hình trước vẻ đẹp của Thiên Di trước gương. Cô tiến lại Thiên Di từ từ ôm eo từ đằng sau

-Cậu thật xinh đẹp Thiên Di ạ

Thiên Di không nói gì mà chỉ cười một cái sau đó họ rời đi và về lớp. Về đến lớp, chắc vì còn mệt nên Thiên Di đã lăn ra bàn ngủ ngay lập tức. Triệu Giã thấy vậy cũng lăn ra ngủ theo. Thấy vậy Nhan thấy chướng mắt vô cùng. Cô bỏ ra ngoài, Hạo thấy vậy cũng ra theo. Đi đến một ngõ đường bất chợt họ gặp Kiều An và Nam Đăng ở sau trường. Đang bức nên cô chẳng biết tìm ai để trút giận

-Ồ.. người của bạch vương triều đây sao- Nhan nói

-Bộ ta có quen nhau sao, hay chỉ là đang chào hỏi nhau như bình thường??- Kiều An đáp trả

-Vẫn như vậy, đối với ai cô cũng như vậy nhỉ, nói chuyện chẳng có lễ phép gì cả

-Bộ tôi cần lễ phép với người như cô hay sao??

Hai người cứ lo tranh chấp còn Hạo và Nam Đăng ngồi lại một chỗ

-Hai người này mỗi lần gặp nhau là như chó với mèo

-Ta nên tránh xa thì có lẽ sẽ tốt hơn ấy

Hai người nói chuyện với nhau rất bình thường như chẳng phải là kẻ thù với nhau. Chuyển sang qua hai người kia, vẫn đang đầu võ mồm

- Hay nhỉ, cô vẫn giữ thái độ này với điện gia của cô mà, vô phép tắc quá đi nhỉ- Nhan nói tiếp

-một pho tượng như cô thì làm gì hiểu được chuyện này chứ

-Pho tượng á, sao cô dám nói như vậy cơ chứ

-Hành động của tôi như vậy không phải gọi là lễ phép mà chỉ là mang tính chất giải trí thôi. Hành động này của chúng tôi chủ đang giúp điện gia vui vẻ hơn khi có chúng tôi làm hậu vệ cho ngài thôi. Chứ không như cô... cứng ngắt như vậy, điện hạ cô chán là đúng rồi

Nhan cứng họng nhìn sang Hạo thì thấy anh đang nói chuyện vui vẻ với Nam Đăng. Cô liền đi lại

-Cậu hay thật, nói chuyện với kẻ thù của mình như vậy đó hả. Đi về

Hai người rời đi về lớp, Nam Đăng cùng Kiều An ở đây cũng vậy. Lúc họ về thì gặp Thiên Hạo

-Điện gia!!!

-Hai người cứ ưa cãi nhau nhỉ- Thiên Hạo nói

Kiều An chỉ biết cười chứ không nói gì thêm

-Người nói đúng, nếu có một hậu vệ như hậu vệ của Triệu Giã thì chắc ta tự kiêu luôn mất. May mắn vì có các người nhỉ

Họ nhìn nhau cười rồi Thiên Hạo khoác vai hai người kia vào trong lớp. Ở một phía, nghe Thiên Hạo nói vậy làm lòng Nhan không khỏi khó chịu suy nghĩ về những lời Kiều An đã nói

-Về lớp thôi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thế là mỗi ngày, Thiên Di thường xuyên tập thể thao với Triệu Giã trong lúc giải lao. 3 tuần trôi qua, lớp Thiên Di đang học bỗng tiết sinh oạt lớp. Họ chán nản nhìn lên cái lao phát thanh của trường. Loa cất tiếng, ai nấy đều bật tai lại, Thiên Di thì nhắm mắt. "... tuần này, lớp đứng nhất là lớp... (Lớp Thiên Di)". Nghe đến đây, ai cũng giật mình

-Đứng nhất???- Ai cũng đặt câu hỏi

Thầy hiệu trưởng bước vào. Một số người thấy vậy thì nhìn ông với ánh mắt khinh bỉ. Thiên Di thì chả hiểu chuyện gì xảy ra cả, cô bước lên đứng đối diện thầy hiệu trưởng, ông đang đứng trên bục

-Có chuyện gì mà thầy đích thân đến đây vậy???- Thiên Di hỏi

-Khỏi phải hỏi, có lẽ là muốn bắt bẻ cái lớp này nữa chứ gì

Một người trong lớp nói, Thiên Di liền quay lại đưa tay lên miệng chỉ ý im lặng

-Thầy muốn gì??- Thiên Di lại tiếp tục hỏi

Thầy hiệu trưởng nhìn Thiên Di rồi bỗng nhiên chấp hai tay đứng yên cúi đầu

-Thầy thành thật xin lỗi em

Thầy cúi đầu trước mình, Thiên Di liền đỡ thầy dậy. Nhưng sau đó, thầy lại cúi đầu trước lớp

-Thầy lại muốn làm gì nữa đây??- Một người nói

-Thầy cũng thật xin lỗi cả lớp, chuyện vừa qua, thầy muốn nói cho các em... chuyện các em đứng bét toàn trường không phải là do các em mà là do... Tổng Giám... em ấy bắt thầy phải làm như vậy nhưng thầy không thể chối cãi được. Con trai thầy đang làm tại công ty nhà hắn...

-Vậy số tiền thì sao??? Sao thầy lại nhận nó cơ chứ??- Một người hỏi

-Thật ra... vợ thầy đang lâm bệnh và ở bệnh viện nhưng đừng lo, thầy đã hoàn trả số tiền đó lại rồi nên...

Không gian bắt đầu im bất

-Thầy chỉ có thể nói như vậy, thầy đi đây

Thầy hiệu trưởng rời lớp, mọi người bắt đầu bàn tán

-Lại chuyện gì nữa đây?? Là thật hay giả... nói chả hiểu gì- Một người nói

-Nhưng cũng có thể là thật mà, chẳng thầy hiệu trưởng nào lại đi cúi đầu trước người khác như thầy ấy đâu. Các cậu nghĩ sao??

-Cậu nói cũng đúng

-Thôi dẹp chuyện này qua một bên đi, bây giờ lớp chúng ta cũng đã đoạt được vị trí đứng đầu như trước rồi mà vui lên đi chứ- Thiên Di nói

-Đúng đó các em, tiết này thầy thả cho các em luôn ấy

Nghe đến câu này, cả lớp như được vàng la làng la xóm

-Câu hay nhất trong ngày đây thầy ạ- Một học sinh phán

Qua bên lớp Tống Đàm (chắc các bạn đã biết là ai), hắn đang vô cùng tức giận đập phá bàn ghế tùm lum, cả giáo viên chủ nhiệm cũng chả làm được gì vì họ là giáo viên nữ

-Là ai, ai đã tiết lộ chuyện ông nhận tiền ra ngoài hả...- Hắn hét lớn

Thiên Di đi ngang qua lớp hắn với một chồng sách trên tay nhìn vào

-Là ai, dám làm mà không dám lên tiếng hả- Hắn lại tiếp tục

Một người con gái thấy hắn như vậy thì vô cùng sợ hãi. Cô chính là người đã lỡ miệng nói chuyện này ra ngoài trong lúc say rượu trong quán bar. Cô suy nghĩ đến khoảng khắc ấy. Một thành viên trong lớp nhìn cô rồi lên tiếng

-Chính là cô ta- Thành viên chỉ vào cô ta nói- Cô ta chính là người đã nói đó

Tống Đàm nhìn cô ta, cô ta nhìn sang người mới nói rồi nhìn Tống Đàm với khuôn mặt tái nhợt

-Mình... mình không cố ý đâu, chỉ là lúc đó mình uống say nên... Á!!!

Tống Đàm tát cô ta một cái khiến cô té quỵ xuống, miệng cô có chút rỉ máu

-Sao mày dám làm như vậy hả con kia

Thấy vậy, Triệu Giã lại đứng lúc đang tới, Thiên Di liền đưa sách trên tay cho Triệu Giã rồi chạy vào bên trong đỡ cậu ấy dậy

-Cậu có sao không??... Cậu đang làm gì vậy hả, cả con gái... mà cũng ra tay sao

-Còn cô, chuyện lớp người ta mà cũng ráng xem vào hay sao?? Đúng là thích lo chuyện bao đồng mà

-Chuyện này thì sao mà chấp nhận được, anh là con trai mà giờ tay đánh con gái như vậy chứ, đồ không biết xấu hổ

-Thì sao, chuyện này liên quan tới cô à, cô hình như thích xen vào chuyện người ta lắm hả, mẹ cô dạy cô như vậy hay sao. Há, mẹ nào con nấy rồi

Thấy Tống Đàm si nhục mẹ mình, Thiên Di tức tối nắm một phát vào mồm hắn một cái thật đau. Hắn ngã xuống, máu bị phun ra khỏi miệng. Thiên Di bước tới nắm cổ áo hắn kéo lên

-Cậu có quyền gì mà nói mẹ tôi như vậy, chưa từng tiếp xúc, chưa từng thấy mặt mà có thể phán đoán người ta như vậy sao, câu này phải để tôi nói mới đúng, ba mẹ anh dạy anh như vậy phải không???

Thiên Di buồn cổ áo hắn ra một cách mạnh bạo. Cô quay lại hỏi thăm người con gái bị đánh lúc nãy rồi đưa lên phòng y tế. Sáng hôm sau, Thiên Di đang học trong lớp thì một người phụ nữ bước vào

-Nhỏ nào tên là Thiên Di đấy hả??

"Cách nói chuyện này không phải là người đàn ông nào". Thiên Di đứng lên

-Thưa nhưng hai bác tìm cháu có chuyện gì???

-Trời, một con nhỏ quê mùa- Mẹ Tổng Đàm bước tới chỗ Thiên Di- Sao cô lại dám động tay đến con trai bé bỏng của tôi hả

-Con trai bé bỏng???

Tổng Đàm từ bên ngoài bước vào. Thiên Di tròn mắt nhìn

-Là cậu ấy, cậu ấy đánh con đây ba mẹ ạ- Tổng Đàm nói

-Cô nghe chưa- Mẹ Tổng Đàm nói- Sao vô duyên vô cớ cô lại đánh con tôi, mẹ cô không dạy tự ý đánh người là sai trái hay sao

Nghe mẹ hấn sỉ nhục mẹ mình, Thiên Di tròn mắt đưa tay lên định đánh nhưng khựng lại. Cái này cũng khiến mẹ Tổng Đàm giật mình

-Đúng nhỉ, hai mẹ con giống nhau như đúc chẳng khác gì cả- Thiên Di tức giận nói

-Cô nói cái gì vậy hả???

-Trước khi đến cái lớp này sao bác không hỏi thử xem con trai yêu quý của bác đã làm gì, cứ mở miệng lại phán đoán người này như thế này người này như thế kia trong khi mình vẫn chưa gặp họ lần nào. Đúng không Tổng Đàm, mẹ cậu... thật ra là người chả biết cái gì trong đầu cả

Mẹ Tổng Đàm giật mình ngược sang nhìn Thiên Di, Tổng Đàm thấy Thiên Di nói mẹ mình như vậy thì bước tới định cho Thiên Di một bạt tai nhưng Thiên Di đã đỡ lại

-Chính cậu cũng phản ứng như vậy khi tôi nói điều không tốt đến cha mẹ cậu vậy sao cậu không nghĩ đến cảm giác của tôi đi. Lại đi mách dối như vậy

Tổng Đàm hạ tay xuống mặt dịu lại. Mẹ Tổng Đàm nghe tới đây thì cũng hiểu được mọi chuyện

-Con đã nói gì vậy hả???- Mẹ Tổng Đàm hỏi

-Dạ... con... sỉ nhục mẹ cậu ấy

Nghe tới đây, mẹ hấn tức giận lấy chai nước trên bàn gần đó tạt thẳng vào mặt Tổng Đàm

-Con làm mẹ xấu hổ lắm con biết không, thật không thể tưởng tượng nổi luôn mà

Mẹ Tổng Đàm tức giận che mặt đi ra ngoài. Tổng Đàm tức giận nhìn sang Thiên Di

-Cô giỏi lắm, từ trước đến giờ ba mẹ tôi chẳng ai dám đụng đến tôi cả mà giờ...-Anh lau nước trên mặt- Tôi sẽ không tha cho cô đâu, tôi nhất định phải dạy cô một bài học- Anh rướn giọng lên nói

-Tôi không sợ cậu đâu- Thiên Di trả lời một cách nhỏ nhẹ

Hấn tức giận đi ra ngoài. Cả lớp chứng kiến tất cả, khi hấn mới khuất bóng, cả lớp liền vỗ tay hô hứng

-Vinh dự khi lớp chúng ta có một người như Thiên Di, hấn cứng họng rồi hoan hô

-Lớp chúng ta luôn luôn thắng, toàn những nhân tài, chẳng ai sánh bằng cả. Ai cũng chịu thua hết trơn chùi ui tự hào về lớp trường tụi mình ghê

Mọi người người đập bàn, người đập ghế, người đứng lên ghế nhảy, người cầm chai nước như micro nói. Thiên Di cười hiền ngồi xuống

-Mình nghĩ hấn chưa bỏ cuộc đâu, cho nên lớp mình phải cố gắng lên trong những sự kiện lần tới nha. YA!!!

-YA!!!!- Cả lớp hô theo

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thiên Di đến trường, vào lớp bà ngồi lên chiếc ghế của mình. Cô hít thở không khí một chút rồi lấy sách vở ra học bài. Thấy vậy Triệu Giã liền bắt bẻ

-Làm cái hành động gì vậy?? Không thấy có người đang bên cạnh sao??

Nghe nói, Thiên Di liền nhìn qua

-Cái gì, sao??? Tôi đã làm gì đâu chứ, chỉ là hít thở không khí chút thôi mà

-Dương tay ra hai bên làm như cả thế giới là của mình vậy. Trúng người ta còn không xin lỗi

-Bộ... có trúng cậu sao???

Triệu Giã gật gật hai cái. Thiên Di thở dài một cái rồi nói

-Mặc cậu

Thiên Di tiếp tục cúi xuống ôn bài. Bỗng, Triệu Giã quay sang chỗ khác. Bỗng cái lao phát thanh vang lên "Các em học sinh khối 12 chú ý, năm nay đã là năm cuối cấp, vì muốn tạo thêm nhiều kỉ niệm vui cho các em, nhà trường sẽ tổ chức một số hoạt động và đến với hoạt động đầu tiên, mỗi lớp sẽ chuẩn bị một tiết mục văn nghệ để tạo hột động cho trường nha. Chúng các em hưởng ứng tốt phong trào do trường tổ chức nha". Cái loa tắt đi, không khí trường bỗng trở nên xôn xao. Hình như họ đang vui mừng. Thiên Di nghe xong đưa mắt nhìn ra cửa thì có một tá học sinh chạy vào. Cả lớp tự động ngồi lại ngay ngắn. Thầy giáo chủ nhiệm bước vào, bọn chúng phân nhau đi đóng cửa ra vào, cửa sổ rồi kéo màn xuống tạo ra một khung cảnh tối u. Họ bước lên bật đèn. Triệu Giã, Nhan và Hạo rất bất ngờ về điều này

-Rồi, thầy và Thiên Di bắt đầu bàn kế hoạch đi

Thiên Di nhìn lại lớp một lần nữa rồi nói

-Được rồi, đầu tiên mình cảm ý kiến của các cậu, tụi mình nên hát múa hay diễn kịch đây

Cả lớp bắt đầu xôn xao, cứ người này hỏi người kia bàn qua bàn lại. Khoảng 10' sau mới đưa ra kết quả

-Diễn kịch đi Thiên Di, như vậy thì thành phần tham gia sẽ nhiều hơn đó- Một người trng lớp nói

Thiên Di gật gù

-Mà màn kịch gì đây???

Bảo Bảo nhanh trí gơ tay

-Diễn Romeo và Juliet nha

Nghe tới đây, cả lớp bắt đầu hồ húng đồng ý

-Được đấy, cái này hay nà

-Đúng, cái này được đó

-Hay lớp tụi mình diễn cái này cũng được

Mọi người thay nhau nói. Thiên Di và thầy giáo gật đầu đồng ý

-Thôi được, chắc không đụng hàng với lớp nào đâu ha. Bây giờ bước tiếp theo, mình sẽ chọn nhân vật. Nhân vật chính trước nha. Ai là Romeo đây

Cả lớp bắt đầu im lặng rồi một người lên tiếng

-Hotboy lớp này. Triệu Giã

Thiên Di bất ngờ

-Hot... hotboy á

Cả lớp gật đầu. Thiên Di cũng gật gù

-Ồ... cũng được. Vậy ai là Juliet đây

Cả lớp lại im lặng tập hai.

-Tui

Đồng Mạc gơ tay lên, Triệu Giã liền trợn mắt lên nhìn. Anh nuốt nước bọt "Mình mà diễn với hấn, chắc sẽ phải uống thuốc chống ói quá". Anh mặt khóc chịu gục đầu xuống bàn. Thấy Triệu Giã không hài lòng, Thiên Di liền bác bỏ

-Ơ... nhưng Romeo và Juliet không thể đồng giới được đâu- Thiên Di nói mà miệng cứ cười cười

Đồng Mạc nghe vậy hạ tay xuống bữu môi quay ra sau chỗ Triệu Giã đưa ánh mắt hối tiếc. Triệu Giã thấy vậy liền một phen rung mình

-Ơ... đừng... đừng nhìn như vậy mà- Anh lẩm nhẩm trong miệng

-Vậy ai làm Juliet?? Mọi người cho mình ý kiến đi nà

Không gian bắt đầu im lặng rồi Bảo Bảo đứng dậy tiến tới chỗ Thiên Di

-Mình đã biết Juliet là ai

-Ai chứ???- Thiên Di lơ ngơ hỏi

Cả lớp nhìn Thiên Di, Thiên Di nhìn Bảo Bảo.

-Các cậu hãy nhìn mình nha. Mình sẽ chỉ ra người đó

Bảo Bảo vừa nói vừa chậm rãi đưa tay ra sau tóc Thiên Di rồi giật mạnh

-Đây chính là Juliet của lớp ta

Bảo Bảo tháo buộc tóc Thiên Di ra. Mái tóc xõa dài xuống, Thiên Di vô cùng bất ngờ. Cả lớp nhìn cô một cách say đắm. Thấy vậy Thiên Di vô cùng ngại ngùng. Triệu Giã nhìn hành động này mà cảm thấy nhẹ lòng hẳn

-Ơ... mọi người đừng nhìn nữa mà. Đưa buộc tóc đây cho mình

Thiên Di bắt đầu đưa tay chụp lấy tay Bảo Bảo để lấy đồ buộc tóc nhưng đều hụt mấy lần. Như vậy khiến tóc cô cứ đưa qua đưa lại. Ánh mắt Triệu Giã cũng đưa theo. Cuối cùng Thiên Di cũng lấy được và buộc tóc mình lại

-Sao??? Thấy sao nà- Bảo Bảo hỏi cả lớp

Mọi người đồng loạt đưa một ngón tay lên. Triệu Giã cũng từ từ đưa lên. Thiên Di lúc này giật mình chỉ vào bản thân

-Vậy... mình là Juliet hả???

Cả lớp đồng loạt gật đầu. Cuối cùng, Thiên Di phải chấp nhận số phận. Về đến nhà, Thiên Di lập tức vào ăn cơm rồi tranh thủ vào bàn học bài và còn soạn kịch bản nữa. Sáng hôm sau, cả lớp ai cũng đến lớp sớm để chuẩn bị phân công các nhân vật còn lại. Giờ ra chơi, Thiên Di bắt đầu phát kịch bản cho mọi người và vẫn còn một cái của Triệu Giã nữa. Cô đi xung quanh tìm anh. Ra sau trường thì thấy Triệu Giã đang nói chuyện cùng Nhan và Hạo. Thấy vậy cô liền lùi về sau. Triệu Giã cũng thấy Thiên Di. Anh vội từ hai người kia rồi bước đến chỗ cái lan can Thiên Di đang ngồi. Anh ngồi kế bên Thiên Di mà cô không hề hay biết vì hiện cô đang lìm dìm rồi ngất lìm lên vai Triệu Giã khiến anh giật mình ngồi bất động. Xấp kịch bản trên tay cô thả xuống, Triệu Giã muốn chụp lại nhưng không được nhưng may mà có Bảo Bảo đã từ đâu ra kịp thời chụp lại rồi đưa cho Triệu Giã

-Ơ...- Anh ấp úng

-Nhìn xem, cậu ấy soạn kịch bản cả đêm nên bây giờ buồn ngủ ấy mà

Bảo Bảo vỗ lên vai Triệu Giã rồi đi vào. Triệu Giã nghe vậy thì bắt đầu suy nghĩ "Cả đêm á". Anh chuyển sang lấy sắp kịch bản ra ngồi xem rồi không biết đã thuộc từ hồi nào không hay. Thiên Hạo bỗng nhiên đi ngang qua thấy xanh này thì tiến lại gần mặt đối mặt với Triệu Giã

-Chuyện này là sao đây...

-Suyt- Triệu Giã để tay lên miệng- Có gig để nói sau. Giờ để cho cậu ấy ngủ một chút đi được không

Thiên Hạo rời đi. Triệu Giã lại quay sang nhìn Thiên Di. Trống đánh vào lớp nhưng anh vẫn không đánh thức Thiên Di dậy mà mặc cho cô ngủ luôn

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Một giọt nước từ trên phiến lá rơi xuống đôi má hồng hào của Thiên Di khiến cô bừng tỉnh. Quay sang lại thấy Triệu Giã khiến cô ngạc nhiên

-O... ở đâu chui ra vậy???

-Ngủ trên vai người ta cho đã rồi bây giờ nói như vậy hay sao- Triệu Giã gấu đầu nói

-Hà!!!- Thiên Di trợn mắt- Ngủ trên vai... tôi á, ngủ trên vai cậu hay sao??

Triệu Giã gật đầu. Thiên Di nhìn lại trên tay mình thì đã không thấy xấp lịch bản đầu nữa, cô giật mình

-Đầu rồi

Cô nhìn lên tay mình rồi bắt đầu suy nghĩ nhưng lúc đó Triệu Giã đưa xấp kịch bản ra trước mặt cô

-Đây nè, khỏi tìm mắt công

Thấy nó, Thiên Di mừng rỡ nhưng rồi khuôn mặt lại biến sắc

-Cậu lấy hồi nào thế??

-Khỏi hỏi, tôi đã thuộc, giờ chỉ cần tập mà thôi

Nghe tới đây, Thiên Di vô cùng vui mừng

-Cái gì??? Thuộc luôn rồi á, ôi cậu làm tôi bất ngờ ghê ấy. Cảm ơn nha

Thiên Di vừa nói vừa lấy tay nhéo má của Triệu Giã

-Vào lớp thôi

Lúc Thiên Di mới thả tay, Triệu Giã liền đưa tay xoa má mình và nhìn bóng lưng Thiên Di đang bước vào lớp. Bỗng cô quay lại

-Sao vậy, vào lớp nào

Triệu Giã gật đầu rồi chạy lại đi ngang hàng với Thiên Di. Trong lớp, ai ai cũng đang cầm cúi xem kịch bản của mình trước khi vào tiết học, Thiên Di nhìn mà cô thấy vui lắm. Một lúc sau, thầy giám thị đi vào

-Lớp này hôm nay được nghỉ, thầy chủ nhiệm của các em đã mắc việc ở nhà rồi cho nên nếu các em muốn về thì về còn không thì hãy im lặng cho các lớp khác học nha

Thầy giám thị rời đi, nghe xong cả lớp vô cùng vui mừng reo lên

-Được nghỉ, tập kịch nha

Cả lớp bắt đầu rộn rã. Bỗng nhiên thầy giám thị quay lại, cả lớp lại im phăng phắt. Thấy vậy thầy quay qua đi tiếp

-Thầy đi vui về hihi- Một người trong lớp nói thầm

Cả lớp bắt đầu vào công việc, mọi người thay nhau đi đóng cửa sổ, cửa ra vào để cùng nhau bàn kế hoạch. Phân công đã xong, Thiên Di dành cho mọi người trong lớp 30' để xem kĩ kịch bản, còn cô, cô lo thiết kế trang phục cùng Triệu Giã. Cảnh tượng này khiến Nhan vô cùng ghen tị. Từ nhỏ cô đã được Triệu Giã cứu vớt khi chết đuối dưới sông và cnpf được đưa về triều nhận làm vệ sĩ vì cô biết đôi chút về võ thuật. Cô đã đem lòng yêu Triệu Giã từ lúc đó. Bây giờ thấy người khác bên cạnh Triệu Giã như vậy cô không can tâm. "Nếu không phải là tôi thì bất cứ ai cũng không được tiếp cận với điện hạ đâu". Cô tức giận nói. Hạo cảm nhận được sự tức giận của cô liền đặt tay lên vai

-Đừng giận như vậy chứ, như bao cô gái khác, điện hạ sẽ chán ngay thôi

Lời này khiến Nhan nhẹ lòng hơn

-Cảm ơn vì lời nói

Nhan bỏ sang chỗ khác ngồi. Còn Hạo, ánh mắt của anh toát lên sự buồn tẻ như bị ai đó cho ăn gato vậy. Sau 30', mọi người bắt đầu vào vai diễn của mình, họ tập luyện một cách vui vẻ và có những khoảnh khắc rất hài. Đến đoạn của Triệu Giã rồi nhưng chả thấy anh đâu cả. Thiên Di nhìn quanh rồi thấy anh đang ở dưới cuối dãy bàn học đang cầm cúi làm gì đó, tò mò nên cô đi xuống xem thử. Thì ra,,anh đang chăm mắt vào chiếc điện thoại. Thiên Di tỏ ra vẻ mặt không hài lòng, định đưa tay chụp lấy cái điện thoại thì ai đó đã nhanh tay hơn đặt nó xuống bàn rồi lấy cây bút đâm xuyên nó. Thiên Di giật mình co người lại

-Cậu đang làm cái gì vậy???- Thiên Di hỏi

-Cái con quái vật đó nó chẳng chịu chết- Anh nói như một đứa con nít

-Haiz, làm ơn tập trung giùm, mọi người đều đang tập luyện mà cậu lại ở đây chơi game, vô phép tắc thật. Lại cùng nhau tập nà- Thiên Di nói

Thấy cảnh Thiên Di ở cùng Triệu Giã, Nhan vội đi lại

-Nhanh lại tập thôi

-Nhan à, đã hai mươi năm rồi đây là món đồ chơi vui nhất từ trước tới giờ đó- Anh tươi cười nói

-Thôi được rồi mà, lại cùng nhau tập thôi

Nhan đưa Triệu Giã lại chỗ mọi người không quên nhìn Thiên Di một cái. Lúc này, Thiên Di bỗng đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Triệu Giã "Cậu ấy từ trước tới giờ chưa động vào điện thoại ư??? Cậu ấy là ma cả rỗng chẳng?" Cô nhớ lại lúc ở trong bệnh viện cùng Thiên Hạo, anh là ma cả rỗng và chẳng biết điện thoại là gì và đã phá hư hết hai cái "Ồi thôi suy nghĩ đi, tập cái đã" Đẹp suy nghĩ đó qua một bên, Thiên Di lại và tiếp tục tập luyện. Cô chỉ dẫn một cách nhiệt tình và mọi người cũng chăm chỉ nghe theo. Chỉ trong một buổi học đó mà cả lớp cô đã đi được nửa hành trình rồi

-Rồi, hôm nay ta tập bao nhiêu đây thôi, hôm sau tập tiếp nà

-Hết rồi hả, còn nhiều thời gian mà, hay lớp mình đi đến cậu lạc bộ chơi đi- Một người ý kiến

-Chơi bóng chuyền nha- Triệu Giã nhanh trí

-Được- Cả lớp đồng thanh

Họ chạy ủa ra phòng thể thao, cả lớp cùng vào thay đồ. Bên nữ thì cứ nói chuyện í ới cười nói thật vui vẻ còn bên nam thì rất nghiêm túc, điều đáng chú ý hiện tại là khi Triệu Giã cởi áo, mọi người đều chú ý nhìn hình xăm trên người anh

-Triệu Giã nè, cậu xăm hình ở đây vậy, nhìn tinh xảo ghê luôn á- Một người hỏi

-Xăm??? Cái này á. O... mình cũng chả biết nữa, bó đã có từ hồi nhỏ rồi

-Nhìn thật là nam tính

Giọng nói ồm ồm của Đồng Mạc vang lên khiến Triệu Giã thoáng giật mình. Anh nhìn sang thì thấy Đồng Mạc đá lông nheo với mình

-Nổi cả da gà- Anh lấy tay chà người

Cả hai bọn bước ra, nữ đứng một bên và nam đứng một bên. Bên nữ hiện đang cầm bóng

-Chấp cho nữ đi trước đây

Họ mới dứt lời thì Thiên Di cầm quả bóng phát một cú thật mạnh làm tụi con trai đứng hình chỉ nhìn quả bóng "Sao lại là Thiên Di mà không phải là ai khác chứ???" Mọi người đều chung một suy nghĩ. Họ nhìn quả bóng cứ tưởng là không đỡ được thì quả bóng đã được phản lại... bởi Triệu Giã. Người nào cũng bất ngờ kẻ nam lẫn nữ. Thiên Di nhếch miệng đánh trả lại. Cú này đã không còn mạnh như trước. Mọi người bắt đầu hòa mình vào cuộc chơi, tiêu biểu là Thiên Di và Triệu Giã. Hiệp đầu tiên kết thúc, bên Thiên Di thắng với tỉ số là 3:2. Họ đi lại nghỉ ngơi cho trận kế tiếp. Cả lớp đều tụ họp lại một chỗ. Vấn đề đầu tiên họ nói đến là sao Triệu Giã có thể đỡ lại được. Anh ung dung trả lời

-Chơi với cậu ấy hơn nửa tháng trời mà, chịu những cú đánh của cậu ấy đâu phải đơn giản. Phải có thủ thuật hà

Thiên Di bật cười quay sang hướng khác rồi họ bắt đầu hiệp tiếp theo. Đợt này là bên nam phát bóng Thiên Di đỡ nó lại nhưng vì quá mạnh nên bị trật tay. Dù vậy nhưng cô chẳng nói cho ai cả mà tiếp tục chơi. Cô chuyền bóng, phát bóng và đỡ bóng nên tay cô càng đau hơn. Lần này bóng văng đến chỗ Triệu Giã, anh đưa tay phát một cú thật mạnh tới chỗ Thiên Di. Cô nhảy lên đưa tay đỡ lại nhưng vì nó bị trật nên đã tuột khỏi tay cô. Thế là bên nam thắng. Cô ôm cổ tay mình lại nhìn Triệu Giã, anh lại nhướn mày lên đắc ý. Thiên Di cười thách thức "Lần này chắc chắn tôi sẽ thắng" Triệu Giã hiểu được câu nói của Thiên Di ngay nhưng rồi nhìn lại xuống tay cô "Nó bị thương chẳng?? Thôi chắc không có đâu, chuẩn bị cho hiệp ba thôi, chắc chắn mình sẽ thắng. Cả lớp lại ngồi lại giả lao, còn Thiên Di, cô chẳng tỏ ra là mình đau đớn gì cả, bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Hiệp 3 bắt đầu, bên nữ bắt đầu. Lần này là Bảo Bảo giao bóng nên bọn con trai có thể bắt được dễ dàng hai bên lại bắt đầu đánh nhưng bóng chủ yếu lúc nào cũng bay lại chỗ Thiên Di và Triệu Giã. Một lần, bóng bay tới chỗ Triệu Giã, anh quyết định đây sẽ là cú cuối. Anh dùng một lực thật mạnh đánh

bóng qua. Nó bay tới chỗ của Thiên Di. Nhưng Thiên Di chỉ biết đứng nhìn. Được một lúc thì cô chạy thật nhanh tới đánh bóng qua lại chỗ mấy đứa con trai. Và ai ai cũng đứng hình. Bóng chạm đất và bên Thiên Di thắng. Cả bọn nức bắt đầu vui mừng nhảy bổng lên. Cả nam lẫn nữ đều tận tốc Thiên Di trên cao. Thiên Di hạnh phúc cười lại. Họ đặt Thiên Di xuống.

-Thiên Di luôn luôn thắng, bên nữ là nhất rồi- Một bạn nữ nói

-Thử nhóm cậu không có Thiên Di xem như thế nào??

Người đó im bặt

-Thôi giờ cũng chẳng làm gì, hay về về nhà mình chơi nha- Bảo Bảo nói

-Được á nhưng bây giờ xe đưa đón học sinh chưa chạy mà- Một học sinh nói

-Mình đã gọi xe nhà mình đến đón luôn rồi nên đừng lo

-Hoan hô- Cả lớp hô lên

Mọi người vào phòng thay đồ rồi ra về một cách lặng lẽ. Khi mới ra đường thì đã có một chiếc xe chạy tới chở họ đi đến nhà Bảo Bảo. Trên xe, Nhan vô cùng thắc mắc về Bảo Bảo

-Nè Bảo Bảo à, cậu vốn rất giàu có mà tại sao lại phải đi xe đưa đón hằng ngày mà không gọi người đưa đến trường

-Đơn giản thôi, mình không muốn làm một trung tâm chú ý của mọi người- Bảo Bảo trả lời một cách ngắn gọn

Đến nhà, mọi người bước xuống xe. Bảo Bảo mới đặt chân xuống thì đã có người đi ra mở cửa

-Mời cô cậu vào nhà

Mọi người được đối xử như tiểu thư công tử nhưng chỉ riêng Bảo Bảo lại tỏ ra khó chịu

-Sao vậy Bảo Bảo- Một người hỏi- Lúc nào mình cũng thấy cậu khóc chịu mà chẳng biết tại sao

-Cậu ấy chán với cảnh làm tiểu thư ấy mà- Thiên Di nói

-Sao lại chán, làm tiểu thư sướng mà

-Không như cậu nghĩ đâu, làm tiểu thư thì chớ đầu sướng thật nhưng sau một thời gian cậu sẽ cảm thấy khó chịu ngay- Bảo Bảo thờ dãi nói

-Nhưng tại sao???

-Sau này cậu sẽ bị quản lý rất nghiêm ngặt và khó có thể làm được điều mình muốn. Như mình, muốn được đi xe đưa đón với các cậu như thế này cũng phải trải qua một hành trình dài

-Hành trình dài luôn á

-Ba mẹ mình nhất quyết không cho mình đi như vậy vì sợ trên xe chật chội lại hẹp hòi và cũng sợ mình không thoải mái. Phải mất nửa tháng trời mình mới có thể thuyết phục được ba mẹ mình á

Xoảng... tiếng động phát ra dưới bếp. Nghe vậy họ chạy xuống

-Có chuyện gì vậy???

-Cậu làm ơn đừng động vào thứ gì được không, động và là hư hết

-Tôi... tôi xin lỗi- Là Triệ Giã

-Chị đừng có mắng riết bạn tôi như vậy, họ là khách, chị hiểu chứ- Bảo Bảo nói

-Thôi đi thưa cô chủ à, mọi người bày ra rồi bắt tôi quét hay sao?? Gọi người đến đây cho cô đi rồi bắt tôi phải dọn dẹp. Bộ định hành tôi hay sao??

-Chị là người giúp việc trong nhà này cho nên chuyện này chị làm là đương nhiên thôi

-Vậy tại sao không mướn thre người là mà chỉ có mình tôi chứ

-Vì cái bản chất dối trá của chị thôi

Nghe tới đây, chị ta tức giận bỏ đi nhưng Bảo Bảo đã nắm tay lại đẩy lại chỗ đồ nát

-Nhiệm vụ chị chưa hoàn thành mà đi đâu

-Cái này...

-Đến bây giờ chị còn ở đây là quá may mắn lắm rồi nên hãy nghe lời đi. Đi thôi các cậu

Họ rồi đi lên khu hồ bơi nhà Bảo Bảo. Và họ chơi rất thoải mái nhất là Bảo Bảo. Cô phải luôn vui vẻ vì không muốn mọi người nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của mình

-Sao cậu có thể vui vẻ khi chuyện này mới xảy ra vậy??- Triệu Giã hỏi

-Chị ấy gây chuyện với mình chứ đâu phải là các cậu đâu

Bảo Bảo bơi đi, được nửa chừng thì Thiên Di xin về nhà trước. Mọi người ở lại chơi đến chiều. Sang mai, lên trường ai ai cũng ê ẩm cả người ngoại trừ một số người không tắm trong đó có cả Thiên Di

-Như vậy thì sao mà tập đây, ê ẩm cả người rồi- Một người than

-Hôm qua sung sức quá mà hahaha

Đang nói thì tiếng chuông vào lớp vang lên, nhưng thay vì là thầy chủ nhiệm vào dạy thì lại là thầy thể dục

-Ồ... thầy vào đây có chuyện gì ạ- Thiên Di hỏi

-Cả lớp ngồi xuống nào, thầy vào đây là vì muốn nói chuyện với Thiên Di và Triệu Giã

-Em... và Triệu Giã sao???

Hai người nhìn nhau

-chuyện là như thế này, trường đang muốn tuyển một đội bóng chuyền để đi thi giải bóng chuyền quốc gia và thầy muốn chọn hai em được không??

-Ồ...- Thiên Di đáp ứng

-Tất nhiên là được, tụi e đồng ý- Triệu Giã lên tiếng

Thiên Di đưa mắt nhìn Triệu Giã

-Rồi như vậy nha

Thầy rời đi, Thiên Di gọi lại nhưng thầy lại không nghe

-Sao vậy Thiên Di, cậu không muốn đi hả??- Bảo Bảo hỏi

-Không phải đâu mà là...

-Hay do cậu bị thương vì hôm qua

Triệu Giã bước đến cầm cổ tay Thiên Di lên. Đau lắm nhưng cô cố chịu đựng

-Không... không có mà

-Mình biết cậu đang lo gì rồi, tụi mình sẽ thay cậu chăm sóc cho mẹ cậu được chưa

-Cảm ơn- Thiên Di im lặng một lúc rồi nói

Cô lấy tay ra ôm lại rồi ngồi xuống học. Trong tiết, cô không tài nào viết bài được, thấy vậy Triệu Giã lấy qua chép luôn cho cô. Giờ ra chơi cô bỏ ra ngoài sau trường ngồi ôm tay mình

-Đau quá, mình phải làm sao đây. Chuẩn bị còn phải tập luyện nữa. Haiz

Cô thở dài thì tay cô bị một ai đó nắm lại

-Tay rõ ràng đang bị thương mà lại chối, bộ muốn chịu đau à

-Ồ...

Cô nhìn lên, thì ra là Triệu Giã. Ang đang ân cần cầm tay cô

-Triệu Giã, có chuyện gì sao mà cậu lại ra đây

-Tôi biết tay cậu bị thương nên mới ra đây đó. Thấy chưa bướng bỉnh thật mà. Đợi chút tôi đi lấy hộp y tế

Triệu Giã rời đi, Thiên Di lại tiếp tục ôm cổ tay mình. Cô bước xuống đi lại chỗ ban cô ngồi nhưng đột nhiên lại có một con mèo hoang nhảy tới. C

Vì tránh nó nên cô ngã xuống, tay cô đập xuống thành lan can. Nó đau đến Thiên Hạo đang từ xa đi tới thấy Thiên Di như vậy lại đỡ

-Em có sao không, tay bị thương rồi

Thiên Hạo dịu dàng xoa cổ tay Thiên Di. Triệu Giã mang hộp cứu thương đi tới thì thấy cảnh này, anh tức giận đi tới lấy tay Thiên Hạo ra

-Cậu đang làm gì vậy??- Triệu Giã hỏi

-Triệu Giã??? Thấy Thiên Di té nên tôi lại đỡ thôi. Cậu...

Triệu Giã dắt Thiên Di đi lại một chỗ khác thoa tay cho Thiên Di

-Cậu làm vậy là có ý gì, Thiên Hạo chỉ là đang muốn giúp thôi mà

-Thôi đi, không có gì đâu

Anh băng tay lại cho Thiên Di rồi dẫn cô vào lớp

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Triệu Giã dắt Thiên Di vào. Mới vào cảnh này đã bị cả lớp nhìn thấy. Triệu Giã mặt rất nghiêm túc còn Thiên Di mặt có chút khóc chịu. Thấy vậy Bảo Bảo quay xuống

-Chuyện gì xảy ra vậy Thiên Di- Bảo Bảo lo lắng hỏi

-Không có gì đâu- Thiên Di lắc đầu

Tay Triệu Giã vẫn còn nắm tay Thiên Di. Cô liền dãy ra

-Ngồi xuống đi- Thiên Di nói

Thấy cô dãy tay mình ra Triệu Giã liền nắm lại lần nữa. Cô quay sang nhìn anh khó hiểu

-Cái gì đây, đang trong lớp mà cậu làm cái trò gì vậy

Nhan ở đằng sau trợn mắt lên rồi tức giận đứng dậy bước ra khỏi lớp. Hạo liền chạy theo

-Nhan, đi đâu vậy

Nhan bắt đầu khóc, cô chạy ra sau trường rồi đứng lại đợi Hạo chạy tới rồi lao lại ôm anh khóc nức nở

-Làm sao đây, quá khứ lại tiếp diễn rồi

Hạo vỗ vỗ vai Nhan nói

-Không sao đâu mà

Nhan buông Hạo ra

-Như vậy là chắc chắn điện hạ đã yêu Thiên Di rồi

-Đừng buồn mà

-Lần hai em lại chẳng cố gắng được gì cả

Hạo rất thương Nhan. Thấy Nhan như vậy anh không khỏi buồn rầu

-Không lẽ em thua một con người, như vậy là một nỗi nhục nhã. Em phải cố gắng giành lấy thứ mình muốn. Như vậy mới là mả cà rồng chúng ta

Nhan quay lại nhìn Hạo rồi tiếp tục khóc ngời xuống lan can. Hạo cũng ngồi xuống an ủi cô. Trong lớp, thầy thể thao lại vào một lần nữa để hỏi ý kiến và cũng đi tập luôn nhưng Triệu Giã lại từ chối

-Chúng em sẽ tập vào tuần cuối cùng còn trong thời gian này tụi em xin phép thầy cho tụi em tập kịch

Ánh mắt của Triệu Giã rất sắc. Thầy ấy nhìn vào không thể không làm theo

-Tụi mình cũng tập gần xong rồi mà

Triệu Giã nhìn qua người đang ns khiến cậu ấy giật mình cảm luôn

-Cứ như vậy đi thầy

Tan học, trên đường đi học về Thiên Di cứ suy nghĩ về hành động của Triệu Giã. Xuống xe buýt cô đi bộ về nhà. Chợt cô thấy đằng sau có ánh đèn, cô nhìn vào gương chiếu hậu và thấy đó là xe Triệu Giã. Cô vội bước nhanh rồi chạy. Thấy vậy chiếc xe cũng chạy nhanh đến chỗ Thiên Di nhưng cái gương chiếu hậu của xe đã đụng trúng tay cô

-Á

Triệu Giã thấy vậy liền xuống xe

-Sai lại tránh mặt

Anh liền thấy Thiên Di đang ôm tay liền chạy lại cầm lên nhưng cô lại hất ra

-Cậu cố ý hả, để tôi về nhà đi, theo sau làm gì

-Để xoa thuốc...

-Không cần

Cô hậm hực bỏ về. Triệu Giã chán nản bỏ vào xe và theo sau. Đợi lúc Thiên Di vào nhà mới về. Buổi sau, lớp Thiên Di tập đã xong vở kịch. Nhan đề nghị tập lại một lần nữa. Sau khi tập xong thì cô lấy điện thoại bỏ đi đâu đó. Mọi người gọi lại hỏi nhưng cô không bận tâm. Thì ra cô qua bên lớp Tổng Đàm và nhìn vào. Lớp hân đang tập kịch nhưng lại ồn như cái chợ chẳng đâu vào đâu. Cô nhếch miệng cười khinh. Tổng Đàm quay ra thì thấy cô ngoài cửa. Anh bước lại

-Tính qua đây cười nhạo lớp tôi hay sao???- Hấn tức giận nói

-Cậu vu oan cho tôi rồi

Nhan đưa điện thoại mình ra. Hấn cầm lấy xem cái gì đó rồi hỏi

-Ý gì???

Trong lớp đang vui đùa với nhau vì vở kịch đã xong thì Nhan quay lại

-Ủa Nhan, quay lại rồi hả

-Ủa thấy lúc nãy có cầm điện thoại mà điện thoại đâu rồi

-Ồ... bỏ quên ngoài nhà vệ sinh rồi. Để mình ra lấy

Cô bỏ đi đến chỗ Tổng Đàm. Thiên Di vô tình đi ngang qua thì thấy Nhan nói chuyện với Tổng Đàm rồi trở về lớp. Vào trong thì Thiên Di liền hỏi

-Lúc nãy cậu nói chuyện gì với tổng đàm vậy

-Ồ... sao cậu biết

-Mình lên đăng kí tiết mục diễn vô tình đi ngang qua... chuyện gì vậy

-Không có gì đâu

-Thôi không nói nữa, mai diễn rồi cố lên

Cả lớp đập bàn tay vào nhau hoan hô. Hôm sau, mọi người mướn đồ vào chuẩn bị. Họ ở tiết mục cuối. Các tiết mục chuẩn bị ra điểm danh. Họ điểm danh xong đi vào, nhưng bất ngờ lại chẳng thấy quần áo đâu

-Ơ... sao đây, quần áo đâu rồi, có ai đem cất không

Mọi người im lặng không lên tiếng. Thiên Di sầm sập ngồi quy xuống

-Sao lại xảy ra chuyện này vậy, không thể

Họ suy sụp 10', chỉ có Nhan là rất điềm tĩnh. Một lúc sau họ ủa ra đi tìm cả buổi trời. Sau đó đến tiết mục của lớp Tổng Đàm. Họ trở mặt vì họ đang mặt đồ của lớp mình. Thiên Di sốc nhất nhưng nhìn cái mặt khinh người của Tổng Đàm khiến Thiên Di vô cùng tức giận đứng dậy lại chỗ Thiên Hạo

-Tiết mục của lớp anh bao nhiêu phút vậy- Thiên Di nói với gương mặt nghiêm túc

-10'

Thiên Di đi qua một chỗ trống tập hợp lớp lại

-12A1 tập hợp

Mọi người đi lại đông đủ

-Bảo Bảo à gọi xe đồ thiết kế của nhà cậu đến đi

Bảo Bảo nghe lời gọi ngay

-Các cậu vào đây có việc nà. Cậu đi quay lại tiết mục của lớp Tổng Đàm đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tiết mục Tổng Đàm đã xong, hần bước xuống phòng thay đồ với gương mặt đều đặn. Xuống thấy tại lớp Thiên Di đang ngồi một đồng tâm tư

-Ôi nhìn lớp này tội ghê á, mất đồ rồi nên biểu diễn cũng chả ai thèm xem đâu hahaha

Cả bọn phá lên cười. Tụi chúng vào phòng thay đồ

-Mình hết chịu nổi rồi- Một người nói

-Đừng manh động, ngồi yên đi- Thiên Di nghiêm túc ra lệnh

Bọn chúng đi ra, văng đồng đồ vào chỗ lớp Thiên Di

-Cảm ơn vì trang phục

Bọn chúng cười khinh ra ngoài

-Tiếp tục

Mọi người lại bắt đầu vào việc. Trước sân ghế cho khán giả, lớp Tổng Đàm hả hê cười tươi nhìn tiết mục lớp Thiên Hạo đang diễn

-Tôi thấy không ổn

Câu nói làm Tổng Đàm đập tắt nụ cười trên khuôn mặt

-Ý gì đây

-Chúng ta đối xử với chúng như vậy thì đáng ra chúng phải tức giận chứ, không thể im lặng như vậy được

-Người nói ta mới để ý- Tống Đàm suy nghĩ lại

Hắn lấy điện thoại ra gọi. Tại lớp Thiên Di, chuông điện thoại Nhan reo lên, cô liền chạy ra chỗ vắng nghe cách lớp không xa. Nghe xong cô liền bước đi nhưng Thiên Di đã nói

-Đề nghị lớp chúng ta ở yên một chỗ... vì lớp ta có gián điệp

Nhan tròn mắt đứng lại

-Gián điệp á, ai nhưng làm bằng cách nào

-Quay lại vở kịch lớp mình rồi đưa cho lớp khác

Câu này khiến Nhan sốc hơn. Cô quay lại điềm tĩnh về chỗ ngồi của mình ngồi xuống và tiếp tục làm. Đến lượt lớp của Thiên Di, Tống Đàm nửa mừng nửa lo nhìn lên một cách chăm chú

-Bây giờ, đến với tiết mục cuối cùng là của lớp 12A1, cũng là tiết mục Romeo và Juliet và trùng với tiết mục với một lớp nhưng vẫn chưa biết nó có khác hay không, mời mọi người cùng đoán xem

Tống Đàm nuốt nước bọt

>> Vở kịch bắt đầu<<

<<< Đèn bật lên, một cô gái với mái tóc xõa dài, đeo chiếc gương miệng trong trang phục công chúa chạy ra. Đó không ai khác chính là Thiên Di. Ai cũng bất ngờ trước vẻ đẹp của Thiên Di. Cô quay lại nhìn rồi chạy lại trước chiếc gương của phòng mình

-Cô ấy không có ở đây, giờ là tới giờ của mình

Đèn bắt đầu sáng động. Chiếc váy công chúa được lột ra lộ một chiếc đầm đồ tươi zinh đẹp. Cô nhìn vào gương soi lại chính mình. Cô lại khiến mọi người thêm một phen bất ngờ. Nhưng rồi cô nhìn lên chiếc gương miệng của mình

-Có gì đó sai sai

Sau đó cô tháo nó xuống và thay vào đó là chiếc kính râm trên đầu. Cô tháo vòng cổ trang trên tay mình ra rồi đeo lắc tay vào rồi lấy túi xách đi ra ngoài nhưng lại thấy nô tỳ của mình từ xa đang đi tới cô liền lùi chân từ từ lại. Nô tỳ đã tới và bước vào

-Ơ... đừng, đừng cời, ta không cho đâu

-Tôi chưa bao giờ cời mà đúng không(no tỳ là Bảo Bảo) - Người nô tỳ nói- Thưa tiểu thư, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi mà, người là công chúa nên người không được ăn mặc mấy thứ này

-Tại sao...

-Ăn mặc đẹp quá không chừng người ngoài nhìn vào bắt cóc đấy

Nô tỳ vừa nói vừa lấy một tấm màn phát trước mặt Juliet. Thế là bộ váy công chúa đã trở lại và rồi cô lấy chiếc kính xuống thay gương miệng vào. Lắc tay cũng bị tháo ra hết

-Juliet con ơi

Tiếng hoàng hậu từ xa vang tới, nô tỳ đã chạy ra nghênh đón. Juliet thừa cơ hội cời bỏ quần áo, rồi chụp lấy lắc tay, túi xách và chiếc kính nhảy qua cửa sổ

-Ơ công chúa à haizzzz- Người nô tỳ thở dài

-Con ta lại đi rồi. Cho người đi kiếm công chúa về ngay- Hoàng Hậu ra lệnh

Quân lính xuất binh đi tìm công chúa ngay lập tức. Qua khung cảnh khác, Juliet đi ra

-May quá, thoát được rồi. Mình lại được đi chơi

Juliet ngồi lại chiếc ghế đá tư trang lại cho mình. Nhìn sang gốc bên phải, một nhóm nam đang theo dõi Juliet từng li từng tí rồi người cầm bao, người cầm bật thuốc me người cầm bật mắt tiến tới chụp Juliet lại. Đầu tiên hắn chụp thuốc me Juliet rồi bật mắt chùm bao lại bắt đi. Những thứ trên người cô lần lượt rơi xuống theo một con đường. May mắn thay cảnh này đã được một người con trai khôi ngô tuấn tú nhìn thấy. Anh liền chạy theo sau. Lúc này nô tỳ dẫn theo đoàn binh sĩ tìm công chúa chạy tới. Họ liền thấy nữ trang của Juliet đập vào mắt ngay. Người nô tỳ cầm lên rồi nhìn tiếp đi theo hướng đồ bị rơi. Lúc này, Juliet đang ngồi trên chiếc ghế nhưng lại bị một người tạt nước vào mặt

-Ngủ gì nữa dậy đi

Juliet tỉnh dậy nhìn quang cảnh xung quanh bắt đầu cảm thấy sợ hãi

-Các... các người là ai, sao lại bắt ta. Thả ta ra người đâu

-Người ở đâu ra, cô em đang mơ tưởng đó hả. Chỗ hoang vắng này ai lại đến chớ. Chuẩn bị đi, cùng nhau phiêu du ngoại quốc

Nghe tới đây, Juliet hoảng sợ không còn cất mấu. Cô để yên cho họ dẫn cô đi đến một căn phòng rồi đẩy cô vào. Trong đó vẫn còn rất nhiều cô gái bị giống cô đang ở trong này sợ hãi vô cùng

-Các cô cũng bị như vậy sao??- Juliet hỏi- Các cô là....

-Công chúa!!!!??

Một người lên tiếng khiến cô giật mình nhìn lại

-Cô là???

-Tôi là... chị gái của July(tên người nô tỳ) đây

-Cô... là nô tỳ của ta

-Sao công chúa lại bị bắt vậy??- Người đó nói một cách lo lắng

-Ta...

-Lại ăn mặt như thế này, bây giờ bị như vậy rồi đây thấy không

-Ta biết rồi mà

Bên ngoài, bọn kia đã đi hết để chuẩn bị cho mục tiêu mới chỉ còn một tên ở lại canh gác. Người thanh niên lúc này thấy vậy lao vào đánh hấn gục xuống nhưng bức một chuyện là hấn không mang chìa khóa trong người. Chợt anh nghe tiếng ước chân anh liền chạy núp sang một bên. Bọn chúng quay lại thấy người mình đang ở dưới sàn thì chạy lại đỡ dậy nhưng hấn đã bất tỉnh. Mọi người đành phải dắt hấn lên ghế ngồi đỡ. Juliet bên trong nghe vậy thì toan tính cái gì đó rồi nói. Tại hoàng cung, em gái hoàng thượng đứng ra (nhân)ban công nhĩb trời nói

-Cuối cùng công chúa đã giải quyết xong, bây giờ hoàng tử nước láng giềng sẽ là của mình. Bọn chúng làm tốt thật. Ha

Cô ta cười nửa miệng

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: (chương thật)

Tại chỗ bị bắt cóc, Juliet tiến lại gần cửa

-Nhớ nha, lúc tôi mở ra là chạy á

-Công chúa à

-Đừng nói gì thêm nữa im lặng đi

Cánh cửa mở ra, Juliet lao tới ông lấy tên kia. Người nô tỳ thấy vậy lao lại nhưng juliet lại cản. Mọi người còn lại kéo nô tỳ đi. Thế là Juliet bị bắt ở lại

-Cái con ranh này

Tên kia tức giận dơ tay lên định đánh Juliet thì người kia cản lại

-À ta là công chúa, chúng ta sẽ xây lại cuộc đời

Người đó hạ tay xuống mạnh bạo kéo Thiên Di lên ghế trời lại. Bọn chúng tức giận bỏ ra ngoài. Chàng tra kia lại chạy ra cời trời cho Juliet rồi dặt tay cô định chạy đi thì bọn chúng quay lại

-Mắc bẫy rồi nha, định anh hùng cứu mỹ nhân à bắt lấy

Bọn kia chạy lại, Chàng trai (Là Triệu Giã nha quên giới thiệu) lao tới hạ gục bọn chúng rồi dẫn Juliet chạy đi. Họ chạy ra một chỗ vắng rồi bỗng nhiên Juliet kiệt sức ngã xuống. Chàng trai đỡ lại

-Ồ cô gái

Anh đỡ lại và ngắm nhìn nhan sắc của Juliet

-Nàng ấy thật xinh đẹp. Ước gì ta được lấy nàng làm vợ nhưng.. ta lại phải đi... haizzz

Anh nhìn lên thấy mấy người lính đang đi loanh quaoanh thì đặt dựa Juliet tại một gốc cây rồi lấy hòn đá chọi lại hướng mọi người và chạy đi. Bọn họ chạy lại

-Công chúa!!- July ngồi xuống chỗ công chúa- Mau đưa công chúa về

Công chúa được đưa về hoàng cung và vẫn còn bất tỉnh

-Đến lúc ra mắt rồi mà con ta lại còn như thế này thì làm sao đây

Thấy vậy em hoàng thượng lên tiếng

-Chị à, bây giờ để Juliet ra mắt như thế này thì không hay đâu hay để em ra cho, em sẽ thay Juliet đính hôn với hoàng tử bên đó. Vì dù sao Juliet cũng không muốn lấy...

-Ta vẫn còn đang hoang mang chuyện này đây

Juliet tỉnh dậy, cô bật dậy ngay lập tức. Nhìn lại bộ đầm còn trên người mình và bắt đầu cảm thấy sợ hãi nhìn quanh. Rồi cô thấy mấy người bị bắt chung với mình. Người nô tỳ kia chạy lại thì Juliet liền ôm chặt lấy người đó. Bên ngoài, mọi người bên nước láng giềng đã đi tới. Người hoàng tử bước vào một cách lịch lãm. Em của hoàng thượng mặt một bộ đồ lộng lẫy bước xuống với gương mặt tươi rói. Hoàng tử cúi đầu chào một cách lịch sự. Hoàng hậu bước xuống với mấy người hầu bên cạnh. Bà cúi đầu chào. Mọi người chào lại

-Xin hỏi đây có phải...- Hoàng tử lên tiếng

-Đây không phải là công chúa, xuống đi con

Juliet bước xuống với bộ váy công chúa lộng lẫy. Hoàng tử liền bị hấp hồn ngay lập tức đi tới quỳ trước Juliet hôn lên bàn tay của cô

-Anh???

-Chào, hân hạnh được gặp lại

Juliet nở nụ cười

-cái gì, hai người từng gặp???- Em hoàng thượng nói

-Sẵn tiện tôi muốn nói luôn... dẫn vào đi

Bọn người của hoàng tử dẫn tụi bắt cóc vào. Em của hoàng thượng (quận chúa) trợn mắt

-Chuyện này không liên quan tới chúng tôi mà, chúng tôi chỉ làm theo lời cô ta thôi

Hắn chỉ vào quận chúa, cô ta giật mình đứng lùi ra sau

-Tôi... tôi...

Cô nhìn mọi người xung quanh rồi lại chạy bỏ đi. Mấy ngày sau, tung tích của quận chúa đâu cả. Rồi hôn lễ hoàn gia được tiến hành, hoàng cung mở một buổi tiệc lớn và hiện tại Romeo và Juliet đang kiêu vũ với nhau thật hạnh phúc. Buổi diễn kết thúc bằng một cảnh tượng lẫn mạng. Cảnh này Triệu Giã phải hôn xém Thiên Di nhưng lần này, anh lao tới chạm luôn môi của Thiên Di. Cô trợn mắt giật mình>>> >

{Nội dung vở kịch không được hay nên mọi người thông cảm giúp ạ}

Vở kịch kết thúc, được khoảng 10' thì bắt đầu trao giải. Các lớp bước lên bục giảng và trao giải. Lớp Tổng Đàm được đạt giải nhất bà Thiên Di đạt giải nhì. Lễ trao giải kết thúc, khi mọi người chuẩn bị bước xuống thì Thiên Di lấy cái micro nói

-Cảm phiền cả trường ở lại, tôi muốn nói một sự thật và chỉ lớp tôi và lớp của Tổng Đàm ở trên này

Bọn người lớp Tổng Đàm quay lại khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cả trường bàng hoàng nhìn nhau rồi lại nhìn gương mặt nghiêm túc của Thiên Di

-Thiên Di??? Em có chuyện gì muốn nói hả???- Hiệu trưởng hỏi

-Em muốn khai một chuyện, bí ẩn đằng sau vở của lớp Tổng Đàm

Lớp Tổng Đàm đều quay sang nhìn Thiên Di, Nhan cũng tròn mắt nhìn

-Cậu định nói là lớp tôi ăn cắp ý tưởng vở kịch của lớp cậu sao???- Tổng Đàm nói

-Cậu ấy đã tự nhận rồi thưa thầy

-Ồ... nhận cái gì???

-Tôi có nói là cậu lấy cắp ý tưởng của lớp tôi sao

Không gian im lặng một hồi rồi hiệu trưởng cầm mic lên nói

-Các em cũng đã chứng kiến được mọi chuyện, vậy hãy cho thầy biết phần thắng này thuộc về ai

Không gian lại tiếp tục yên lặng rồi bỗng nhiên Thiên Hạo bước lên nói

-Tất nhiên phần thắng thuộc về lớp của Thiên Di. Còn lớp của Tổng Đàm không đáng để nhận phần thưởng gì hết

Tổng Đàm tròn mắt lên nhìn rồi từng đợt từng đợt người hô lên ủng hộ cho lớp Thiên Di. Tổng Đàm vì quá tức giận hần đã quát lên

-Đi hết đi

-Các em hãy về lớp học của mình đi

Mọi người tản ra về lớp của mình chỉ còn một số người và giáo viên ở lại

-Cậu nói đi, bằng chứng đâu mà cậu dám vu oan cho tôi như vậy- Hần tức giận nói tiếp

-Cả trường này ai cũng đã biết sự thật, cậu còn muốn cái gì nữa. Thứ nhất, chính cậu đã tự thú nhận tội của mình. Thứ hai...

Thiên Di rút trong túi ra một chiếc điện thoại

-Cho hỏi cái này của ai- Thiên Di nói

-Ồ...- Hần ngơ ngác- Là...

Hần móc trong túi mình ra thì không thấy điện thoại mình đâu. Chỉ còn chiếc điện thoại để nghe và gọi

-Cậu, cậu lấy ở đâu ra vậy chứ

-Tổng Đàm à tôi đã bảo cậu đừng mang nó theo rồi mà- Nhan bỗng nhiên lên tiếng

Nhan biết mình vừa nói gì liền quay sang nhìn mọi người. Thấy không gian im lặng, Thiên Di lên tiếng

-Nhan chính là người đã quay lại vở kịch của lớp mình rồi đưa cho Tổng Đàm- Thiên Di nói một cách nghiêm túc

Nhan giật mình không dám quay lại lần nữa

-Sao, sao cậu biết- Một người không tin hỏi lại lần nữa

-Minh tình cờ thấy được lúc mà Nhan đứng với Tống Đàm

[Thiên Di đang trên đường về sau khi đăng kí tiết mục biểu diễn. Đi ngang qua cô tình cờ thấy Nhan đang nói chuyện với Tống Đàm. Sau khi Nhan rời đi, Thiên Di đi ngang qua bình thường nhưng lại nghe thấy lời thoại vở kịch của mình bên trong. Cô nhòm qua cửa sổ nhìn vào điện thoại Tống Đàm. Hiện hân đang dựa người vào tường nên Thiên Di có thể nhìn thấy rõ ràng. Hân quay lại, Thiên Di liền núp lại đằng sau. Cô vẫn không tin vào mắt mình. Gạt suy nghĩ qua một bên cô về lớp]

Thiên Di mặt không cảm xúc nhìn ra ngoài trời

-Nhan à sao cậu dám làm như vậy

Một nữ sinh tức giận quát lên lao tới chỗ cô nhưng đã bị cản lại. Triệu Giã đằng này tức giận vô cùng. Anh im lặng bước tới nắm tay Nhan kéo vào cánh gà. Hạo theo sao. Thiên Di thấy vậy liền vào trong theo. Triệu Giã dẫn Nhan vào chỗ không có ai thấy. Triệu Giã thả tay

-Thưa điện hạ...

Chát... Triệu Giã tát vào mặt Thiên Di. Nhan tròn mắt nhìn

-Điện hạ à, hôm nay điện hạ vì Thiên Di...

-Im ngay cho ta!!!

Triệu Giã chỉ thẳng vào mặt Nhan

-Không phải ta vì một mình Thiên Di mà là vì cả lớp

-Triệu Giã- Thiên Di chạy lại- Sao cậu lại ra tay đánh cậu ấy, đường đường là một đứa con trai mà dám ra tay đánh con gái như vậy sao

-Cô ta...

-Dù có như thế nào thì cậu con gái, cậu có cần phải ra tay như vậy không

Bỗng nhiên Nhan tức giận đẩy Thiên Di ra, mọi người từ bên ngoài chạy vào đỡ Thiên Di dậy

-Cô đang làm gì vậy, cô biết tôi không ưa cô nên cô lấy lòng tôi đó hả, còn nữa, sao cô lại dám lớn tiếng với điện...

-Ai cho người có quyền lên tiếng ở đây- Triệu Giã quát

Nhan gạt mình im lặng. Một bạn nữ nói

-Cậu là người sai mà sao cư xử ra mình là người đúng vậy hả, Thiên Di cố gắng bênh vực cho cậu mà cậu lại nhẫn tâm đẩy cậu ấy ra như vậy

-Ai bảo cô ta nặng lời với Triệu Giã chứ, làm ơn hãy xem lại cách ăn nói của mình đi- Nhan tiếp tục quát

-Cái gì, xem lại cách ăn nói??? Xin lỗi nha, đó là tính cách sống của mình, không có gì có thể thay đổi được đâu và không chỉ mình cậu mà là các người khác mình cũng làm như vậy thôi nên đừng tưởng bở- Thiên Di nói

-Thiên Di à, tay cậu bị thương rồi kìa, mau mình đưa đi lên phòng y tế- Bảo Bảo lo lắng nói

Thiên Di theo Bảo Bảo lên phòng y tế. Ra ngoài, các thầy cô thay nhau hỏi thăm Thiên Di nhưng cô chỉ cười và nói không sao. Mọi người dần đi tản ra hết. Nhan còn lại một mình vô cùng tức giận

-Cô ta lại thắng. Tại sao, tại sao chứ

Cô đứng dậy đi tìm Tống Đàm thì thấy hân đang rửa tay. Cô lại nắm lấy cổ áo hân

-Là tại anh sơ suất hết đó, nên tôi mới trở thành trò cười cho mọi người..

-Là do cô tự nguyện đưa cái video đó cho tôi thôi nên đừng trách mắng mà nói này nói nọ người khác. Cho nên chuyện này không liên quan tới tôi

Hân hậm hực bỏ đi để lại Nhan vô cùng đau đớn. Cô khóc một cách thảm thiết vô cùng. Nhớ lại cái tát mà Triệu Giã đã giáng cho cô, cô lại ôm má mình mà khóc. Rồi cô thấy một bước chân trước mặt. Cô ngược lên

-Hạo à~~~ Huhuhu

-Nín đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Trong lớp học, Thiên Di đang ngồi ôn lại bài để chuẩn bị tiết tiếp theo, Triệu Giã kể bên nói

-Thiên Di, thầy gọi ta lên phòng giáo viên thầy gấp

Dứt câu Thiên Di đứng dậy đi ngay không trả lời lại. Triệu Giã cảm nhận được sự kì lạ liền chạy theo sau hỏi

-Ồ.. sao cậu lơ mình đi vậy???

Thiên Di vẫn cứ đi không quay lại. Tức mình Triệu Giã nắm tay cô quật lại

-Sao cậu không trả lời, lơ mình à

Thiên Di hất tay Triệu Giã ra

-Ai lơ cậu chứ, thì cậu bảo tôi lên phòng giáo viên gấp thầy thì lên gấp thôi

-Nhưng... sao cậu lại có thái độ khó chịu với mình chứ???

-Xin lỗi tôi không dám

Thiên Di lại quay mặt đi

-Cậu nói gì kì lạ vậy???

Anh đứng lại suy nghĩ thì chợt nhớ ra Thiên Di rất ghét con trai đánh con gái. Anh liền chạy tới

-Cậu không hiểu chuyện đó đâu, chuyện đó mình có lí do riêng của mình mà

-Lí do cái gì, tôi chỉ tin những gì tôi thấy thôi

Chẳng mấy chốc đã đến phòng giáo viên, họ bước vào và im lặng

-Các em tới rồi sao, bây giờ ta chỉ còn một tuần, các em phải khẩn trương. Nhanh, chuẩn bị lên xe đến câu lạc bộ tập luyện

-Ngay bây giờ luôn ạ- Thiên Di hỏi

-Vâng- Thầy ấy trả lời

-Có cần phải mang cặp theo không??- Triệu Giã nói

-Không cần, chiều sẽ về thôi xuất phát

Họ ra ngoài lên xe và đến câu lạc bộ. Ở đó còn có rất nhiều người khác và họ đang tập luyện với nhau. Thấy có người mới vào, họ dừng tập rồi đi ra chào đón

-Thưa thầy đây là????- Một người hỏi

-Là người mà thầy đã nói với các em đây

-Vậy à, chào, thay đồ rồi vào tập luyện thôi mà quên tôi là An Hạo xin chào

-Tôi là Thiên Di

-Tôi là Triệu Giã

-Vậy à, mình là nhóm trưởng Vân An, nào, vào tập cùng mọi người thôi

Họ vùi tay đồ và cùng nhau tập luyện. Thiên Di mới đến nên phát bóng thử. Nhưng không ngờ, cô chỉ phát bóng qua thôi là họ đã há mồm rồi

-Cao cực kì..

-Là sao bắt bóng đây

Mọi người cố gắng bước tới bước lui để chụp bóng nhưng họ không thể và chỉ có một người có thể thôi và không ai khác đó là Triệu Giã. Mọi người lại thêm một phen bất ngờ

-Cậu... có thể sao???

Triệu Giã nhướn mày lên ý như gạt đầu. Mọi người vui mừng như được mùa vì có hau người tài giỏi như Thiên Di và Triệu Giã

-Bây giờ thì mình biết tại sao thầy lại đồng ý cho các cậu tập trong vòng một tuần rồi hìhì

Thế là họ cứ tập luyện như vậy cho tới ngày thi. Và rồi ngày thi đến, Thiên Di cùng mọi người chuẩn bị lên đường. Bảo Bảo lo lắng cho Thiên Di như một người mẹ làm cô ảm áp lắm

-Lần này cậu đi đến 3 ngày, nhớ mang chiến thắng vinh quang về đó nha. Xa trường xa lớp mà không có quà mang về là coi chừng

-Hìhì mình biết rồi mà. Mình đi đây, tạm biệt mọi người

Thiên Di lên xe rồi mà vẫn vẫy tay với mọi người. Cả lớp ra tiễn Thiên Di đi. trên xe, không khí trong xe ngọt ngào vô vùng nên Thiên Di đành phảu gục đầu bên cửa mà ngủ. Thấy vậy Triệu Giã định giúp Thiên Di nhưng Vân An lại xen vào

-Triệu Giã à, cậu có thể nào tránh ra không, Thiên Di ngủ như vậy không ổn chút nào

Nghe vậy nên anh đành phải qua chỗ khác ngồi. Vân An ân cần vén tóc Thiên Di rồi cho đầu cô tựa vào vai mình. Triệu Giã chỉ biết ngồi đó nhìn thôi. Đến nơi, họ xuống xe đặt kí túc xá riêng. Khi đồ đạc đã xếp dọn ngăn nắp thì họ phải tập trung tại sân sinh hoạt để tập luyện. Khi họ tới, tính cả họ là có luôn 10 đội bóng đấu với nhau cộng thêm một đội đại diện cho quốc gia nữa là 11. Khi họ đã tập trung đông đủ, họ thuyết giảng một số chuyện rồi để cho các đội giao lưu với nhau. Nói thì nói vậy chứ bọn họ chỉ lo tập luyện thêm cho đội mình thôi. Thiên Di hiện đang trong nhà vệ sinh bước ra nhưng lại nghe tiếng cãi vã bên ngoài

-Sao, buồn khi đội mình bị tụt quyền à, bây giờ đội bóng chuyển quốc gia là tụi này nên bức xúc hả

-Tại sao phải bức xúc, một đội gian lận để có được vị trí này không có gì để bức xúc cả- Người kia tỉnh bơ nói

-Sao khuôn mặt không cảm xúc vậy, bộ thua rồi mặt hóa điên luôn à

-Đánh trống lảng nhanh ghê á

-Cái gì??? Im đi

Tên kia tức giận đẩy người này một cái ngã xuống. Thiên Di thấy vậy chạy lại đỡ

-Cậu có sao không

-Nhóm mới??? Có mục tiêu mới rồi đây

-Dở tệ vẫn là dở tệ, không thay đổi được đâu- Thiên Di nói

-Cái gì, mày đang nói gì á. Dở tệ???? Sao cô dám nói như vậy chứ

-Từ gian lận mà có thì chẳng phải là dở tệ sao- Thiên Di lại tiếp tục nói

Quá tức giận, cô ta giơ tay lên định đánh Thiên Di nhưng cô đã vịn ngược tay người đó ra sau

-Người hay nóng này sẽ chẳng bao giờ thành công đâu

Thiên Di buông tay, người đó tức tối bỏ đi

-Sao cậu lại làm vậy, cô ta sẽ không tha cho cậu đâu

-Cậu yên tâm, mình sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu

-Mà... cậu nghe tụi mình nói chuyện này giờ hả??

-Mình tình cờ thôi nhưng sự tình là sao..

-Đội mình mới là đội tuyển quốc gia nhưng họ đã cướp mất, cả giáo viên và học trò đều gian xảo như nhau. Trận lúc đó mình không muốn nhắc lại nữa

-Được rồi, mình sẽ cố gắng

-Đừng cố thể hiện bản thân ở vòng loại, đội họ sẽ chú ý đó

Được rồi, cảm ơn cậu đã nhắc

Thiên Di rời đi về sân hoạt động "Không ngờ lại có đội bóng như vậy"

Trong sân, Triệu Giã đang nói chuyện với hai chị em sinh đôi của một đội bóng khác rất vui vẻ. Bỗng nhiên đứa lúc nãy đến

-Đi tập luyện thôi, còn ở đây tám chuyện à

Người đó nhìn qua Triệu Giã

-Ồ!!! Chung đội với nhỏ đó nè

-Nhỏ nào- Hai người kia đồng thanh hỏi

-Với nhỏ mình mới xỏ té hồi nãy. Đây là đội mới đây thôi

-Vậy à, hẹn gặp ở vòng sơ tuyển

Ba người định quay đi thì một câu nói khiến họ quay lại

-Cho hồi lúc nãy mình có té sao- Thiê Di từ đằng sau Triệu Giã lên tiếng bước tới- Nói dối không chớp mắt luôn kia

Người kia xấu hổ cúi mặt gằm xuống. Hai người sinh đôi kia lên tiếng

-Ai xấu hổ chứ, đi thôi Nhan Hạ

Ba người dắt nhau đi. Triệu Giã quay lại hỏi

-Bộ các người có gặp nhau rồi hả

Thiên Di không trả lời quay đi. Triệu Giã cũng không nói gì thêm nữa. Trời cũng tối họ chuẩn bị về kí túc xá

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vòng loại vòng sơ tuyển

Tối đến, họ vào phòng tám chuyện một chút rồi ngủ. Riêng Thiê Di thì không tài nào chợp mắt được vì nhớ tới chuyện hồi chiều "Không được thể hiện tài năng ở vòng đầu... sao cậu ấy lại nói vậy, không lẽ họ ghê ghét đến vậy sao" Thiên Di trở mình quay ra ngoài thì bắt gặp Triệu Giã đang nhìn mình làm cô giật mình ngồi bật dậy

-Cậu làm gì ở đây vậy???

-Chỗ lạ ngủ không được, đi dạo với mình một chút được không????

-Không, tôi buồn ngủ rồi

Thiên Di quay người ại đắp chăn lên ngủ

-Đi mà- Triệu Giã lay lay cô dậy cho bằng được

-Trời ạ

Thiên Di buộc phải dậy và đi dạo với Triệu Giã. Trên đường đi, Triệu Giã cứ nhìn đi nhìn lại trên đường như lần đầu bước ra vậy

-Bộ cậu là người ngoài hành tinh hay sao mà nhìn trời đất như vật thể lạ thế???

-Ồ... không có, tại thành phố đẹp quá thôi

"Mình chưa bao giờ được đi ra đường như thế này lần nào cả. Lần này được bước ra mình phải coi thật đã mới được"

-Thiên Di à, ra kia ăn không???

-Tôi không có mang tiền

-Để mình bao, đi thôi

Triệu Giã dắt Thiên Di đi đến một quán ăn nhanh ven đường. Họ mua và mang theo ăn trên đường đi. Chợt thấy nhóm người của Nhan Hạ đang bắt nạt một cô gái nhỏ tuổi hơn

-Xin mấy chị tha cho em đi mà

-Tha??? Bộ muốn là tha sao, đừng chạm người ta mà còn nói vậy à

-Em đã xin lỗi chị rất nhiều lần rồi mà, làm ơn cho em về đi mẹ em đang đợi

Nghe tới câu này, Thiên Di liền chạy lại giải vây cho cô gái. Thấy vậy cô gái liền chạy đi ngay

-Ơ...

Nhan Hạ nhìn lại thấy đó là Thiên Di thì tức giận

-Là cô, sao cô thích lo chuyện bao đồng vậy

-Cậu ức hiếp người nhỏ hơn mình bộ không biết xấu hổ à

-Tôi là người như vậy đó hứ đi tui bây

Nhan Hạ bỏ đi mà không cho Thiên Di nói thêm lời nào. Thế là đêm hôm đó họ đi dạo chả còn vui vẻ nữa. Tối đến, mọi người đều ngủ hết. Giữa đêm, Triệu Giã đang ngủ thì nghe tiếng nói chuyện xì xào. Nhìn ra cửa sổ thấy trời vẫn tối nên nghĩ mình tưởng tượng rồi ngủ tiếp

-thật sao???

Nó khiến Triệu Giã biết rằng đây không phải tưởng tượng. Anh bật dậy nhìn qua thì thấy mọi người đang ngồi xúm lại nói chuyện với nhau

-Sao mọi người dậy sớm vậy

-Chỗ lạ ngủ không được- Một người nam nói

-Lại đất luôn đi

Triệu Giã gãi đầu bước lại nhìn đồng hồ

-Trời mới có 3h sáng... mọi người đang nói gì vậy

-Lo cho chịn ngày mai thôi không có gì đâu

....

Sáng hôm sau, đội Thiên Di lò mò mở mắt dậy

-Chết Trể rồi khăn trương dậy nhanh lên

Tụi kia nghe vậy liền bật dậy khăn trương thay đồ chạy ra khán đài

-Hôm nay là vòng trung kết có các trường bồi bên nước ngoài về dự, và đội nhận giải nhất sẽ là đội bóng chuyền quốc gia tiếp theo bà đại diện nước mình. Bây giờ ta chuẩn bị giải lao 30p rồi sẽ bắt đầu trận đấu

Chap này ngắn mong mọi người thông cảm và vì một số trục trặc nên đăng dài không được xin lỗi mọi người liêu ạ

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vòng chung kết

Trong giờ nghỉ giải lao đó, Thiên Di cùng mọi người ngồi tụ lại chuẩn bị trận đấu. Người nói qua người nói lại về vị trí của mình. Sau 30p đó, Thiên Di đại diện đội mình lên bốc thăm. Thiên Di được gọi lên bốc trước. Khi Thiên Di mới bốc ra khỏi thùng thì một giáo viên đi tới cầm chai nước trên tay té nhào đổ nước lên thùng. Thế là họ phải đi thay thùng khác. Thiên Di nhìn lên người giáo viên đó, người đó nhếch môi cười lại

-Lá thăm của em là ai

-Là... đội bóng chuyên quốc gia

-Được rồi mời em về chỗ

Thiên Di quay lại đi về. Nhìn sắc mặt của Thiên Di, Vân An đã hỏi ngay

-Sao vậy, là đội nào

-Đội tuyển quốc gia

-Hả!?? Sao trùng hợp vậy???

-Không phải là trùng hợp đâu, họ có ý chọn tụi mình đó- Thiên Di nói

-Cái gì, sao cậu biết???

-Huấn luyện viên của đội tuyển quốc gia đã có ý.... haizzz phức tạp quá, nói chung là vậy

-Được rồi, dù sao cũng đã chọn trúng, ta cứ thuận theo tự nhiên thôi

-Uk nhất trí

Cả đội đặt tay vào giữa la lớn

-YEAH!!!!!!

Trận Thiên Di là trận cuối cùng nên họ chờ và xem các trận đấu trước. Chẳng mấy chốc đến trận của Thiên Di. Họ ra sân chuẩn bị

-Trận đấu cuối cùng xin được phép bắt đầu

Bằng, tiếng súng vang lên. Đội quốc gia phát bóng trước. Khi người phát bóng định đập tay vào bóng thì Nhan Hạ ngăn lại rồi hai người nhìn nhau cười. Điều này khiến Thiên Di thấy lạ. Bóng được phát, Thiên Di nhìn thật kĩ quả bóng nhưng vì ánh nắng mặt trời nên cô chả thấy được gì. Triệu Giã thù ngược lại, anh nhìn thấy có cái gì đó lấp lánh. Cảm thấy bất an nên anh chạy lại đỡ quả bóng đưa cho Thiên Di

-A- Anh la nhẹ

Quả bóng được Triệu Giã chuyền qua kia lại bay vào đường ra từ trong hậu trường. Đặc biệt trong đó rất tối. Một người trong đội Nhan Hạ nhìn trước nhìn sau rồi chạy vào trong lấy bóng ra ngoài. Triệu Giã hiện đang đau vô cùng, Thiên Di lo lắng hỏi

-Trời ơi, tay cậu

Trọng tài từ bên ngoài chạy vào

-Em có sao không???- Trọng tài hỏi

-Dạ em không sao

-Em kia cho tôi xem quả bóng

Người kia mang bóng lại đưa cho trọng tài xem, ông coi đi coi lại rất nhiều lần

-Chả có gì, vậy tại sao tay em lại bị thương nhi- Người trọng tài thắc mắt

-Trọng tài à, hay đưa cậu ấy vào trong đi ạ- Thiên Di nói

-Mình không sao, mình đi đây một chút- Triệu Giã nói

-Đi đâu- Thiên Di lo lắng hỏi lại

-Cứ đấu hết sức mình đi

Triệu Giã quay đầu lại nói, Thiên Di cảm nhận được sự yên tâm nên thôi

-Thay người- Thiên Di lên tiếng và bắt đầu trận đấu

Trước khi phát bóng, Nhan Hạ nhìn Thiên Di cười đều, "Thì ra mọi chuyện là do cô ta mà ra, mình không tha đâu" Bóng được phát qua, Thiên Di đánh một cách rất bình thường. Phía Triệu Giã, anh đang tiến thẳng vào nơi quả bóng bay vào. Thấy một cô gái đang ôm một quả bóng trong tay

-Đi đâu vậy- Triệu Giã lên tiếng

Cô gái giật mình quay lại trợn mắt lên

-O...

Bỗng nhiên một giáo viên bước ra

-Chào em, em tới rồi à

Là người giáo viên làm đồ nước mới này

-Chúng, chúng ta bị phát hiện rồi

Người đó nhìn qua thì thấy Triệu Giã, rồi dần tiến lại gần

-Tôi nói cho em biết, tôi không phải là một giáo viên bình thường, tôi có thể cho em nghỉ học bất cứ khi nào tôi muốn, cho nên tôi khuyên em đừng tiết lộ về chuyện này nếu còn muốn học

-Ha...- Triệu Giã cười khinh- Tôi khinh, tôi khinh mấy thể loại người như vậy, làm thế gì mà đòi hăm dọa tôi, xin lỗi nha tôi không sợ đâu, còn nữa, tôi chỉ cần hô lên một cái là mất việc liền đó nên im lặng đi, trong khi tôi vẫn chưa tiết lộ cái này

-Cái gì???

-Còn giả vờ à, cái gì đằng sau kia

Người con gái giấu quả bóng ra đằng sau tình cờ bị kim trong bóng đâm trúng nên bất giác thả quả bóng ra. Người giáo viên thấy vậy định nhấc lên thì Triệu Giã lướt nhanh như gió đi lại nhấc lên trước

-Nếu đem đi xét nghiệm, chắc chắn sẽ có vết máu của tôi trên này đó

Hai người im bất luận mặt cho Triệu Giã mang quả bóng đi

-Bây giờ chúng ta phải làm sao đây??

-Nhan Hạ chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta đâu, giờ phải ta khán đài thôi

Hai người họ cũng dần rời đi. Triệu Giã đi ra lại sân đấu thì thấy Thiên Di đang tung cú đánh cuối cùng kết thúc trận đấu. Bóng chạm đất, bên Nhan Hạ bất ngờ nhìn quả bóng "Cô ta giỏi đến vậy sao" Nhan Hạ nghĩ. Trận một kết thúc, họ được nghỉ ngơi 10p để chuẩn bị trận tiếp theo. Khi tuyên bố kết thúc trận một, Thiên Di liền chạy lại chỗ Triệu Giã zem lại bàn tay anh

-Có sao không, có đau lắm không??

-O, mình không sao đâu mà, cậu không cần phải lo lắm đâu- Triệu Giã nói

-Sao mà không lo được, cậu vì mình mới bị thương mà

Thấy Thiên Di thay đổi cách nói chuyện với mình, anh im lặng để Thiên Di xem tay mình

-Ừa, sai không có dấu tích gì hết vậy

Anh giật mình nhìn lại. Anh đã quên mất anh là một ma cà rồng, và ma cà rồng với những vết thương ngoài da này sẽ hồi phục rất nhanh

-À... O... mình đâu có sao, mình đỡ hơn rồi. Mình sẽ giải thích sau. Trận này mình sẽ tham gia

Nhan Hạ nhìn Thiên Di với một ánh mắt khác "Mình phải làm gì đó" Bỗng nhiên cô nhớ đến lúc cô bắt nạt bè học sinh nhỏ tuổi hơn

-Thì ra à vậy, mong suy đoán của mình là đúng

Khi trận đấu sắp bắt đầu, Thiên Di phải đi vệ sinh. Cô vào rửa mặt cho mát. Nhưng khi cô định ra ngoài thì gặp Nhan Hạ đang bước vào

-Chào bạn của tôi- Nhan Hạ nói ngọt sớt

-Cậu muốn gì???

Triệu Giã lúc này cũng đi vệ sinh. Phòng vệ sinh nam sát bên phòng vệ sinh nữ nên Triệu Giã có thể nghe cả cuộc nói chuyện

-Cậu muốn gì?- Thiên Di nói

-Muốn cậu hiểu ra một điều thôi

Thiên Di nhú mày

-Nếu cậu thắng cuộc thi này cậu sẽ bận rộn hơn đó và sẽ không có

thời gian dành cho "mẹ" đâu

Nói xong cô ta vào rửa mặt soi gương rồi ra ngoài, còn lại Thiên Di, cô hoang mang với những gì Nhan Hạ nói

-Làm sao đây- Cô nhắm mắt lại

Trận thứ hai bắt đầu, Thiên Di là người thủ ở trên. Trận đấu diễn ra ngay sau đó. Hai bên đánh qua đánh lại rất quyết liệt làm mọi người hồi hộp vô cùng. Điều họ muốn thấy bây giờ là được thấy cú đánh của Thiên Di lần nữa. Bóng lẩn này lại bay lại chỗ Thiên Di, cô định đỡ bóng nhưng nhớ lại câu nói của Nhan Hạ làm cô phân vân nên bóng rơi trúng người và cô ngã xuống. Phần thắng thuộc về bên kia. Vân An thấy Thiên Di như vậy liền chạy lại đỡ nhưng Triệu Giã lại mạnh bạo hơn, anh đi lại dặt tay vỗ ra chỗ riêng tư của đội. Chỉ có đội Thiên Di thôi, Khán giả không nghe và không thấy gì cả

-Cậu bị gì vậy hả Thiên Di, cậu định bỏ cuộc sao- Triệu Giã nói- Nếu cậu đã muốn bên mẹ như vậy thì nay trận đầu đừng có thắng, cứ để bọn chúng muốn làm gì thì làm

-Mình...

-Nhan Hạ chỉ nói vài từ thôi mà cậu đã như vậy rồi, cậu không thể vì tính ích kỉ của mình mà ảnh hưởng đến cả nhóm được

Thiên Di bắt đầu rơi lệ, Triệu Giã khó chịu lắm nhưng cũng phải nói

-Nếu cậu cứ giữ tin thần này thì làm ơn, trận sau đừng tham gia thi đấu với nhóm- Thiên Di bất ngờ nhìn lên Triệu Giã vì cô không ngờ anh sẽ nói với mình như vậy- Để cho đội có thể giành lấy phần thắng dễ dàng hơn. Mình nghĩ chắc mẹ cậu đang cảm thấy thất vọng lắm. Đến giờ thi đấu rồi, mình xin các cậu, đừng ai ở lại an ủi cậu ấy hết, để cậu ấy một mình đi

Triệu Giã ra ngoài trước, mọi người cũng dần đi theo. Vân An muốn lại an ủi Thiên Di nhưng mà không, cô cũng đi ra cùng mọi người

Trận đấu chung kết này đang được phát trực tiếp trên toàn quốc và mẹ Thiên Di, Bảo Bảo và các bạn cùng lớp khác của cô đang xem họ tự hỏi nhau

-Cậu ấy sao vậy nhỉ, không khỏe chỗ nào à- Một bạn nam lên tiếng

-Không biết cậu ấy có sao không- một người khác

-Mình nghĩ cậu ấy bị người ta nói gì rồi- Bảo Bảo nói

-Không biết con bé ra sao mà lại dễ ngã như vậy, về đây chết với bác- Mẹ Thiên Di nói

Mọi người cứ thay phiên nhau hỏi về Thiên Di dù biết sẽ không có câu trả lời chính xác. Hiện Thiên Di vẫn đang suy sụp, cô vẫn đang hoang mang nhiều lắm. Cô nghĩ tới mẹ mình và các bạn. Trận đấu sắp bắt đầu, cô liền nhớ đến lời nói của Triệu Giã

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Vòng chung kết 2

Trận đấu bắt đầu, Vân An vẫn đang lo cho Thiên Di. Mọi người đã ra sân hết chỉ còn mỗi mình Thiên Di thôi. Cô định cho thay người nhưng Triệu Giã lại ngăn lại

-Cứ để vậy đi

-Như vậy đội ta sẽ thiếu một người

-Không sao, cứ để vậy đi

Vân An không nói gì thêm chuẩn bị phát bóng vì đội cô thua. Khi cô tung bóng lên cao, định đánh thì Thiên Di từ đằng sau tung cao hơn nữa rồi nhảy lên đánh mạng qua bên kia ghi bàn. Vân An giật mình quay lại nhìn Thiên Di, bên Nhan Hạ thì nhìn bóng chạm đất rồi nhìn lại sang Thiên Di. Không gian cả khán đài im lặng 3s. Trọng tài cũng vậy. Sau 3s đó, trọng tài lấy lại bình tĩnh tuyên bố người chiến thắng thì cả trường quay nháo nhào lên. Đầu tiên các chức trách nước ngoài đứng lên vỗ tay sau đó là tất cả khán giả đứng dậy vỗ tay theo. Sau khi bóng chạm đất, Thiên Di quỳ xuống. Vân An thấy vậy chạy lại ôm lấy Thiên Di

-Cậu hay lắm Thiên Di ạ

-Mình đã quyết định rất khó khăn đó

Thiên Di cũng ôm lấy Vân An sau đó đứng dậy bước tới ôm lấy Triệu Giã

-Cảm ơn cậu nhiều Triệu Giã à

Anh cười hiền vỗ lưng Thiên Di. Cô buông ra. Mọi người vẫn đang vỗ tay chúc mừng đội Thiên Di chiến thắng, có người còn la lớn lên. Lớp Thiên Di và mẹ cô ở đây thấy vậy cũng la lớn lên ôm chầm lấy nhau như mới trốn trại. Thiên Di và cả nhóm vẫn đang vui vẻ bên nhau thì bên kia, Nhan Hạ vô cớ tức giận

-Chỉ trong một cú mà đã thua rồi sao

Cô tức giận bước lại nhưng lại đưa về mặt bình thường để người ta nghĩ rằng cô đang tới chúc mừng đội Thiên Di. Cô đứng trước đội Thiên Di, Thiên Di cũng đứng dậy trước mặt cô

-Bộ những gì tôi nói cô không thấm hay sao

-Suyt- Thiên Di đưa tay lên miệng tỏ ý im lặng- Nói to quá người ta sẽ biết cậu định dùng lời nói để....

Thiên Di ngừng lại không nói gì thêm. Nhan Hạ tức giận vô cùng nhưng cũng phải quay lại về nhóm mình. Sau đó, các nhóm thắng cuộc cùng về lại vị trí của mình để chờ đội ban giám khảo đưa ra kết quả. Kết quả đã có, MC đứng ra tuyên bố kết quả

-.... và giải nhất thuộc về đội mang tên Thiên Di~~

Thiên Di nghe thấy tên mình giật mình nhìn nhóm

-Tụi mình đã nhất trí đặt tên nhóm là Thiên Di đó- Một người nói

Nghe vậy Thiên Di vui vẻ cười tươi

-Mời các đội đứng lên kháng đài nhận giải

Các đội bước lên đứng về vị trí của mình. Mỗi các nhân trong nhóm đều nhận một cái huân chương và cúp chiến thắng

-Và tuyên bố cuối cùng- Không gian im lặng- Đội bóng được chọn để tham gia hội bóng chuyên châu Á là đội Thiên Di

Mọi người trong nhóm nghe vậy mừng rỡ nhảy tung lên, Thiên Di cũng vui vẻ cười theo. Rồi họ được về nhà, trên xe, Vân An mới nhớ đến chuyện kia và hỏi

-Mà Thiên Di nè, sao cậu biết là họ lừa tụi mình vậy

Thiên Di nhớ lại và nói

-Khi mình lấy lá thăm ra khỏi thùng thì một giáo viên đi tới đổ nước ước cả thùng thê là phải đi thay thùng khác. Chưa hết họ còn nhìn mình cười đều nữa. Nên mình nghĩ vậy thôi- Thiên Di nói một cách tỉnh bơ

-Cậu ấy nói đúng đó- Triệu Giã lên tiếng- Lúc này mình bị đâm tay cũng là do họ gây nên á

-Hà!???- Cả bọn đồng thanh quay lại

-Họ đã dùng kim hai đầu đâm vào bóng rồi mang ra đánh. Mục tiêu của họ là Thiên Di nhưng mình đã đỡ

-Họ gian manh thiệt- Một người phán

-Không sao, dù gì mình cũng đã thắng rồi- Vân An nói

Bỗng chốc họ đã về nhà, Thiên Di cầm cốc và đeo huy chương về hướng căn nhà quen thuộc. Cô đứng ngoài một chút rồi bước vào

-Mẹ ơi, con về rồi- Thiên Di nói một cách nhẹ nhàng

-Thiên Di, con về rồi à- Mẹ cô bước ra

Thấy mẹ mình, Thiên Di chạy đến ngay và ôm vào lòng. Cô buông ra giờ huy chương và cái cốc ra

-Mẹ ơi con thắng rồi, con mang thành công về này

-Con gái mẹ giỏi quá

Bụp... bụp... bụp... Mọi người từ bên trong bắn pháo ra lộ ra một bàn tiệc thịnh soạn. Thiên Di bất ngờ há hốc mồm. Mọi người đều đã vào bàn ngồi. Bảo Bảo lại đỡ mẹ Thiên Di ngồi vào bàn trước rồi dẫn Thiên Di vào

-Ồ... nếu vậy thì Triệu Giã đâu, cậu ấy về nhà rồi- Thiên Di hỏi

-Đừng lo, có người đi kêu rồi

Triệu Giã đang đi trên đường với huy chương và cốc trên tay thì Nhan từ đằng sau giựt lấy cốc định đập nó

-Người làm gì vậy??

-Điện hạ à, cái thứ này mà người cần làm gì

-Nó là thành công ta tự mang lại mà, người không được làm vậy

-Tại sao chứ, con người là thứ tầm thường thì cái này cũng tầm thường thôi

-Thôi đi, người sao vậy Nhan, dạo này người lúc nào cũng khó chịu

-Sao mà tôi không khó chịu được, bây giờ điện hạ chẳng bao giờ cho chúng tôi đi theo nữa, ngay cả khi phải đi xa 3 ngày cũng không cho theo để bảo vệ, như vậy tôi biết ăn nói với...

Bỗng nhiên chuông điện thoại Nhan reo lên

-Alo

-Cậu tìm thấy Triệu Giã chưa sao lâu vậy

Nhan vì quá tức giận đã quên mất mục đích. Cô cúi mặt vào trong xe. Hạo thấy vậy liền nói

-Lốp tổ chức liên hoan ở nhà Thiên Di, cùng đến thôi

Triệu Giã không nói gì nữa lên xe đến nhà Thiên Di

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Buổi ăn mừng của cả lớp

Triệu Giã cùng Nhan và Hạo đến nhà Thiên Di ăn mừng. Vì đây là lần đầu tiên anh đến nhà Thiên Di nên anh cứ nhìn qua nhìn lại căn nhà. "Nhìn đơn sơ vậy nhỉ nhưng sao ấm cúng quá". Anh nhìn thẳng vào thì thấy cả lớp đang ngồi trên bàn có cả Thiên Di. Thấy Triệu Giã, Thiên Di liền nở nụ cười nói

-Vào đi

Thấy Thiên Di cười với mình, Triệu Giã liền đi vào và ngồi lại cạnh cô ngay. Cảnh này làm Nhan thấy vô cùng khó chịu. Thiên Di cảm nhận được nên quay lại. Hai người nhìn nhau một chút rồi Nhan bỏ đi trước ngồi vào bàn. "Sao cậu ấy lại nhìn mình như vậy??" Thiên Di vừa nhìn Nhan vừa suy nghĩ

-Cậu đang nghĩ gì vậy??- Bảo Bảo bên cạnh hỏi

-Ồ... không có gì, chén thôi

Nghe Thiên Di nói, mọi người cùng đưa tay chén nhậu nhẹt. Thiên Di cũng chơi hết mình nhưng cô không uống bia mà chỉ uống nước ngọt thôi. Còn Triệu Giã, anh chẳng biết bia là gì cả. Anh đưa lên ngửi

-Sao mà khó ngửi thế

Anh đưa lên uống thì cảm thấy đắng vô cùng. Anh định phun ra thì Thiên Di vô tình nhìn thấy cô liền vội tay chụp miệng Triệu Giã lại. Mọi người đều nhìn

-Muốn phun thì quay ra sau mà phun- Thiên Di nói

Anh nhìn Thiên Di tội nuốt luôn bia xuống. Thấy vậy cô buông ra rồi ăn tiếp

-Xin lỗi- Triệu Giã nói

Mọi người bắt đầu chén tiếp. Triệu Giã bỗng nhiên ghé tai Thiên Di nói

-Sao mà đắng vậy

-Trời, cậu hỏi hay ghê ấy, bia thì phải đắng chứ

-Hay lấy cho mình lon nước ngọt đi

Thiên Di bật cười lấy cho Triệu Giã lon nước ngọt. Anh lấy và bật ra ngay. Nhưng hành động đầu tiên, anh vẫn đưa lên ngửi trước. Thiên Di thấy vậy thờ dài lấy cái ly cho đá lạnh vào rồi rót nước ngọt vào ly đưa lên trước mặt Triệu Giã

- Uống đi, không có như bia đâu

Triệu Giã nghe lời uống vào thử. Anh nuốt vào rồi nói

-Sao mà cái cảm giác này...

-Nhiều ga quá đubgs không???

-Ga??? Ừ đúng rồi nhiều ga quá đi

-Ha, tất nhiên rồi

Mọi người cứ mỗi người cười khi một cái. Triệu Giã thắc mắt hỏi

-Ồ... sao mọi người lại cười

-Cậu cứ như mới uống mấy thứ này lần đầu không bằng

-Thì mình mới uống lần đầu mà

-Hả!??? Không lẽ nhà cậu nghiêm khắc tới vậy sao??- Một người hỏi

-Hả... mình... ừ đúng rồi dòng họ mình gấc lắm

Anh nói cứ áp úng sao sao ấy, điều này khiến Thiên Di một phen nghi ngờ nhưng anh lại bỏ qua vì đang vui với lớp. Suốt buổi đó, mọi người luôn nói về chuyện thi đấu của Thiên Di. Họ ăn nhậu suốt cả một buổi. Rồi họ ra về, suốt mướt vô cùng cứ đưa này dựa nhau đưa khác đi về. Vẫn còn ba người trong nhà Thiên Di đó là Nhan, Hạo và Triệu Giã. Khi Thiên Di đã tiễn mọi người về hết, cô thờ dài quay lại nhìn ba người họ. Thuở đầu đúng là Triệu Giã đã uống nước ngọt nhưng lúc này có một cậu bạn đã lừa anh uống bia. Tuy chỉ mới một lon nhưng vì anh mới biết uống rượn nên anh đã say ngay khi uống ly đầu tiên

-Làm sao đây, mình không biết nhà họ ở đâu hết vậy làm sao mà đưa họ về đây

-Con cứ để bạn con ở đây đi, dù sao nhà ta cũng còn phòng mà hay con đưa họ đi tắm rồi dẫn họ về phòng đi

-Tắm??? Dạ được

Cô hơi ngại vì họ là con trai cả mà. Đầu tiên, cô dìu Hạo và Triệu Giã vào phòng cho họ nằm trước rồi cô dìu Nhan vào phòng tắm để tắm cho cô. Mới vào trong, Nhan đã nôn lên sàn, Thiên Di đành phải lau dọn trước rồi mới vào tắm cho Nhan. Chắc vì đang say, nên cô mới nói mớ vài câu

-Điện hạ à, sao cậu có thể yêu loài người thấp hèn, quê mùa như vậy chứ, Thiên Di có gì tốt, tôi đã ở cạnh cậu hơn 10 năm rồi mà

Nhan im lặng hẳn

-Yêu?? Cậu ấy đang nói gì vậy, sao Triệu Giã có thể yêu mình được chứ

Cô bỗng nhiên nhớ lại những khoảnh khắc mà cô với Triệu Giã gần nhau nhưng sau đó cô lại lắc đầu nói

-Mình chỉ xem cậu ấy là bạn thôi mà

Nói rồi cô lại tắm rửa cho Nhan và thay đồ mình cho Nhan. Tiếp theo, cô nấu một bình nước nóng pha một chút nước lại lau cơ thể cho Hạo và Triệu Giã. Đang lau cho Triệu Giã, bỗng nhiên anh nắm lấy tay cô

-Ồ... Triệu Giã à

-Chị bỏ em đi tính đến nay cũng lâu rồi, chị biết là em nhớ chị và còn yêu chị lắm không, mau quay về đi... Thiên Hàn à

Anh vừa nói mà tay cứ nắm chặt tay Thiên Di. Khi nghe đến hai chữ Thiên Hàn, cô vô cùng ngạc nhiên. Tay anh bắt đầu nổi lòng rồi thả tay cô ra

-Có nhầm người hay không, hay là cùng tên

Cô không suy nghĩ nhiều nữa liền gạt ý nghĩ đó ra ngoài ngay sau đó tranh thủ lau nhanh rồi ra ngoài. Khi ra ngoài, cất đồ đạc gọn gàng rồi cô chạy tới đến bên mẹ mình tâm sự

-Con mẹ hôm nay giỏi quá, đoạt giải nhất đều nhờ con đó

-Hihi, mẹ khen con quá rồi, con mà tài gì chứ, đều nhờ công cả nhóm thôi. Nếu không có họ thì làm sao con thắng được

-Mẹ thật may mắn vì có được con, một đứa con gái tài giỏi về mọi mặt vậy mà...

Mẹ cô dừng lại không nói nữa

-Vậy mà....- Thiên Di tiếp lời

-Ồ... không có gì

Bà lau nước mắt. Thấy mẹ mình khóc, Thiên Di vội ngồi dậy lau nước mắt cho mẹ mình

-Mẹ à, nếu đây là chuyện buồn thì mẹ đừng nhắc nữa, con không muốn nhìn thấy mẹ khóc đâu

Mẹ cô nín rồi lại cười

-Mẹ cảm ơn con à... mà mẹ có cái này

-Cái gì vậy mẹ

Bà lấy từ trong gói mình ra một chiếc hộp nhỏ cỡ 10×8 ra đưa cho Thiên Di

-Cái này...

-Mẹ đề phòng có chuyện bất trắc thôi con à, nếu mẹ có đi thì đây là di vật mẹ để lại cho con

Nghe đến đây, Thiên Di liền bật khóc

-Không, mẹ định bỏ con hay sao, chỉ mới có 20 năm thôi hả mẹ, người ta sống với mẹ tới già cơ mà mẹ lại bỏ con đi sớm như vậy sao con sống nổi

-Con hiểu cho mẹ đi mà, con người mà ai lại không có lúc sống lúc chết

-Con người, sao mẹ không làm ma cà rồng đi, loài đó chẳng bao giờ mất mấy căn bệnh này đâu, như vậy thì mẹ sẽ mãi ở bên con

Mẹ Thiên Di nghe vậy lòng bắt đầu đau ôm con gái mình "Làm sao mình nói cho nó được đây, về thân phận thật sự của nó, và cha nó đã ruồng bỏ nó như thế nào. Mình rồi quá đi"

Thiên Di nhìn chiếc hộp, tức mình cô liền cầm nó lên định đập vỡ nó

-Con làm gì vậy???

-Nếu nó biến mất thì mẹ sẽ không bỏ con đâu đúng không, vậy thì giữ nó lại làm gì???

-Con đừng như vậy mà Thiên Di, mẹ không thể sống mãi với con được con biết rõ điều đó mà. Nếu con phá nó thì sao mẹ ra đi yên ổn được đây

Thiên Di đau khổ gục mặt dưới đùi của mẹ mình mà khóc. Bà thì nhìn Thiên Di

mà đau đớn vô cùng "Minh luôn mong được sống bên con bé trọn đời nhưng không thể được, mình không muốn biến thành ma cả rồi nhưng mình muốn gặp con trai mình, muốn Thiên Di đoàn tụ với gia đình nó. Có thực hiện được không đây. Xin lỗi con mẹ không cho con một gia đình hạnh phúc được rồi" Bà xoa đầu Thiên Di. Không biết từ lúc nào, Triệu Giã đã đứng đó chứng kiến tất cả "Kì lạ, sao mình không đọc được suy nghĩ của bà ấy và cả Thiên Di nữa. Họ có thật là con người không vậy???"

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chuyện trường lớp

Sáng hôm sau, Thiên Di đi học như bình thường. Trên đường hàng xóm ai ai cũng cười tươi chào cô rồi túm lại nói về chuyện chiến thắng của Thiên Di. Trên trường cũng không ngoại lệ. Cô bước vào làm bao nhiêu ánh mắt hướng về. Họ bàn tán về Thiên Di và Triệu Giã. Cô đang đi trên đường, bỗng một cô bé nhỏ tuổi ở đằng sau chạy nhanh tới

-Chị ơi chị có phải chị Thiên Di không???

-À... ờ... đúng rồi chị là Thiên Di

-Thật sao, em ngưỡng mộ chị quá à, chị chụp với em một tấm nha

Thiên Di đồng ý chụp với cô bé vì nó dễ thương vô cùng. Mặt nhìn rất hiền và dễ gần. Sau khi chụp xong, cô bé hôn lên má Thiên Di một cái rồi chạy đi. Thiên Di nhìn cô bé mà cười. Tiếp tục bước đi, cô thấy Lưu Hạ và Nhã Kỳ đang đi phía trước. Khi họ nhìn thấy Thiên Di thì vội reo lên

-A Thiên Di, cậu về hồi nào vậy- Lưu Hạ nói

-Chào cậu Thiên Di- Nhã Kỳ nói

-Mới hôm qua- Thiên Di trả lời

-Thiên Di???- Một tiếng nói từ đằng xa vọng tới

Thiên Di quay lại nhìn xem. Thì ra là Thiên Hạo

-Anh Thiên Hạo

Thiên Hạo tiến tới và hai người ôm nhau như đang chào hỏi

-Vắng mặt ba ngày rồi, có đem cái gì về không đây???

Thiên Di nhún vai lấy trong cặp chiếc cúp ra giơ lên cho họ xem

-Ta ran... đây là thành công em mang về đó

-Họ cầm chiếc cúp lên

-Vàng à- Họ đồng thanh

Mọi người xung quanh ai ai cũng nhìn vào chiếc cúp nói xôn xao

-Tất nhiên là vàng thật, lễ toàn quốc mà. Thôi trả đây, em về lớp. Có gì nói chuyện say. Tạm biệt mọi người

Thiên Di cất cúp vào cặp và bước tiếp về lớp

-Ba ngày chứ ít ỏi gì không biết giờ cái lớp ra sao???

Thiên Di đang đi thì lại gặp Triệu Giã

-Ồ chào buổi sáng- Thiên Di mở lời

-Chào

-Hôm nay không có Nhan và Hạo đi chung à

-Họ mất việc rồi

Thiên Di không hỏi gì thêm. Thế là hai người bước chung trên một con đường mà đi đến lớp. Khi mới mở cửa thì... Bụp... Bùm... Tiếng pháo bông pháo hoa lần lượt vang lên

-Chào mừng trở lại- Cả lớp đồng thanh

Nụ cười nở rộ, Thiên Di và Triệu Giã bước vào

-Wow!!! Bất ngờ ghê

Reng...reng...reng... Tiếng chuông vào lớp vang lên. Cả lớp bắt đầu nháo nhào

-Chết chết mau dọn nhanh. Thầy vào là chết đó

Lớp có hai cái máy hút bụi lấy ta làm việc rất nhanh gọn lẹ. Một người canh ngoài cửa thấy thầy vào liền reo lên

-Nhanh nhanh tới rồi

Thầy mở cửa, cả lớp lật đật về chỗ ngồi hết. Thầy bước vào lớp với gương mặt hăm hăm như đang dẫn mặt vậy

-Thầy ơi... - Một học sinh nữ lên tiếng- Thầy bị sao vậy

Thầy không nói gì bước xuống bực voi gương mặt trẻ con nói

-Thầy đã dạy các em rồi tính ích kỉ với tập làm biếng là nên bỏ đi mà sao không chịu nghe. đó là thói xấu và nên bài trừ có nghe không- Thầy nói như đang nạt nộ làm cả lớp giật mình- Các em hay lắm. Chuyện này, chuyện này tôi không để yên đâu

-Nhưng thầy ơi, thầy đang nói về chuyện gì vậy

-Các em... các em còn giả vờ

-Bộ lớp tụi mình có làm gì sai hả???- Một học sinh lớ ngớ hỏi

Thầy ấy xì khói (không khí) bước lên chỗ bực giáo viên

-Các em biết việc các em làm khiêm thầy cô đơn lắm không???

-Thầy cô đơn sao??? Sao vậy thầy

Thầy ấy xì khói lần nữa rồi làm tức giận nói

-TÔI HỎI CÁC EM TẠI SAO ẲN TIỆC MÀ KHÔNG GỌI TÔI HẢ!!!!????

-Ồ... á haha

-Phụt....

-kakaka

Cả lớp phá lên cười một trận toí tả rồi tiếp tục nói

-Thầy... hi... thầy giận tụi em chuyện này á hả ha... ha

Thầy ấy không nói gì nhắm mắt như đang hưởng thụ không khí xì ra một hơi

-Tôi nói lần này là lần cuối. Nếu có lần sau là tôi sẽ từ lớp lun đó

Cả lớp lại thêm một trận cười vì sự trẻ con của ông thầy

-Im!!!!!!- Cả lớp im hết- Đây là tiết học của tui nhé. Thiên Di, Triệu Giã, hai em lên đây

Hai người không biết gì lơ ngơ bước lên

-Thưa thầy, nếu là kiểm tra bài cũ thì...- Triệu Giã ấp úng

-Tôi chưa lên tiếng mà. Ờ hem... thầy có thứ cho hai em.

Rồi thầy bước lên bục giảng vào học bàn giáo viên lấy hai lá cờ, hai tờ giấy chứng nhận và hai cái huy chương cho hai người

-Đây là quà của cả trường tặng các em đó

Cả lớp vỗ tay hô hừng chúc mừng. Thiên Di vui mừng giờ chiếc cúp lên còn Triệu Giã thì có hơi ngập ngừng

-Sao vậy- Thiên Di hỏi

-Trận cuối... chỉ có mình cậu đánh thôi mà

Biết Triệu Giã cảm thấy không đúng, Thiên Di tự tay lấy huy chương đeo vào cổ Triệu Giã, lấy cờ cho anh cầm lên tay rồi tay kia cầm giấy chứng nhận

-Là nhờ có các cậu OK!!! Ai đó chụp một tấm hình đi

Cả lớp vỗ tay một lần nữa còn Bảo Bảo lấy điện thoại ra chụp cho Thiên Di tấm hình. Thấy Bảo Bảo lấy máy chụp, Thiên Di cầm một tay Triệu Giã lên như một sự chiến thắng. Triệu Giã bất ngờ đứng hình. Ngày hôm đó buổi học kết thúc rất vui vẻ. Thiên Di cầm hai chiếc cúp trên tay đi về với một sự tự hào nhưng khi về tới nhà thì cô lại gặp một người đã quen từ lâu

-Thầy!?!??

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đã đi rồi giờ lại phải đi nữa sao

Thiên Di nhìn thấy thầy mình bước vào nhà lễ phép chào hỏi (Thầy dạy karate)

-Thầy... đến đây có gì không ạ???

-À em về rồi à

-Con vào đây ngồi nhanh nhanh- Mẹ Thiên Di nói

Nghe vậy thiên Di liền vào cất cặp rồi đi ra ngồi cạnh mẹ mình. Thầy Thiên Di bắt đầu nói chuyện

-Em chính là học trò giỏi nhất mà thầy dạy nên hôm nay thầy muốn em đại diện thầy và các bạn...

-Đi tham gia giải đấu... nữa sao???- Thiên Di ngắt lời hỏi

-Em đoán đúng ý thầy đó

Mặt Thiên Di có gì đó dụi xuống thấy vậy thầy cô liền hỏi

-Em sao vậy???

-Dạ em...

Thấy Thiên Di ngập ngừng, mẹ cô lên tiếng

-Thiên Di con à

-Dạ mẹ

-Con cứ đi đi, mẹ có hàng xóm và bạn con chăm sóc mà

-Nhưng...

-Con cũng lớn rồi mà không lẽ cứ mẹ mãi sao

-Nhưng...

- Và mẹ cũng đã lon không lẽ lại phải luôn nhờ vào con sao... sao nữa đây... có đồng ý hay không thì bảo

Thiên Di từ gương mặt lo lắng chuyển sang gương mặt vui tươi hẳn ra

- Dạ... con biết rồi. Thầy à, em sẽ đi... mà thầy đã thông báo cho nhà trường chưa ạ

- Thầy phải được em đồng ý mới dám thông báo chứ

- Dạ hihi...

- Nếu em đồng ý rồi thì thầy sẽ nói lại với nhà trường

Thầy ra về rồi Thiên Di tám chuyện với mẹ mình một chút rồi vào nấu ăn... Sáng hôm sau, cô đến trường. Cô vừa đi vừa nhăm nhăm lại lý thuyết học võ. Vì vậy đang đi bỗng nhiên chạm trúng Tổng Đàm. Cô nhìn anh rồi khóc chịu lướt qua

- Ô mới có ba ngày mà quên đi người bạn này rồi sao

- Cho hỏi cậu là ai... ta có quen nhau sao???

Câu nói của Thiên Di làm cho Tổng Đàm có chút tức giận

- Haiz đúng là quê mùa mà tới người nổi tiếng nhất trường này mà cũng không biết à đúng là

Bị nói là quê mùa, Thiên Di chả còn biết nói gì thêm

- Chắc do không nổi tiếng á

Rồi Thiên Di quay đi lun không để Tổng Đàm nói thêm lời nào. Tức mình anh cũng quay đi luôn. Về tới lớp, Thiên Di chào buổi sáng mọi người. Tiếng chuông vào lớp vang lên, thầy giáo mới bước vào đã nói

- Haizzz, Thiên Di à, lớp lị phải thiếu bóng en thêm một tháng à, không biết nó sẽ ra sao đây

- Há!!!???- Một số người đồng thanh- Thiên Di.. lại phải đi đâu à

- Thiên Di phải đi tham gia giải đấu karate quốc gia đó. Tuần sau xuất phát- Thầy giáo trả lời

- Ôi trời sao đi miết thế

- Lần này rồi lần bóng chuyền nữa là lần cuối

- Tội cậu quá à...

Mọi người trong lớp mỗi người nói một câu với Thiên Di khiến cô rất vui vì được mọi người quan tâm như vậy. Giờ ra chơi đến, vì ở lại kí túc xá tầm 1 tháng lận nên phải làm hồ sơ chuyển học. Trên đường về, cô gặp một học sinh thuộc tộc hắc vương triều cản đường lại. Cô bước qua phải thì người đó bước qua phải cô bước lại trái thì người đó bước lại trái

- Tránh ra đi, bộ thắng được một giải rồi thì muốn làm gì thì làm à

Thiên Di không trả lời ngược lên nhìn cô gái ấy

- Phiên tránh ra dùm

Cô gái ngậy người tránh ra. Thiên Di lướt qua đi về lớp. Cô gái ấy tức giận quay lại định mắng nhưng Thiên Di đã nhanh tay đeo tai phone lên tai mình. Cô tức giận dậm chân bỏ đi. Tuần sau, Thiên Di chuân bị đồ đạc như thầy dặn đến trường chào tạm boeetj mọi người rồi ra bến xe. Nhưng khi mới ra đến thì Triệu Giã xuất hiện đằng sau lưng cô lúc nào chả hay khiến cô hơi bất ngờ

- Ô... cậu đến đây hồi nào thế

- Cậu đi một mình có ổn không, mình thấy cậu đi đâu cũng gặp chuyện hết tron

- Cậu lo cái gì chứ, mình đâu còn nhỏ nữa đâu

- Đúng là không còn nhỏ nhưng mà cậu ngốc lắm

- Trời...

Xe buýt đến, Thiên Di vẫy tay tạm biệt Triệu Giã. Anh cũng vẫy tay với một chút không yên lòng. Ung dung đi về anh lại suy nghĩ... "Lại yêu... lần này cô ấy có bỏ mình không?? Mà quan trọng là... cô ấy có yêu mình không nhĩ???"

Chương 31: Bạn cùng phòng

Thiên Di bước xuống xe với thầy giáo của mình. Cô nhìn quanh rồi quay sang hỏi

-Sao lại chỉ có thầy lad đi với em. Còn mấy người khác

-Thầy được mời đến mà, em cứ chờ đi còn mấy thầy cô kia thì không được mờ vậy thôi

Thiên Di không hỏi gì thêm. Vào trong hội trường rộng như sân bóng, Thiên Di và thầy mình tách nhau. Cô đi vào nhìn quanh thấy ai ai cũng đứng riêng một nước cả. Rồi tất cả mọi người hướng lên màn hình lớn

-Tất cả các thí sinh chú ý, hôm nay chúng ta rất vinh dự được mời đến đây để tham gia dành giải karate toàn quốc, nhưng trước hết, ta phải làm quen với nhau cho dù có là đối thủ với nhau sau này đi chăng nữa. Đầu tiên, ta phải chọn bạn phòng riêng cho mình. Một phòng trong kí túc xá sẽ có khoảng 4 bạn. Trên sân hiện tại đang có khoảng 300 thí sinh tương ứng với hơn 50 phòng. Bây giờ ta sẽ bốc thăm xem ai sẽ là người chung phòng với mình nhé. Thùng bốc thăm đã được chuẩn bị sẵn, nếu cùng màu với nhau thì sẽ là chung phòng với nhau. Chúc các thí sinh may mắn

Thiên Di nghe vậy thì bốc thử xem. Cô dở ra

-Màu vàng à, ở đây có trên 300 người vậy giờ sao mà tìm đây. Bên một hướng khác, một cô gái đang dùng một thiết bị thông minh, cô ấn cái màu cô bốc được vào một chiếc đồng hồ rồi nó tự động hiện lên bản đồ và cô đi tìm người chung phòng với mình. Tại một hướng khác nữa, một người cũng đang làm hành động tương tự. Hai người đó chạm nhau, ngược lên nhìn nhau. Hai người hoàn toàn giống nhau

-Tiểu Ngư

-Tiểu Nhi

Hai người liền ôm chầm lấy nhau

-Hai ta đã được gặp nhau rồi, cuối cùng ta cũng đã làm được rồi

Cô gái kia nghe cũng gật gù theo. Hai người nước mắt đầm lệ. Tại một nơi khác nữa, một cô gái khác bước đi ra dáng tiểu thư tháo kính xuống. Tuổi thì cũng cỡ Thiên Di. Cô nhìn màu của mình. Là màu đỏ. Cô lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

-Làm sao đây, của tôi là màu đỏ

-Hướng đông có một người đang chờ đó nhanh đến đó và trao đổi đi

Vô tất máy và đi đến. Người đó thấy cô thì đổi rồi đi ngay không nói lời nào. Cô cảm nó rồi bắt đầu cuộc tìm kiếm của mình. Trong lúc cô vẫn đánh kéo vali đi từ hướng tìm thì điện thoại reo

-Chuyện gì???

-Gần sân ghế khán giả trước mặt đó

-Cô nhìn rồi đi tới

Thiên Di ở đây nhìn vào màu tờ giấy họ cầm trên tay thì tự động đi tới

-Ồ... hai cậu

Hai người đó buông ra nhìn vào màu giấy Thiên Di rồi nói

-Cậu là bạn cùng phòng với tụi này à xin chào hân hạnh được làm quen- Tiểu Ngư nói

Mới dứt câu thì cô gái kia đi tới

-Chào các cậu, mình cũng màu vàng

-Ồ vậy cũng chào cậu luôn nha. Hai cậu giới thiệu đi- Tiểu Nhi nói

-Mình tên là Thiên Di

-Còn mình họ Nhan, đầy đủ là Nhan Kỳ Như

-Nhan Kỳ Như!!!- Cả hai đồng thanh- Vậy gọi cậu là Tiểu Di và cậu là Tiểu Như nha

-Vậy cũng được- Thiên Di đồng ý ngay

-Được thôi dù sao cũng chung phòng- Cô gái kia lên tiếng

Hướng lên màn hình, tiếng nói lại phát ra

-Chắc mọi người đã tìm thấy bạn phòng mình rồi nhì. Bây giờ hãy lật sau tờ giấy ở góc bên phải có viết số phòng của mọi người. Hãy theo nhóm và theo người dẫn hộ về phòng nhé

-Các em tập trung đến phòng mình nào

Mọi người nghe và cùng ào ra một hướng đến phòng của nhóm mình

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tìm hiểu về nhau

Phiên đọc ở chương sau

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Tìm hiểu về nhau

Họ vào phòng không ai bảo ai tự xếp đồ đạc lên chỗ của mình. Không gian vô cùng im lặng. Lâu lâu chỉ nghe tiếng khúc khích cười của Tiểu Ngư và Tiểu Nhi. Sau khi xếp đồ xong, tất cả họ tập trung lại nói chuyện

-Chúng ta... có cần phân đội trưởng không?)- Tiểu Ngư hỏi

-Đội trưởng?? Để làm gì?)- Thiên Di hỏi

-Thì để quản lí chứ làm gì- Tiểu Nhi tiếp lời

-Mình nghĩ không cần đâu nhì, nếu như quản lí thì... chỉ có việc nấu ăn thôi mà. Giờ giấc đi ngủ, đi chơi... ừm... cũng nhiều ta- Tiểu Như lên tiếng

-Đúng vậy- Hai chị em kia đồng thanh

-Theo mình thì như thế này, giờ giấc thì ta tự quản, dọn dẹp thù của cá nhân, còn nấu ăn thì... chia ra mỗi đội hai người mà nấu theo từng ngày

-Ồ cũng được đó- Tiểu Ngư nói

-Tiểu Di ra dáng đội trưởng nhì- Tiểu Như nói

-Ồ... không có mà... đôi đôi chủ đề đi

-Ahihi- Ba người kia

-À mà Tiểu Ngư Tiểu Nhi, sao hai cậu đều ở đây luôn vậy, lạ nhì- Thiên Di thắc mắc

-Biết ngay trước sau gì cậu cũng hỏi mà

-Tiểu Di hỏi cũng đúng, sao hai cậu lại ở đây, không phải một trường chỉ được tuyển một thí sinh đi thôi sao- Tiểu Như cũng thắc mắc

Hai người đó nhìn nhau cười khở rồi nói

- Haizzzz thật ra, tụi mình đâu có học chung trường, tụi tớ đã tách nhau ra từ lâu rồi. Ba mẹ tụi mình xảy ra mâu thuẫn nên phải ly hôn, thế là tụi mình cũng phải xa nhau. Khi còn bên cạnh nhau, tụi mình đi đâu cũng hai người hết, kể cả lúc học võ cũng giỏi ngang nhau. Khi lên xe, tụi mình hứa là sẽ cố gắng học võ thật giỏi để gặp lại ở đội thi võ karate toàn quốc và bây giờ...- Hai người ôm chầm lấy nhau- Tụi mình phải tận hưởng một tháng này mới được

Thiên Di hiểu cho hai người họ và cười niềm, cô lên tiếng

-Trời cũng tối rồi nhì, hay giờ mình xuống căn tin lấy đồ lên ăn đỡ nha (Căn tin miễn phí cho các thí sinh)

-Để mình đi với cậu- Tiểu Như nói

Thế là hai người đi chung. Trên đường, Tiểu Như buột miệng hỏi

-Gia cảnh của cậu thế nào, ba mẹ cậu làm nghề gì??? Và... nhà cậu có mấy người

Nghe câu này, Thiên Di có chút chùn xuống cô nói

-Mẹ mình lâm bệnh nặng khi mình 18, mình chỉ có ở với mẹ thôi, ba mình ở đâu thì mẹ không tiết lộ cho biết, mẹ nói mình còn có một người anh trai bằng tuổi sinh đôi... nhưng anh ấy không có khuôn mặt giống mình. Mẹ bảo không cần tìm vì biết chắc mình sẽ không tìm ra. Chính vì thế mình bỏ cuộc

-Cậu nói là mẹ cậu lâm bệnh khi cậu 18, vậy bây giờ lấy đâu ra kinh phí cho cậu đây

-Hai năm gần đây, tụi mình sống bằng số trang sức mà mẹ có, mẹ nói là mẹ đã dành dụm nó rất lâu rồi, bây giờ mẹ già yếu nên đem ra xài đỡ. Tiền học thì được nhà nước cho. Mẹ nhất quyết không cho mình đi làm thêm vì mình là thân con gái bà mẹ quả quyết là số vàng trang sức này đủ cho mình ăn cả đời

-Vậy à, sao mà bi thương vậy???- Tiểu Như nói

"Hoàn cảnh cô ấy như vậy mà, sao lại có người muốn hại cơ chứ haizzz" hai người lấy thức ăn rồi về phòng thì thấy Tiểu Nhi và Tiểu Ngư đang quay mặt với nhau

-Ồ... hai cậu... sao vậy???- Thiên Di lo lắng hỏi

-Tiểu Nhi quá đáng lắm, mình muốn nằm trên mà cậu ấy cứ quả quyết không cho là không cho, ghét

-Ồ... sao lại như vậy- Thiên Di than

-Chị là chị thì phải nhường em, sao lại tranh giành với em chứ

-Haizzz, hai cậu thôi đi được không??? Chị em mà sao cứ cãi nhau thế, hai cậu đã nói là sẽ tận hưởng một tháng này mà nên đừng giận nhau nữa. Nếu Tiểu Ngư muốn nằm trên thì mình sẽ nhường chỗ mình cho cậu

-Ồ... không được, chuyện này đâu có liên quan tới cậu đâu, thôi được, mình nằm dưới được chưa

-Được không vậy???

-Được mà

-Hay... để em nằm dưới cho... chị lên trên đi

-Chị..

-Thôi!!!!- Tiểu Như xóa tan bầu không khí tranh cãi- Bây giờ Tiểu Nhi nằm trên, Tiểu Ngư nằm dưới được chưa. Trễ rồi, lại ăn để còn đi ngủ nữa

Cả bốn lại ăn, và hai người kia lại rồi rít xin lỗi nhau nhìn rất đáng yêu như một đứa con nít. Ăn xong, Thiên Di đi bỏ rác và sẵn tiện cô đi chạy bộ thể dục đêm khuya để xem quang cảnh nơi này. Đặt rác xuống, cô chạy đi ngay, đang chạy thì cô chợt nhớ là mình phải gọi cho mẹ mình

-Alo, mẹ...

-Cái con ngố này, sao bây giờ mới gọi cho mẹ hả, biết là mẹ lo lắm không??

-Ồ... con xin lỗi, con quên mất, mẹ ăn gì chưa vậy???

-Mẹ ăn rồi, có Bảo Bảo ở đây nấu cho mẹ rồi. Còn con thì sao hả

- Dạ con cũng ăn rồi, bây giờ con đang chạy bộ ngoài công viên ạ

- Cái con nhỏ này, muốn chết hay sao mà chạy bộ giữa đêm khuya vậy

- Mẹ đừng lo, con chỉ chạy khoảng nửa tiếng thôi à

- Phòng ốc thì sao, có hợp ý con không??

- Dạ phòng tốt lắm mẹ ạ, còn ở chung với một số bạn rất dễ thương luôn ấy, họ hòa đồng lắm. Con ở chung với hai chị em sinh đôi và một người khác nữa

- Sinh đôi??? Sao lạ vậy??

- Có gì con sẽ kể lại cho mẹ sau

- Cái cậu kia- Mẹ Thiên Di đã chuyển máy cho Bảo Bảo- Sao cậu thích làm cho người ta lo lắng quá vậy hả, đã tới nơi rồi thì phải gọi báo cho người ta một tiếng chứ. May mà cậu còn nhớ mà gọi nếu không thì về đây mình sẽ cho cậu biết tay. Hứ

Bảo Bảo cúp máy. Thiên Di cạn lời chỉ biết cười thôi. Bảo Bảo bên này mới cúp máy thì phì cười với mẹ Thiên Di. Khi Thiên Di định cất máy vào túi thì chuông điện thoại lại đổ chuông. Thấy số trong đó thì cô cười một cái rồi bắt máy

- Alo, cho hỏi ai bên đó

- Thiên Di à

- Thiên Di, sao anh biết tên tôi vậy, ta có quen nhau sao???

- Cậu còn dám chọc mình

- Hìhì, vui mà, cậu gọi cho mình có chuyện gì không

Đầu dây bên kia là Triệu Giã, anh tiếp tục nói

- Cậu ở đó sao rồi, có ổn định không??

- Ổn, mình ở với 3 người khác, hai chị em sinh đôi và một người khác

- Vậy à, có gì khác thường không

- Khác thường??? Hai chị em kia thì vui tính lắm, nói chuyện rất dễ thương còn người còn lại có chút lạnh lùng, cứ úp úp mở mở sao sao í mà không sao đâu, cậu ấy cũng có vẻ thân thiện lắm

Triệu Giã yên tâm đôi chút không nói gì thêm

- Vậy à, cậu đang ở phòng à, có thoải mái không??

- Mình đang chạy bộ ngoài công viên

- Cậu có điên không???

- O... không, không sao mà, mình về ngay

- Về ngay đó nghe chưa- Giọng anh có chút lo lắng

Hai người cúp máy, Thiên Di quay lại hướng kí túc xá mà chạy về, giữa đường thì gặp 3 tên con trai chặn đường lại

- Các anh muốn gì???

Quay sang một không gian khác, Nhan và Hạo đang ở trong chánh điện của hắc vương triều

- Các người thật vô dụng, một con người thấp hèn mà cũng không lo được thì còn đầu mặt mũi của hắc triều ta nữa. Hạo thì ta không nói nhưng người, Nhan à, người mún hạnh phúc của điện hạ người lại phải bị phá hoại lần nữa hay sao

- Không đâu thưa Hoàng Vương, tôi đang cố gắng để kéo nhỏ đó ra khỏi điện hạ...

- Vậy thì khẩn trương đi, ta không muốn con trai ta lại phải đau khổ lần nữa- Hậu Vương xuất hiện nói- Muốn chém giết gì thì tùy người

-Nhưng lỡ như điện hạ biết là là tôi làm thì sao??

-Thì người phải chấp nhận rồi khỏi cung- Nhan trợn mắt- Người lấy thân mình hi sinh cho điện hạ bộ không đáng à

Nhan im lặng, nước mắt lặng lẽ rơi. Hạo thấy được điều đó bèn lên tiếng

-Chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao- Anh lên tiếng

-Lui đi- Hoàng Vương phát tay

Hạo đỡ Nhan dậy mà đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

-Các anh muốn làm gì???

Thiên Di càng lùi thì ba tên kia càng tiến

-Cô em nói hay nhỉ, cô em đi một mình đêm khuya như thế này hỏi thử xem tụi anh muốn làm gì

Thiên Di vẫn cứ lùi mãi cho đến khi lưng chạm vào tường. Một tên trong đó giơ tay định giở trò với Thiên Di thì cô tung chân đá tay hắn ra. Hắn đau điếng ôm tay mình lại. Hai tên kia cũng đồng loạt lao tới. Thiên Di dùng chân đá mạnh vào bụng tên kia rồi sẵn đó cho vào mặt tên bên cạnh một phát muồn vỡ mồm. Tên bị đánh tay lúc này tức giận đứng dậy lao tới, Thiên Di nhảy lên đá chân thẳng vào đầu hắn. Hắn ngất lịm dưới đất. Thiên Di nhìn qua hai tên đang định tấn công cô nói

-Ba tên còn đồ đánh một người con gái không biết nhục sao

Nói rồi cô lao tới đâm thẳng vào mặt tên kia rồi cô xoay người lấy chân đá vào cổ tên bên cạnh ba tên bỏ lại một chỗ xuyết xoa

-Còn ở đây à, sao không biến đi- Thiên Di hét

-Sao cô khỏe vậy, cô gái kia là vô địch karate năm ngoái mà cũng phải mất cả nửa tiếng để hạ chúng tôi đó- Một tên xoa cổ mình nói

Hắn mới dứt câu thì Tiểu Ngư và Tiểu Nhi ở đâu chạy tới

-Tiểu Di à!!!

-Hả!???? Có chuyện gì không??

-Tại cậu đi lâu quá đó, tụi mình lo

Thiên Di nở nụ cười nói

-Xin lỗi, ta về thôi

-Ừ... mà họ là ai vậy

Ba tên kia đứng hình sợ là Thiên Di sẽ nói là ba tên đánh thua một đứa con gái. Thiên Di nói

-Ba người đó đi bar uống rượu say rồi ra đây đánh nhau, mình mới đánh cho nằm đó đấy. Về thôi

-Ồ- Hai người đều ồ lên- Thiên Di định nói ba người luôn giỏi nhỉ

Bọn chúng lại đứng hình thêm lần nữa

-Mình đã nói rồi mà, họ đang say, biết trời trăng mây gió gì đâu nên đánh họ dễ lắm

Hai người kia gật gù rồi đi về. Thiên Di theo sau

-Cảm ơn- Một tên trong ba hắn nói...

-Suyt!! Không có gì để cảm ơn hết. Tối rồi về đi, kéo lạnh

Thiên Di cười với họ một cái rồi chạy về. Phía sau một tán cây, Tiểu Như đang ngạc nhiên nhìn ba tên đang nằm

-Mình phải mất khoảng nửa giờ đồng hồ để hạ họ mà... cái cô Thiên Di đó chỉ trong... ba nốt nhạc thôi sao???

Cô vẫn mang về mặt đỏ về nhà. Vào trong thì thấy ai cũng mang gương mặt căng thẳng hết

-Sao vậy, có chuyện gì à

Thấy Tiểu Như về, cặp đôi kia chạy lại ngay

-Cậu đi đâu lúc tối vậy, tụi mình chờ cậu này giờ đây

Tiểu Như bắt ngờ

-Các cậu chờ mình á... ha, lo chi cho những người có võ, đặc biệt là với người như mình chứ

-Cậu không sao là tốt rồi, đi ngủ thôi

Trước khi lên giường, Tiểu Như liếc xéo Thiên Di một cái rồi mới ngủ. Sáng hôm sau, Tiểu Như với gương mặt ngáy ngủ ngồi bật dậy, nhìn qua thì thấy hai con heo kia vẫn còn trong chuồng. Cô thở dài đi xuống gọi họ dậy. Nhìn lên giường Thiên Di thì không thấy ai cả

-Cậu ta... đi đâu mà sớm vậy

Gạt qua, Tiểu Như tìm đủ cách để gọi hai con heo kia dậy mất cả buổi trời. Thiên Di lúc này đã về tới với đồ ăn trên tay

-Dậy ra ăn sáng nè

-Cậu tự xử đi, tôi hết kiên nhẫn rồi

Nói rồi Tiểu Như bỏ vào nhà vệ sinh. Thiên Di nhìn rồi nói

-Không dậy thì tự mà đi lấy đồ ăn sáng nhé

Hai người kia liền thò đầu ra khỏi chuồng

-Oàm... may mà phòng ta có người như Tiểu Di, nếu không là... oàm

Hai người dựa nhau mà đi vào nhà vệ sinh. Như bước ra thấy vậy thì khó chịu nhìn. Cô bước lại chỗ bàn ăn

-Cậu đi đâu mà sớm vậy??

-Đi chạy bộ í mà, sẵn tiện đến căn tin lấy chút đồ ăn luôn

Như nhìn quanh, bỗng nhiên lại không thấy cái bếp đâu nữa

-Nó đâu rồi, cái bếp???

-À... sáng nay có người mang đi rồi. Họ nói từ nay không được nấu cá nhân nữa mà chỉ xuống căn tin lấy đồ mà ăn thôi

-Tại sao- Như nhíu mày hỏi

-Phòng bên cạnh hồi sáng nấu làm nổ bê rồi, sợ ở đây cũng vậy nên dọn đi

Hai người kia bước ra ngồi xuống và chén

-Tiểu Di à, sao cậu dậy sớm được vậy???

-Mình quen rồi, ở nhà mình hay dậy sớm lắm

Người quản lý từ bên ngoài đi vào đưa giấy quy định cho mọi người. Thiên Di nhìn và nói

-Mai đi học, sáng học chính và chiều học võ

-Vậy là mai bắt đầu học à

Mọi người lại bắt đầu ăn, còn Thiên Di thì vừa ăn vừa nhăm nhăm cái gì đó. Ăn xong, Thiên Di đi bỏ rác rồi đi đâu luôn. Co đi dạo bên đường và nhìn lên mấy tấm áp phích tuyển nhân viên sau đó cô vào một quán cà phê rồi trở ra về kí túc xá. Từ đó trở đi, trưa nào Thiên Di cũng ra ngoài, một ngày nọ, Thiên Di từ ngoài đi vào thì Như đã lớn tiếng

-Cậu làm gì mà lúc nào cũng ra ngoài vậy, lúc này thầy tìm cậu biết là tại này tìm cậu mệt lắm không, sao thích làm phiền người khác vậy

-Ơ... thầy tìm mình sao??

-Cậu còn hỏi- Như cộc cằn nói

-Thôi mà Tiểu Như, cậu ấy có việc mà

-Việc à, việc mà lúc nào cũng ra ngoài vậy sao, việc gì chứ. Làm thêm chắc

-Mình có việc riêng của mình mà nên cậu đừng nói nữa

-Cái gì?? Xì

Hôm sau, Thiên Di lại ra ngoài

-Bộ cậu không hiểu tiếng người à, sao cứ ra ngoài vậy

Thiên Di không nói gì thêm ra ngoài luôn

-Trưa này đừng lấy đồ ăn cho mình nha

Như tức tối ra ngoài đóng sầm cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bại lộ

Thiên Di cứ thế mà đi mất cho Tiểu Như cứ cần cho đến một ngày, Thiên Di mà quên mang theo điện thoại. Đột nhiên điện thoại cô reo lên. Tiếng reo cứ reo mãi làm Tiểu Như đang nhủ trưa bực mình chồm dậy

-Điện thoại ai reo bất mấy cái đi ồn ào quá

Lúc này Tiểu Nhi đang từ trong nhà vệ sinh bước ra. Nghe vậy liền đi lại xem thử. Thấy đây là điện thoại Thiên Di, sợ Tiểu Như biết lại gây sự với Thiên Di đành bất mấy

-Alo

-Thiên Di???- Đầu dây bên kia là Bảo Bảo

-À, Thiên Di ra ngoài rồi nên tối gọi lại sau nha

-Tối à, cậu ấy đi đâu vậy?

-Mình cũng không biết nữa, ngày nào cũng đi mà. Chắc hôm nay quên điện thoại ở nhà

-Vậy à, cảm... cảm ơn, tối mình sẽ gọi lại

Bảo Bảo gác máy

-Cậu ấy đi đâu??? Ngày nào cũng đi sao???

Tiểu Nhi để điện thoại xuống thờ nhẹ rồi lên giường ngủ trưa để chiều còn đi học. Tối đến, Thiên Di đang học bài

-À Thiên Di à, có một người hỏi trưa gọi cho cậu và bảo tối nay cậu gọi lại đó- Tiểu Nhi nói

-Vậy à- Thiên Di

Cô ấy điện thoại ra xem "Thì ra là Bảo Bảo" Cô nhấn số gọi lại ngay

-Alo Bảo Bảo à gọi mình có chuyện gì thế???

-À Thiên Di à nói cho cậu biết là mai tui mình sẽ đi đến chỗ cậu chơi một hôm đó

Nói đến đây, khuôn mặt Thiên Di có chút biến sắc

-Bao giờ cậu tới??- Thiên Di hỏi

-Khoảng chiều- Bảo Bảo trả lời ngay

-Ồ vậy thì được- Thiên Di nói nhẹ lòng

-Sao vậy, trưa cậu mắc việc gì à

-Hà!??? Ô... không... không có, trưa mai mình phải đi tập với thầy

-Ồ, thôi cậu nghỉ ngơi đi mẹ cậu vẫn ổn không sao hết

Hai người nói chuyện thêm một chút nữa thì tắt máy. Thiên Di học bài thêm một chút nữa rồi lên giường ngủ. Sáng hôm sau, đang học thì bỗng Thiên Di thấy cái bóng quen thuộc đang đứng trước chỗ cô học nhìn trước nhìn sau. Thì ra là Thiên Hạo, cô liền xin giáo viên ra chỗ anh ấy một chút. Ra tới chỗ, cô hù Thiên Hạo một cái. Anh có chút giật mình nhẹ quay lại

-Thiên Di????

Thấy Thiên Di, anh mừng rỡ ôm lấy cô rồi buông ra

-Em đáng ghét lắm nha, đi mà không nói với anh lời nào cả

-Em xin lỗi mà, tại lúc đo gấp quá thôi- Thiên Di chấp tay như xin lỗi anh

Khuôn mặt Thiên Di lúc này cute lắm, làm cho Thiên Hạo ngẩn ngơ mà nhìn. Đột nhiên anh đưa tay hôn lên má cô một cái. Thiên Di bất ngờ nhìn lên

-Anh muốn bảo vệ em, em đồng ý không

Bỗng nhiên Thiên Hạo nói như vậy làm Thiên Di rất bất ngờ. Cô há mồm nhìn

-Anh... đang nói đùa à, anh là điện gia của mà cà rồng mà sao em dám đòi hỏi điều đó

-Là anh tự nguyện mà, em yên tâm, không sao đâu mà

-Dạ...

Hai người nói chuyện thêm một lúc nữa thì tạm biệt nhau

-Anh đến đây chỉ để gặp em thôi sao??

-Vì anh bỗng nhiên thấy nhớ em thôi

Thiên Hạo lên xe ra về, Thiên Di vào trong bắt đầu học tiếp. Trưa đến... cô lại ra ngoài. Tại một chuyến xe bus, Bảo Bảo bước xuống xe "Minh đến sớm hơn dự định rồi" Và sau đó là Triệu Giã, Đồng Mạc và Lưu Hạ Nhã Kỳ. Họ xin đi theo để thăm Thiên Di luôn- Ta đến sớm, có lẽ cậu ấy đang tập luyện với thầy cậu ấy. Hay ta đi đâu đó chút đi- Bảo Bảo nói

-Cafe- Triệu Giã lên tiếng

Cả nhóm nhìn theo và đồng ý đi vào đó. Họ đi vào và ngồi xuống bàn. Vì thấy nhân viên đang bận và cũng vì họ đến sau nên họ đợi thêm một chút. Trong lúc chờ đợi đó, họ nói chuyện với nhau, Bảo Bảo nhìn khung cảnh xung quanh quán cafe và rồi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cũng là nhân viên quán đang nói chuyện có vẻ rất vui vẻ với chủ quán. Tuy không muốn làm phiền người ta nhưng Bảo Bảo cũng muốn xem thử người đó là ai. Cô đứng dậy. Đồng Mạc liền gọi tên cô nhưng cô đã bịt mồm hắt lại. Bảo Bảo đi tới đặt tay lên vai người đó quay lại, Bảo Bảo bất ngờ há mồm và cả nhóm kia cũng vậy. Người họ thấy không ai khác chính là Thiên Di. Thiên Di phía này cũng bất ngờ không kém

-Thiên... Thiên Di??- Bảo Bảo lắp bắp miệng nói

-Không... không phải cậu nói là chiều mới đến sao???

Bảo Bảo nhìn Thiên Di từ trên xuống thì tỏ ra tức giận

-Cậu về kí túc xá ngay cho mình

Lưu Hạ và Nhã Kỳ bất ngờ há hốc mồm. Triệu Giã cũng có đôi chút tức giận lên khuôn mặt. Đồng Mặc thì cũng như mấy tên ẻo lã (tự hình dung nhé). Trong kí túc xá, Ba người đang ngồi ăn thì một đám người ủa vào. May mà nó rộng nên cũng không đến nổi. Mọi người ngồi xuống, Tiểu Ngự liền ngồi xuống bên cạnh Thiên Di

-Thiên Di à có chuyện gì vậy???

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bại lộ

-Thiên Di à có chuyện gì vậy??

Mặc cho Tiểu Ngự hỏi, Thiên Di vẫn cúi mặt không nhìn lên. Thấy bất thường Tiểu Ngự và Tiểu Nhi đi lại ngồi gần Thiên Di

-Bây giờ cậu tính như thế nào đây???- Bảo Bảo nói

-Mình... cậu làm ơn đừng nói mẹ mình được không???

Tiểu Ngự và Tiểu Như nghe mà không hiểu gì bèn hỏi và được Lưu Hạ trả lời. Sau đó họ quay sang nhìn Thiên Di với ánh mắt lo lắng

-Cậu nói sao??? Cậu đi làm thêm vào giờ giải lao mà không lo nghỉ ngơi, cậu bảo mình đừng nói với bác vậy cậu cứ vậy tiếp tục thì sao???

-Mình không có đâu mà

-Thiên Di à, cậu học ngày học đêm, buổi tối thì phải học đến khuya mới ngủ. Chỉ có mỗi buổi trưa là được nghỉ ngơi thôi. Nếu cậu còn đi làm thêm thế này, mặt mày xanh xao cả sẽ làm bác ấy lo lắng đó- Triệu Giã lên tiếng

-Thiên Di...- Tiểu Ngự quay Thiên Di qua hướng mình- Cậu đi làm thêm mà không chịu ăn trưa thì sao...

Thiên Di liền bật mồm Tiểu Ngự lại rồi nhìn ra mấy người kia

-Ồ... mình...

-Cậu thật là bướng, sao lại...

-Điện... ơ... Thiên Di à, sao cậu lại làm như vậy, ngày thi đã gần đến rồi phải ăn đủ chất để thi đấu chứ- Lưu Hạ lên tiếng nói

-Nghe lời mọi người đi, bây giờ việc thi của cậu quan trọng hơn mà, cứ yên tâm mà tập luyện cho đến ngày thi còn việc làm ở đó thì hủy đi- Nhã Kỳ lên tiếng

-Các cậu nghe mình nói đi mà, mình có lí do riêng mới làm thôi nên các cậu đừng ép mình mà- Thiên Di năn nỉ

-Lí do gì, cậu nói tui mình nghe

Như lúc này từ trong nhà vệ sinh bước ra

-Gần đến sinh nhật mẹ mình rồi, mình muốn tự bản thân mình kiếm tiền và làm một món quà sinh nhật cho mẹ thôi mà nên... yên tâm đi

Cả bọn bắt đầu im lặng, Bảo Bảo tức giận bỏ về. Thấy vậy mọi người liền đi theo an ủi. Suốt buổi chiều đó không thấy họ quay lại. Tối đến, Thiên Di vẫn còn khóc. Không biết làm gì đánh chạy bộ ban đêm tiếp. Đang chạy thì lại thấy Như đang nói chuyện điện thoại. Gần đó có một chiếc ghế, Thiên Di liền ngồi xuống để nghỉ ngơi

-Tôi thấy cô ta cũng tội nghiệp mà, sao cô lại muốn hại...

-Thôi đi, tôi hại cũng có lợi cho cô mà, cô luôn hướng tới danh hiệu đệ nhất karate mà đứng không, không chừng bị cướp đi đó- Đây là lời nói của người bên kia đầu dây nên Thiên Di hoàn toàn không nghe được

Như tắt máy, cô đi về thẳng kí túc xá. Thiên Di thấy Như đi rồi thì đứng dậy tiếp tục chạy sau đó cũng về kí túc xá luôn. Khi về đến, Thiên Di phải vào nhà vệ sinh một chút. Thừa lúc này, Như cầm mỏ lét trên tay bước tới cầu thang của Thiên Di mà tháo từng con ốc. Khi tới con ốc cuối thì Thiên Di bước ra. Như liền lên giường và nằm xuống võ như đã ngủ. Thiên Di lên thẳng giường nhưng khi bước lên bậc thứ hai thì cái cầu thang bắt đầu ngã

xuống.

-A!!!!

Mọi người nghe tiếng la thì ngồi dậy. Tiểu Ngư liền chạy lại bật đèn lên. Thấy Thiên Di dưới sàn, Tiểu Nhi liền bước xuống chạy lại đỡ. May mắn con ốc lúc này không bị tháo ra và nó đã giữ lại chiếc thang không để lên người Thiên Di nên cô không sao cả

-Thiên Di à sao vậy có sao không- Hai người lo lắng đồng thanh hỏi

-Không... không sao

Như vẫn nằm trên giường xem như không có chuyện gì. Thiên Di đứng dậy nhìn chiếc thang

-Chỉ là ốc bị lỏng thôi không sao đâu- Thiên Di nói

Nói thì nói vậy thôi chứ nhìn là biết là đã có ai tháo ra. Thiên Di không dám nghi ngờ ai cả, chỉ im lặng thôi

-Vậy giờ sao đây, không có thang thì sao mà Thiên Di lên đó được- Tiểu Ngư nói

-Được mà, Tiểu Ngư à, hai chị em mình ngủ ở dưới còn phía trên để cho Thiên Di

-Được không? - Thiên Di hỏi

-Được mà, cậu cứ tự nhiên nha

Nói rồi hai người nhào vào ôm nhau mà ngủ như hai đứa con nít. Thiên Di thấy vậy thì bật cười

-Cậu cười gì vậy? - Tiểu Nhi hỏi

-À, không có gì mình ngất đi rồi

Điện tắt, Thiên Di lên trên nằm. Hình như hai tiểu thư kia vẫn chưa ngủ hì hục kiểm chuyện nói

-Không biết quán quân năm ngoái là ai nhỉ- Tiểu Ngư hỏi phong long

Lúc này Như đã mở mắt

-Hình như là con gái, năm nay là bằng tuổi tụi mình đấy- Tiểu Nhi nói

-Ồ... giỏi vậy- Thiên Di lên tiếng

-Mà hình như sau một lần tai nạn, hầu như không ai thấy cậu ấy nữa

-Nghe nói là bị hủy hoại khuôn mặt và phải đi thẩm mỹ lại khuôn mặt- Hai người thay nhau nói

-Vậy là sống ẩn luôn à- Thiên Di lên tiếng- Có khi nào là một người trong đội này không??

-Cũng có thể - Đồng thanh

-Mà không biết là cậu ấy giỏi như thế nào nhỉ, mình thấy Như cũng giỏi võ lắm mà, nếu hai người mà thi với nhau không biết sẽ như thế nào nhỉ

-Đúng, trong lớp tụi mình cậu và Như là giỏi nhất đó- Tập hai

-Mình thấy Như giỏi hơn, động tác cậu ấy chắc lắm- Thiên Di

-Nếu nói về thi đấu, thì mình sẽ không có lợi thế nếu trời nắng được- Như lên tiếng

-Hả!??? Tại sao- Tiểu Nhi hỏi

-Mình không thể ra ngoài khi trời nắng, nó sẽ khiến mình ngất ngay- Như tiếp

"Cậu ấy như vậy thì sao mà đấu được, trúng ngày nắng là cậu ấy thua chắc"

-Các em kia, trễ rồi lo ngủ đi mau còn đi học

Người quản lý nghe tiếng nói thì nhắc nhở. Cả bọn nghe vậy liền lúi nhúi đi ngủ

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đã gần thi đấu phải tập luyện cực hơn

Trong cấm biệt thự to lớn, Triệu Giã đang nhâm nhia tách trà tên tay đúng như một điện hạ của hắc vương triều

-Sao ngài có thể đi đến nơi xa như vậy mà có thể không gọi chúng tôi theo- Nhan lên tiếng

-Im đi, ta biết ngươi vốn không ưa Thiên Di, nếu ta đưa ngươi đi ta thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa

-Người xem tính mạng của Thiên Di quan trọng hơn tính mạng của mình sao, vì một đứa con gái loài người à

-Ngươi im ngay cho ta

Triệu Giã bước lại tát Nhan một cái đau đến ngã xuống. Hạo liền đỡ Nhan dậy

-Điện hạ!!!

-Ta đã cấm các ngươi là không được nhắc lại chuyện cũ rồi mà, tại sao các ngươi cứ lăm lăm mà tuân ra thế. Ta như vậy vẫn còn nhẹ tay đó đừng để ta phải ra tay lần nữa... Nhan à

Bị chính người mình thích đánh đến ngã xuống sàn, Nhan bật khóc, Hạo bắt đầu trở nên lúng túng cố vỗ cô nín. Triệu Giã quay lại nhìn một chút rồi quay lại. Hạo đứng lên nói

-Điện hạ à, Nhan nói vậy chỉ là muốn tốt cho người thôi, Nhan không muốn người đau khổ vì con người nữa

-Hạo à, rõ ràng là ngươi thích Nhan thì tại sao lại cố đẩy ta lại chỗ Nhan chứ

Hạo im lặng quay lại nhìn Nhan. Được một lúc sau, anh xin lui rồi dắt Nhan ra ngoài. Triệu Giã vẫn ở trong căn phòng, được một chút rồi lên giường ngủ. Bên ngoài, Nhan vẫn còn khóc, Hạo bên cạnh an ủi mãi mà không được

-Nhan à, sao khóc mãi vậy, khóc sẽ có nếp nhăn, sẽ xấu đó

-Chuyện xấu hay đẹp bây giờ đã không còn quan trọng nữa rồi, bây giờ ta phải tìm cách tách điện hạ và Thiên Di ra, tôi không muốn điện hạ phải đau lần nào nữa. Giết

Hạo đưa tay che miệng Nhan lại

-Đi, ngủ thôi

Sáng sớm, Thiên Di tỉnh dậy, tất nhiên là hai người kia vẫn còn trong chăn nhưng lại chẳng thấy Như đầu cả. Cô rời giường, vào nhà vệ sinh đánh răng. Cô nhìn bản thân mình, cô nhớ lại những chuyện hôm qua. Mắt cô rơm rớm rồi lau đi tiếp tục. Ra chạy bộ bữa sáng thì gặp được thầy mình

-O... chào buổi sáng thưa thầy

Thầy ấy lấy ra chai nước đưa cho Thiên Di

-A... thầy đợi em này giờ đây

-Thầy... đợi em???

-Đúng rồi, nghe nói em hay chạy trên đường này lắm nên sáng nay thầy cũng chạy để tìm em

-Nếu muốn thì thầy có thể gọi cho em mà

-Em biết thầy không hay mang theo điện thoại và lại tập thể lực buổi sáng cũng tốt mà

-Nhưng... thầy tìm em có chuyện gì không??

Thầy trở lại khuôn mặt nghiêm túc

-Gần đến ngày thi, thầy là khách mời và cũng ở đây với em lâu nay mà, kể từ hôm nay cho đến ngày thi, thầy và em sẽ tập luyện thường xuyên

Thiên Di suy nghĩ lại, đúng là gần đến ngày thi rồi nhưng cô vẫn chưa tập được linh hoạt hết tất cả các chiêu thức võ. Điều này đối với cô khá là khó khăn. Bây giờ thầy lại chủ động dạy cho Thiên Di, võ phảie đành dọ chuyện làm thêm qua một bên thôi

-Chỉ còn khoảng một tuần lễ nữa là cuộc thi sẽ bắt đầu, trong tuần lễ này ta sẽ ưu tiên cho võ hàng đầu nên việc học lí thuyết sẽ cho qua một bên. Bây giờ là cả sáng cả chiều đều chỉ là Võ thôi nên các em hãy cố gắng mang vinh dự về cho gia đình hay ngôi trường thân yêu của mình nha

Lời loa kết thúc, mọi thí sinh đều trở nên khẩn trương hơn. Họ tập luyện chăm chỉ hơn. Và Thiên Di, cô phải học cả buổi trưa và tối khuya với thầy của mình. Song song là Như, cô cũng không thua gì, cô cũng tập với thầy giáo mình

-Em phải cố gắng mang danh về cho thầy nữa nha. Lần này mà giành được là vinh danh hơn lần trước đấy

-Hihi, em hiểu mà, em sẽ lấy thứ thuộc về mình

Cứ ngày này qua ngày khác họ cứ tập luyện một cách khắc nghiệt nhất mãi cho đến ngày thi. Sáng đó Thiên Di vẫn chạy bộ để tạo chắc cơ chân của mình. Cô đi qua bất cứ phòng nào cũng nghe chỉ mỗi một câu "Ồi mai thi rồi mình không yên tâm hay tự tin chút nào" Thiên Di cũng hiểu cho sự lo lắng của họ. Đang chạy thì cô có điện thoại

-Alo con... nghe thưa mẹ

-Mai con thi đúng không??? Mẹ có gửi món mà con thích nhất lên đó, chiếc hộp mẹ đựng chỗ đó giữ nhiệt tốt lắm nên con đừng lo nha

-Mẹ sao phải làm vậy, con có thể tự ăn mà

-Lâu lâu mẹ muốn con gái mình ăn đồ của mình nấu mà khó vậy sao???

-Hi... con biết rồi, đảm bảo con sẽ ăn hết

-Mà... mai thi rồi, giữ gìn thân thể cho cẩn thận, đừng để bị thương nha con, một khi đsx bị thương thì khó thắng nổi người khác lắm

-Con biết mà; mẹ đừng nghĩ Thiên Di này là con nít nữa nhá

-Cái con ranh này

Hai người tắt máy, Thiên Di lại tiếp tục chạy cho đến khi về phòng. Trong lúc Thiên Di đang chạy, Như ở trong phòng một mình

-Tôi ý thức được mà, cô đừng ở đó mà xem thường Nhan Kỳ Như này nhé, tôi sẽ cho cô ta... vào ngày mà tôi với cô ta thi đấu. Chỉ có như vậy mọi người mới công nhận nó, cái thành công thứ hai của tôi

-Đảm bảo là thành công nha, tôi chờ tin tốt của cô

-Được được

Như tắt máy, cười thầm trên miệng

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Mai thi rồi!!!!!!

-Cậu... mới nói chuyện với ai vậy??

Như giật mình quay lại nhưng khi thấy Thiên Di cô liền chùn mặt xuống

-Đúng là thích lo chuyện bao đồng, bộ có liên quan tới cô à

-À... mình xin lỗi

Thiên Di vào tắm rửa rồi lên thẳng giường mình chuẩn bị ôn bài cho ngày mai. Có cả lí thuyết, thực hành. Một lúc sau thì Tiểu Ngư và Tiểu Nhi về mang theo mấy phần cơm tối

-Về rồi đây, nào ra ăn cơm nào

Thiên Di nghe vậy liền đi xuống

- Vậy là các cậu nãy giờ đi lấy com à, làm mình cứ tưởng...

- Thôi thôi ăn đi rồi ôn bài nữa mai thi rồi. Đừng có ở đó tưởng này tưởng nọ- Tiểu Nhi nói

Họ ngồi đó cùng nhau xếp đồ ăn ra. Bỗng nhiên Thiên Di nhớ đến ohaanf đồ ăn mẹ mình mới gửi đến liền chạy đi lấy ra

- Các cậu chờ mình chút

Thiên Di có mặt ngay tức khắc. Cô mở chiếc hộp ra, mùi hương liền bay nghi ngút khắp phòng

- Woa~~ cái gì vậy Thiên Di, thơm quá- Tiểu Ngư hỏi

- Là kim chi hàn quốc đó, món khoái khẩu của mình đó. Mẹ mình đặc biệt làm và gửi đến đây cho mình đấy- Thiên Di trả lời

- Thật sao, cảm thấy gato quá

- Các cậu ăn thử một miếng đi

Hai chị em song sinh kia nghe vậy thử ngay lập tức còn Như vẫn ngồi im

- Kìa Tiểu Như, cậu thử một miếng đi

- Thử làm gì, kim chi hàn quốc rất cay, ăn vào chỉ cho nóng cơ thể

Trong lúc Tiểu Như nói thì Tiểu Ngư liền cho vào họng Như một chút ít kim chi. Dù gì cũng đã vào miệng, cô đưa gương mặt khóc chịu nhai và nhai. Từ từ, nét khó chịu trên mặt cô biến mất

- Ngon cực kì luôn đúng không- Tiểu Nhi nói mà miệng mình cứ nhét và nhét... Tiểu Ngư cũng không khác

- Cậu thấy sao hả Tiểu Như??- Tiểu Ngư hỏi

Như gật gật

- Vậy ăn thêm một miếng nữa đi

Thiên Di cho thêm vào của khẩu Như một chút nữa bằng ánh mắt vui vẻ. Như nhìn thấy vậy bỗng đỏ mặt hất tay Thiên Di ra

- Tôi tự ăn được

Như nói xong liền cầm đĩa lên và ăn. Cô cũng ăn không ngừng như hai người kia thôi. Thiên Di thì không giống họ, cô chỉ ăn từ từ và nhìn họ ăn. Sau khi ăn xong, ai cũng lẫn ra sần nham

- No quá đi mất, đúng là ngon quá đi, muốn ăn tiếp mà hết rồi, mẹ cậu nấu ngon cực luôn- Tiểu Nhi giờ ngón cái lên cho Thiên Di coi. Thiên Di cười đáp lại

Như không nói gì cả

- Các cậu nằm 15p rồi học bài nha, còn lại để mình xếp

Thiên Di xếp dọn chén đĩa rồi lên giường của mình học bài trước. Một lúc sau mấy người kia cũng học cho đến khuya. Sau khi mọi người đã ngủ hết, Như có chuông điện thoại reo lên. Tiếng chuông khá nhỏ nên không làm ai thức giấc cả. Cô đi lại cửa sổ ngồi xuống ghế bắt đóc nghe điện thoại

- Sao thầy gọi em trễ vậy, thầy biết lúc này em phải học hành cực khổ như thế nào hay không. Thầy phải gọi sớm hơn cho em biết là học những gì chứ chớ cứ học hết như vậy em không học nổi đâu

-.....

- Vậy à, cũng ít mà. Thầy gửi câu hỏi qua cho em đi

-.....

- Thì ra là vậy, tai nghe em đã chuẩn bị rồi, chỉ cần mai thầy đưa cho em mấy định vị nữa thôi là đủ

-.....

- Dạ em tạm biệt thầy, chúc thầy ngủ ngon

Như lúc cô mình rời lên giường. Cô đã cố gắng thức cho đến tận bây giờ một là vì chờ đợi người đó và hai là để mọi người trong phòng nghĩ rằng cô rất chăm chỉ. Bây giờ đã ổn, cô có thể yên giấc. Sáng hôm sau, mọi người được đưa đi tập trung ở vườn quốc gia lớn nhất của nước. Đến đó, ai ai cũng mang gương mặt gấu trúc cả, ngoài một số người ra. Ai ai đi đi cũng nhăm nhăm nọ. Đến giờ tập trung, mọi người đến chiếc ghế của mình. Đợi khoảng 30p, người nói quy định cuộc thi bước lên bục và gương mặt người đó xuất hiện trên màn hình lớn. Cô gái đó có khuôn mặt rất nghiêm túc. Cô điều chỉnh lại mic, một người bên cạnh đưa cho cô thẻ lệ cuộc thi và cô bắt đầu nói

-Xin tất cả thí sinh chú ý nhưng lời tôi nói, sau đây là thể lệ cuộc thi đầu tiên của giải thi đấu karate toàn quốc lần thứ 67. Trong cuộc thi này, các thí sinh không phải độ sức với nhau như những năm trước. Chúng ta thấy đây, trước đó là vườn quốc gia lớn nhất nước ta. Năm nay ta sẽ thi trong đó. Và trong cuộc thi lần này, số người được chọn ra chỉ là 16 thí sinh

Tất cả bắt ngó bâng hoàng ngồi thẳng người lên

-Chỉ... chỉ được 16 người thôi sao??

Họ bắt đầu căng thẳng và nghe tiếp. Cô ấy lại tiếp tục

-Chúng ta... sẽ cố gắng giành cho mình hai lá cờ là một trắng một đen. Và cách để lấy nó là phải trả lời được những câu hỏi được đưa ra. Sẽ có 32 hộp tương đương với 16 thí sinh. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể làm một điều... giành cờ từ tay người khác

Cả hậu trường lại thêm một phen căng thẳng

-Vẫn còn một điều nữa, trong đó có bố trí rất nhiều bẫy chỉ cần bất cứ thí sinh nào dính bẫy là sẽ bị loại. Đó là tất cả. Chúng ta bắt đầu

Tiếng súng vang lên

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cuộc thi thứ nhất bắt đầu

-Cuộc thi chính thức bắt đầu

Tiếng súng nổ lên, mọi người về vị trí của mình. Họ bị bịt mắt lại và lần lượt được đưa vào cái vườn quốc gia rộng lớn kia. Chính vì vậy họ không biết vị trí của mình đang ở chỗ nào cả. Khi tiếng chuông vang lên, đó là dấu hiệu để họ tháo bịt mắt xuống. Tất cả mọi người đều nhìn quanh. Cái loa được đặt cố định trên cây lên tiếng

-Hãy tìm những chiếc hộp và giải những câu hỏi trên đó. Chú ý, camera được lắp đặt khắp nơi nên chớ nên gian lận

Chiếc loa im bật, Thiên Di bắt đầu lê chân bước đi. Mới được vài bước thì cô đã bắt gặp một chiếc hộp sắc. Bên trên có một bản chữ. Bên trên có viết câu hỏi. Thiên Di đọc và bắt đầu viết câu trả lời. Tưng... câu trả lời đã chính xác. Cô mở hộp ra, một cây cờ tam giác màu trắng. Cô lấy ra rồi đóng hộp lại ngay ngắn. Cô bắt đầu đi tiếp thì gặp 1 người đang đi quanh. Hình như đang đi tìm chiếc hộp. Tay cậu ta chẳng có lá cờ nào cả. Thiên Di cố nấp vài góc cây cho an toàn để phòng cậu ta ra tay với mình. Vì cô không muốn tốn sức trong vòng đầu tiên. Cô đi lên vào góc cây trốn trong đó. Hình như hắn đã nghe tiếng động nhưng hắn lại vờ như chưa nghe. Hắn tiến lại gần cái cây. Thiên Di thấy vậy liền lùi lại chạm trúng sợi dây. Bỗng nhiên một chiếc lồng từ trên rơi xuống trúng vào người hắn. Thiên Di thấy vậy lật đật bước ra

-Ôi... xin lỗi nhan- Thiên Di nói với vẻ mặt ngây thơ- Không có ý đâu bye bye

Thiên Di tươi cười chạy đi để lại hấn lơ ngơ mà nhìn

-Mình... bị loại rồi à!!!!??

Hắn gục xuống bên chiếc lồng. Tại một chỗ khác, Như đang nhìn câu hỏi trên chiếc hộp rồi nhớ lại những câu hỏi mình được thầy đọc. Chiếc hộp mở ra, cô lấy cây cờ

-Một cây

Cô quay lại thì thấy có ba người con gái đang đứng trước mình

-Ai lấy trước đây- Đưa ở giữa hỏi

-Cứ giành được trước đi

Rồi ba đứa lao tới chỗ Như

-Ba chọi một ko được đâu nhan

Như lùi về sau một chút thì có một sợi dây rêu bắt ngang qua. cô cười nham hiểm bắt tay lên thì một tán lá rơi xuống chỗ ba chúng nó. LOẠI

Như cười đắc ý bỏ đi. Đang đi thì chợt cô bắt gặp đứng khựng lại thở phào nhẹ nhõm rồi bước đi tiếp. Thì ra, cô đang đeo một cái tai nghe bluetooth bên tai mình. Vì cô xõa tóc nên khó có ai có thể thấy được nó. Bên đầu tai kia, một người đàn ông đang cầm chiếc máy tính. Bên trong nó là bản đồ vườn quốc gia đó. Ông đang nhìn nó và chỉ đường cho ai đó. Chả ai chú ý ông cả. Trong một khía cạnh khác trong khu vườn to lớn đó. Sau một gốc cây, một cái đầu thò ra. Là của Tiểu Ngư. Sau đó lại là Tiểu Nhi. Hai người họ đang nhìn về phía trước và trước họ là hai người đang gây gỗ đánh nhau. Trước nữa là hai chiếc hộp trên trước. Họ lên đi lên trên chỗ đó rồi bỗng nhiên chạm trúng một cái bẫy. Một sợi dây bay tới kéo hai người họ đi đâu mất tăm. Tiểu Ngư cũng Tiểu Nhi một phen hú hồn. Hai người nhìn nhau rồi đi lại thay nhau giải câu hỏi. Một trắng một đen. Hai người lại tiếp tục đi. Đi được một đoạn thì lại gặp thêm một trận đấu đá nhau nữa. Họ định lánh đi thì bỗng nhiên hai cây cờ vàng ra 1 đen 1 trắng. Họ cười ngơ ngác rồi cầm cờ lên mà phăng

-Bây giờ chỉ tìm đường ra thôi nhì- Suy nghĩ của hai người

Lại đến phía Thiên Di, cô đã lấy được lá cờ còn lại. Bây giờ chỉ cần tìm lối ra nữa là xong

-Vườn này rộng quá, làm sao để thoát ra đây???

Cô không nghĩ ngợi gì thêm nữa tiến thẳng. Vấp đá, cô té thẳng ai ngờ lại động trúng cánh cửa. Nó mở toang ra. Thiên Di nhìn qua bên cạnh thì thấy Như cũng đang nhìn mình từ cánh cửa bên cạnh với ánh mắt ngạc nhiên

-"Cô.. cô ta sao thế nhanh như vậy??"

Không nói gì thêm, Như đưa gương mặt hằm hằm bước vào chiếc ghế thứ nhất và Thiên Di thứ 2

-"Cậu... cậu ta thật... giỏi vậy sao, hay là có thầy giáo giúp đỡ??"

Cô quay lại nhìn thầy giáo Thiên Di rồi quay lại

-"Thầy ấy ở dàn ghế khách mời mà, vậy thì làm sao mà cậu ta..."

Như lại nhìn Thiên Di. Cô đang nhìn phía cánh cửa. Có lẽ cô đang lo lắng cho hai người kia. Cứ từng người từng người bước ra và vào chỗ ngồi của mình. Vẫn còn hai ghế cuối, Thiên Di bắt đầu lo lắng

-"Họ không làm được sao???"

Và trong cái khu vườn rộng lớn đó, hai người vẫn cầm mỗi người 1 cây cờ. Đột nhiên Tiểu Nhi quay lại

-Hay cầm lấy và chạy ra đi, trong hai đứa mình chỉ ít cũng phải có một người được đạt

-Điên à, biết mục đích chúng đến đây để làm gì không?? Nếu không cùng thắng thì phải cùng thua

Bỗng nhiên một người con gái chạy ra vấp đá té nhào xuống up mặt xuống đất. Tay cô ta làm văng hai lá cờ ra. Và tất nhiên là một đen một trắng. Hai người đều thấy nó. Nhìn nhau rồi chồm tới lấy cờ và chạy đi mất tăm. Cô gái ấy đứng dậy, nhìn lại

-Ôi... cờ... cờ của mình??? Đầu mất rồi

Lúc này, hai người kia đã chạy ra tới, giờ cờ lên với nụ cười tươi rói trên môi rồi về chỗ

-Tất cả 16 thí sinh đã có mặt!!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hoàn thành vòng 1!! Chuẩn bị cho vòng sơ tuyển

Sau khi 16 thí sinh đã được tập hợp đông đủ, tất cả mọi người được mời lên một khán đài lớn để nhận giấy chứng nhận chính thức hoàn thành vòng 1. Nơi đây, có lẽ là nơi sẽ diễn ra cuộc thi tiếp theo. Nó thật rộng lớn, ai nhìn cũng há hốc mồm. Quy định chiến thắng của cuộc thi thứ hai là rơi khỏi khán đài là coi như thua. Nếu như sàn đấu như vậy thì có lẽ là gây khó dễ với các thí sinh rồi. Nhận giấy xong, họ được mời xuống và nhường chỗ cho các thí sinh khác. Họ cũng được nhận giấy chứng nhận nhưng là chứng nhận đã tham gia giải đấu năm nay. Khi trao giấy xong cũng là lúc giờ giải lao nên mọi người được giải tán về nhà. Còn lại 16 thí sinh, tương đương với 4 phòng. Và trước khi về phòng, ban giám khảo cũng có lời nhắc nhở

-Các thí sinh được vào vòng trong hãy chú ý, nếu các thí sinh mà làm mất đi giấy chứng nhận, thí sẽ tương với việc bị loại nên mong các thí sinh hãy cẩn trọng và giữ đồ vật của mình thật kĩ càng

Tất cả giải tán, về phòng của mỗi người. Chỉ còn 16 thí sinh nên chỉ còn có 4 phòng mà thôi. Hiện tại phòng Thiên Di

-Vậy là Tiểu Như với Tiểu Di đứng nhất nhì cơ à. Hai cậu giỏi ghê, có ngay hai nhân tài trong phòng mình luôn đấy- Tiểu Ngư nói

-Vậy mà hai chúng ta lại về cuối- Tiểu Nhi nói

-Như, cậu ấy giỏi hơn mình nhiều lắm chứ vì cậu ấy về nhất mà- Thiên Di noi

-Thiên Di mới giỏi hơn mình, nếu mình không nhờ...

Cô im bật

-Nhờ gì vậy Tiểu Như- Tiểu Ngư hỏi

-Ừa nhờ gì vậy??- Tiểu Nhi nói

-Nhờ... mình đoán được đề thôi

-What!!! Cậu đoán được đề ák, hay vậy sao không chỉ cho tụi mình với

-Mình nào dám chắc cơ chứ, nhớ như mình đoán không đúng đề, vậy thì liên lụy các cậu rồi

Mọi người gật gù không nói gì thêm nữa, Như gật đầu nhẹ nhõm

-Hay là nhóm mình đi đâu đó chơi đi. Mai là chuẩn bị thi vòng tiếp theo rồi. Chỉ có tụi mình là 4/4 thôi đó. Đi chơi kiếm chút kỉ niệm chứ- Tiểu Ngư đề nghị

-Sao hà đi không??- Tiểu Nhi hỏi lại

-Được thôi!!- Hai người kia cùng cất tiếng. Họ nhìn nhau rồi tránh ánh mắt của nhau đi chuẩn bị đồ đạc

-Nhưng... đi đâu bây giờ??- Tiểu Như hỏi

-À... hay đi leo núi đi, đến nhà của cô tụi mình chơi luôn- Tiểu Nhi nói

-À đúng rồi ha, ở đây cô mình là chủ của khu du lịch đó. Đến chơi một hôm đi- Tiểu Ngư tiếp

-Yoosh!!! Đi thôi- Hai người cùng đồng thanh

Trong phòng chỉ có hai người đó là hào hứng nhất nhưng... không có hai người đó, cái phòng này sẽ chẳng có màu sắc. Thiên Di nhìn hai người đó mà cười

-Nhớ đem theo đồ bơi nha- Tiểu Ngư hô

Như thấy vậy cũng không nỡ từ chối, cô cũng sắp xếp đồ đạc mà đi. Khu giải trí đó rất gần, chỉ cần bắt xe đi khoảng 10 cây là tới. Trên xe, họ nói chuyện với nhau qua lại. Chỉ có 4 người thôi mà khiến cho cả chuyến xe nhộn nhịp hơn. Họ nói chuyện một chút thì chuyển sang ôn lại võ thuật. Cứ người này đánh rồi tới người kia đánh. Mãi cho tới nơi. Khi đến nơi, Hai người kia hứng phấn chạy trước còn Thiên Di với Như thì đi từ từ. Họ đi đến quầy bán vé. Tiểu Ngư định mua vé thì người đo ngược đầu lên nhìn thẳng vào cô tròn mắt ngạc nhiên. Cô còn nhìn cả người ở sau là Tiểu Nhi

-Song Ngư Nhi??? Là... là hai con sao

-Gi Hân à nhớ tị con không??

Tụi nó chạy lại ôm chầm lấy gi của mình

-Trời ơi hai con, hai con đến đây hồi nào mà không cho gì biết hà,??

-Dạ tụi con đến tham gia cuộc thi giải karate đó mà. Bận bịu quá nên bây giờ mới đến chỗ cô chơi. Nhanh nhanh bán vé chp con để rồi con còn vào chơi nữa

-Trời ơi!!! Các con cứ vào, gì sẽ bao

-Sao mà được, còn có thêm hai người bạn của con nữa đó

-Mặc kệ không sao mà đi vào nhanh. Cậu ka mở cửa cho khách nhanh... các con vào đó trước, lát nữa gì vào chỉ đường cho đích thân gì sẽ là người hướng dẫn và dẫn tụi con đi tham quan khu du lịch này

Cả bọn dạt dạt rồi đi vào bên trong theo hướng dẫn của nhân viên khu giải trí. Còn gì của hai người kia thì cố gắng thu xếp rồi giao việc bán vé lại cho nhân viên rồi tranh thủ chạy đi. Bọn họ đi vào đó rồi thì được các nhân viên kia giới thiệu trò chơi cho chơi. Họ đi lên tầng trò 1. Khi chơi đã gần hết trò thì gì của hai tiểu song kia đi tới. Thế là họ theo gì ấy đi tham quan. Đầu tiên đến viện hải dương rồi đến khu vườn sinh hoạt, đến khu vui chơi cho trẻ em và người lớn. Cả những nơi cho các cặp nhân tình, v.v. và còn rất nhiều nơi khác nữa. Cuối cùng, họ được dừng lại ở chỗ tàu lượn siêu tốc đường dài. Lúc này, gì ấy lại có việc bận riêng nên đành chia tay họ. Họ vui vẻ nhìn nhau đi lên tàu lượn. Nhưng bỗng nhiên, Thiên Di lại có điện thoại

-Alo, mình nghe đây Bảo Bảo

-Cậu sao rồi hả, giờ đang làm gì?? Sau cuộc thi không thấy cậu hó hê gì hết tron??

-Từ từ, mình hoàn thành bài thi đầu tiên rồi mà, mình chỉ xong thứ hai thôi

-Mình xem rồi, mình biết mà, để giành chiến thắng đâu phải dễ. Bây giờ cậu đang nghỉ ngơi à, mai là thi đấu vòng loại rồi

-Hiện giờ mình đang ở khu vui chơi gần đó không xa, chúng mình muốn đem lại cái gì lưu niệm về cho mỗi người nên hôm nay đi một hôm

-Vậy à, vậy thì cậu tiếp tục chơi đi nha, về nhà còn dưỡng sức khỏe để mai thi cho tốt đó

-Hihi, mình biết rồi mà, cảm ơn cậu

-Cảm ơn bằng thừa, bạn bè với nhau ai lại nói câu đó

-Hi, thôi thôi tạm biệt cậu mà... mẹ mình sao rồi

-Bác ấy ngủ rồi, ngủ từ lúc xem trận đấu của cậu tới giờ đó

-Vậy à, thôi nha, mình gửi lời tới thăm mẹ

-Ừa bye

Thiên Di tắt máy. Trong lúc cô nghe điện thoại thì ba người kia đã lên và chơi trước. Cô đành phải chờ họ xuống vậy. Bỏ qua trò này, chuẩn bị để tắm rồi còn về nữa. Thiên Di bắt đầu chờ nhưng bỗng nhiên có hai người đàn ông lạ bước tới khoác lên tay Thiên Di kéo đi

-O... hai người làm gì vậy, thả tôi ra

Hai người đó đi vội quá nên đã làm rơi 1 tấm hình

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thiên Di?? Bị bắt cóc rồi sao??

Ba người kia chơi xong thì đi xuống nhưng lại chẳng thấy Thiên Di ở đâu trong khi đồ đạc vẫn còn đó. Họ nghĩ là Thiên Di đi vệ sinh nên đứng chờ một lúc thật lâu nhưng cũng chẳng thấy xuất hiện. Bắt đầu lo lắng nên Tiểu Ngư lấy điện thoại ra gọi. Chuông điện thoại reo lên nhưng nó lại đang ở trong giỏ sách. Tiểu Nhi nhanh tay lấy ra

-Cậu ấy... có xảy ra chuyện gì không đây???

Họ đang nói thì bỗng nhiên có 2 người phụ nữ bước lại nói

-Các cháu... có phải là bạn của cô gái mới đứng đây không???

Họ hơi ngạc nhiên quay lại

-Dạ... vâng... các cô biết sao???

-Lúc nãy cô thấy có hai người đàn ông dẫn cô bé ấy đi rồi, cô bé giãy giụa lắm nhưng không được

Hai người kia nhìn nhau rồi đồng thanh nói

-Bất cóc

Như ở đây vẫn bình tĩnh như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra. Cô lê chân thì thấy một tấm hình. Nhặt lên, nhìn vào trong hình thì cô cười khoe rồi nhét vào túi mình. Về phòng của mình, hai người kia lo lắng cứ đi đi lại lại. Như thì không ngừng nói lời trấn an

-Sao cứ lo cho cậu ấy vậy, cậu ta cũng đã lớn rồi mà, sẽ tự động về nhà thôi

Mới dứt câu thì cô quản lí đi tới

-Điểm danh thành viên- Cô nhìn lại mới thấy thiếu một người- Còn 1 người nữa đâu rồi hả???

-O...- Cả bọn áp ứng

-Thiếu, nếu không mau kêu thành viên ấy về thì tôi không đảm bảo quyền thi đấu của mấy người đâu

Nghe tới đây, Như sáng mắt nhìn

-"Cái gì chứ, là cậu ta không có ở đây thì liên quan gì tới tụi mình"

-Bây giờ không quan trọng chuyện đó, ta có nên nói cho cơ quan cấp trên trong cuộc thi này không, họ sẽ điều người đi tìm- Tiểu Ngư nói

-Không được, nếu đây là một vụ tổng tiền thì không ổn đâu việc có quá nhiều người đi tìm sẽ làm cho chúng chú ý đó- Tiểu Nhi nói ngược lời

Trong khi hai người đó đang tranh cãi thì Như tranh thủ đi ra ngoài tại một chỗ vắng gọi điện cho ai đó

-Alo?? Cô đã bắt Thiên Di đúng không??- Như hỏi nhanh

-Sao cô lại biết, mà đúng rồi đấy, tôi đã bắt Thiên Di, thấy cô ta tại khu giải trí tôi thấy thật ngứa mắt. Và chỉ muốn dạy cô ta một bài hát thôi mà. Không phải là cô cũng muốn loại bỏ cô ta ra khỏi cuộc thi hay sao???

-Đúng, tôi thừa nhận nhưng tình hình bây giờ khẩn trương lắm, quản lí phòng đã đến kiểm tra và nói căn phòng phải đủ 4 người. Nếu không đủ là sẽ liên lụy cả phòng đó. Và họ còn nói là sẽ tước quyền tham gia thi đấu nữa

-Sao lại có chuyện vô lí như vậy??

-Đừng hỏi nhiều nữa, mau thả người đi nếu không đừng trách tôi đó

-Có cần phải hăm dọa như vậy hay không. Thả thì thả. Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cô

Hai người tắt máy. Có chút tiếc nuối nhưng Như phải làm vậy vì trận đấu. Nhưng cô chờ, chờ lâu lắm mà chả nhận được tin nhắn nào. Trúng ngay cái lúc điện thoại cô lại hết pin đến tắt nguồn nên cô phải chạy về lí túc xả để sạc. Trong lúc đó, tại chỗ Thiên Di bị bắt đến

-Tạt lên đi

Như 1 hành động tra tấn, một tấm khăn nhỏ được phủ lên đầu Thiên Di và gạt nước làm cô ghệt thờ. Cô thờ dốc

-Bộ cô em không định thả người à- Một tên hỏi

-Cứ làm cho nó bất tỉnh rồi đem văng ra đường đứ a mào muốn làm gì thì làm

-Sao không báo cho người lúc này

-Nó muốn thì tự đi tìm, cuộc thi là của nó chứ có phải của tôi đâu. Tiếp tục đi

Họ tiếp tục tát nước lên. Cô gái đó nhìn vậy thì nghiêng đầu nhếch miệng cười

-Như thế này vẫn chưa là tất cả, cô hãy chờ đi xem tôi sẽ làm gì. Hà Thiên Di

Cô thả tấm hình Thiên Di xuống một vũng nước gần đó. Nó thấm nước và hình mờ dần. Thiên Di hiện lúc đó vẫn còn tỉnh táo nên cô đã nghe được cuộc nói chuyện. Nhưng cô làm sao mà chịu được lâu hơn. Thêm được một lúc thì cô ngất đi. Bọn kia thấy vậy thì tháo khăn ra

-Cô em này cũng đẹp đấy, da trắng nõn nà luôn này

-Lo mà làm việc đi chứ đừng ở đó mà khen ày khen nọ

Họ không nói gì nữa im lặng tháo từng chiếc dây ra. Khi đã tháo hết, Thi Di bỗng mở mắt ra dùng chân đá tên bên cạnh. Người con gái kia thấy vậy thì có phần hơi ngạc nhiên sau đó nghiêng răng tức giận bỏ chạy. Thiên Di phải mất hơi lâu để đánh hạ mấy tên này. Sau đó cô chạy đi theo người kia. Cuối cùng cũng bắt kịp. Thiên Di to tiếng

-Đừng trốn tránh nữa, tôi biết cô là ai, mau quay lại và đối diện với tôi đi

Nói thì nói như vậy thôi, Thiên Di nào biết đó là ai, cô chỉ nói vậy để người đó chạy ra cửa để cô có lối thoát thôi. Thấy Thiên Di đã đuổi gần tới, cô liền nấp vào một chỗ kín. Thiên Di cứ thế chạy qua và ra được bên ngoài. Thấy vậy, cô chạy thật nhanh thật xa chỗ đó. Có một hòm điện thoại bàn gần đó, cô đi vào lấy tiền mình bỏ vào nhưng lại gọi chẳng được. Tức mình cô đập nó một cái. Tiền đã rơi ra nhưng cái hộp điện thoại đã rơi xuống đất. Cô lấy tiền và tiếp tục chạy. Vì chạy quá nhiều, cô bắt đầu thấy mệt. Trời này đã tối, mà cô lại chưa cho vào bụng một chút gì cả. Nhưng vô vẫn cứ chạy vì không muốn bị bắt lần nữa. Nhưng sức con người cũng chỉ có giới hạn. Tốc độ cô chậm dần. Từ chạy thành đi rồi trời đổ mưa, mặt đất quay cuồng, cô nằm bất tỉnh

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sấm!!!!

Thiên Di dần mở mắt ra, cô thấy một khung cảnh quen thuộc

-Trần nhà... kí túc xá của mình ư???

Nhận thức được, cô bật dậy ngay

-Minh... sao lại ở đây???

Lúc này Tiểu Ngư đang trong phòng tắm bước ra. Quay lại thì thấy Thiên Di đã tỉnh

-Tiểu Di??? Cậu tỉnh rồi sao??? Cậu cảm thấy thế nào rồi??

Tiểu Ngư vội chạy lại bên cạnh Thiên Di. Thiên Di lúc này đang nằm giữa căn phòng của kí túc xá. Nghe tiếng của Tiểu Ngư, Tiểu Nhi và Như cũng vội chạy ra. Khi mọi người đã tập hợp đông đủ, Thiên Di lên tiếng hỏi

-Sao... sao mình lại ở đây???

-Là nhờ có Tiểu Nhi đó, Tiểu Nhi đã được người bắt cóc cậu gọi cho và nhờ theo đó Tiểu Nhi lần tìm nhờ định vị điện thoại

-Tụi mình vẫn chưa tới được nơi tên bắt cóc đó nhưng lại thấy cậu giữa đường nên thôi

-Vậy sao??? Ôi... chết rồi

-Chuyện gì vậy???- Hai người kia đồng thanh

-Mai thì rồi nhưng hiện mình vẫn chưa ôn lại cái gì hết

Trong lúc Thiên Di vẫn đang hỗn loạn thì Tiểu Nhi chạm lấyd vai trấn an

-Bình tĩnh lại Thiên Di, cậu nhìn ra cửa sôt đi, trời đang mưa đó nên cuộcthi ngày mai tạm hoãn

Nghe vậy Thiên Di liền nhìn ra cửa sổ. Cô nhìn một hồi lâu... Rầm!!! Tiếng sét đánh mạnh xuống một cái. Thấy lóe sáng ánh sét đánh xuống, Thiên Di giật mình la lớn thụt lùi mãi cho đến góc tường sau đó lấy hai tay ôm đầu và bắt đầu khóc. Ba người kia nghe thấy tiếng thét của Thiên Di cũng giật mình. Tiểu Ngư nhận ra Thiên Di sợ sấm sét liền chạy lại đóng cửa sổ. Ba người liền đi lại chỗ Thiên Di để trấn an cô nhưng cô lại hất hủi

-"Cô ta sợ sấm sét!??"- Như suy nghĩ

Thiên Di lại bắt đầu khóc tiếp. Lần này tiếng khóc có phần nào nhẹ hơn. Hai người kia dần tiến lại gần

-Tiểu Di???- Tiểu Ngư lên tiếng

Cô vẫn còn cuối đầu mà khóc

-Không sao chứ???

Thiên Di ngẩng đầu lên, nước mắt cô rơi ướt mặt. Tiểu Nhi thấy vậy đưa tay lau mặt cô còn Tiểu Ngư thì đỡ cô dậy dìu về giường

-Cậu... sợ sấm hà!?!???

Thiên Di nhẹ nhàng gạt đầu. Lúc này bỗng điện thoại của Như reo lên. Thấy số bên trong cô liền đi ra ban công

-Alo, có chuyện gì đây???

-Cô ta về an toàn rồi à

-Uk, cô ta đã về nhà an toàn rồi sao hả

-Tôi gọi để báo cô tin buồn

-Tin buồn?? Là gì??

-Cô thật sự muốn nghe chứ??

-Cô có định nói không đây??

-Lúc này, một mình cô ta đã hạ gục hai tên vệ sĩ mà tôi đã thuê đấy- Như trợn mắt- Cô ta hạ họ chỉ trong vòng một chút thôi, và sau đó còn đuổi theo tôi. Chỉ một chút nữa là tôi toi rồi. Với tình hình như vậy tôi e là cô sẽ không thắng nổi cô ta đâu

Như không nói gì nữa cúp máy cái rụp. Cô gái bên này thấy vậy thì ngồi đắc - Tất cả những chuyện còn lại phụ thuộc vào cô thôi

Cô ta nhếch miệng cười. Như ở đây thì cảm thấy suy sụp, nhớ lại những chuyện trước đó

-Lúc trước là nhóm người của mình... và bây giờ là hai tên vệ sĩ của cô ta, không ổn, cứ như vậy mình sẽ thua mất

Như vò đầu suy nghĩ một lúc. Sau đó cô nhớ lại lời nhắc nhở của giám khảo

-Giấy chứng nhận!!!

Như lưỡng lự lại một chút rồi đi vào chỗ cất giấy

-"May mà mình là người cất chúng"

Cô lấy giấy của Thiên Di nhìn một lúc rồi vò nát nó lại đi lạng lẹ ra ban công và văng nó đi rồi cười nhếch miệng

-Như vậy là chả còn ai để mình bận tâm nữa rồi

Như đi vào trong. Mưa bây giờ đã nhẹ hạt hơn, bông trong làn mưa xuất hiện ánh đèn xe. Một chiếc mô tô xuất hiện trong làn mưa. Người lái đội chiếc nón bảo hiểm che lại khuôn mặt. Trời mưa giờ đã dịu hơn. Đang đi bỗng có cục giấy văng thẳng vào mặt. Người đó dừng lại, gỡ nón ra thì thấy có cuộn giấy dưới đất. Thì ra người đó là Thiên Hạo. Anh gỡ tờ giấy ra. Anh chỉ nhìn hình chứ không nhìn chữ

-Thiên Di???

Anh thấy hình Thiên Di thì không nghĩ ngợi gì thêm nữa lên xe phóng thẳng tới kí túc xá mà Thiên Di đang ở. Anh chạy xe vào bãi đậu, vuốt tóc mình lại rồi đi lên chỗ phòng Thiên Di. Anh gõ cửa. Lúc này, nhờ có hai chị em kia an ủi nên Thiên Di đã vui lên đôi chút. Nghe thấy tiếng gõ cửa cô liền chạy lại mở cửa

-Anh Thiên Hạo???- Thiên Di mời anh vào nhà- Anh có chuyện gì mà đến đây vậy

Thiên Hạo ngồi xuống rồi nói

-Anh muốn thăm em thôi mà

-Đây là... cái người lúc trước đúng không??? Cái người này đã đến đây một lần rồi- Song Tiểu Ngư Nhi nhìn nhau nói

-Anh ấy là Thiên Hạo nhớ không??

-Thiên Hạo... à, nhớ rồi- Lúc này Như đang ngồi xuống. Cô cúi đầu chào Thiên Hạo tỏ vẻ lịch sự

-Trên tay anh... đang cầm cái gì vậy- Thiên Di nhìn tay Thiên Hạo hỏi

Thiên Hạo nhìn lại tay mình

-À đúng rồi, em mở ra xem đi

Thiên Hạo đưa cho Thiên Di. Thiên Di liền mở ra xem. Cô há hốc mồm

- Là giấy chứng nhận của em mà!!

Tiểu Ngư Nhi trợn mắt ngạc nhiên và cả Như cũng vậy nhưng là ánh mắt khác

- "Nó... nó..."

Thiên Hạo nhìn sang Như... nhủ mày. Cảm giác có người đang nhìn mình, Như theo phản xạ nhìn qua thì thấy Thiên Hạo đang nhìn

- Anh... nhìn gì vậy???

- Không... không có gì

Nghe vậy Như quay lại cắn móng tay. Thiên Di lúc này vẫn còn hơi hoảng

- Sao nó lại ở đây?? Ướt những rồi, Thiên Hạo à anh lấy nó ở đâu ra vậy??

- Là anh đang đi trên đường bỗng nhiên có cái gì đó đập ngay trước mặt. Anh mở ra thì thấy hình em. Có lẽ... ai đó đã vắng nó- Như ngồi thẳng người, mồ hôi bắt đầu đổ- Và vì gió mạnh quá nên đã bay tới chỗ anh

- Vắng đi à, không thể nào

- Lúc anh nhắc nó lên là lúc nó đang bị vò lại mà, không phải là có người vứt đi thì là gì

Càng nói Như lại càng căng thẳng hơn. Những hành động này Thiên Hạo chú ý rất kĩ. Anh nhìn một lúc nữa rồi hỏi

- Cô gái ơi...- Như giật mình quay lại- Bên trong có máy lạnh mà, sao mồ hôi chảy nhiều dữ vậy???

Thiên Hạo nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, cô thấy vậy thì giật mình nhìn lại...

- Anh... là ma cà rồng à

Như thấy tròng mắt Thiên Hạo lóe lên ánh sáng tím

- Đúng rồi, anh ấy là ma cà rồng đó

Như lại thêm 1 phen giật mình nữa

- "Ma cà rồng có thể đọc được suy nghĩ còn người" Minh đi vệ sinh chút

Như lau mồ hôi đứng dậy vào nhà vệ sinh ngay. Còn lại bốn người nhưng vẫn nói chuyện vui vẻ lắm. Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, hai bóng đen xuất hiện trước cửa. Thiên Di nhìn thì nở nụ cười còn Thiên Hạo, dường như là anh đã biết trước là ai rồi. Anh đứng hình không dám quay lại

- Lần này hình như đi quá xa rồi đó- Người con gái nói

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cuộc thi tiếp theo!!?? Là thực tế ảo sao??? (Phần 1)

Thiên Hạo ngồi thẳng lưng, nuốt nước bọt. Anh thở nhẹ một cái. Hai người kia bước vào, thì ra là Nam Đăng và Kiều An

- Hai cậu, lâu rồi không gặp ha- Thiên Di tươi cười lên tiếng

- A!!! Thiên Di

Nhận ra Thiên Di, Kiều An chạy tới ôm lấy cô

- Lâu nay mình thật sự không thấy mặt cậu luôn á, đi thi gì mà cả tháng trời

- Hihi

- Chào cậu, lâu rồi không gặp- Nam Đăng lên tiếng

Thiên Di nhìn Nam Đăng cũng cười tươi rồi ôm nhau như lời chào hỏi

-Minh giới thiệu với các cậu, đây là Kiều An và Nam Đăng, hậu vệ trung thành của Thiên Hạo đó

-Chào mọi người- Hai người đồng thanh

Tiểu Ngư và Tiểu Nhi há mồm như muốn nói "Hậu vệ ák". Còn Như, cô cũng bất ngờ không kém

-Các cậu ngồi đi- Thiên Di mời họ ngồi rồi cô cũng ngồi xuống

Kiều An và Nam Đăng ngồi đối diện với Thiên Hạo. Anh càng căng thẳng hơn. Kiều An ho khan

-Bữa nay... ngài đi chỗ gần quá nhỉ

Thiên Hạo tỏ vẻ có lỗi

-Tha cho ta lần này, lần sau ta sẽ gọi các người theo mà

Nam Đăng nhún vai

-Đây có phải là lần đầu tiên đâu???

Thấy Thiên Hạo bị tra khảo, Thiên Di bật cười rồi nói

-Thôi thôi thôi thôi, đến đây rồi mà. Mọi người nói chuyện với tìm hiểu nhau đi, để mình đi lấy nước

Nói rồi Thiên Di đứng dậy và quay lại chỗ bàn ăn sinh hoạt của mọi người vắt một ít nước chanh. Cô vắt xong thì đặt lên khay và mang lại cho mọi người. Nhưng đi đến nửa đường thì cô chợt nhớ là mình vẫn chưa bỏ đường nên cô đành phải quay lại để lấy. Nhưng bất may, khi cô mới quay lại... RẦM!!!! Tiếng sét vang lên, cô chết điếng thả khay nước chanh xuống la lón. Mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ. Khi nghe thấy tiếng la của Thiên Di thì lo lắng chạy lại xem thử. Nhất là Thiên Hạo, anh chạy thật nhanh tới chỗ Thiên Di và đỡ cô dậy

-Thiên Di, em sao vậy

-Tiểu Di???

Hai chị em kia chạy lại đỡ Thiên Di lên giường. Thiên Di vẫn còn sợ hãi lắm. Cô ôm đầu, người cô run lên rờ rệt. Tiểu Nhi nhìn ra thấy cửa sổ mở thì cô vội chạy lại đóng

-"Ai lại mở cửa ra thế này??"

Xong cô chạy lại chỗ Thiên Di. Thiên Hạo vẫn chưa biết chuyện gì, vẫn chưa biết lí do Thiên Di trở nên như vậy. RẦM!!!! Sấm đánh thêm 1 lần nữa. Thiên Di la lón lùi lại vào góc của giường. Cô bắt đầu khóc, tiếng khóc mang đầy sự sợ hãi. Lúc này ba người kia mới biết lí do. Thiên Hạo thấy vậy cũng lên tiếng an ủi

-Thiên Di à, bình tĩnh đi em

Thấy Thiên Di vẫn cứ khóc, Thiên Hạo tức giận đi lại chỗ cửa sổ mở cửa ra nhìn lên trời. Như đã biết trước Thiên Hạo sắp làm gì, Nam Đăng và Kiều An liền lại ngăn cản

-Điện gia à đừng làm vậy???

Thiên Hạo vẫn không nghe, đây là sức mạnh mà chỉ có riêng nhưng người mang dòng máu hoàng gia mới có. Với năng lực này, chỉ với ánh mắt của họ, mây có thể kéo đến hoặc tan đi nhưng khi làm việc này, họ sẽ bị kiệt sức trong vào giờ đồng hồ. Thiên Hạo đứng đó một chút sau đó quay lại. Ánh trăng đã hé, anh kiệt sức ngã xuống. Nam Đăng lại đỡ anh dậy đến bên cạnh Thiên Di ngồi xuống. Hết sấm, Thiên Di thở phào nhưng lại cảm thấy điều bất thường. Cô quay qua hỏi Kiều An thì cô giải thích. Thiên Di bất ngờ vì Thiên Hạo đã vì mình mà kiệt sức như vậy

-Đồ ngốc, anh phải biết thân phận mình chứ. Đường đường là 1 điện gia của Bạch Vương Triều mà anh dám sử dụng nó để cứu 1 thường dân như em à. Ở đó, em đi pha nước chanh cho anh

Thiên Di nói rồi rời đi ngay. Kiều An nhìn Thiên Di với ánh mắt thương cảm rồi nhìn lại điện gia của mình. Cô quỳ xuống đươì chân Thiên Hạo

-Điện gia à, đừng nói là ngài đã yêu Thiên Di nhá

Thiên Hạo im lặng một chút rồi nói

-Ta vẫn chưa xác định là yêu hay không yêu nên người đừng hỏi nữa. Hiện tại ta đang chỉ muốn bảo vệ cho Thiên Di mà thôi

Nói rồi Thiên Di xuất hiện đưa ly nước cho Thiên Hạo

-Anh uống đi

Thiên Hạo không nói gì thêm mà uống. Ngồi thêm một lúc, Nam Đăng nói

-Cũng trễ rồi, ta về thôi điện gia

Ba người họ chả ai nói ai đưa nhau ra về. Chỉ quay lại tạm biệt một tiếng. Khi họ mới rời đi thì loa phát thanh vang lên

-Xin gửi lời thông báo tới tất cả thí sinh đã được vào vòng loại. Thời tiết của thời gia hiện nay không được ổn định và có thông báo là sẽ mưa liên tục trong vài ngày tới. Để đối phó cho tình hình này, ban tổ chức đã nghĩ ra cuộc thi thứ hai như sau. Cuộc thi này sẽ là cuộc thi thực tế ảo. Thế nên ngày mai, đề nghị tất cả thí sinh tập hợp tại... để tham gia vòng thi thứ hai

Loa tắt đi, mọi người chỉ biết nhìn nhau với một suy nghĩ

-"Thực tế ảo ư!!!!???"

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cuộc thi tiếp theo!!?? Là thực tế ảo sao??? (phần 2)

Mọi người nhìn nhau cùng với suy nghĩ đó nhưng rồi lại chả nói gì nhau mà lên giường ngủ. Giữa đêm, Như bật dậy. Cô nhìn mọi người rồi sau đó thay đồ lên lút đi đâu đó. Thì ra, cô đang tiến đến chỗ mọi người đang chuẩn bị cho cuộc thi tiếp theo

-Chú ý chỗ của những chiếc ghế phụ thuộc vào vòng một đấy. Cẩn thận đừng để xảy ra sai sót

Nói xong người đó rời đi, Như thấy vậy liền nép vào một bên. Nhưng vẫn còn một người trong đó, hình như là đề gác đêm. Như nhìn qua nhìn lại tìm thứ gì đó để đánh lạc hướng người trong đó. Nhìn vào góc tường cô thấy một chai nước bỏ không. Nhặt nó lên, cô văng nó ra một hướng. Người bên trong nghe thấy tiếng động liền chạy ra xem. Thừa cơ đó Như mở cửa đi vào bên trong, cô tìm chỗ của Thiên Di sau đó vịn một cái nút gì đó lên cỡ lớn. Sau khi xong cô nhếch miệng cười nhưng lại nghe thấy tiếng động đang chạy bên ngoài nên cô liền núp vào một chỗ gần cánh cửa. Người kia đi vào liền lên tiếng

-Ai đã vào đây thì lên tiếng đi

Thấy không ai trả lời người đó tiến sâu hơn nữa. Thừa cơ đó Như chạy mạnh ra ngoài. Người kia thấy được liền chạy theo nhưng không kịp

-Chết tiệt

Khi thấy người đó không đuổi theo mình nữa Như dừng lại nghỉ ngơi được một lúc thì cô về thẳng phòng luôn. Mới mở cửa phòng ra, Như đã gặp ngay Tiểu Nhi đang uống nước. Thấy cửa mở Nhi nhìn qua

-Tiểu Như hả!! Cậu làm gì giờ này vậy- Như nói với vẻ mặt ngáy ngủ

-À... mình... đi hóng mát

-Hóng mát- Quay ra cửa sổ- Mát cái nổi gì giờ này còn mưa mà

Lúc này Như mới nhìn ra cửa vội nói lại

-À... là do mình ngủ không được thôi

-Vậy à, vậy giờ cậu ngủ được rồi chứ. Mau mau nghỉ ngơi rồi mai còn thi nữa

Như gật gật đầu rồi lên giường ngủ. Sáng hôm sau mọi người ai nấy đều chuẩn bị đến nơi mà ban tổ chức yêu cầu. Nơi họ đến bây giờ là một căn phòng tương đối rộng và bên trong là những chiếc ghế nằm giành cho các thí sinh. Nhưng trước hết họ cũng phải ngồi lên phần ghế đợi để nghe thể lệ cuộc thi đã. Khi họ mới ngồi xuống có gái lạnh lùng hôm trước lại bước ra

-Chào buổi sáng tất cả, hôm nay là ngày xảy ra vòng thi thứ hai của cuộc thi. Thể Lệ cuộc thi như sau: Tất cả sẽ được đưa vào một không gian hoàn toàn khác và mục đích của các thí sinh là phải tìm mọi cách để lấy được huân chương vòng hai. Và tất nhiên phải giữ lấy nó để tham gia vòng cuối của cuộc thi. Trên hành trình đó không hẳn là không có trở ngại. Và trở ngại đó là gì thì không thể tiết lộ được. Hãy cố gắng hết mình để vượt qua vòng thi và đặc biệt... hãy chiến thắng bản thân mình

Nói xong, cô gái ấy quay đầu đi một cách sang chảnh. Sau đó tất cả học sinh đứng lên, bước đến chỗ nhưng chiếc ghế và tất nhiên họ phải đưa giấy chứng nhận của mình để kiểm tra. Sau khi kiểm tra xong, tất cả vào vị trí của mình và bắt đầu cuộc thi. Đầu tiên là Như, cô như đang lạc vào một mê cung vậy đang bước đi thì một bóng trắng đi lướt qua sau lưng cô. Khi cô quay lại thì chả thấy nữa. Nhưng khi cô quay lại đằng trước thì cái bóng trắng đó xuất hiện trước mặt và tấn công cô. Thấy nó cô nhủ mày lại

-Ma nơ canh???

Hắn lại tấn công và cô phải đỡ đòn. Tương tự thì những người khác cũng vậy, họ cũng phải đấu để được bước tiếp chứ không còn cánh nào khác. Ở ngoài, các ban giám khảo theo dõi cuộc thi một cách chăm chú, họ nhìn từng thí sinh trên màn hình nhỏ trên đầu họ. Thời gian cứ vậy trôi qua cho đến phút giây cân nhất, thời gian mà họ sẽ gặp một thứ mà họ không thể lường trước được. Chính là bản thân mình. Thiên Di sau khi lướt qua được một con ma nơ canh thì trước mặt cô là một con người?? Đó là một con người, một con người đang quay lưng lại với cô. Đứng đó nhìn một chút, người đó quay đầu lại. Cô tròn mắt há mồm. Người đó không ai khác chính là cô nhưng lại mang khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt không chút cảm xúc

-Là... là mình sao?????

Không ngại ngần gì, "nó" lao tới tấn công Thiên Di

-Hãy vượt lên bản thân mình

Cô chợt nhớ đến câu nói mà cô gái lạnh lùng lúc nói lúc nãy

-Là phải đánh bại chính mình sao???

Nó lại tấn công, lần này cô không đỡ nữa mà chuyển sang tấn công. Cô đang đánh chính bản thân mình

-"Mạnh quá"

Trong lúc Thiên Di đang đánh thì có một số người đã bị loại khỏi cuộc thi. Đa phần tất cả đều vượt qua tất cả nhưng con ma nơ canh kia và đến được nơi mà mình phải chiến đấu thật sự. Người lấy được huân chương không ai khác chính là Như. Cô ngồi dậy và bước vào hàng ghế và chờ đợi

-Nhanh nhanh nhá Thiên Di

Cô nhếch miệng cười. Được một lúc nữa, Tiểu Ngư và Tiểu Nhi tỉnh dậy cùng lúc. Họ bật dậy ngồi ôm đầu rồi quay sang nhìn nhau cười

-Hai thí sinh tiếp theo lại nhận huân chương

Lời nói phá tan bầu không khí. Họ bước xuống lại nhận huân chương rồi lại hàng ghế chờ

-Hai chúng ta... đến nhì sao

??? Tiểu Di... vẫn chưa đến à

Họ bắt đầu lo lắng cho Thiên Di. Nhưng không may hiện giờ, cô bất lực hơn bao giờ hết

-Không lẽ... bản thân mình mạnh tới vậy sao????... Không... không phải

Thiên Di lại tiếp tục đấu vì đây là cuộc thi riêng của cô. Tất cả... tất cả mọi người loại hay vào vòng trong đã xuất hiện nhưng chỉ còn một chiến cúp duy nhất. Vậy là hiện giờ đã có 7 vào và 8 loại tương đương với việc cô phải đoạt lấy cái cúp còn lại. Bên ngoài này hiện giờ đang tập trung lại xem trận đấu của Thiên Di. Cô bị đánh một các tàn nhẫn. Cơ thể cô đang co giật, gương mặt thể hiện sự đau đớn. Thấy của Thiên Di nhìn gương mặt cô mà thấy lo lắng lắm. Ông sợ nếu Thiên Di chết trong đó thì sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Họ xem được thêm một lúc thì người quản lý bên kỹ thuật máy reo lên

-Ai đó đã chỉnh lại độ mạnh của bản sao cuối, là gấp hai sức bình thường

Tất cả đều trở mắt nhìn. Tiểu Nhi vội lên tiếng

-Vậy là người này mạnh gấp hai lần Thiên Di sao??

-Điều chỉnh lại độ mạnh đi- Một người ra lệnh

-Hoàn toàn không thể, nút đó nó đã bị hư. Bây giờ gọi người đến sửa tôi e rằng...

-Nếu không cứu em ấy ra ngay... nếu em ấy chết trong đó thì vĩnh viễn không thể tỉnh lại

Biết được tầm quan trọng của vấn đề, Như xám mặt, cô không ngờ nó lại quan trọng đến vậy. Thấy được gương mặt lo lắng của học sinh mình, thầy Kỳ Như lại hỏi nhỏ

-Là em làm phải không??

Như giật mình quay lại

-Thầy... làm sao đây?? Em không biết mọi chuyện lại thành ra như vậy, làm gì đó đi thầy

-Bình tĩnh đi nào

Thầy cô vỗ vai trấn an. Quay lại vấn đề

-Vậy bây giờ phải làm gì đây hả???

-Không còn cách nào khác, em ấy phải tự mình chiến thắng nó thôi

-Sao có thể, Thiên Di dù có mạnh đến đâu cũng không thể đánh với mình mạnh gấp đôi mình được- Tiểu Nhi lo lắng nói

-Ai đó hay đưa tôi vào đó, tôi phải cứu em ấy. Học trò của tôi- Thầy Thiên Di lên tiếng

-Chấp nhận thôi, mời thầy ấy ngồi vào ghế, Tắt chế độ dự thi bật chế độ trợ giúp

Thầy ấy ngồi lên chiếc ghế bên cạnh và vào một không gian khác. Với tai nghe không dây trên tai, thầy ấy theo chỉ dẫn để đến chỗ Thiên Di. Vì chỗ thầy ấy cách xa chỗ Thiên Di nên mất một khoảng thời gian thầy mới đến nơi. Khi nghe đã gần tới chỗ, Thầy chạy thật nhanh để thấy Thiên Di nhưng khi thầy mới xuất hiện thì thầy trợn mắt ngạc nhiên. Cả bên ngoài cũng vậy. Cũng ngạc nhiên không kém. Thấy Thiên Di thấy... Một người đang quỳ kiệt sức và một người đang nằm bê bết dưới đất

-Thiên Di???

Người đó quay lại với khuôn mặt không cảm xúc khiến ông giật mình

-Thầy???

Khi thấy Thiên Di lên tiếng ông mới yên tâm và lại gần. Như khi ông mới lại gần, Thiên Di đã kiệt sức ngã lê người ông với câu nói

-Em làm được rồi

-Đúng rồi, me làm rất tốt, thầy tự hào về em lắm

Nói rồi thầy ấy diu Thiên Di đến chỗ chiến huân chương đặt. Cầm nó trên tay, họ biến mất khỏi không gian

Khi họ tỉnh lại, người bên cạnh đỡ Thiên Di dậy lại chỗ nghỉ ngơi của những người trực đêm

-Thiên Di không sao chứ- Hai người kia đồng thanh

Thiên Di lắc đầu

-Mình ổn mà

Mọi người bắt đầu những lời hỏi thăm và Thiên Di chỉ việc trả lời. Bên ngoài này, ánh mắt đổ kị lại nhìn cô lần nữa

-Cô ta... vòng tiếp theo em sẽ không tha cho cậu ta đâu-Như nói

-Em bình tĩnh đi đứng có mà chủ quan. Thiên Di không phải dễ xoi đâu

Thầy của Thiên Di đi lại chỗ huân chương lấy nó và chính tay mình đeo cho Thiên Di

-Huân chương chiến thắng vòng hai của em đây

Thiên Di cuối đầu để thầy mình đeo vào... với nụ cười hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vòng ba, vòng cuối cùng

Thiên Di được thầy đưa về phòng rồi gia lại cho Tiểu Nhi và Tiểu Ngư chăm sóc. Nhue bây giờ đã đi tắm. Tiểu Nhi và Tiểu Ngư thì ở ngoài nói chuyện

với Thiên Di

-Cậu thật sự thấy đã ổn chứ- Tiểu Ngư hỏi

-Thật mà, mình chỉ kà bị thương trong thế giới ảo đó thôi còn ở ngoài thì vẫn khỏe mạnh mà- Thiên Di nói

-Vậy thì mình yên tâm rồi- Tiểu Nhi nói

Đang nói chuyện với nhau thì Như bước ra

-A!! Như ra rồi mình đi tắm đây- Thiên Di nói rồi lấy đồ vào thẳng phòng tắm

Cô đi vào nhưng vẫn không cởi trần ra ngay. Đầu tiên, cô thử độ nóng của vòi nước. Cô vịn nước ra

-AAAAAA!!!!!!

Bên ngoài nghe thấy vậy thì liền chạy vào thấy Thiên Di đang nằm dưới sàn với một cánh tay và một chân đỏ ửng

-Tiểu Di à, cậu không sao chứ- Tiểu Nhi lại đỡ Thiên Di

-Chuyện gì đã xảy ra vậy- Tiểu Ngư hỏi

-Cái... vòi nước... nóng...- Thiên Di không nói suôn câu được

-Lúc này mình tắm vẫn bình thường mà- Như nói

-Không, chắc do mình bắt cấn thôi- Thiên Di nói

Tiểu Nhi và Tiểu Ngư một tay đỡ Thiên Di ra ngoài

-Phải gọi cho đội y tế- Vừa nói Tiểu Ngư vừa chạy đi

-Không được- Thiên Di nói- Không được để cho ban tổ chức biết

-Sao vậy??- Tiểu Nhi lo lắng hỏi

-Chuyện này phải giữ bí mật, nếu họ biết họ sẽ cắt phần thi đấu của mình đấy

-Giờ này cậu còn nghĩ đến trận đấu sao, tình hình như thế này thì sao mà...

-Mình đã nói là không sao mà

Thấy Thiên Di ngoan cố như vậy họ không nói gì nữa đi ra ngoài mua thuốc về bôi lên cho Thiên Di. Cô bị tổn thương khá nặng, một bên tay chân của cô hoàn toàn bị bỏng

-Cứ cái da này chắc chắn ngày mai sẽ mọng nước cho coi- Tiểu Nhi vừa thoa vừa nói

Dù vậy Thiên Di vẫn mỉm cười rồi ngủ. Bỗng nhiên chuông điện thoại Như reo lên. Cô liền đi ra ban công

-Chuyện gì??

-Mọi chuyện sao rồi hả??

Cô đang xem thường Nhan Kỳ Như này à, mọi việc đã đâu vào đó rồi yên tâm đi

Không nói gì nữa họ tắt máy. Như đi vào ngủ. Sáng hôm sau, đứng thật chỗ tay Thiên Di đã nổi mọng nước. Cô khó khăn đi vào nhà vệ sinh chuẩn bị rồi đi ra đến nơi thi đấu cùng với mọi người. Là nơi mà họ đã nhận giấy chứng nhận. Cái khán đài này giờ đã cao hơn trước. Họ làm cao hơn là để cho khán giả nhìn thấy rõ hơn. Nó rất cao, chắc cũng phải 5m đó chứ. Khán giả đã tập trung gần đông đủ rồi. Có cả Thiên Hạo, Kiều An và Nam Đăng nữa. Và ở một góc xa xa nào đó, Triệu Giã đang ngồi tìm kiếm một hình bóng nhưng mãi chẳng thấy. Cứ quay qua bên phải là thấy Nhan và bên còn lại là thấy Hạo. Nản chết đi thôi, anh đi đâu cũng không được tự do hết. Giờ anh chỉ biết chống cằm và chờ đợi. Các thí sinh đã vào bên trong khán đài để chuẩn bị đồ rồi lên sân đấu. Đầu tiên, MC sẽ đọc các cặp đấu thủ đấu với nhau và thể lệ cuộc thi cho trong và ngoài đều nghe. Bây giờ tất cả các thí sinh đang hướng mắt lên màn hình. Tiểu Song Ngư Nhi tròn tròn mắt khi thấy đối thủ của nhau. Họ không nhìn mặt nhau nữa, bỏ đi mỗi người một nơi. Nhìn lên đối thủ của mình, Như nhếch miệng cười rồi đi qua phía bên kia. Thiên Di thì không quan tâm, cô chỉ lo lắng cho Tiểu Nhi và Tiểu Ngư vì hai người họ là đối thủ của nhau. Thiên Di thở dài

-"Sao lại để cho bạn cùng phòng thi đấu với nhau chứ"

Tiểu Nhi và Tiểu Ngư đấu trận thứ ba và Thiên Di và Như đấu cuối. Trận đấu bây giờ chính thức bắt đầu. Theo như quy định được giao, người nào

Thiên Di té xuống, cô lấy tay mình đỡ lại. Và tay cô hiện vẫn đang bị bỏng nữa nên nó đang chảy máu rất nhiều. Thiên Hạo thấy Thiên Di như vậy với

một cách nhanh nhất chạy đến chỗ cô đỡ cô dậy nhưng thấy cô đã nhanh chân hơn. Khi ông thấy Thiên Di đang rơi thì ông đã rời khỏi bàn khách mời và chạy tới rồi. Ông đỡ Thiên Di dậy

-Thiên Di à em ổn chứ- Thầy ấy lo lắng hỏi

Vì đang rất đau nên Thiên Di không thể trả lời được. Cô chỉ lắc đầu như đang muốn nói mình không sao

-Còn lắc đầu, máu chảy nhiều quá rồi này

Lúc này Thiên Hạo cũng đã tới nơi cùng Kiều An và Nam Đăng

-Em ổn chứ Thiên Di???

-Em ổn anh đừng lo

-Ngoan cô!! Máu chảy như vậy mà còn nói không sao à

Thầy Thiên Di và Thiên Hạo mỗi người một bên đỡ Thiên Di dậy vào bên trong. Nơi mà Thiên Di ngã xuống là nơi bị khuất đi tầm mắt của khán giả. Nhưng không phải cả hoàn toàn, một số người ngồi ở hàng ghế dưới vẫn có thể thấy. Như thấy Thiên Di bị đưa đi thì bắt đầu thấy lo lắng. Tiểu Nhi và Tiểu Ngư từ bên trong lúc này cũng chạy ra. Như vẫn còn đang nhìn thì MC cầm tay cô lên tuyên bố chiến thắng. Tuy đã được tuyên bố là đã chiến thắng nhưng cô lại chả vui chút nào, mặt cô vẫn có chút buồn. Sau khi MC thả tay mình xuống, cô cúi đầu trước mọi người rồi chạy xuống dưới nơi chỗ Thiên Di đang đi qua. Định hỏi thăm tình hình Thiên Di thì cô bị Thiên Hạo giữ tay ngăn lại

-Thiên Hạo à làm ơn- Như cầu xin

-Tôi cảm cô bước lại gần Thiên Di nửa bước đó. Nghe rồi thì mau biến đi

Như ngher vậy thì bất lực. Nước mắt bắt đầu chảy. Mọi người đã rời đi hết chỉ còn lại Tiểu Nhi. Thấy Như khóc cô đi lại an ủi

-Tại sao Thiên Di lại làm như vậy, sao cậu ấy lại cứu mình cơ chứ, nếu lúc đó để mình rơi xuống không phải là cậu ấy sẽ thắng sao

-Như à, sao cậu lại nói vậy, sông lâu với cậu ấy cậu cũng phải hiểu tính cậu ấy chứ. Cậu ấy luôn lo lắng cho mọi người trong phòng mà

-Mình... chính mình là người đã làm Thiên Di bị bóng

Bỗng nhiên Như nói vậy mên Tiểu Nhi chẳng kịp hiểu gì cả

-Cậu nói... cái gì??

-Chính mình... đã điều chỉnh độ nóng của vòi nước để cậu ấy bị thương

Tiểu Nhi lúc này mới ý thức được những gì Như đang nói. Cô đứng yên một chỗ như một pho tượng nhìn Như

-Cả giấy chứng nhận... cũng là do mình đã ném ra cửa sổ

Tiểu Nhi bây giờ cảm thấy số lắm, cô muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại chẳng nói được gì. Như lại tiếp

-Chính cậu ấy biết rõ là mình làm mà vẫn tha thứ cho mình và... cứu mình trong trận đấu

Lúc này nước mắt Như bắt đầu chảy. Nghe Như thú nhận như vậy Tiểu Nhi cũng muốn trách lắm nhưng thấy Như như vậy cô không nờ mà ngược lại cô lại an ủi Như

-Thôi, Thiên Di sẽ không sao đâu mà

-Thiên Di... chắc sẽ ghét mình mất thôi

-Không đâu mà

-Làm sao đây??

-Cậu muốn biết không??

Như ngược mặt lên nhìn Tiểu Nhi. Không nói gì thêm, Tiểu Nhi dặt tay Như lại gần chỗ Thiên Di đang trị thương. Bên trong, mọi người đang thay nhau cầm máu cho Thiên Di, lúc này thì Tiểu Nhi đi vào... chỉ một mình. Cô đặt điện thoại mình lên chiếc bàn gần đó và ngồi xuống

-Thiên Di à cậu ổn chứ- Tiểu Nhi nhíu mày nhìn vết thương đang chảy máu của Thiên Di

-Không sao hết

-Máu chảy nhiều như vậy mà dám nói không sao à

Họ đang nói chuyện bỗng Thiên Hạo cắt ngang. Cùng lúc đó, Triệu Giã bên ngoài đang chuẩn bị đi vào

-Hai người ở ngoài đây đi

Đề Hạo bà Nhan ở ngoài anh một mình vào trong đúng lúc Thiên Hạo đang hỏi Thiên Di

-Sao em lại làm như vậy, chính em cũng biết là cô ta hại em mà

-Em muốn chiến đấu một cách công bằng- Thiên Di nói

-Công bằng cái gì, bản thân cô ta hoàn toàn không thể ở ngoài năng mà- Thiên Hạo nói

-Đúng, em công nhận nhưng đây là ánh nắng do anh kéo mây ra mà, đấu phải do tự nhiên

-

Đội đã... mà sao em làm được

-Làm được?? Nhưng cái gì??

-Làm sao mà em có thể kéo mây lại che mặt trời

-Có sao?? Em không biết

Lúc này Triệu Giã bước tới và Hỏi

-Thiên Di à cậu ổn chứ

-Triệu Giã?? Cậu đến đây làm gì vậy??

-Hỏi hay nhì, đến xem cậu thi đấu chứ làm gì

-Vậy à??- Ánh mắt Thiên Di có chút thất vọng

-Sao vậy Thiên Di???

-Mình... không giành được chiến thắng, chắc làm mọi người trong lớp thất vọng rồi

-đọc chuyện đó qua một bên đi, cậu thắng hay thua không quan trọng, quan trọng là sức khỏe. Cậu thấy sao rồi

-Ồn, hoàn toàn khỏe mạnh mà, mai về nhà đếm thắng trường học luôn cũng được nữa mà

-HẠ THIÊN DI!!!

Thiên Di giật mình, đó là tiếng nạt nộ của thầy cô. Nó khiến cô giật mình cứng đờ người. Về phía Thiên Hạo, Triệu Giã, Kiều An và Nam Đăng. Ai nấy cũng ngạc nhiên khi nghe đầy đủ tên họ của Thiên Di. Họ như pho tượng chỉ biết đứng nhìn những thứ trước mắt

-Dạ thưa thầy!??

-Về nhà là phải lo nghỉ ngơi nghe chưa, nếu em có mệnh hệ gì thì thầy làm sao đây

-Em xin lỗi

Bên ngoài, Như cầm chiếc điện thoại đặt trên tai mà thấy đau lòng, Thiên Di thật sự lo lắng cho mình, và cũng chiến đấu công bằng nữa vậy mà chính bản thân cô lại cố hại cậu ấy bằng mọi giá. Như tắt điện thoại và bắt đầu khóc. Một bàn tay đặt lên vai cô. Cô quay lại ôm lấy người đó, người đó cũng ôm và xoa đầu cô

-Thầy ơi em phải kìm gì đây, em không muốn nhận giải thưởng này

-Em cứ làm theo điều con tim mình nói, rồi mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi. Thầy tin em

Nói chuyện với nhau được một chút thì thầy Như bị gọi đi. Khi cô định đi ra chỗ khác thì lại thấy Nhan Hạ

-Chuyện gì???

Chương 47: Món quà chia tay của Thiên Di

Như quay lại, thì ra là Nhan Hạ

- Chuyện gì??

- Cô giỏi lắm, có thể giành được phần thắng từ Thiên Di phải nói là tôi khâm phục cô luôn đấy, đúng là không khác gì ngoài mong đợi của tôi

- Cứ mở miệng nói là cứ như tôi là chân tay của cô vậy, biết tôn trọng người khác chút đi chứ. Và sẵn tiện tôi cũng nói cho cô biết, những gì tôi chuẩn bị làm trong lễ trao giải, sẽ khiến cô sốc lắm đấy

Nói xong Như bỏ đi bỏ lại Nhan Hạ chỉ biết ngơ ngác nhìn

- Sốc à, cô ta muốn gì đây???

Buổi lễ trao giải đã Bắt đầu diễn ra, Thiên Di từ bên ngoài đi vào thấy Tiểu Nhi và Tiểu Ngư vẫn ở trong

- Hai cậu... sao còn ở đây???

- Cậu nói gì vậy Thiên Di, không ở đây thì ở đâu giờ???

- Hai cậu, nhanh ra ngoài đi chứ

- Tại sao???

- Thì cứ đi đi mà

- Nếu có đi thì chỉ có Tiểu Nhi đi thôi, mình đi để làm gì??

- Không, Tiểu Ngư không đi thì Tiểu Nhi cũng không đi đâu

- Ồ...

Thiên Di cứng họng với hai chị em này cho tới khi lời tuyên bố vang lên

- Đầu tiên tôi xin tuyên bố người đoạt giải quán quân: Nhan Kỳ Như. Người đạt giải quán quân: Võ Ân. Người đạt giải ba: Vương Trĩ. Và giải cuối cùng, và cũng là giải khuyến khích thuộc về... hai chị em Song Tiểu Ngư Nhi

Nghe tới đây, hai chị em kia giật mình

- Hà!???

- Mình bảo nãy giờ rồi mà không chịu nghe, ban tổ chức đã quyết định cho hai cậu đều nhận được giải khuyến khích rồi, mình mới nghe họ nói lúc nãy và họ nhờ mình báo lại cho hai cậu này

Hai người họ nghe cũng dần tiếp thu vào đầu. Họ nắm tay nhau

- Cho hỏi... sao mãi vẫn chưa thấy họ nhỉ??

Mới dứt câu, hai người họ từ bên trong nắm tay nhau bước ra và bước lên bục. Ban giám khảo liền tay trao vòng hoa cho hai người sau đó trao hai bó hoa chiếm thắng cộng thêm số tiền thưởng nhận được. Hai người nhìn nhau và bắt đầu nở nụ cười cùng với tiếng vỗ tay của Khán giả. Sau khi đã nhận giải xong, cuối cùng vẫn là lời phát biểu của người đã nhận giải quán quân

- Sau khi giành chiến thắng, không biết thí sinh đoạt được giải quán quân có muốn phát biểu gì không??

Như mỉm cười sau đó lấy mic đưa lên miệng. Cô hít một hơi rồi nói

- Tôi thật sự rất vui khi đoạt được phần thưởng này. Có thể nói đây là lần hai rồi đấy. Đúng vậy, tôi chính là chủ nhân của chiếc cúp quán quân giải karate năm ngoái. Sau một lần tai nạn giao thông, tôi đã bị hoại tử khuôn mặt rất nặng và cần phải điều trị lâu dài để hồi phục lại nhưng không may khuôn mặt tôi đã không còn như trước... Kì lạ được đặt ra là để phá hủy mà, và tôi cũng không hẳn là người thật sự chiến thắng trong trận đấu này. Nãy giờ

tôi nói thì mọi người cũng đã biết. Tôi không thể ra ngoài trời nắng. Chỉ cần ánh nắng chiếu vào người tôi thì tôi sẽ mất hết sức lực và hôm nay cũng vậy. Lúc ánh nắng xuất hiện tôi cũng đã muốn ngã khỏi sân đấy rồi nhưng... nếu không có Thiên Di, đầu thủ của tôi thì có lẽ bây giờ, người bị thương tích đầy mình kia là tôi chứ không phải cậu ấy. Nên... phần thưởng to lớn này tôi xin trao lại cho cậu ấy. Hạ Thiên Di

Kết thúc lời nói, MC lấy lại mic và lên tiếng

-Một lời thỉnh cầu... đến người đã cứu mình nhé. Cho mời thí sinh Hạ Thiên Di ạ

Thiên Di vẫn chưa nhận thức được chuyện vừa rồi và ngơ ra đó. Thiên Hạo, Kiều An và Nam Đăng bên cạnh nghe cũng thấy rồi thay cho Thiên Di. Triệu Giả thì đã rời đi với Nhan và Hạo từ khi nào. Không suy nghĩ nhiều nữa, Thiên Hạo đứng dậy nắm tay Thiên Di dẫn đi

-Ồ anh dẫn em đi đâu vậy??

-Để anh thử xem cô ta lại muốn giờ trò gì

Thiên Hạo dẫn Thiên Di lên trước mặt Như. Thấy vậy, cô cười và bước xuống khỏi bục sau đó dắt Thiên Di lên bục đứng. Cô nhẹ nhàng tháo vòng cổ mình đeo cho Thiên Di rồi bỏ hoa và sau đó là giấy chứng nhận cùng giải thưởng nhận được. Cuối cùng cô ôm lấy Thiên Di rồi bước xuống. Thiên Di vẫn nhìn theo bóng lưng của Như và theo sau là Thiên Hạo cho đến hàng ghế chờ. Như ngồi xuống quay lên Thiên Di và cười. Như đã chấp nhận, Thiên Di cầm một tay giơ chiếc cúp lên và nở một nụ cười, nụ cười của sự thành công và chiến thắng. Cả trường quay đồng loạt cũng vỗ tay hô ứng lại. Sau khắc đó tất nhiên cũng là thời gian của sự chia tay. cả khán giả giải tán gần hết. Tại nơi bắt đầu, bốn người đang tập trung lại với nhau. Tiểu Nhi và Tiểu Ngư thì ôm nhau mà khóc

-Tiểu Ngư à, làm sao đây, bao giờ ta mới gặp lại hả

-Một tháng trời thì được bao nhiêu, Tiểu Ngư muốn suốt cuộc đời này luôn cơ huhuhu

Hai người vẫn cứ thế ôm nhau nhưng không thể là mãi mãi. Rồi họ cũng buông ra và nắm tay nhau ra khỏi cửa

-Tạm biệt hai cậu

Nói thì noia tạm biệt nhưng Thiên Di vẫn chưa về được. Có một chuyện mà cô phải biết tất cả mới yên tâm ra về. Tiểu Nhi và Tiểu Ngư ra cửa thì ba và mẹ của mình đang đứng chung và còn nói chuyện với nhau. Mắt chữ O mồm chữ A. Họ không tin vào mắt mình liền chạy lại

-Ba, mẹ hai người!?!- Đồng thanh

-Hai đứa con gái bé bỏng của mẹ, mẹ xin lỗi vì bất hai con phải xa cách nhau bao nhiêu năm trời. Mẹ hứa là không để chuyện đó xảy ra nữa đâu

-Thật không hả mẹ

-Ba mẹ hứa với tụi con mà- Ba hai người họ lên tiếng

Chợt họ nhìn ra sau thì thấy Thiên Di liền chạy lại

-Thiên Di, cô chú chân thành gửi lời cảm ơn cháu nhé

Thiên Di không nói gì mà chủ cười sau đó cúi đầu chào rồi rời đi mặt cho hai người kia chưa kịp hiểu gì. Như thì vẫn còn ở đó

-Mẹ à chuyện này là sao??

-Cô gái tên Thiên Di đó, mẹ phải cảm ơn cô bé ấy nhiều lắm luôn đấy. Thiên Di đã gửi nho ba mẹ xem những tấm hình khi hai con chơi đùa với nhau và cho ba mẹ thấy các con muốn ở bên nhau như thế nào rồi còn gặp riêng ba mẹ để khuyên ngăn rồi khuyên ba mẹ đến xem con thi đấu cùng nhau nữa- Mẹ hai người họ nói

Hai người kia nghe vậy lòng cảm kích lắm. Muốn ôm Thiên Di một cái nhưng mà cô đã đi mất rồi. Như ở đây và nghe hết tất cả mọi chuyện. Cô không hiểu sao cô cũng thấy vui lây. Một chút sau cô đi ra ngoài để đón xe về thì thấy Thiên Di đang ở ngoài đó

-Di??- Cô đã đổi cách xưng hô với Thiên Di tựa khi nào

Thiên Di quay lại

-Sao vậy?? Sao cậu còn ở đây mà không về đi, Thầy cậu đâu rồi????- Như hỏi

-Thầy mình có việc nên về trước rồi

-Còn... mấy người kia nữa

-Họ cũng đã về trước rồi

-Vậy à, rồi giờ cậu làm gì??

-Mình đang đợi xe buýt

-Vết thương như thế này mà đợi xe buýt à, đi, đi với mình, mình sẽ chở cậu về

-Nhưng...

-Đi thôi

Như nhẹ nhàng kéo Thiên Di đến một chiếc xe hơi gần đó rồi đưa Thiên Di lên xe

-Cậu nói cho mình địa chỉ nhà cậu đi

Thiên Di chả biết làm gì ngoài chuyện nói ra. Sau đó cô được Như chở về nhà. Trên đường về, không gian im lặng lắm. Như bèn bắt chuyện

-À... Thiên Di à, cậu có giận mình không

Thiên Di quay qua

-Giận?? Cái gì cơ

-Cậu biết là mọi chuyện do mình làm rồi mà

-Giận cái gì, trong cuộc thi này ai cũng muốn phần thắng thuộc về mình mà trách cậu sao được chứ

Nghe Thiên Di nói vậy, Như cảm kích lắm. Cô ôm lấy Thiên Di mà nước mắt muốn chảy ra. Bỗng chốc đã tới nhà, Thiên Di vừa mới bước ra đã thấy Bảo Bảo đợi trước cửa. Thấy Thiên Di, Bảo Bảo mừng lắm nhưng lại thấy Như. Cô nhủ thầm lại nói với Thiên Di như muôn lần định lại

-Đó... là người đã hại cậu?)- Lời nói pha chút tức giận

-Ồ...

Không đợi Thiên Di trả lời, Bảo Bảo lao tới nhưng Thiên Di đã kịp thời ngăn lại

-Không sao mà- Quay qua Như- Như à cậu về nhanh đi

Như vẫn nhìn không phản ứng nhưng ví lo an nguy cho cô chủ mình tài xế kéo kính lại và chạy xe đi

-Sao cậu lại để cô ta đi, phải để cho mình cô ta một bài học chứ

-Không... không sao mà, nhanh, vào nhà đi mình muốn gặp mẹ

Thiên Di cố dục cho Bảo Bảo đi vào. Trên xe, điện thoại Như bỗng reo lên

-Lại chuyện gì đây???

-Sao... sao cô dám làm như vậy, sao lại trao chiếc cúp đó lại cho Thiên Di, có biết đó là một sai lầm lớn không??

-Cô đang lên giọng với tôi đó à?? Tôi có làm gì cũng không liên quan đến cô nhá

-Cô... cô đã đồng ý...

-Im ngay!!! Đừng nghĩ tôi không nói gì là tiền nhá, hãy nhớ địa vị của tôi hơn cô rất nhiều nên cô nên cẩn thận từng lời nói của mình. Chỉ cần tôi nói với ba tôi một chút là xe, như công ty cô phá sản đấy và tôi cũng nói rõ... tôi không phải là chân của cô, tôi làm vậy vì chính bản thân tôi cũng có lợi. Nhé, đừng tưởng bở

Không đợi gì nữa Như tắt máy. Nhan Hạ bên này được một phen tức xối máu

-Cô ta kà cái quái gì chứ, hờ một chút là đem quyền lực của mình ra dọa mình nữa chứ. Được thôi, nếu tôi không kàm thì bản thân tôi sẽ tự ra tay vậy. Thiên Di à, đợi đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Mới về được vài hôm mà phải đối mặt với khó khăn mới rồi!!!!

Trong nhà, Thiên Di chuẩn bị bữa ăn tối cho mình vì cô đi cả tháng trời rồi. Trong lúc cô đang nấu ăn thì mẹ cô nằm đung đưa trên chiếc ghế dài rồi bà lên tiếng

- Trong lần tới con sẽ đi tham gia giải bóng chuyền Châu Á rồi, mẹ không yên tâm để con đi chút nào

Thấy mẹ lo lắng cho mình, Thiên Di tắt bếp rồi lại chỗ mẹ mình

- Lo làm gì, nếu mẹ muốn con có thể hủy

- Hủy cái gì, con còn trẻ mà, cứ làm những gì mình có thể nghe chưa

Nghe mẹ mình nạt Thiên Di giật mình được một chút cô định thần lại rồi gọi mẹ lại ăn cơm. Buổi tối đó ấm áp lắm, hai mẹ con nói chuyện từ đầu buổi đêm cuối buổi mà không chán. Đứng trong thời gian đó trong nhà của Thiên Hạo

- Chính mắt ta thấy rõ ràng mà, không ther nhầm lẫn được. Các người cũng thấy mà

- Nhưng vẫn chưa có gì là khẳng định cả, mọi thứ vẫn chỉ là nghi vấn thôi

- Nghi vấn?? Sao có thể kà nghi vấn nữa chứ trong khi chính mắt ta thấy Thiên Di đã dịch chuyển những đám mây đó. Và còn... họ Hạ không gian im lặng...

- Có khi nào... đó là... em gái song sinh với ta không

- Không thể nào, nhìn Thiên Di không giống với điện gia chút nào

Thấy có lí Thiệu Hạo suy nghĩ lại và cả bên Triệu Giã cũng vậy, anh đang đứng bên cửa sổ với một tá suy nghĩ trong đầu

- Đầu tiên là... có thể dịch chuyển mây... và còn họ Hạ. Không lẽ Thiên Di là người của gia tộc Bạch Vương Triều sao???

Sáng sớm hôm sau, Thiên Di đi học như bình thường. Đến lớp cô được rất là nhiều người hỏi thăm, quan tâm khiến cô thấy vui lắm. Nhưng là cò, chiếc cúp cô mang về đều được trưng trong tủ kính của lớp. Thầy giáo bước vào

- Chào buổi sáng cả lớp, chào buổi sáng Thiên Di

- Dạ em chào thầy

- Trước khi vào bài học thầy muốn giới thiệu cho các em một học sinh mới. Em vào đi

Một cô gái bước vào, nhan sắc rất sắc xảo, mắt nhìn thấy rõ đường cong, ra dáng tiểu thư và đặc biệt... khuôn mặt nhìn rất mờ mờ. Cả lớp không ai có phản ứng gì khác cả, đều nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ riêng Thiên Di, cô bất ngờ và rất ngạc nhiên khi thấy nữ sinh đó

- Cậu ấy?? Chuyển đến đây sao??

Thầy giáo viết tên của cô gái lên bảng

- Dương Nhan Hạ. Các em hãy làm quen với em ấy nhé. À, chỗ đằng sau Thiên Di vẫn còn trống. Em đến đó ngồi đi

Thiên Di giật mình nhìn ra ngoài sau đúng kà trống thật. Nhan Hạ đi lướt qua, Thiên Di cảm nhận được mùi nguy hiểm. Cô nhú mày ngồi một cách căng thẳng. Còn Triệu Giã, khuôn mặt anh cũng chà suôn. Anh không hề nhớ ra người này là ai mặc dù anh đang có cảm giác là rất quen thuộc và hình như là đã gặp ở đâu đó. Nhan Hạ ở đằng sau thâm cười

- Mọi chuyện... vui rồi đây

Chiều hôm đó, Bảo Bảo đang chạy bộ ngoài công viên thì cô nhìn thấy một cô gái đang mua hàng ở quầy kem ven đường. Bảo Bảo nhận ra người đó ngay. Khuôn mặt pha chút tức giận cô lại gần đặt tay lên vai cô gái. Cô quay lại thì ra là Như

- O!!??

Như nửa nhớ nửa không nhận ra người này

- Cậu... là người đã ở nhà Thiên Di đúng không??

-Tôi chính là bạn thân từ nhỏ của Thiên Di đây

Như không có gì kà bất ngờ cả. Cô vẫn thản nhiên nói

-Vậy à, mình làm quen chứ

Như vừa nói vừa chìa tay ra. Bảo Bảo nhìn nó rồi hất qua một bên

-Làm quen, xin lỗi nhưng không thể đâu, sao tôi lại muốn quen với người đã cố tìm cách để hại bạn mình cơ chứ

Nghe tới đây, Như hạ tay xuống nhớ lại những việc mình đã làm

-Mình... không biết nên nói như thế nào đây nữa

-Không cảm hỏi, tôi nói cho cô biết, những gì cô đã làm với Thiên Di, nếu có cơ hội tôi sẽ trả lại hết

-Bảo Bảo

Một giọng nói từ phía xa vang tới. Bảo Bảo liền quay lại. Là Thiên Di. Như cũng thoáng nở nụ cười

-A!! Là Như à, cậu... làm gì ở đây vậy??

-Ừm... mình theo ba mình đến đây để học hỏi công việc của công ty ấy mà

-À...

Thấy Thiên Di nói chuyện thân thiết với Như, Bảo Bảo không ưa mắt kéo Thiên Di ra

-Đi tui mình về

-Ồ...- Quay qua Như- Mình về đây bye bye

Thiên Di đi mà không ngoảnh lại. Còn Bảo Bảo thì khác

-Hãy nhớ những gì tôi nói đó

Rối sau đó cô bỏ đi. Thì bất chợt cô thấy một chiếc xe đang chạy từ xa tới nhưng Thiên Di không hề chú ý. Thấy vậy Bảo Bảo bắt đầu hoang mang không biết làm gì bèn chạy lại kéo Thiên Di lên vỉa hè

-THIÊN DI!!!!

Thiên Di được kéo lên vỉa hè an toàn và Bảo Bảo cũng vậy. Như bên này cũng muốn thót tim

-Cái cậu này, cẩn thận chút đi chứ. Chiếc xe đó đi nhanh lắm nếu mình không tới kịp thì cậu đã châu diêm vương rồi biết không

-Ồ... mình xin lỗi

Bảo Bảo khoát lấy tay Thiên Di thật chắc nà dẫn đi

-Từ giờ tới nhà cậu phải theo sát mình, không được buông ra đâu đó

Hai người tiếp tục đi. Thiên Di không sao Như cũng cảm thấy dễ chịu, cô thở phào nhẹ nhõm và nhìn hai họ mà ganh tỵ. Ganh tỵ cái tình bạn của họ, cô cũng muốn có nó

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bắt đầu. Sự hiểu lầm

Sáng sớm Thiên Di đi học như bình thường nhưng đang trên đường thì có chiếc xe chạy ngang qua cô rồi dừng lại. Cửa kính được hạ xuống

-Chào buổi sáng

Là Nhan Hạ, Thiên Di cảm thấy câu nói này chả có chút thiện cảm nào cả. Cô lướt qua không nói gì. Nhan Hạ bị bơ, tức giận lắm nhưng phải hạ hỏa. Xe cô lại tiến. Lần này cô không chào hỏi nữa mà bước thẳng xuống xe đứng trước mặt Thiên Di

-Bơ không ngon đâu

-Cậu muốn gì đây, mình vẫn chưa động đến cậu nhé

-Ha!! Chưa á, đúng là ngây thơ, quê mùa quá đi. Loại người như cậu đúng là không thể xếp với hạng thượng lưu rồi

-Cứ nói vòng vo, thật ra cậu muốn gì nói nhanh. Mình còn phải đi học, Trễ rồi

Không chờ Nhan Hạ trả lời Thiên Di đi lướt qua nhưng bằng một cách mạnh bạo, Nhan Hạ đã khoát tay giữ cô lại nói

-Thành công của cậu đến đây là đủ rồi, hãy đón nhận những thứ mới hơn đi. Chỉ may mắn lần một lần hai... trận bóng chuyền tiếp theo, tốt nhất là lùi bước đi

-Nói xong Nhan Hạ thả tay cô ra và bước lên xe một cách lạnh lùng. Thiên Di đứng lạng một hồi

-Cậu ta... định trả thù mình ư?? Chiến thắng là do mình giành được mà (Trận bóng chuyền lần trước)

Giật mình Thiên Di nhìn lại đồng hồ thì đã trễ. Xe buýt thì đã lăn bánh

-Thôi rồi

Như bao lần cô có thể chạy vượt để đến trường nhưng chân cô đang bị bong vẫn chưa khỏi thì làm sao đây

-Không thể trễ được, liều thôi

Thiên Di vác cặp lên vai mà nó lại khiến tay cô đau điếng. Chân cô bắt đầu chạy, chạy vào con hẻm gần đó. Nhan Hạ từ xa nhìn thấy sững mắt. Cô nhếch miệng cười và ngược qua nhìn. Một chai dầu nhót

-Ôi đau đớn thật

Thiên Di chạy kúc gần đến trường thì cô trượt chân ngã làm chân chảy máu. Nhìn xuống thì thấy có vũng dầu nhót đen. Nó dính đầy lên chân cô. May mà cô có mang theo dụng cụ y tế trong người. Cô sơ cứu thật nhanh nhưng vẫn mất 5p. Lần này cô không chạy được nữa. dù sao cô cũng là con người mà. Lết chân được một chút thì cô đã đến nơi và công đang đóng. Chỉ một chút nữa thôi là cửa sẽ đóng lại đồng nghĩa với việc cô sẽ bị đuổi học hôm đó. Việc cần làm của cô hiện tại là phải chạy thật nhanh và nhảy thật cao để nhảy qua khỏi cánh cổng đó. Đây là công tự động nên không có bảo vệ, cô cũng yên tâm hơn. Dù chân đau nhưng để khỏi trễ học, cô chạy chạy qua đường và còn suýt bị xe đâm trúng. Sau cùng, cô bật lên nhảy và qua được nó nhưng khi chân cô chạm đất, nó lại bị trật. Trên sân bây giờ chả còn ai nữa ngoài cái bong của cô. Đôi lúc lại leo neho vài bóng dáng các giáo viên. Cô bây giờ đã kiệt sức, không chạy được nữa nên cô chỉ có thể đi mà thôi. Tuy qua nhiều đoạn như vậy nhưng cô vẫn giữ quần áo rất gọn gàng. Lúc này cô có chảy máu thật nhưng trùng hợp là cô đang mặc quần đen nên nếu có muốn thấy cũng phải chú ý thật kĩ

-Phải vào xin lỗi thầy thôi

Nhưng không ngờ khi cô mới mở cửa vào thì một hình ảnh lạ lẫm xuất hiện. Không phải là người thầy thường ngày của lớp cô mà là một người phụ nữ đã có tuổi

-Dạ...

Người đó quay qua Thiên Di mang ánh mắt có chút giận dữ

-Em kia sao dám đến trễ trong giờ của tôi hả. Đi ra ngoài hành lang đứng chờ tôi

-Ồ... thưa cô nhưng chân của em...

Đừng viện cớ hay lấy bất cứ lí do gì nữa. Mau ra ngoài để tôi con phải dạy tiếp

Thiên Di lâu nay không dám cãi lời bất cứ giáo viên nào và hôm nay cũng không ngoại lệ. Cô đành mang cái chân đau đớn của mình ra ngoài hành lang. Mọi người trong lớp biết rõ tình trạng hiện giờ của Thiên Di liền định lên tiếng noia giúp thì bị cô ta quất lại ngay

-Im lặng hết đi, đừng để tôi phảo tức giận. Các em chỉ học với tôi hôm nay thôi nên hãy nghiêm túc đi

Đúng lúc này, Nhan Hạ rời khỏi chỗ bước lên bàn giáo viên

-Cô làm tốt lắm- Nhan Hạ vừa nói vừa cười nham hiểm- Ra ngoài em sẽ đưa cho cô phần thưởng

Nhan Hạ quay xuống với vẻ mặt thánh thiện hiền lành của một người con gái trong tuổi đôi mươi. Người cô ẩ lên tiếng

- Em Thiên Di vào đi, cô miễn phạt

Thiên Di nhẹ nhàng bước vào ngồi vào chỗ. Thoáng chốc nhìn kà Triệu Giã đã biết ngay chân cô chảy máu. Lòng có chút lo lắng, anh hỏi

- Cậu sao vậy, vết thương sao lại chảy máu

Mùi máu tanh bay nhẹ đã được Triệu Giã thưởng thức. Anh nghĩ

- "Đây không phải máu người!?"

Giờ ra chơi, Nhan Hạ ra ngoài giải quyết công việc. Lúc Nhan Hạ đưa tiền cho người dạy thể cho lớp cô đã tình cờ bị Thiên Di nhìn thấy nhưng cô vẫn chưa nhận thức được mọi chuyện. Xong xuôi mọi việc, Nhan Hạ xoay người thì hình ảnh Thiên Di đập vào mắt. Cô nhếch miệng rồi bước lại

- Thấy hết rồi nhĩ!??

Thiên Di thất thần quay lại nhìn Nhan Hạ

- Cái gì?? Nhưng tại sao cậu lại làm vậy

- Những nỗi nhục mà cậu mang lại cho Nhan Hạ này, Nhan Hạ này sẽ không quên đâu

- Nhục?? Cậu đang nói gì vậy, cái này là do cậu gian lận

Đang nói bỗng một người trong lớp chạy tới

- A!! Thiên Di à, Nhan Hạ chính là người đã giúp cậu xin cô để khỏi bị phạt đó

- Hả!??- Thiên Di nhủ mày lại

Hai cậu cũng nên làm quen với nhau nhĩ. đi về lớp thôi

Mỗi người khoác một tay, người đó kéo hai người về lớp

Hiện mình đang canh ý tưởng nên sẽ ra chương lâu nhá! mong các độc giả thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Buổi học thể dục

Vào lớp, vẫn là người phụ nữ đó. Bà ta cứ cư xử như có ác cảm với Thiên Di. Những người trong lớp thấy vậy tức lắm, muốn đứng dậy cho bà ta một trận nhưng Thiên Di đã kịp thời ngăn cản. Nhan Hạ lúc này nghiêng đầu cười

- Tốt bụng quá nhĩ!!!

- Kết thúc tiết học này, các em đến phòng tập thể dục nhá- Người phụ nữ đó nói xong đi ra ngoài

- Đúng ha, chuẩn bị là tiết thể dục rồi. Haizzzz- Một người trong lớp nói

Thể là cả lớp vào phòng thay đồ và chuẩn bị cho tiết thể dục hôm nay. Cả lớp đang đứng trước thầy giáo thể dục

- Nhìn cũng đủ biết hôm nay chúng ta học gì rồi chứ. Đầu tiên ta sẽ ôn lại kỹ thuật bóng chuyền và sau đó ta sẽ học đá cầu nhá

- Đá cầu, cái này mình tẹt lắm. Trong lớp chỉ có Thiên Di là giỏi thôi hà- Một người trong lớp nói

Bảo Bảo dần đi lại chỗ Thiên Di

- Thiên Di à, hồi sáng sao cậu đi trễ vậy

Đằng xa xa Triệu Giã đang đứng để nghe cuộc nói chuyện của hai người họ

-Minh dậy trễ và thế là trễ xe buýt...

-Cậu chạy bộ với đôi chân này sao??

Vì là đồng phục thể dục nên quần áo tay ngắn.Chính vì vậy nên nó lộ ra chân và tay bị bóng của Thiên Di. Thiên Di khẽ gãi đầu làm cho Bảo Bảo càng thêm lo lắng. Thấy vậy Thiên Di nói tiếp

-Minh không sao đâu đừng lo

-Còn nói vậy được

-Minh đỡ hơn nhiều rồi con chơi bóng rổ được nữa đấy

-Ồ...

Nói rồi không chờ Bảo Bảo nói gì thêm Thiên Di chạy lại với những người trong đội bóng rổ để chơi. Bảo Bảo bất lực, cười thờ dài với đứa bạn này. Thiên Di bắt đầu chơi. Đúng như vậy, dù Thiên Di có bị thương hay bị gì thì vẫn không thể dập tắt niềm đam mê thể thao của cô được. Thiên Di cứ chơi như không có chuyện gì xảy ra. Xong một trận, Thiên Di giải lao và đi uống nước. Cô quay ra định đi lại thì bất gặp Nhan Hạ đang đi tới. Thiên Di không để ý gì mà đi qua nhưng khi Nhan Hạ lướt qua cô thì Nhan Hạ chợt ngã xuống, tay chạm mạnh vào sàn

-Ồ... Nhan Hạ cậu ốm chứ

Nhan Hạ không nói gì còn bẽ phía lớp, thấy Nhan Hạ bị ngã liền chạy lại

-Nhan Hạ cậu sao vậy

Mọi người ai cũng lo lắng hỏi

-Thiên Di... Thiên Di gạt chân mình

Thiên Di trợn mắt ngạc nhiên

-Cậu nói gì vậy, cậu đi ngang qua mình và...

-Đúng vậy mình thấy Nhan Hạ đi ngang qua Thiên Di nhưng còn việc đằng sau thì mình không biết-Một bạn nữ trong lớp lên tiếng

-Nhưng thật sự mình không hề gạt chân Nhan Hạ mà

-Thiên Di à, mình xin lỗi, mình không thể nói dối được nên mình không thể giữ bí mật được đâu

-Nhan Hạ cậu...- Thiên Di lên tiếng khuôn mặt pha chút tức giận

-A đừng tức giận với mình mà- Nhan Hạ nói

Người kia nhìn Thiên Di rồi đỡ Nhan Hạ lại chỗ ngồi. Triệu Giã đang ngồi uống nước bên hàng ghế, anh biết hết ý định Nhan Hạ làm thông qua suy nghĩ của cô ta. Anh có chút tức giận nhưng chả biết làm gì. Tiết học kết thúc, Thiên Di đang ở trong nhà vệ sinh. Cô đứng trước bồn rửa mặt và thấy Nhan Hạ bước ra. Cô nhìn Thiên Di một chút rồi bỏ đi

-Nhan Hạ!!

Cô ta đắc ý quay lại

-Sao cậu lại làm như vậy, có lợi ích gì cho cậu đâu chứ, cué nói là cậu bị vấp ngã có mất mát gì đâu, tại sao lại đổ oan cho mình

Nhan Hạ cười định nói tiếp nhưng thấy một người trong lớp đang bước vào từ bên ngoài thông qua cái gương sau lưng Thiên Di. Cô đổi giọng

-Minh... mình chỉ nói sự thật thôi mà

-Cậu đang đổ oan cho mình thì có

-Ồ... mình

Khuôn mặt Thiên Di bây giờ rất nghiêm túc, cô ghét bị ai đó đổ oan cho mình

-Cậu đang muốn mọi người hiểu lầm và ghét mình chứ gì, dừng lại đi

Cái ống dẫn nước trên đầu Thiên Di bị rỉ nước. Nó nhỏ xuống người Thiên Di. Theo phản xạ cô giơ tay lên để cản lại nhưng thừa lúc đó Nhan Hạ nói to

-A Thiên Di đừng đánh mình mà

Người kia cũng tưởng vậy liền đi vào nắm lấy tay Thiên Di

-Thiên Di cậu làm gì vậy??-Người đó nói

-Ồ...- Thiên Di không hiểu gì cả- Cậu nói gì

-Nhan Hạ đã làm gì sai mà cậu đánh cậu ấy chứ

-Có sao, cậu nhìn lên đầu mình xem, ống nước bị rỉ lên người mình đây này

Người đó nhìn lên mới thả tay Thiên Di ra

-Tiêu Ngọc à cậu hiểu lầm mình rồi

-Mình xin lỗi- Tiêu Ngọc nói

-Mình... cũng vậy

Thiên Di nhú mày khi nghe câu nói xin lỗi của Nhan Hạ

Tiêu Ngọc: Một thành viên trong lớp. Cô là một người thẳng thắn, không suy nghĩ sâu xa, luôn tin những gì mình thấy và cho nó là đúng

Tiêu Ngọc không nói gì nữa đưa Nhan Hạ ra ngoài. Nhan Hạ liền nói

-Cảm ơn cậu... mình sợ quá

-Cậu có nhầm lẫn gì không?? Sao Thiên Di có thể làm vậy với cậu. Từ trước tới giờ Thiên Di luôn quan tâm lo lắng cho mọi người trong lớp mà

-Tính cách con người thì ai mà đoán trước được. Cậu ấy cũng là người mà cũng có người thương người ghét chứ

Nhan Hạ nói vậy cũng có lí. Tiêu Ngọc không nói gì thêm nữa. Trong nhà vệ sinh, Thiên Di có cảm giác khó chịu trong người. Nói thẳng ra là cô đang tức giận đấy. Bị người khác đổ oan thì ai mà không tức. Tối về nằm trên giường Thiên Di cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này nên đã thiếp đi lúc nào không hay.

Xế chiều lúc đi về nhà

-Thiên Di à cậu ổn chứ, mình thấy cậu cứ khó chịu sao sao ấy- Triệu Giã hỏi

-Không, không sao đâu đừng lo

-Mình thấy hình như Nhan Hạ ghét cậu lắm thì phải

-Có lí do hết đấy... mà thôi các cậu đừng hỏi mình nữa

Thiên Di đi trên đường vô tình dẫm lên hòn đá nhỏ nên Thiên Di trượt chân ngã vào lòng Triệu Giã. Tay cô đè lên người anh khiến cô đau đớn. Cô ôm tay mình ngồi xuống. Thấy vậy, Triệu Giã bắt đầu lo lắng cho Thiên Di

-Thiên Di à không sao chứ

Thiên Di vẫn ngồi đó khẽ lắc đầu

-Ngốc đứng dậy xem!!- Anh lo lắng

Thiên Di vội đứng dậy nhưng lại thấy trong người choáng váng nên ngồi xuống tiếp

-Ồ cái cậu này

Nhan đứng đây chứng kiến tất, lòng ghen tuông dâng lên. Đêm nay cô quyết định sẽ hoàn thành nhiệm vụ

Thế là tối đến, Nhan đứng bên cửa sổ Thiên Di nhìn Thiên Di sau đó giờ dao định đâm xuống nhưng trong đầu cô lại có gì đó. Nước mắt bắt đầu chảy

Phụt. Cô đâm xuống rồi bỏ đi. Máu chảy ướt ga giường

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nhan à cô dám ám sát Thiên Di ư!!!

Sáng hôm sau, Thiên Di tỉnh dậy mà thấy nhói bên cổ phải. Nhất là chỗ giao nhau giữa cổ và vai. Cô ngước qua thì nhìn thấy một con dao lớn ngay bên cổ mình và máu chảy đầy ga giường. Cô di chuyển định ngồi dậy nhưng nó đã làm động vết thương. Cô đau điếng. Nó bắt đầu chảy máu nhưng ít thôi

Không biết Thiên Di đã mất bao nhiêu máu rồi nhỉ.^.

Cô đưa tay rút dao ra và nhìn. Nó có hình con dơi trên đầu dao và còn được viền màu đen. Đây là con dao không bình thường. Thoáng suy nghĩ đó trong đầu, Thiên Di quyết định mang đến trường cho Thiên Hạo xem thử. Cô bước vào bàn băng lại vết thương rồi lau lại vết thương bị bỏng rồi cẩn thận thay đồ đi học. Khi ra khỏi phòng cô không quên khóa cửa và cất chìa khóa vào cặp. Cô quay thì thấy mẹ mình đang đứng đó

-Sao vậy Thiên Di?? Thường ngày đi học con đâu có khóa cửa phòng

-Dạ tại vì phòng con hơi bừa bộn ấy mà và đặc biệt con không muốn mẹ nhìn thấy nó- Thiên Di trả lời không chút

Không nói gì thêm, Thiên Di cười với mẹ sau đó lên ăn sáng rồi đi học. Đến trường, Cô đang okn bầu thì lấy tay xoa cổ mình. Triệu Giã thấy vậy hỏi

-Thiên Di à cậu sao vậy??

-À, không có gì đâu

Thiên Di cười rồi quay lại ôn bài tiếp. Khắc Triệu Giã hỏi Thiên Di, tìm Nhan như muốn nhảy ra ngoài. Hạo thấy vậy đặt tay mình lên tay Nhan trấn an. Nhưng không dễ dàng Triệu Giã chịu bỏ qua, anh ngửi thấy mùi máu. Không chần chừ anh lật chiếc áo khoác cao cổ của Thiên Di ra (Mặc để che đi vết thương với mẹ mình)

-Ồ...

-Cậu bị gì đây???

-Mình...

-Nói nhanh đi

Cả lớp thấy vết thương thì lo lắng nhìn

-Thật ra lúc mình tỉnh dậy vào sáng sớm là thấy vậy rồi với con dao bên cạnh

-Có người muốn ám sát cậu hả!?!- Một người lo lắng lên tiếng

-Mình không biết- Thiên Di trả lời

-Con dao nó như thế nào- Triệu Giã hỏi

Nhan Trợn mắt và sực nhớ là cô chưa lấy con dao đi. Lo lắng lại ập đến

-Mình có đem theo con dao- Thiên Di lấy con dao ra, Triệu Giã cầm lấy nó-Mình thấy có kí hiệu lạ nên định đưa cho anh Thiên Hạo xem thử

Triệu Giã xem xong đặt xuống. Thiên Di lấy cho vào cặp

-Cậu thấy thế nào

Triệu Giã đang tức giận, bị Thiên Di gọi thì gạt mình

-À... ờ... mình không biết đâu

Giờ ra chơi đến, Triệu Giã không ra ngoài mà ì ạch ngồi đó. Khuôn mặt u ám lạ thường. Và Nhan và Hạo cũng không dám lại gần. Về phần Nhan, cô không trông cho trời tối tối như mọi ngày nữa. Còn Thiên Di, cô đi ra ngoài sau trường gặp Thiên Hạo. Hiện anh đang cầm con dao trên tay

-Anh có biết gì không??

Kiều An và Nam Đằng cũng ghé đầu vào xem

-Đây là kí hiệu của hoàng gia, bên gia tộc Hắc vương Triều- Thiên Hạo nói

-Sao lại ở chỗ em??- Thiên Di hỏi phong long

-Cậu bị ám sát, dễ thôi mà- Nam Đăng nói

-Ồ... ai lại đi ám sát mình, mình có làm gì đâu

-Em có gần gũi hay nói chuyện vui vẻ với ma cà rồng nào hay không??- Thiên Hạo hỏi

-Không hề, ngoài lớp em ra, Anh, Kiều An và Nam Đăng thì em chẳng nói chuyện với ai rồi Nhã Kỳ với Lưu Hạ nữa. Với lại lớp em đâu có ma cà rồng

-Không có-Thiên Hạo nói có chút tức giận

Thiên Di khẽ gật đầu

-"Cậu giấu giếm đấy, để xem cậu giấu được bao nhiêu lâu"

Vào giờ ăn trưa, Bảo Bảo cứ ngắm nghía vết thương của Thiên Di

-Không sâu lắm

-Mình không thấy đau, chủ hơi chút thôi à. Cậu đừng lo

-Thương tích đây mình không lo được à

Lúc này Nhan Hạ đi ngang qua thì vụng về thay cô vấp chân ngã. Bao nhiêu gia vị đổ hết lên người Thiên Di khiến cô vô cùng đau đớn. Không ngồi trên ghế được nữa cô bước xuống ôm vết thương. Bảo Bảo bỏ hết dao thìa đi xuống đỡ Thiên Di. Còn Thiên Di vẫn đau đớn ôm vết thương. Cô đau đến phát khóc. Lần này Nhan Hạ không cố ý, nhưng cũng không thể bỏ đi, cô cúi xuống hỏi thăm xem. Định chạm vào người Thiên Di thì bị Bảo Bảo hất ra. Lúc này một số người khác cũng chạy tới

-Cô tránh ra đi đồ rởm độc- Anh mất lộ rõ sự tức giận

-Thiên Di à có ổn không- Một người hỏi

-Đưa cậu

ấy đến phòng y tế nhanh

Nhan Hạ vẫn không bỏ ý định, quyết phải cho mọi người thấy là cô có quan tâm Thiên Di. Nhưng lần cũng vậy, vẫn bị Bảo Bảo hất ra

-Tôi cầm tay cô chạm vào người Thiên Di đó

Nói rồi họ đưa Thiên Di lên phòng Y tế

-Ôi trời sao thương tích đây mình vậy- Cô y tá nói

-Ăn ở hiền lành quá mà- Bảo Bảo nói mà nó chứa đầy hàm ý

Tối đến, trong nhà Triệu Giã

-Là ai nói mau, sao dám ám sát Thiên Di hả

Triệu Giã tức giận quát. Nhan Hạ nói nhỏ

-Dạ...

Nhanh như gió, Triệu Giã lao tới định tát Nhan thì Hạo bước ra ngăn lại

-Cô ấy không cố ý, nếu muốn thì ngài có thể đi hỏi Hoàng Vương

Giật tay mình xuống, Triệu Giã biến mất. Nhan chờ Triệu Giã mất dạng thì bắt đầu ôm mặt khóc. Hạo thấy vậy thì lại an ủi. Vậy thôi. Tại Hắc Vương Triều

-Sao cha lại làm như vậy, giết một con người vô tội hay sao??

-Yêu một con người, bộ đáng lắm hay sao- Hoàng Vương nói như đang mắng Triệu Giã- Con yêu nó rồi biến nó thành ma cà rồng nữa à. Ta không cho phép

- Vậy thì cha biến con thành người đi

Nhanh như cắt, Hoàng Vương lao lại đánh Triệu Giã làm anh ngã quỵ.

- Thằng con ngu ngốc, ta chỉ có mình con. Nếu con thành người thì ta lấy ai nói dối đây

- Con không cần nó

- Nhưng ta thì cần đó

- Nhưng...

- Ta cấm con cãi lời

Dù gì thì Triệu Giã cũng là con, anh tức mình bỏ đi rồi biến mất

- Ta thật là không thể hiểu nổi, tại sao nó lại yêu một con người chứ, nó muốn quá khứ tiếp diễn sao

Hậu

Vương tử bên ngoài bước vào

- Ta không thể để quá khứ tiếp diễn được, đó là mạng sống của con trai ta

Trong phòng Thiên Di, cô đã lo chăm đầy đủ, sắp xếp lại căn phòng, đưa ga giường đi giặt rồi vào bàn thì thấy con dao. Cô cầm lên

- Sao lại muốn ám sát mình, có nhầm lẫn không????

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lớp... Bắt đầu bị chia rẽ rồi

Sáng Thiên Di vẫn đi học như thường ngày, và tất nhiên trên đường cô vẫn gặp Nhan Hạ với cái điệu bộ tiểu thư đó. Nhưng lần này bên cạnh cô còn có Bảo Bảo. Nhan Hạ không để ý nên không biết. Nên lúc cô định mĩa mai Thiên Di đã bị Bảo Bảo nhảy vào hòng nói

- Đúng là hạn tiểu thư công chúa suốt ngày không có chuyện gì làm đi gây sự với người ta. Suốt ngày không sống thật với bản thân chỉ biết lừa dối người khác. Sống giả tạo không biết xấu hổ, yếu đuối trước người khác gian xảo trước người mình ghét, vì một chút lí do mà cứ mặt dày muốn trả thù...

Nhan Hạ bị nói nhục nhiều như vậy, thật không kiềm được nữa, cô ra khỏi xe đứng trước Bảo Bảo định lên tiếng nói lại nhưng mặt cô bỗng nhiên chùn xuống

- Sao!!? Muốn nói gì nói đi... Im lặng rồi à. Hứ đi Thiên Di, chánh chọe

- Minh xin lỗi- Nhan Hạ nói nhỏ nhẹ cúi đầu

Nói rồi Bảo Bảo dắt tay Thiên Di lên xe buýt. Từ xa, Tiêu Ngọc và một số người bạn đã chứng kiến nhưng không biết họ hiểu sự việc như thế nào. Đến trường, Ngọc đang nói chuyện với Thiên Di cùng Triệu Giã

- Đúng đấy nhưng mình nghĩ nói như vậy chắc gì thấm thía với người như cô ta- Triệu Giã nói

- Hai cậu thôi đi, nói làm gì cho tốn K lo vậy, cứ mặc cậu ấy, cậu ấy muốn làm gì thì cứ làm, mục tiêu của cậu ấy kà mình chứ không phải các cậu. Đừng để bị liên lụy, mình không muốn đây và lại cậu ấy gian xảo lắm

- Gian xảo thì sao, tụi này sợ chắc. Ý tiểu thư thì muốn làm gì làm há. So về gia thế thì mình chắc chắn mình hơn cậu ta nhiều đó- Bảo Bảo quả quyết

- Sao cậu biết- Thiên Di hỏi

- Dễ thôi, công ty ba cô ta đang hợp tác với công ty mình mà

- Thật sao???- Đồng Mạc bây giờ mới lên tiếng

Thấy vậy Bảo Bảo cười nói với Đồng Mạc

-Mặc Mặc hôm nay chịu mở miệng nói rồi nhì ahaha

-Sao vậy???- Thiên Di hỏi

-Cậu đi lâu nên không biết rồi. Ba đứa mình cũng nhau chơi một trò chơi nhỏ với hình phạt là... uống nước ọt

-Hả!!!??? Sao ác vậy

-Tụi này chơi nhau cả buổi luôn mới tìm ra kẻ thắng người thua đó- Đồng Mặc lên tiếng

-Vậy...

-Mặc Mặc thua thảm bạn haha- Bảo Bảo nói

-Vậy có gì liên quan, sao cậu ấy lại không nói được??

-Để hiểu, trong quá trình uống bị sặc á mà- Triệu Giã nói

-Ôi vậy có sao không vậy Đồng Mặc- Thiên Di lo lắng hỏi

-Sặc một phút mà mất cả tháng trời mới khỏi mới chết chứ

Cả bọn thích thú phá lên cười

-Từ lúc nào mà điện hạ thân với lũ con người hèn hạ đó vậy chứ- Nhan nói

Như nghe được, Triệu Giã quay lại khiến Nhan một phen giật mình. Giờ ra chơi, Bảo Bảo đang rửa mặt trong nhà vệ sinh thì Tiêu Ngọc cùng một số bạn đến

-Bảo Bảo

Bảo Bảo quay lại

-Chuyện gì vậy???- Khuôn mặt Bảo Bảo rất bình thản

-Mình không muốn nói nhưng...- Thiên Di từ bên trong bước ra- Tại sao hồi sáng cậu lại phi nhục Nhan Hạ như vậy, cậu ấy làm gì ngứa mắt cậu à

-Chưa thấy tiểu Thư nào như cậu ta, thật chán chọc

-Nhưng như thế nào mới được chứ

-Thì...

-Bảo Bảo à- Thiên Di chạy lại- Đi thôi

Không nói gì thêm Thiên Di khoác tay Bảo Bảo lôi ra ngoài

-"Sao cậu ấy lại không cho Bảo Bảo nói??"

-Sao cậu lại không cho mình nói chứ, Tiêu Ngọc có vẻ đang bên vực Nhan Hạ đó

-Mình không quan tâm, mình không muốn ai trong lớp này bị tẩy chay cả được chứ

-Còn cậu, Nhan Hạ đang cố hại cậu mà

-Mình thì không sao

-Cậu...

Nuốt cục tức vào lòng Bảo Bảo dẫn Thiên Di vào thư viện để đọc sách. Đọc được một chút, Thiên Di liền đi lấy quyển sách khác vì quyển này có nội dung không đúng với gu đọc sách của cô. Cô đi bên này lựa sách. Vì cô muốn đọc tiểu thuyết nên đi đến chỗ kệ sách lớn có những quyển sách dày. Cô đang chọn thì Nhan Hạ bước tới đứng chung hàng với cô và lựa sách. Thiên Di thấy Nhan Hạ nhưng cô không bận tâm. Về phần Bảo Bảo thì khi thấy Nhan Hạ đứng gần Thiên Di ánh mắt liền thay đổi cứ hướng mắt về Thiên Di mãi thôi rồi một người đi ngang qua với nhiều quyển sách trên tay bỗng gạc chân bàn và ngã. Thấy không thể không giúp Bảo Bảo rồi ghé nhặt giúo người đó. Đồng lúc đó Nhan Hạ cũng làm rơi một quyển sách. Lúc này Thiên Di đã quay qua hướng khác nên không để ý. Thừa lúc đó Nhan Hạ để một vài viên bi đã trét dầu lên sàn sau đó đi qua đằng sau kệ sách đó và chờ. Bảo Bảo nhặt sách xong liền ngược lên nhìn thì khopng thấy Nhan Hạ đâu nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm sau đó ngồi xuống tiếp tục đọc sách nhưng Thiên Di vẫn chưa chọn sách xong. Cô bước qua vô tình bước lên viên bi. Theo đà cô lao người về trước. Lúc này Tiêu Ngọc đang cười nói với những người

khác bước vào thì tình cờ thấy. Thiên Di dùng hai tay đẩy về trước(thật ra là để đỡ lại) thật mạnh. Nó rung chuyển, một số quyển sách lớn trên cao rơi xuống ngườid Nhan Hạ đang ở sau

-Nhan Hạ à

Tiêu Ngọc bỏ hết sách đang cầm trên tay xuống đất chạy vào thật nhanh kéo Nhan Hạ ra

-Thiên Di

Thấy Thiên Di ngã Bảo Bảo lo lắng chạy lại đỡ Thiên Di

-Cậu ổn chứ???

Thiên Di gật đầu. Nhan Hạ đã không sao, Tiêu Ngọc tức giận bước qua chỗ Thiên Di

-Thiên Di à tại sao cậu lại làm như vậy???

Thiên Di nhìn Tiêu Ngọc mà chẳng hiểu gì

-Mình đã làm gì???

-Chính mắt mình thấy cậu dùng lực đẩy kệ sách để sách rơi xuống đầu Nhan Hạ. Cậu còn chối gì nữa không??

-Mình làm gì có, Mình chỉ vấp ngã thôi mà

-Nói dối, cậu biết mình đang đứng ở sau mà- Nhan Hạ nói mà rung rung nước mắt

-Nhan Hạ à không sao đâu

-Mình có làm gì mà cậu lại ghét mình tới vậy chứ- Nhan Hạ lau đi nước mắt

-Nhan Hạ à đủ rồi đó- Bảo Bảo quát

-Thôi đi Bảo Bảo, Thiên Di làm sai mà sao cậu lại mắng Nhan Hạ chứ. Bây giờ mình hiểu lý do tại sao Thiên Di lại không cho cậu nói lý do cậu ghét Nhan Hạ rồi. Là vì Thiên Di cũng ghét Nhan Hạ mà đúng không

-Tiêu Ngọc à cậu...

-Bảo Bảo, Thôi đi- Thiên Di chen ngang- Đi thôi

Bảo Bảo nhìn ra Nhan Hạ. Cô nháy mắt một cái. Giận lắm nhưng Bảo Bảo chẳng thể làm được gì. Họ chưa kịp đi thì Tiêu Ngọc đã dẫn Nhan Hạ đi trước. Thiên Di đứng lại đợi họ mất dạng thì mới đi nhưng trước khi đi, Thiên Di muốn xem thứ dưới chân mình là gì. Cô nhặt lên. Là một viên bi

-Cái gì vậy???- Bảo Bảo hỏi

-Nó dính đầy dầu

-Nhan Hạ- Bảo Bảo nghiêng răng

Khuôn mặt Thiên Di có chút tức giận, tự hỏi tại sao chỉ vì một chút lý do nhỏ nhoi như vậy mà Nhan Hạ lại cố tìm cách hại cô chứ. Họ rời thư viện

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lớp bị chia cắt, Thiên Di phải làm sao???

Thiên Di về tới lớp đã nghe tiếng xì xào. Cô không nói gì chỉ có Bảo Bảo là thấy khó chịu

-Tiểu Bảo à có chuyện gì vậy??- Đồng Mặc hỏi với giọng dịu dàng

-Bây giờ mình không biết nói gì thêm cả, cô ta thật là... mờ mịt, cố tìm cách hãm hại Thiên Di cho bằng được. Thật ra là tại sao chứ

Thiên Di không nói gì, cô thờ dãi. Còn Triệu Giã, anh chỉ cần đọc suy nghĩ của Bảo Bảo là xong

- "Thì ra là vậy, thông minh. Mình sẽ cảnh giác xem lần sau cô ta sẽ làm gì. Để thử gây ông đập lưng ông xem sao"

- Triệu Giã

Nghe Bảo Bảo gọi anh giật mình

- Há!?! What!!

- Tụi này đang nói chuyện đó cậu nghe không

- Nghe, nghe mà

Nhìn sang phía Nhan Hạ, cô đang gục đầu xuống bàn. Mọi người ai cũng tưởng Nhan Hạ đang khóc nhưng thật ra cô đang ngủ. Triệu Giã biết chứ. Anh đứng khỏi ghế đi lại chỗ cô

- Muỗi chích

Hai tay anh đập vào nhau làm Nhan Hạ tỉnh giấc. Cô giật mình dậy

- Ôi!!!!

Sau đó cô mới định thần lại và nhìn

- Triệu Giã à cậu đang làm gì vậy

Tức lắm nhưng cô cũng phải nhỏ nhẹ

- Ngủ ngon hen

- Ô...- Cô ngân dài- Ai đi ngủ đâu chứ, mình đau mắt muốn chết đây nèk

Nói rồi cô gục đầu xuống bàn tiếp tục. Triệu Giã quay lại chỗ

- Thấy sao

- Mặt cô ta đỏ chết, xấu hổ lắm chứ gì haha

- Nè các cậu kia, sao lại cười người khác vậy hả???- Hàn Thư(bạn thân Tiêu Ngọc)lên tiếng

- Nào có cười, tại mặt cậu ấy ngủ ngáy buồn cười quá thôi

Nhan Hạ tức lắm nhưng chả làm gì được vì ở đây có nhiều người. Cô liếc qua Nhan, tình cờ thấy phản ứng của Nhan. Cô khó chịu khi Thiên Di và Triệu Giã thân thiết với nhau

- "Ồ thì ra là vậy"

Hình như Nhan Hạ đã có kế hoạch gì đó. Gắn vào tiết, Nhan Hạ nói với mọi người là đi vệ sinh nhưng thật ra là cô trốn học và muốn trốn tiết. Triệu Giã đã nghe được, anh cũng rời ghế. Nhan Hạ vào nhà vệ sinh rửa mặt. Triệu Giã theo sau và đứng sau nữa là Bảo Bảo. Hai người cười khúc khích rồi lấy một túi gì đó ra. Thì ra là bi viên và họ không quên đổ dầu lên đó. Họ lăn nhẹ hờn bi đến chỗ Nhan Hạ đang đứng. Hai người cứ lăn cho hết bi, vậy thôi. Nhan Hạ quay lại dự định tiếp theo của Nhan Hạ là chọn một cửa nhà vệ sinh vào đó và ngồi chat chít mà thôi. Cô quay lại dẫm lên vài viên bi nên cô té ngã xuống sàn nhà đầy nước(Tất nhiên cũng là do Triệu Giã và Bảo Bảo)

- Ôi cái gì vậy??? Ướt hết rồi lại nhót nữa

Cô cảm viên bi lên thì thấy dầu dính trên tay mình

- Dầu??? Là ai chứ- Cô tức giận nhưng không hét lớn vì cô vẫn biết là mình đang cúp tiết mà- Ôi!!!

Cô đứng dậy đi vào một nhà vệ sinh và ngồi xuống. Khuôn mặt đầy nét nhăn bây giờ đã trơn tru rồi và thời khắc tiếp theo lại đến. Đang bắt đầu ngồi chằm chằm thì cô có cảm giác như bị cái gì đó bò lên chân mình. Cô nhìn xuống thì ôi thôi. GIẤN!!!!

- A!- Cô la nhẹ không dám la lớn

Chân cô rút lên trên hần trên bẹn. Cô cố lấy tay để mở cửa nhưng không được. Cô sợ đến phá khóc. Ngoài này, Triệu Giã và Bảo Bảo cũng muốn cười lớn lắm nhưng không, phải nín nín lại

- Mấy đứa tiểu thư mà, toàn sợ mấy thứ như vậy- Bảo Bảo nói

-Chứ cậu không phải tiểu thư à- Triệu Giã nói

-Ồ... không như họ

-Trong này còn nhiều thứ lắm, chơi hết lun không

Bên trong bao ni lông toàn là côn trùng, rắn rết sùng bọ cánh cứng giun dòi, tất cả đều ở trong đó

-Hihi, được đấy chơi hết luôn đi-Bảo Bảo khoái chí

-Thì ra là hai người- Nhan Hạ tức giận hét lớn

-Woa bị phát hiện rồi- Bảo Bảo nói

-Sao hai người dám làm như vậy

Nhan Hạ lao tới giơ tay lên định đánh Bảo Bảo nhưng Triệu Giã đã chụp lại

-Ể... làm gì vậy, Tụi nàu chỉ tái hiện những gì cô làm thôi mà. Chỉ là thêm mắm thêm muối ahaha- Triệu Giã cười đắc ý

-Thôi bị phát hiện rồi về lớp thôi Triệu Giã

Hai người quay đi bỏ lại Nhan Hạ tức muốn độ thổ. Về lớp, thấy họ về mà không có Nhan Hạ Hàn Thư lo lắng đứng dậy xin thầy vào nhà vệ sinh. Bên trong

-Tôi sẽ cho các người một bài học

Lúc này Hàn Thư vừa vài tới Nhan Hạ

-Nhan Hạ

Thấy Hàn Thư Nhan Hạ không ngại gì mà lao tới ôm lấy cô

-Hàn Thư cứu mình với Triệu Giã và Bảo Bảo bắt bọ nhát mình và còn mang bị dẫu làm cho mình té nữa

Hàn Thư nghe và nhìn lại thân thể Nhan Hạ. Nó tả tơi vô cùng

-À mà không, Bảo Bảo là kẻ chủ mưu đó Triệu Giã không liên quan gì tới chuyện này" Tôi sẽ xử cô trước"

Về đến lớp, Bảo Bảo thấy thân thể Nhan Hạ như vậy khúc khích cười. Không nhằm lẫn gì nữa, thuở đầu Hàn Thư không hề nghĩ là do Bảo Bảo làm. Bây giờ cô đã tận mắt thấy thì còn gì nữa đâu mà không tin. Cô bước tới

-Bảo Bảo, thật sự là do cậu làm sao- Bảo Bảo nhún vai- Thật thất vọng

-Mình chỉ làm những gì mà cậu ta đã làm với Thiên Di thôi

-Mình có làm gì đâu chứ, rõ ràng rành là Thiên Di hại mình mà

-Cái gì, đúng là gian xảo. Tự làm mà không tự chịu à- Bảo Bảo nói

-"Chết rồi, cậu ta bắt đầu chuyển mục tiêu là Bảo Bảo rồi, làm sao đây"

Thiên Di phân vân không biết làm gì cả. Không còn cánh nào khác. Thiên Di đứng lên quát

-Thôi đi Bảo Bảo đủ rồi đó. Mình có kêu cậu làm mấy chuyện đó đâu. Bây giờ cậu làm vậy thì...

-Mấy em kia, đang trong tiết tôi đấy. Tôn trọng tôi chút đi. Đừng nghĩ tôi là giáo viên mới mà xem thường nhé- Quay lên tiếp tục viết bài lên bảng- Đúng là nghe nói lớp này là lớp giỏi nhất khối mà... aizzzz thất vọng quá

Thiên Di nghe được tất. Mặt cô chùn xuống có chút buồn

-"Mình làm vậy vì cậu ấy mà cậu ấy quát mình như vậy, đúng là không thể bỏ qua mà"- Bảo Bảo tức giận. Lúc về, Bảo Bảo bị đi về trước không chờ Thiên Di. Khi trong này còn lại Triệu Giã và Thiên Di. Anh hỏi

-Tại sao cậu lại làm như vậy, cậu không biết như vậy là Bảo Bảo sẽ buồn sao

-Cậu ấy muốn giận bao nhiêu cũng được mình chỉ mong cậu ấy không là mục tiêu của Nhan Hạ thôi. Nhan Hạ rất gian xảo, nếu cô ta nhắm Bảo Bảo

mình e là sẽ không hay đâu

-Vậy à, thôi mình về đây cậu về chung không, Bảo Bảo về trước rồi mà

-Không, cậu cứ về trước đi

Triệu Giã không nói gì thêm ra về. Đi qua cửa thấy Bảo Bảo đang lau nước mắt. Anh không biết làm gì cả. Đặt tay trên vai rồi rời đi. Sau lúc đó Thiên Di cũng xách cặp và đi nhưng cô lại đi hướng ngược lại với Bảo Bảo nên không thấy cô. Thấy lạ Bảo Bảo liền đi theo

-"Cậu ấy đi đâu mà đi hướng đó vậy??"

Thấy lạ nên cô đi theo thì thấy Thiên Di đi bằng công sau cửa trường và đi thẳng tới một quán cafe đối diện

-"Cậu ấy đi làm??"

Thiên Di đi vào bên trong và đi ra với bộ đồng phục hầu gái rất dễ thương. Chân và tay cô bị thương nên được che lại với mảnh vải đen. Bây giờ cô đã có thể đi bình thường được nên

cũng tạm ổn. Thấy Thiên Di đi ra với bộ đồ hầu gái, Bảo Bảo trở mắt nhìn vì Thiên Di quá dễ thương. Vì quá chăm chú nên khi bà tay ai đó đặt lên vai cô đã giật phắt mình

-A!!!

-Suyt cái gì vậy, là mình mà nhìn gì mà nhìn giữ thế

Là Đồng Mạc. Đúng là anh đã làm Thiên Di một phen hết hồn rồi

-Cậu làm gì mà đi không một tiếng động vậy hả định hù chết người à

-Hehe sorry nhưng mà cậu nhìn gì vậy??

Bảo Nào chỉ tay về hướng Thiên Di

-Cậu ấy đi làm thêm hở???

-Suyt, đi về nhìn vậy thôi

Hai người kéo nhau về nhà. Tối tối Thiên Di về đến nhà

-Thiên Di à sao con lại làm như vậy, đi làm thêm chi cho cực khổ con- Mẹ Thiên Di nói với vẻ mặt lo lắng

-Mẹ biết rồi sao, ai nói vậy??

-Điều đó không quan trọng nói cho mẹ nghe coi

-Mẹ à mẹ đã nuôi con suốt 19 năm rồi vậy mà khi mẹ bệnh lại phải bán chỗ trang sức của mình để nuôi con thì sao mà xem được. Bây giờ mẹ hãy cắt nó đi hay đeo lên người cũng được. Con đảm chắc mấy thứ này là chỗ kỉ niệm của mẹ và ba. Con không muốn sử dụng nó nữa đâu

-Cái con bé này

Bây giờ ý tưởng đến dồn dập nên mình sẽ ra chap thường xuyên. Các bạn ủng hộ truyện mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Buổi làm báo tường

Sáng hôm nay, thầy giáo vào lớp sớm hơn mọi ngày

-Ồ... sao hôm nay thầy thăm lớp sớm vậy???- Một bạn trong lớp hỏi

-Có nhiệm vụ thôi

Thầy ấy mang một cái thùng lớn trong tay. Ông đặt xuống

-Rồi, Tiết cuối hôm nay chúng ta sẽ tiến hành làm báo tường nhé

-Làm báo tường??- Cả lớp đồng thanh

-"Cái quái gì vậy??"- Triệu Giã

-Có gì cuối tiết thầy sẽ phân công cho các em làm nhé. Nào chúng ta bắt đầu học

-Ồ... chưa vào lớp mà thầy-Một tiếng than vang lên

-Học sớm làm sớm

Buổi học cứ thế kéo đến cuối buổi. Cuối buổi đó, lớp nào cũng cắm đầu vào làm. Mặc dù thật sự lớp bây giờ chia làm hai nửa nhưng mọi người vẫn nghe lời Thiên Di. Vì cô là một chỉ huy chỉ đạo rất tốt. Cô cứ đi chỗ này rồi đi qua chỗ kia bảo mọi người làm cái này cái nọ vì hiện giờ thầy chủ nhiệm lớp đang bận họp trên phòng thầy hiệu trưởng. Triệu Giã đi tới cái bàn lấy keo(có một người nhờ). Mà là keo dán sắt(để đảm bảo là không bị rơi khi dán lên). Trên bàn có rất nhiều loại keo, anh không biết nên lấy chai nào. Anh vợ tay động trúng một chai keo lớn làm nó ngã lên bàn tay anh

-Thiên Di à lấy giúp mình xấp giấy trên bàn với

Vì Thiên Di vẫn đang dặn và chỉ đạo mọi người làm nên cô không quan tâm dùng một tay mò mò lên bàn vô tình chạm trúng tay Triệu Giã. Tay anh khá mềm nên Thiên Di tưởng giấy. Cô nắm chặt thì ôi thôi. Tay cô dính chặt vào tay Triệu Giã rồi. Nhận ra thứ mình nắm phải không phải giấy Thiên Di quay lại xem thì thật bất ngờ, cô trở mặt lên

-Cái quái gì vậy???

Thiên Di bắt đầu trở nên lúng túng. Cô cố gắng lắc lắc tay với hi vọng nó sẽ rơi ra nhưng không, nó dính chặt luôn rồi. Sau đó cô nhìn vào chỗ giao nhau giữa hai bàn tay xem. Ôi... cái khắc này nhìn Thiên Di mới kute làm sao. Cả lớp ai ai cũng nhìn cả trừ một số người. Ai cũng đã từng mong sẽ được thấy khắc này. Cái khắc bôi rồi của Thiên Di. Ngay cả Triệu Giã cũng không phản ứng gì, cũng chỉ biết ngẩn nhìn Thiên Di mà thôi

-Triệu Giã à sao cậu không có phản ứng gì hết vậy- Một người trong lớp lên tiếng

Lúc này anh mới giật mình và đỏ mặt. Nhìn Thiên Di bôi rồi, Bảo Bảo phải làm gì đó cho Thiên Di bình tĩnh lại

-Thiên Di à...- Cô đặt tay lên vai Thiên Di- Thiên Di à...- Cô to

tiếng hơn một chút Thiên Di mới định thần lại

-Hà!??

Điên thoại Thiên Di reo lên

-Alo... vâng, em biết rồi

Bảo bảo tiếp khi Thiên Di tắt điện thoại

-Hay lên phòng ý tề đi, có thể chị y tá trường sẽ có cách giúp đó, và lại bây giờ cậu cũng đâu thể làm gì

-Thật sao??

Thiên Di không ngần ngại đứng dậy đi ra khỏi lớp

-Đi thôi Triệu Giã

Cả lớp trong này cười khúc khích nhìn theo bóng họ. Thiên Di đi qua lớp Thiên Hạo. Lúc này lớp anh cũng đang làm việc. Thấy Thiên Di nắm tay Triệu Giã đi qua anh thấy không ưa mắt liền đứng dậy xem họ đi đâu. Nam Đăng thấy vậy thì đứng lên

-Thôi mà điện gia, không cần phải sốt ruột, chờ tới kúc Thiên Di quay lại thì hỏi là được mà

Nghe lời Nam Đăng Thiên Hạo ngồi xuống. Trong phòng y tế

-Hiện chị không có cách nào để giúp hai em đâu, chỉ có một người mới có thể thôi

-Ai vậy cô??- Thiên Di hỏi

- Là thầy của em đó, thầy ấy lúc nào cũng có cách để giải quyết những trường hợp như thế này mà

- Sao chị lại nói vậy??

- Chuyện này em cứ hỏi thẳng thầy ấy là biết ngày thôi

Thiên Di bây giờ không biết làm gì thêm cả, cô lại lòi Triệu Giã đi

- Ấy đi đâu nữa vậy???

- Lên sân thượng

- Làm gì??

- Ngủ trưa

Triệu Giã chả biết phản ứng thế nào, anh đành theo Thiên Di mà lên thôi. Lên được bên trên, hai người nằm ườn ra đó. Thiên Di nhắm mắt ngay tức khắc

- Ngủ ngon

Cô nhắm mắt và chìm vài giấc ngủ. Về phía Triệu Giã, anh không ngủ được, đôi lúc anh lén quay sang nhìn Thiên Di nhưng chưa tới 2s anh quay lại ngay vì Thiên Di có chút động đậy. Khoảng 10p sau anh nhìn lại lần nữa thì Thiên Di đã quay mặt lại hướng anh từ lúc nào. Lần này anh cũng quay người qua mặt đối mặt với Thiên Di. Một làn gió thổi, một chút tóc con bay che khuất mặt. Triệu Giã thấy vậy nhẹ nhàng vén tóc lên và tiếp tục ngắm nhìn nhan sắc đẹp tuyệt này. Sau đó anh thiếp đi lúc nào cũng chả biết. Anh lơ mơ mờ mắt, nhìn vào đồng hồ đã đến giờ ăn trưa. Anh vội gọi Thiên Di dậy

- THIÊN DI, THIÊN DI Ạ

Thiên Di lơ mơ mờ mắt

- Hừm- Cô trả lời bằng giọng điệu yếu ớt và là do cô còn mơ ngủ

Không còn cách nào khác anh đành lay mạnh và Thiên Di đã giật mình tỉnh dậy

- Ồ chuyện gì vậy??

- Chịu dậy rồi đây à, đến giờ ăn trưa rồi có cần đi lấy đồ ăn giúp mọi người không???

- Ồ... giờ này mọi người ăn chưa ý nhỉ

- Chắc chưa đâu, còn sớm mà. Mình đến canteen nhận giùm mọi người đi

Hai người lại dắt tay đi đếm căn tin và gặp Thiên Hạo cũng đang đứng đó lãnh đồ ăn về cho lớp. Thấy Thiên Di và Triệu Giã vẫn còn nắm tay anh quay lại hỏi

- Hai người đang làm gì vậy, sao lại cứ nắm tay nhau thế- Chân mày Thiên Hạo nhíu lại

- Haizzz người ta tình tứ mà cũng nói à A!!!

Thiên Di cho một chò vào bụng Triệu Giã khiến anh đau điếng

- Ăn nói linh tinh gì vậy. Tụi em tình cờ bị keo dán lại thôi anh đừng hiểu lầm

- Vậy à

Thiên Hạo nhìn ra Triệu Giã. Anh cười đắc ý như muốn hỏi "Gato không??" Thiên Hạo tức giận đi đến quầy lấy đồ ăn và về lớp. Thiên Di không hiểu gì cả. Cô đi lại lấy đồ ăn rồi cũng về lớp theo

- Đồ ăn tới rồi đây, mọi người lại ăn đi rồi làm tiếp nàk

- Woa tụi này đang tranh cãi xem ai đi lấy cơm đây. Các cậu cũng được việc khi nguy cấp nhì- Một học sinh lỡ miệng nói

- Giờ sao đây, hông lẽ nắm tay như vậy miết à- Bảo Bảo nói

- Đợi thầy về, Cô y tá nói vậy

Nói rồi hai người cũng lại ăn cơm. Nhưng không hiểu sao Triệu Giã lại ngồi lì ngay đó không ăn

- Sao vậy???- Thiên Di hỏi

-Mình không thuận tay trái

Thiên Di biết mình sẽ phải làm gì tiếp theo rồi. Cô thở dài nhẹ rồi cố ăn hết phần cơm mình rồi quay sang móm cho Triệu Giã ăn

-Cậu móm cho mình thiệt hả???

-Có ăn hay không thì bảo

Đồ ăn đã đưa lên trước miệng và giờ chỉ cần há ra thôi. Anh há to và Thiên Di cho vào miệng. Dù không hài lòng với tình cảnh hiện giờ nhưng Thiên Di vẫn dịu dàng móm cho Triệu Giã ăn họ cứ như vậy đến khi hết phần của mình và việc cuối cùng.. chờ thầy quay lại. Buổi học chiều bắt đầu. Trước khi thấy chủ nhiệm của họ rời đi có giao cho một số bài tập làm hồ lúc thầy về trễ. Đúng là trễ thật. Cũng vậy, Triệu Giã cũng không thể viết tay trái, Thiên Di đành phải nghe Triệu Giã đọc đáp án của riêng mình rồi chép vào cho cậu ấy. Sau khi họ viết gần xong cũng là lúc thầy giáo trở về. Ông bước vào

-Nhô chiều nha các em học trò của thầy

-Quay về làm gì, cả buổi cả lớp làm mà chẳng thấy thầy đâu hết trơn

-Haha sorry, thầy bận đi phiêu với bạn

-WHAT!!!!!!- Cả lớp nháo nhào lên

Thầy nhìn về hướng Thiên Di, thấy Thiên Di đang cầm cuối viết và tay đang cầm tay Triệu Giã và anh đang ngủ

-Thiên Di???

Thiên Di ngước lên

-Dạ!!

-Tay em và Triệu Giã...

-A!!!- Thiên Di ngân dài- Thầy giúp tụi em với, tay tụi em bị kéo dán chắc với nhau rồi này

-Vậy à- Thầy ấy ng ng nghĩa một chút- Lên phòng giáo viên gặp thầy

Sắp được tự do Thiên Di mừng lắm, cô lay Triệu Giã dậy rồi kéo đi. Khoảng 10p sau thì hai người quay lại. Đúng là đã không còn dính nhau nữa. Thiên Di bước vào mà tay vẫn xoay xoay

-Aizzz thật thoải mái

Thiên Di ngồi xuống và tiếp tục làm cho xong bài tập của mình

Chiều hôm đó, Thiên Di phải ở lại với Nhan Hạ, Tiêu Ngọc và Hàn Thư để dọn dẹp lại lớp. Thiên Di đang dọn dẹp thì Nhan Hạ đi tới. Lúc này Tiêu Ngọc và Hàn Thư không có trong lớp. Họ ra nhà vệ sinh lấy nước về lau sàn

-Cậu giúp mình được không???

-Cậu lại muốn gì nữa đây???- Thiên Di nói

-Chỉ là bẻ cổ tay lại thôi mà giúp mình đi

Thiên Di thấy có sự nguy hiểm nhưng cô vẫn đưa tay bẻ lại cho Nhan Hạ. Nhan Hạ nhờ vậy lấy đà vặn tay mình cho mình bị trật nhưng Thiên Di cũng bị vạ lây

-Cậu làm gì vậy???

-Đau quá...- Nhan Hạ than

Lúc này Tiêu Ngọc và Hàn Thư đang vui vẻ nói với nhau đi vào thấy Nhan Hạ khóc liền chạy lại

-Nhan Hạ, có chuyện gì vậy, sao cậu lại khóc

NHAN hạ chỉ tay lên Thiên Di nói

-Cậu ấy bẻ tay mình đó. Sau đó lại tự bẻ tay bản thân để tránh tội. Tiêu Ngọc Hàn Thư à hai cậu đừng đi đâu nữa nha, pử lại với mình đi

Hàn Thư đứng trước Thiên Di

-Thiên Di à có phải cậu làm không

Thiên Di không quan tâm đến Hàn Thư, cô quay qua Nhan Hạ nói

-Hèn hạ

Sau đó cô lấy cặp bỏ đi khỏi lớp. Còn lại ba người, họ phải dọn hết thôi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bị nhốt trong nhà kho rồi

Thiên Di đang trên đường đi học, hôm nay cô đi trễ nên không đi chung với Bảo Bảo. Nhưng trên đường lại gặp phải Tống Đàm

-Ây chào buổi sáng

Thiên Di không quan tâm đi lướt qua

-Bán bơ à

Thiên Di quay lại

-Muốn gì đây???

-Nghe nói lớp cô có học sinh mới đúng không???

-Thì sao, liên quan tới cậu à

-Aizzz phải làm quen mới được

-Muốn làm gì thì làm

Thiên Di bỏ đi. Thiên Di vốn là một người rất chăm lo cho lớp và luôn bảo vệ lớp bằng mọi giá nhưng hôm nay cô lại nói vậy khiến anh thấy lạ. Anh theo sau cô đến trường. Sau trường, là nhà kho và cũng là nơi ít ai lui tới. Triệu Giã bước ra

-Ai mau ra mặt đi

Nhan Hạ từ đằng sau nhếch miệng lấy khúc gỗ đập vào đầu Triệu Giã. Anh bất tỉnh sau đó. Máu bắt đầu tuôn ra

-Hình phạt của cậu đó tên ngốc

Nói rồi Nhan Hạ kéo Triệu Giã vào nhà kho bị bỏ hoang(có hai nhà kho). Thiên Di từ ngoài trường bước vào thì nhận được tin nhắn

-"Nhà kho bị bỏ hoang sau trường"

Thấy số lạ nên Thiên Di bỏ qua nhưng cô đổi ý quay lại rồi ra sau. Đi đến nhà kho, cô mở cửa ra

-Ai vậy??

Cô đi vào bên trong thì bất chợt cánh cửa bị đóng lại. Giật mình Thiên Di quay lại đạo cửa

-Ây ai vậy, mở cửa ra đi không đùa đâu nè nè...

Thấy không ai trả lời, Thiên Di liền lấy điện thoại ra gọi cho Bảo Bảo đến giúp nhưng không may trong này lại không bắt được sóng

-Không phải chứ, đang trong trường mà

Cô đi tới đi lui để tìm chỗ nào đó hứng sóng. Chợt cô chạm vào vậy gì đó mềm mềm. Thân cô cứng đờ, người bắt đầu run run

-Cái... cái gì vậy trời???

Tay vẫn run, Thiên Di cảm mở đèn trên điện thoại ra soi xuống thì lại Thấy Triệu Giã đang nằm dưới sàn với vũng máu

- Triệu Giã!!!!

Thiên Di vội ngậm điện thoại mình rồi đỡ Triệu Giã nằm vào tường. Cô vỗ vỗ mặt Triệu Giã để anh tỉnh lại nhưng vô dụng. Tay cô dính đầy máu. Cô có chút sợ máu nhưng không quan tâm, cô xắn tay áo lên lấy chiếc hộp y tế mà mình hay mang theo ra. Cô lấy ra từng dụng cụ. Đầu tiên cô rửa vết thương sau đó dùng gạc băng lại đầu cho anh

- Ai mà hành động ác như vậy chứ- Thiên Di có chút trách móc

Cô băng xong, thấy Triệu Giã dựa vào tường mà cứ cong cong vẹo vẹo, cô nhẹ nhàng đưa lưng mình dựa vào tường rồi đỡ Triệu Giã nằm lên đùi mình. Cô nhìn xung quanh, trời tối lắm. Trong đầu cô cứ có những suy nghĩ ko đâu. Đúng, cô vốn là người rất sợ ma. Bây giờ cũng không còn cách nào, cô lại chẳng quen với bóng tối. Vì vậy cô quyết định chợp mắt một chút. Trong lớp, thấy Thiên Di giờ này vẫn chưa đến Bảo Bảo lo lắng

- Có lẽ do hôm nay cậu ầu bị gì ấy mà- Đồng Mạc nói

- Nếu có bị gì thì cậu ấy chỉ ít cũng gọi cho mình chứ

Phía Nhan Cũng vậy, không thấy Triệu Giã, cô lo lắng cop găng liên lạc với Triệu Gia qua ý nghĩ nhưng lại chẳng nhận được tín hiệu gì. Cô thở dài bà còn lo lắng hơn

- Yên tâm đi, điện hạ biết cách tự lo cho bản thân mà- Hạo an ủi

Đúng kìa cái tính Tổng Đàm không thể bỏ được, anh đi tới lớp Thiên Di lén lút lút. Anh nhìn vào thì thấy ngay bóng dáng của cô học sinh mới. Người đó quay lại, nhận ra khoảng 30s, mặt Tổng Đàm tối sầm lại không ngại gì bước vào trong nắm lấy tay Nhan Hạ. Bỗng nhiên bị ai đó nắm tay, Nhan Hạ quay lại thì thấy Tổng Đàm. Cô trợn mắt sợ hãi cô rời khỏi bàn tay to lớn kia nhưng vô dụng. Tiểu Ngọc thấy vậy chạy lại ngăn cản nhưng bị Tổng Đàm hất ra ngã vào cạnh bàn. Thấy bạn mình bị thương, Hàn Thư liền đưa đi đến phòng y tế. Trong nhà kho, Triệu Giã lơ mơ mở mắt. Anh thấy đầu mình còn đau lắm và nhớ lại khắc anh bị đánh. Và cuối cùng trước mắt anh, một gương mặt xinh đẹp đang ngủ gật vào cạnh tường. Khuôn mặt có chút tóc bay vào, Triệu Giã đưa tay lên định vén vào mang tai thì anh lại bất tỉnh. Tổng Đàm dẫn Nhan Hạ lên cửa sân thượng

- Anh bỏ em ra

Cuối cùng Nhan Hạ cũng thoát khỏi bàn tay to lớn kia

- Sao anh lại bỗng nhiên kéo em đi chứ

- Im!! Sao em lại ở đây, hà, mẹ thì tìm kiếm em khắp nơi mà em lại an nhàn ở đây vậy à

- Em... em không về với mẹ đâu, về với mẹ làm gì chứ, mẹ vững chủ muốn em kết hôn mà thôi

- Mẹ nói rất lâu rồi mà, mẹ không bắt em kết hôn nữa. Em lại lì lợm bỏ nhà đi bụi nữa cơ

- Hừ tài khoản ngân hàn em còn tiền mà và rất nhiều nữa. Em không lo gì khi ở đây cả

- Mẹ thì vì tìm em mà phát bệnh, ba thì lại không thể thấy em khi em ở ngay cạnh ông ta, em không thấy thương ba mẹ sao

- Em không quan tâm- Lời nói mang chút sợ sệt

- Em thật bất hiếu, mẹ bệnh mà em có thể nói ra những lời như vậy à

- Thì sao, mẹ bệnh thì vào bệnh viện chữa sẽ khỏi, còn bây giờ em không muốn đi đâu hết tron á, anh muốn thì đi thăm mẹ đi. Em ở đâu có mục đích của em, sau khi em hoàn thành thì em sẽ tính tới chuyện khác

Chát!!! Tổng Đàm cho Nhan Hạ một bạt tai

- Em chỉ lo nghĩ cho bản thân thôi sao, bộ em không có nhớ đến mẹ à, mẹ thương em còn hơn cả anh mà em dám nói như vậy hả, không nhờ Thiên Di thì không biết anh có tìm được em hay không nữa

Nhan Hạ tức giận vì bị đánh, cô ôm mặt rời đi. Thấy thái độ của Nhan Hạ, Tổng Đàm tức giận đập tay vào cạnh cầu thang

- "Thiên Di cô hay lắm, tôi sẽ cho cô một bài học mà suốt đời cô sẽ không bao giờ quên"

Thiên Di tỉnh lại, cô thấy hơi mỏi nên diu Triệu Giã vào tường. Anh vẫn chưa tỉnh lại. Cô đứng dậy đi qua đi lại để đỡ mỏi sau đó đi lại ngồi bên Triệu Giã. Bỗng nhiên cô nghe tiếng trườn trườn ở đâu đó. Cô cóp im lặng để nghe xem đó là gì. Từ một chút ánh sáng trên cái trần cũ kĩ, một con rắn trườn cao lên, Thiên Di giật mình. Không phải vì cô sợ nó sẽ gây hại cho cô mà cô sợ nó sẽ gây hại cho Triệu Giã. Cô cố gắng vơ tay đuổi nó đi

- Xùy xùy

Không quan tâm nó phóng tới. Thiên Di thấy nó lao tới Triệu Giã, cô đưa tay lên đỡ lại và thế là nó bị cô cản. Sau khi cản được cô nó bỏ đi. Vì tối quá nên cô không biết đó là loại rắn gì. Cô nhẹ nhàng đặt Triệu Giã xuống lại chỗ hộp cứu thương. Anh dần mở mắt

-Thiên Di...- Anh nói yếu ợt

-Thuốc trị nọc thuốc trị nọc

-Thiên Di...- Anh gọi lần nữa

Nghe Triệu Giã gọi, dù chưa tìm thấy thuốc cô quay lại

-Triệu Giã cậu tỉnh rồi hả

-Đây là đâu

Thiên Di đỡ anh dậy

-Đây là nhà kho sau trường, cậu bị ai lừa vào đây vậy

Cố gắng nhớ lại, Triệu Giã lại thêm đau đầu

-Aizz không nhớ gì cả

-Vậy cậu nghỉ ngơi đi

Trong lớp, buổi học đã gần kết thúc nhưng lại không thấy Thiên Di đâu cả. Cả lớp đâm ra lo lắng cho Thiên Di và cả Triệu Giã. Bảo Bảo định gọi cho mẹ Thiên Di hỏi thăm nhưng lại thôi. Cô sợ nếu Thiên Di thật sự xảy ra chuyện gì thì mẹ cô sẽ không chịu nổi. Buổi học sáng kết thúc, Bảo Bảo lại chẳng thấy Thiên Di

-Thiên Di sao hôm nay lại không đi học nhỉ- Một người trong lớp hỏi

-Từ trước tới giờ cậu ấy chưa bao giờ vắng học mà không có giấy phép cả

-Có khi nào xảy ra chuyện gì không

-Đừng nói bậy mà

Mỗi người cứ thế một câu mà nói lại tăng thêm sự lo lắng của Bảo Bảo. Buổi học chiều bắt đầu

-Cậu tìm thuốc trị nọc làm gì vậy??- Triệu Giã hỏi

-Không có gì đâu- Thiên Di sợ Triệu Giã sẽ lo lắng

-Chắc chứ

Thiên Di gật đầu. Triệu Giã đứng dậy

-Cậu định làm gì vậy??

Triệu Giã không nói gì đi ra cửa dùng lực đập mạnh vào cánh cửa

-Triệu Giã à cậu điên à, cậu còn bị thương mà làm gì vậy??

-Mình không sao cậu đừng lo, và lại ra phải ra chỗ này nếu không thì không tốt chút nào, trong này toàn muỗi

-Không sao, bây giờ ta chỉ cần chờ người đến cứu thôi. Mình có thuốc chống muỗi- Thiên Di nói

Cô dắt tay Triệu Giã lại ngồi xuống sau đó cô đứng dậy đi tới dùng vai của mình đập mạnh vào cửa

-Thiên Di à cậu làm gì vậy??- Triệu Giã lo lắng hỏi

-Không sao đâu cậu yên tâm

Nói rồi Thiên Di tiếp tục đập cửa. Cái nhà kho này hiện đã bị hoang lâu lắm rồi nên khóa cửa cũng đã cũ kĩ. Thiên Di đập của một hồi thì thấy cánh cửa có chút hé ra. Thấy có chút hi vọng cô cố đập thêm vài cái nữa. Cánh cửa mở toang đồng thời Thiên Di cũng ngã xuống đất

-Thiên Di à

Triệu Giã chạy ra đỡ Thiên Di dậy. Cô gượng dậy

-Mình không sao, chỉ là do cánh cửa nó mở ra quá đột ngột thôi. Nào, mình đỡ cậu

Thiên Di không chờ Triệu Giã trả lời mà lấy một tay mình khoác lên vai mình rồi đi về. Suốt đường đi về lớp Triệu Giã cứ nhìn Thiên Di suốt thôi. Cô quan tâm anh rất nhiều khi anh bị thương và ngay cả khi những công việc đáng lẽ do con trai làm mà cô cũng giành làm với anh. Haizz Thật hết hiểu nổi với cô gái này. Trong lớp đang nháo nhào lên vì đây là thời gian chuyển tiết. Mọi người đang nói chuyện vui vẻ với nhau tuy có một số người đang rất lo lắng. Bên ngoài cửa mở ra thu hút tất cả ánh nhìn. Thiên Di dìu Triệu Giã vào

-"Chà... bị nhốt như vậy mà cũng ra được à, đúng là mệnh lớn"

Thiên Di về chỗ ngồi. Triệu Giã nghe được nhưng dòng suy nghĩ này anh tiến lên trước Nhan Hạ

-Cô hay lắm, dám nhốt tôi vào nhà kho luôn à

-Cái gì, cậu đang đổ lỗi cho mình à. Bằng chứng...

Điện thoại Nhan Hạ reo lên, cô nhìn số trong máy rồi trợn mắt tháo pin đt ra

-Cô làm

gì vậy???

-Sao cậu lại có số Nhan Hạ- Tiêu Ngọc hỏi

-Đơn giản vì cậu ấy là người đã nhắn tin cho mình để đến nhà kho sau trường

-Cái gì???

-Mình... mình chỉ đùa thôi mà

Bịch... Thiên Di ngã quỵ xuống sàn cả bất tỉnh

-Thiên Di à

Thấy Thiên Di ngã Triệu Giã cũng chạy lại

-Thiên Di

-Cậu ấy bị gì vậy???

Triệu Giã nhớ lại lúc trong nhà kho Thiên Di đang tìm thuốc trị nọc

-Không lẽ bị rắn cắn- Triệu Giã nói thầm trong miệng

-Cái gì???

Cả lớp bị một phen bàng hoàng

-Trong cặp cậu ấy có thuốc trị nọc đầy lấy ra sau đó ta đưa cậu ấy lên phòng y tế sơ cứu rồi đưa đến BV

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mình ổn đừng lo!!!

Thiên Di được thoa thuốc lên chỗ bị cắn. Cô vẫn chưa tỉnh lại. Chỉ mê mê mà thôi. Sau đó mọi người đưa Thiên Di đến phòng y tế. Sau khắc đó Nhan Hạ chán nản ra ngoài nhà vệ sinh rửa mặt

-Để xem cậu làm gì tôi đây, ha, mạnh miệng lắm

Một bàn tay đặt lên vai cô xoay người cô lại. Người trước mặt gián xuống cho cô một cú trời đánh. Cô ngước mặt lại nhìn

-Nhan, cô...

-Câm miệng lại, tôi cảnh cáo cô đừng nên động đến Triệu Giã, Thiên Di thì muốn làm gì làm tôi không cản nhưng một khi cô động đến một sợi tóc của Triệu Giã tôi chắc chắn sẽ không tha cho cô đâu. Tôi sẽ bắt cô róc xương róc thịt rồi cho chó ăn nhưng mà... sợ chó nó cũng chê đó

-Cô...

Nhan bỏ đi, bỏ lại Nhan Hạ ở đây tức muốn độn thổ

-Hôm nay mình ẵm hai bát tai rồi, mình sẽ trả, mình sẽ trút giận... lên ai đó- Nhan Hạ nghiêng răng

Nhan cùng Hạo đi đến phòng y tế. Cô chỉ đứng ở ngoài nhìn. Triệu Giã rất lo lắng cho Thiên Di, cô nhìn mà đau lòng muốn chảy nước mắt. Từ trước tới giờ anh chưa từng dịu dàng với cô như thế. Cô đi vào

-Sao ngài lo vậy, Thiên Di sẽ không sao đâu

-Ngươi bảo ta đừng lo ák, không có Thiên Di thì bây giờ ta mới là người nằm đây đó

-Cái gì???- Nhan nhú mày

-Ngươi nhìn đầu ta đi, cái này cũng là do Thiên Di đã sơ cứu kịp thời cho ta và cả khi ta đang bị thương không thể tỉnh Thiên Di lại đỡ cho ta một nhát cắn. Bây giờ ngươi còn có thể nói vậy hay sao???

Nhan không biết nói gì thêm cả, cô nhìn Thiên Di, không phải ánh mắt căm ghét như xưa và thay vào đó là một ánh mắt lo lắng, như muốn cảm ơn điều gì. Chiều đến, Thiên Di tỉnh lại. Trên đầu cô là một màu trắng

-"Mình đang ở bệnh viện sao???"

Nghĩ tới đây Thiên Di giật mình bật dậy

-Bệnh viện???

Thì ra chỉ là phòng y tế. Cô đã làm Nhan thức giấc

-Nhan???

-Cậu sao vậy Thiên Di???- Nhan lo lắng hỏi

Lúc này Hạo Triệu Giã cũng Bảo Bảo tới

-Thiên Di cậu tỉnh rồi hả??- Bảo Bảo nói

-Sao mình lại ở đây

-Cậu bị ngã xiu trong lớp nên tụi mình đưa cậu đến đây. Nào, bây giờ đến BV thôi

-Cái gì, bệnh viện, thôi đi mình không đi đâu

-Thiên Di...

-Em không đi cũng được không sao, bây giờ tình hình của em đã ổn định hơn rồi. Chỉ là sẽ để lại mấy con sốt đột ngột thôi. Chỉ cần mỗi ngày em đến chỗ chị lấy thuốc là được rồi- Chị y tá nói

-Em cảm ơn chị

Thiên Di được đưa về lớp. Và thế là cô học hết buổi học. Mọi người ai ai cũng hỏi thăm cả. Trong lớp hiện đang vắng mặt một người. Nhan Hạ. Tối đến, Thiên Di tạm biệt Triệu Giã rồi rẽ ra hai hướng về. Thiên Di đang đi trên đường thì có mấy chiếc moto cản đường cô đi lại

-Mấy người muốn gì

-Đánh

Những tên khác nghe lệnh cầm gậy đánh vào người Thiên Di. Cô đau đớn. Cả người bầm dập rồi. Cuối cùng Nhan Hạ bước ra với con dao găm trên tay. Cô mở nó ra và xoẹt... một làn máu淋漓 trên má Thiên Di

-Cô thật là phiền phức quá đi

-Sao cậu lại làm..

Thiên Di bị Nhan Hạ khóa mở lại

-Cậu yên tâm, có nói cỡ nào cũng không ai tin cậu đâu

Nhan Hạ rời đi. Bị rạch mặt, Thiên Di đau lắm. Cô lo lắng mặt mình sẽ để lại sẹo. Lại càng tức giận thêm khi chính Nhan Hạ đã làm chuyện đó. Cô lại tiếp tục bị đánh và Nhan Hạ đứng nhìn từ xa. Như mọi đêm Thiên Hạo hay đi phượt đêm khuya và anh tình cờ thấy nhoma người đang cầm gậy đánh ai đó. Thấy không thể không giúp Thiên Hạo đi lạiang theo tiếng còi cảnh sát. Tụi kia nghe vậy liền nháo nhào lên chạy. Một tên đi tới chỗ Nhan Hạ. Nhận mũ bảo hộ sau đó Nhan Hạ cũng rời đi nhưng vô tình đánh rơi con dao

-Cô gái cô không sao chứ??... Thiên Di

Thấy người đó là Thiên Di Tgieen Hạo đi lại đỡ lại chiếc ghế ven đường

-Thiên Di à em ổn chứ

-Em không sao anh đừng lo

-Sao mà đừng lo được

Thiên Hạo chạm nhẹ vào vết thương Thiên Di. Cô giật mình

-Vậy mà bảo không sao à

-Anh có gương không

-Gương xe ấy

Thiên Di chạy lại chỗ chiếc xe. Cái đèn đường phản chiếu lại làm cô thấy rõ khuôn mặt cô hơn. Toàn vết bầm và đặc biệt một vết sẹo dài nằm trên má

-Nhan Hạ...- Cô nghiêng răng nói

Thiên Hạo giật mình, ánh mắt Thiên Di bây giờ rất ghe gớm

-Làm sao đây, để mẹ em thấy thì không hay chút nào

-Vậy để anh chở em về nhà anh, Kiều An mới học cách make up đó, có thể giúp em che đi vết bầm

-Được

Hai người lên xe, Thiên Hạo chở Thiên Di về căn biệt thự to lớn của mình

-Ôi Thiên Di ơi cậu thật là khổ quá đi, làm sao lại để họ đánh ra nông nỗi này chứ- Kiều An vừa make up vừa nói

-Hihi, dù gì người ta cũng đã đánh rồi bây giờ nói có ích gì đâu chứ

-Xong rồi

Thiên Di được Kiều An dẫn lại chỗ chiếc gương nhìn. Đúng kà bằng mắt thường thì không thể nhìn ra là cô bị đánh được và được cái lợi thế là mặt cô không bị sưng. Và lại mẹ cô cũng lớn tuổi nên cô vững yên tâm. Xong xuôi Thiên Di được đưa về nhà. Cô vào nhà ăn cơm học bài rồi ngủ. Sáng hôm sau đi học, Triệu Giã ngồi kế bên cô cứ nhìn cô chăm chăm nhưng cô không quan tâm. Bỗng nhiên anh lấy tay quệt nhẹ lên má Thiên Di

-Á!!!!

-Mình đoán không sai mà

Triệu Giã đưa tay lau nhẹ trên mặt Thiên Di lộ rõ vết bầm

-Cậu bị ai đánh vậy Thiên Di- Triệu Giã hỏi

-Ôi Thiên Di, sao mặt cậu lại ra nông nỗi này- Bảo Bảo lo lắng hỏi

Thiên Di vẫn im lặng không trả lời

-Là người Tống Đàm phải không???

Thiên Di vẫn im lặng

Cậu nói đi, là Tống Đàm, mình sẽ đi tìm cậu ta tính sổ

-Không, Không phải là Tống Đàm đâu mà- Tống Đàm tình cờ đi qua-Là bọn người của Nhan Hạ, thật sự không liên quan gì tới Tống Đàm đâu

Cô nói tình bơ. Nhan Hạ nghe vậy đứng dậy đến chỗ Thiên Di. Xoay người Thiên Di đưa tay đánh Thiên Di và vào bên má có vết sẹo. Nó bắt đầu rỉ máu bên trong. Chát...Cả lớp bắt ngờ vô cùng

-Mình biết cậu ghét mình nhưng cũng không nên đổ oan cho mình như vậy, mình buồn...

Thiên Di không quan tâm cũng tiện tay giáng cho Nhan Hạ một cú trời đánh. Nhan Hạ ngã xuống. Nó rất mạnh và đau

-Cậu...

-Câm miệng lại đi-Thiên Di thật sự đã tức giận-Nhieu đó thì thăm thía gì với cái này hả

Thiên Di nói rồi tháo miếng băng trên mặt mình ra lộ rõ đường cắt dài khoảng 5cm. Mọi người trong lớp rất ngạc nhiên cứ tự hỏi nhau là Thiên Di bị gì. Nhan Hạ đứng dậy

-Cậu có bằng chứng gì mà đòi đổ oan cho mình chứ- Nhan Hạ nói

-Bằng chứng.. được

Thiên Di mò vào cặp lấy ra com dao găm mà Nhan Hạ đã dùng để rạch mặt cô bằng chiếc khăn nhỏ

-Nếu muốn có bằng chứng thì đây, cậu biết rõ nó mà. Chắc cậu không muốn chuyện này bị cảnh sát lôi vào chứ

Nhan Hạ bắt đầu cảm thấy rối. Hàn Thư thấy vậy liền đi tới giải vây

-Mình không có mà

-Một người con gái bị phá nhan sắc đi cảm giác sẽ như thế nào hả, cô đi quá xa rồi, tôi sẽ không im lặng nữa đâu

-Thiên Di à thôi đi, cậu nói quá rồi đó- Tiêu Ngọc đứng dậy nói

-Cậu mới chính là người phải im đó. Cậu bên vực cậu ấy đúng không, cậu cho là mình luôn cố ý tìm cách hại cậu ấy hả, cậu chỉ đến những lúc cao trào, cậu có bao giờ suy nghĩ những gì đã xảy ra trước khi mọi chuyện được tiếp tục không hả, cậu còn lên tiếng bên vực cậu ấy khi chưa biết chắc có phải cậu ấy hay không..

Không muốn xúc phạm đến Tiêu Ngọc, Thiên Di tức giận lấy cặp đi nhưng vô tình làm rơi một hộp kem trong bộ trang điểm rơi xuống đất. Cô quay lại nhặt lên rồi quay đi

-Thiên Di

Bảo Bảo định theo sau Thiên Di nhưng lại bị Triệu Giã cản lại

-Để mình

Bảo Bảo không biết làm gì đành ngồi xuống. Triệu Giã theo Thiên Di lên sân thượng. Thiên Hạo thấy vậy, anh đã chuẩn bị sẵn một thứ. Anh không hề thấy có Triệu Giã theo sau. Anh đứng dậy đi theo Thiên Di. Như lúc này đang đứng ở ngoài và theo sau Thiên Di và Triệu Giã. Thiên Di đi lên sân thượng ngồi đó một mình lấy hộp trang điểm ra. Cô không biết là còn nhiều người đang sau cô nữa. Cô bắt đầu make up lại khuôn mặt mình thì Triệu Giã lên

-O... cậu lên làm gì vậy???

-Để mình làm cho

-Cậu biết sao???

Triệu Giã không trả lời mà đoạt lấy đồ dùng của Thiên Di mà bắt đầu. Một lúc sau thì Thiên Hạo lên. Anh thấy Triệu Giã thì khựng lại

-O...

-Anh Thiên Hạo, anh ngồi xuống đi, anh lên đây có chuyện gì vậy???

-Anh mang cái này cho em

Thiên Di lấy ra một chai kem nhỏ

-Đây là kem... anh không biết tên nhưng nó có màu giống với miếng dán sọc của em. Cái này anh nghĩ sẽ giúp em che lại nó với mọi người đó

-Đưa đây

Triệu Giã giật lấy nó và bắt đầu thoa lên cho Thiên Di. Được một lúc nữa thì Như lên

-Như??? Cậu lên đây làm gì vậy??

-Cậu sao vậy Thiên Di, mặt cậu

-Không sao mà

-Để mình

Thế là vị trí make up thuộc về Như. Hai người con trai chỉ biết đứng đó nhìn

-Cậu hay lắm, mắt lịch sự vừa thôi. Đừng nghĩ có Thiên Di tôi không dám làm gì

-Vậy anh đã làm gì

-Cậu... cậu hãy nhớ đó, Thiên Di không thuộc về cậu đâu

-Được vậy hai ta đấu đi

Hai người nói chuyện đủ cho cả hai nghe thôi. Còn hai người con gái kia thì nói chuyện riêng với nhau

-Cậu nói sao, ngay ngày mai àk

-Ờ, hai cậu ấy muốn cậu đến mà, cũng như muốn cảm ơn cậu đã để cho ba mẹ hai cậu ấy về với nhau. Đi nhá

-Được thôi nhưng... mình vẫn chưa chuẩn bị gì hết

-Cậu yên tâm, Tiểu Nhi đã chuẩn bị cho cậu một bộ đồ rồi và Tiểu Ngư đã lựa chọn sợi dây này cho cậu đó

-Ồ... mình đi sinh nhật hai cậu ấy mà lại...

-Không sao, cậu cứ coi đây là quà cảm ơn đi

Trong lớp, một sự im lặng bao trùm, chỉ có tiếng thúc thịch của Nhan Hạ

-Cậu ấy... sao lại vu oan cho mình chứ

Rầm... Bảo Bảo tức giận đập bàn

-Thôi đi Nhan Hạ à, cô đi quá xa rồi đó

-Cậu thì biết gì mà nói

-Vậy thì tôi sẽ giúp Thiên Di chứng minh cho lớp thấy

Bảo Bảo không gấp dao lại mà lấy đi luôn. Nhan Hạ thấy vậy chồm tới nắm lấy cánh dao rút ra thật mạnh không may cắt trúng cổ tay Bảo Bảo. Máu tuôn ra rất nhiều

-Tiểu Bảo

Dũng Mặc chạy tới

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Diễm báo

-Tiểu Bảo Bảo à không sao chứ

Bảo Bảo không nói gì sau đó ngắt đi

-Nhan Hạ à cậu làm gì vậy???- Tiêu Ngọc nói

Nhan Hạ im lặng không nói gì

-Mau đưa cậu ấy lên phòng y tế cầm máu còn mình gọi xe cấp cứu

Hai người chia nhau ra làm. Đồng Mạc thì bồng lên phòng y tế còn Tiêu Ngọc thì gọi cho xe cấp cứu. Thiên Di lúc này đang đi xuống(Thiên Hạo và Triệu Giã đã hết sức khuyên bảo, Như thì đã về trước) thì cô thấy Đồng Mạc đang bồng Bảo Bảo đi. Cô chạy lại vào phòng y tế. Thiên Di vào theo

-Bảo Bảo sao vậy???

Đồng Mạc kể lại mọi chuyện cho Thiên Di nghe. Triệu Giã và Thiên Hạo đã về lớp. Cô tức giận ngồi bên cạnh giúp chị y tá cầm máu cho Bảo Bảo. Được một chút thì xe cấp cứu đến chở Bảo Bảo đi. Thiên Di mặt lạnh trở về lớp. Cô đi vào lớp bằng cửa trước. Thứ đầu tiên cô nhìn là con dao đang nằm trên mặt đất. Nó vẫn còn vương chút máu. Là máu Bảo Bảo. Nuốt nước mắt cô đi lại nhặt con dao lên rồi nhìn xuống bàn Nhan Hạ đang nghịch điện thoại. Dùng con dao cô đâm mạnh xuống bàn. Nhan Hạ giật mình làm rơi điện thoại. Cô tức lắm. Nhìn lên thì thấy Thiên Di, cô cảm nhận được sát khí đang xuất hiện trên khuôn mặt của Thiên Di. Như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Nhìn Nhan Hạ một chút Thiên Di rời về chỗ ngồi thì thấy Nhan Hạ đang cẩn thận tháo miếng băng trên đầu Triệu Giã

-Ây... cậu làm gì vậy???

-Lúc này Triệu Giã bị trượt chân ngã nên máu bên gối chảy ra rất nhiều. Quá khó chịu nên...

-Để mình

Nhan Hạ tránh ra, Thiên Di ngồi đối diện Triệu Giã lấy hộp y tế mà mình hay mang theo ra ân cần tháo băng sơ cứu nhẹ rồi băng lại cho Triệu Giã. Cô đứng dậy định xoay người lại thì bất chợt cô thấy chóng mặt nên cô đã chống tay lên bàn để đỡ lại

-Thiên Di

-Ồn chứ

-Không sao, chắc do vết cắn. Để mình đi

lấy thuốc

-Hay mình đưa cậu đi- Nhan nói

-Được đi thôi

Hai người cùng nhau đến phòng y tế và mua thuốc cho Thiên Di. Chiều đó, Thiên Di vào thăm Bảo Bảo cùng với mọi người. Một lúc sau Thiên Hạo, Kiều An cùng Nam Đăng cũng đến

-Mọi người đến đông vậy à mà Thiên Di... hôm nay cậu không đi làm thêm hả

-Mình xin nghỉ một hôm rồi không sao đâu

Cả nhóm mỗi người một câu hỏi thăm Bảo Bảo. Bảo Bảo cười ngáp mặt. Được không lâu sau thì cả bọn đi về vì ba mẹ Bảo Bảo tới thăm. Thiên Di về nhà thì nhào đầu vào nấu ăn rồi dọn cơm lên cho mẹ mình ăn. Được một lúc thì nhà bỗng nhiên cúp điện

-Để con đi thắp nến

Thiên Di nói rồi mò đường đi tìm nến. Khi tìm được thì cô thắp lên. Mới cháy lên khoảng 23s thì nó vụt tắt. Thiên Di thắp lên thì nó lại tắt và cứ lặp lại. Lần cuối cùng khi Thiên Di định thắp lên thì có điện nên cô đành thôi và bước lại và tiếp tục ăn

-Mẹ à ngày mai con sẽ đi sinh nhật bạn nên con sẽ về trễ một chút mẹ đợi được không??

-Không cần nói với mẹ, con muốn thì cứ đi mẹ không nói gì đâu

-Vậy thì con sẽ tranh thủ...

-Tranh thủ cái gì, cứ yên tâm mà chơi mẹ ở nhà tự lo được không sao

Sáng hôm sau, Thiên Di đang đi trên đường thì gặp Bảo Bảo

-Ồ... sao cậu xuất viện sớm vậy???

-Ba mẹ mình muốn cho mình xuất viện sớm vì trong đó ngọt ngào lắm. Ở nhà tiện chăm sóc hơn

-À...

Hai người cùng nhau đến trường. Chiều hôm đó, cả trường được nghỉ vì giáo viên mất hợp nên Thiên Di cùng tiện đi sinh nhật Song Tiểu Ngư Nhi hơn. Cô đang đi về nhà

-Sau khi mình đi ăn sinh nhật xong chắc vẫn còn thời gian để làm nhĩ hihi

Bỗng nhiên Như xuất hiện trước mặt

-Như...

-A!!Thiên Di

-Cậu đến đây làm gì??

-Mình sẽ mặt đồ cho cậu. Nhanh, về nhanh

Trong nhà, Như đang giúp Thiên Di chỉnh lại bộ đầm mà Song Tiểu Ngư Nhi chọn cho Thiên Di

-Sao dạo này mình thấy cậu ở đây thường xuyên vậy??

-Cậu yên tâm, mình vẫn đi học thường xuyên mà nên đừng lo... xong rồi

Như hoàn thành tác phẩm của mình. Cô nhanh chân dẫn Thiên Di ra cho mẹ cô xem

-Bác gái xem Thiên Di này, thế nào???

-Ôi oi, Thiên Di à con giống như là một công chúa vậy đó, công chúa của mẹ con đẹp lắm..

-Hihi, con cảm ơn mẹ

Thiên Di mặt trên người một chiếc váy màu đen với thắt lưng màu đỏ chóa cùng với một ít hoa văn trên viền tay viền váy. Mái tóc cô được xõa dài ra cộng thêm lọn tóc mái thưa trước mặt khiến cô đẹp mê hồn. Trên tay cô còn có vòng tay tặng kèm khi mua chiếc váy ấy

-Dạ nếu đã ổn thì thưa bác con đi

-Được rồi, cứ chơi cho đã đi con đừng bận tâm đến mẹ làm gì, mẹ sẽ không sao đâu

-Mẹ nhớ ăn cơm đó

Trước cổng, Thiên Di không tìm thấy giày mình đâu cả

-Giày đâu rồi??

Như tươi cười rồi lấy một đôi giày cao gót ra cho Thiên Di

-Mình... không biết đi giày cao gót đâu- Thiên Di nói khẽ

-Đi rồi biết

Như nắm lấy chân Thiên Di xỏ vào và sau đó hai người rời đi. Thiên Di bước chân cứ khập khiễng vì cô mới đi giày cao gót lần đầu mà. Trong bữa tiệc... có rất nhiều người đến chúc sinh nhật Tiểu Ngư và Tiểu Nhi. Thiên Di mới bước vào thôi đã thu hút mọi ánh nhìn đặc biệt là làn da trắng hồng tự nhiên của cô

-Chào mọi người

Thiên Di cúi đầu chào tất cả. Thấy Thiên Di, Tiểu Nhi và Tiểu Ngư nhanh trí chạy lại dắt Thiên Di và Như lên tâm chú ý

-Giới thiệu với mọi người nhan đây là hai người bạn cùng phòng với tụi mình khi thi giành giải đấu karate đó. Đây là Thiên Di và đây là Nhan Kỳ Như

-Xin chào mọi người- Hai người cúi đầu

-Thiên Di à cậu thật là xinh đẹp đó

-Như cũng vậy nữa hai người thật xinh đẹp quá đi

-Sao mọi người lại khen như vậy, Phải khen nhân vật chính của hôm nay chứ. Song Tiweur Ngư Nhi

-Tưởng mọi người quên tụi này luôn rồi chứ- Tiểu Nhi bĩu môi

-Làm gì có...-Đồng thanh

-Thôi đùa tí mọi người vào tiệc đi

Nhạc được mở lên, mọi người bắt đầu nhảy chung với nhau. Thiên Di thì không làm gì chỉ biết ngồi uống vài lon nước ngọt. Bỗng có một cậu con trai lại gần

-Này... Thiên Di, sao lại

uống nước ngọt vậy, bia đâu phải không tốt

-Xin lỗi nhưng mình không thể uống thứ đó

-Vậy à!!!!?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Mẹ Thiên Di qua đời

-Uống thử đi không sao đâu

Người đó đưa một cốc bia cho Thiên Di

-Đi sinh nhật mà chỉ uống nước ngọt thì nhạt lắm

Nghe vậy Thiên Di cầm lấy và uống thử

-Ui sao đắng vậy

-Là bia mà... thôi uống tiếp đi

Khi Thiên Di định uống ly thứ hai thì Tiểu Nhi chạy tới

-Băng Băng anh thật là... Thiên Di không thể uống rượu mà đừng ép cậu ấy nữa

-Tiểu Nhi ngốc

-Ngốc cái đầu của anh, đi Thiên Di qua đây chơi với mình

Tiểu Nhi dẫn Thiên Di đi. Băng Băng ở đây nhếch miệng cười nhìn bóng Thiên Di. Thiên Di chơi được một chút thì có điện thoại. Cô vội ra hồ bơi để nghe

-Alo

-Cậu sao rồi ở đó có ổn không?- Là Bảo Bảo

-Mình ổn mà và đang chơi rất vui nữa

-Vậy à, mình muốn nói cái này hay cậu cứ chơi đi việc làm thêm cứ để mình làm một hôm cho

-Ồ... sao được

-Không sao hết, cậu yên tâm. Bây giờ cậu đang mặc cái đó trên người không lẽ cậu lại mặc nó vào làm thêm và chả nhẽ phải về nhà thay đồ. Vậy thì không tiện cho lắm Và mai cũng là chủ nhật hay cậu cứ chơi đi ha

Thiên Di suy nghĩ một hồi

-Được rồi... cảm ơn cậu nha

-Ơn iết gì. Thôi chơi đi

ThiênDi tắt máy. Cô quay lại thì thấy Băng Băng đang đứng trước mặt cô. Khuôn mặt như kẻ khát thịt người

-Băng Băng, anh sao lại ở đây vào chơi thôi

Thiên Di đi lướt qua nhưng lại bị hấn choàng tay đẩy về phía sau

-Anh... anh làm gì vậy

Hấn tháo nút áo trên cùng ra...

-Em thật là, bỏ phí uống lắm

Biết được ý đồ của hấn nhưng Thiên Di không thể làm gì vì cô đang mặt vấy vậy thì sao mà tung võ được chứ. Hấn tiến, cô lùi gần chỗ hồ bơi

-Đừng... đừng lại gần

-Chân của anh không nghe lời anh à

-Á!!!!

ThiênDi bật ngã xuống hồ bơi. Hấn thấy vậy nhảy xuống theo. Vì trong nước nên khó di chuyển nhưng đây là lợi thế của Thiên Di và hấn cũng biết bơi. Hấn lặn cô cũng lặn nhưng hấn nhanh tay hơn bắt được chân cô kéo lại

-Á!!!

Cô trôi lên mặt nước và trước mặt cô là hấn

-Cậu đừng làm vậy mà...

Hấn định chúi đầu vào cổ Thiên Di thì chiếc Iphone rơi vào đầu anh

-A!!- Anh la nhẹ

-Bước lên đây bảo- Là Tiểu Nhi

Hấn đưa khuôn mặt hối lỗi lên hồ bơi nhưng Thiên Di vẫn còn ở đó. Cô chỉ nhìn. Tiểu Nhi đánh vào vai Băng Băng

-Anh gan quá ha, dám dọa bạn em, anh chán sống rồi đúng không???

-O... anh xin lỗi

-"Dọa???"

Thiên Di thờ dãi rồi bơi lại ngồi lên thành hồ bơi nghỉ mệt. Tiểu Nhi chạy lại

-Thiên Di ồm chứ

-Mình không sao, yên tâm đi mà

-Hứ, mau xin lỗi Thiên Di

-Anh xin lỗi nhan Thiên Di, nói nhẹ nhẹ thôi cho anh bớt tội nhá- Hấn nói nhỏ đủ Thiên Di nghe

-Nói gì đó? - Tiểu Nhi làm hấn giật mình

-O... đâu có

Quay sang Thiên Di

-Đồ cậu ướt rồi sao đây???

-Không sao đâu mà

-Hay... lên phòng mình lấy đồ nha

-Không được, đồ này là cậu cho mình rồi mà, bây giờ mình sẽ về nhà rồi thay ra và giặt cho cậu nhá

-Không cần, cứ giữ đi. Cậu về cẩn thận

Thiên Di gật đầu rồi rời đi. Cô được Như chờ về

-Chắc cậu bất ngờ lắm nhì, đó là người yêu Tiểu Nhi đó. Anh ấy tính tình như vậy. Mình bị dọa mấy lần rồi

-Haizzz mình lúc đầu cứ tưởng...

-Ahihi

-A, cậu đừng ở đây một chút

Như dừng lại, Thiên Di vào trong một chút rồi đi ra với một chiếc hộp nhỏ

-Cái... gì vậy???

-Hôm nay là sinh nhật mẹ mình

-À...

Đến nhà Thiên Di, cô xuống xe và tạm biệt Như rồi vào nhà. Cô đi vào trong thì Triệu Giã đi ngang qua. Cảm nhận được gì đó anh đi vào. Nhan và Hạo đang đi đằng sau thấy Triệu Giã chạy vài cung lật đặt đi theo

-Mẹ!!!!

Thiên Di la lớn. Triệu Giã thấy vậy đi nhanh chân hơn và ở đằng sau Thiên Di

-"Một ma cà rồng... Bạch Vương Triều sao???"

-Mẹ à

Thiên Di lao tới để ôm mẹ mình nhưng vừa bước tới thì mẹ cô vụt biến mất. Sợi dây chuyền trên tay cô rơi xuống vũng máu phía dưới. Khuôn mặt cô không cảm xúc ngồi quỳ xuống

vũng máu đó. Cô cầm sợi dây chuyền lên và bắt đầu khóc. Tay cô đầm máu của mẹ mình

-Mẹ ơi...

Đó là một vũng máu lớn, Thiên Di ngồi trợn trên đó. Cô ôm sợi dây chuyền là quà sinh nhật của mẹ mình vào lòng

-Mẹ ơi... hôm nay là sinh nhật mẹ mà...

Máu văng lên mặt, lên quần áo nhưng cô chỉ biết đau khổ mà khóc. Cô nhìn vũng máu mà phát hoảng. Cô nhìn trên tay mình có rất nhiều máu. Và máu đó là máu của mẹ mình. Cô la lớn. Triệu Giã thấy vậy, không đành lòng chút nào

-Nhan, người đưa Thiên Di về nhà chúng ta đi

-Dạ

Nhan tiến lại, dùng hai tay nâng Thiên Di lên. Lúc này cô nhẹ bỗng chủ cần nhắc lên là được

-Thiên Di à đi thôi

Nhan dẫn Thiên Di vào trong xe. Cô chỉ vô thức đi theo và không biết là mình sẽ đi về hướng nào nữa. Nhan lên xe ngồi đằng sau với Thiên Di còn Thiên Hạo thì lái xe

-Đi thôi

Xe khởi bánh, chỉ còn một mình Triệu Giã ở lại. Anh xem xét

-Một ma cà rồng sao lại ở đây chứ, máu mất nhiều như thế này có tiên cũng không sống nổi nhưng tại sao lại là mẹ Thiên Di, bà ấy có làm gì sai đâu chứ

Anh nhìn vũng máu, sợi dây chuyền vẫn ở đó. Anh nhặt lên cho vào túi

-Mùi ma cà rồng bay hân rồi... nhưng một ma cà rồng không thể có mùi nặng như vậy. Phải là người của Hoàng gia cơ... chặt...

Thiên Di được đưa vào một căn phòng trống và được đặt xuống giường. Cô ngồi đó thẫn thờ như các xác không hồn. Nhan và Hạo ra ngoài cho Thiên Di một chút yên tĩnh. Khi trong phòng còn một mình cô, Thiên Di lấy điện thoại ra nhấn số gọi

-Bảo Bảo hả?? Cậu đến nhà Triệu Giã đi

Bảo Bảo đang làm trong quán. Cô nghe vậy bỏ khăn đang lau bàn xuống

-Có chuyện gì xảy ra vậy Thiên Di???

Thiên Di không nói gì mà tắt máy. Bảo Bảo bắt đầu lo lắng. Cô đi lại xin cô chủ rồi rời đi đến nhà Triệu Giã

-Nhan... Thiên Di xảy ra chuyện gì vậy???

-...Mẹ cậu ấy mới mất...

-"Vậy sao cậu ấy lại ở đây??" Vậy giờ cậu ấy đang ở đâu???

-Trên lầu căn phòng đầu tiên đấy

Bảo Bảo chạy lên ngay. Cô mở cửa

-Thiên Di

Thiên Di thấy Bảo Bảo liền khóc nức nở lao vào lòng cô

-Bảo Bối ơi mẹ mình mất rồi. Mẹ mình... bị một ma cà rồng giết hại đó

-Cái gì, ma cà rồng???

Thiên Di gạt đầu

-Máu của mẹ... còn dính đầy cơ thể mình đây này

Thấy máu, mặt Thiên Di tái mét. Cô cố gắng dùng mọi cách để lau nó đi

-Thiên Di à đừng lại đi mà

Bảo Bảo ôm lấy Thiên Di sau đó hai người ôm nhau

-Mình... nhớ mẹ

Bảo Bảo chả biết làm gì cả. Cô khóc theo Thiên Di. Nhan và Hạo bên ngoài nhìn vào cũng không kìm nổi xúc động. Bỗng điện thoại Bảo Bảo reo lên. Cô buông Thiên Di ra. Thiên Di lại trở về tư thế ban đầu

-Con nghe thưa mẹ

-Con đang ở đâu vậy hả. Về nhà gấp ba con có chuyện cần nói

-Con... hôm sau được không mẹ

-Không được con à, phải về nhanh và gấp nếu không sẽ không kịp đấy

-Nhưng...

Thiên Di đặt tay mình lên tay Bảo Bảo

-Cậu yên tâm mà về, mình ở đây không sao

-Nhưng...

-Ở đây có Triệu Giã, Nhan và Hạo nữa mà. Cậu đừng lo nữa mà đi về đi

Bảo Bảo nghe vậy lòng cũng yên tâm hơn mà ra về rồi bỗng Thiên Di chợt nhớ ra cái gì đó. Triệu Giã đang đi xung quanh trong nhà

-Ở đây đâu đâu cũng có mùi của ma cà rồng và chỉ duy nhất một con. Không lẽ nó đã theo dõi nhà này lâu vậy rồi à

Anh đi một vòng nữa rồi vào phòng Thiên Di sắp xếp chút ít đồ đạc. Anh định để Thiên Di ở yên đó vài ngày rồi chuyển về nhà này hãy tính sau. Cảm

hết mọi thứ, anh đi ra ngoài đúng lúc Hạo cũng mới tới nơi. Anh lên xe rồi đi về. Về đến nhà đã nghe tiếng xung đột

-Cậu thả mình ra đi mà, mình phải đi

-Bây giờ ban đêm bên ngoài nguy hiểm lắm

-Mình mặc kệ

Thiên Di đẩy Nhan ra và chạy đi. Hạo thấy vậy chạy lại

-Nhan có sao không

Thiên Di vẫn chạy nhưng rồi chiếc hộp ngay trước mắt khiến cô dừng lại. Cô đưa tay lấy nó rồi nhìn Triệu Giã

-Cậu... mang nó tới đây sao

Triệu Giã gạt đầu sau đó còn mang một số đồ đạc khác ra

-Cậu tạm thời ở lại đây vài hôm đi

Chuyện này cũng tốt, có lẽ nó sẽ giúp cô có một tinh thần tốt hơn

-Để mình mang vào

Thiên Di khẽ gạt đầu rồi ôm chiếc hộp về phòng. Nhan giúp cô treo đồ đạc lên rồi cũng ra ngoài để cô yên tĩnh một mình

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngủ chung một giường

Thiên Di ngủ thiếp đi. Tới đến, cô giật mình ngồi dậy. Bây giờ đã là 11h đêm. Cô lại chỗ vali của mình lục lọi và lấy một chiếc đầm màu đỏ ra mặc. Xong xuôi cô đi gội đầu cho tóc cô thẳng một chút rồi sau đó cô ra khỏi nhà. Triệu Giã lúc đó cũng ngồi dậy đi uống nước. Chợt nghĩ đến Thiên Di, anh đi lên phòng. Anh nhẹ nhàng mở cửa vì sợ cô đang ngủ nhưng không... cô đi mất rồi

-Nhan, Hạo

Hai người đó nghe gọi có mặt ngay

-Chuyện gì vậy điện hạ

-Đi tìm Thiên Di nhanh. Thiên Di đi đâu mất rồi

-Vậy thì ta đi- Nhan nói

-Đi cùng nhau??- Triệu Giã hỏi

-Chớ ta chỉ có một chiếc xe...

-Ta sẽ đi chiếc moto nên hai người đi chung một xe đi

Họ bắt đầu rồi đi và đi tìm Thiên Di. Họ cứ đi tới chỗ này rồi chỗ khác, hỏi người này người nọ nhưng chả có tin tức gì. Vô vọng Triệu Giã dừng trước một quán bar. Anh nhìn lên nhưng không biết suy nghĩ gì anh đi vào trong. Anh đi chỗ này và chỗ khác tìm. Cuối cùng anh thấy Thiên Di đang ngồi một mình chỗ bàn đơn. Cô cứ uống chai này rồi chai khác. Triệu Giã nhìn mà thấy sốt. Anh đi lại gần lấy một chiếc ghế ngồi đối diện cô nhưng cô không quan tâm

-Nè Thiên Di...

Anh gạt tay Thiên Di ra khỏi chai rượu

-Hả cái gì vậy, để mình uống. Rượu ngon mà- Thiên Di nói cứ như một đứa con nít- Chờ chút hết rồi mình đi lấy đây

Thiên Di đứng dậy đi chấp chững tới quầy rượu lấy thêm vài chai. Triệu Giã nhìn mà hoa cả mắt. Thiên Di đi lại rót ra ly và uống tiếp. Trong khi đó Triệu

Giã nhấn tin cho Nhan rồi anh cũng lấy ly và uống với Thiên Di

-Cậu cũng biết uống rượu à, ha bây giờ mình mới biết đó nhan

Triệu Giã cầm ly rượu lên uống nhưng không hết vì nó quá cay và có chút đắng. Trong khi đó Thiên Di đã uống từ chai này sang chai khác

-Cái thứ này mà uống được à ây da...

-Không uống được à vậy đưa đây

Thiên Di giật luôn ly rượu trên tay Triệu Giã uống một hơi

-Ahaha, ngon quá ick

-Thiên Di à sao cậu hư vậy, đừng uống nữa mà mau đi về thôi

-Không, không nghe lời Triệu Giã au, Thiên Di thích uống rượu nên Thiên Di sẽ uống cho tới khi say thôi

-Vậy mà còn chưa say nữa hả

-Chưa đâu, ai nói Thiên Di say chứ. Bây giờ Thiên Di đi lấy chai khác đây

Thiên Di đứng dậy nhưng bị Triệu Giã giữ tay lại. Thiên Di liền giật ra và đi tiếp

-Thiên Di- Triệu Giã quát lớn

Thiên Di

giật mình đứng lại. lặng lẽ ngồi vào bàn, khuôn mặt cứ như một đứa con nít đang bị ba mẹ mắng

-Triệu Giã hung dữ quá à- Cô bừa bộn

-Không được uống rượu nữa

-Vâng... không uống rượu Thì Thiên Di đi chơi đây

-Đi đâu...

Chưa nghe hết câu thì Thiên Di đã cầm điện thoại lên và đi ra ngoài. Triệu Giã lại thanh toán tiền rồi cũng đi theo. Triệu Giã lấy xe chờ Thiên Di đi. Thiên Di đã say quá rồi. Suốt đường cô cứ như đứa con nít lẩm bẩm này nọ. Rồi Triệu Giã đi ngang qua biển. Thấy biển như thấy trò chơi Thiên Di nhanh miệng gọi Triệu Giã dừng lại. Khi Triệu Giã mới tắt máy Xe Thiên Di đã lao thẳng đến biển nhưng khi cô mem chạm nước thì bị Triệu Giã kéo lại

-Cậu đang nghĩ gì vậy hả Thiên Di, tự nhiên đòi chạy xuống biển

-Thiên Di chỉ muốn chơi thôi mà

Nhìn thấy Thiên Di như thế này Triệu Giã không đành lòng mà từ chối

-Thôi được rồi đi đi chơi một chút thôi đó

Thiên Di tươi cười rồi cười giầy chạy ra biển. Cô chạy mà không biết mỗi chân làm Triệu Giã nhìn muông mỗi mắt. Sau khi mệt rồi cô đi tới chỗ Triệu Giã ngồi xuống

-Không ra chơi à

-Chơi cái gì chứ cậu cứ lo chơi phần cậu đi

Thiên Di bừa bộn

-Triệu Giã giận hả

Thiên Di lay lay cánh tay Triệu Giã. Anh thấy vậy hát ra tỏ vẻ giận dữ

-Đừng mà, đừng giận Thiên Di mà, ha

Thiên Di vừa nói vừa đưa hai ngón tay chỉ lên má

-Triệu Giã à đừng giận Thiên Di nữa

Triệu Giã nhìn Thiên Di cười khi

- "Cô nhóc này chỉ cần uống rượu là sẽ đáng yêu như vậy sao???"

- Triệu Giã... còn giận Thiên Di hở

- Bây giờ làm sao đây, muốn mình ăn cậu không???

- Ăn??? Ahaha, cậu định ăn thịt người à, thoải mái đi hihi

Thiên Di không quan tâm đến lời nói của Triệu Giã. Cô ngồi cạnh Triệu Giã rồi tựa đầu vào đó

- Thiên Di muốn ngủ

Thiên Di nhắm mắt trong khi Triệu Giã vẫn chưa kịp định thần. Anh cứ đờ như một pho tượng. Anh ngước qua nhìn Thiên Di... bờ môi trần... anh nhìn nó rồi tiến lại gần, đặt môi mình lên môi cô rồi... anh thả ra. Anh nhắc cô lên xe chở về nhà. Khoảng 1-2h sáng, anh giật mình tỉnh dậy. Anh nhìn lại tay mình thì lại không thấy tay Thiên Di nữa mà chỉ là chiếc điện thoại. Anh nghe được tiếng nói nhỏ

- Mờ ra đi mà- Tiếng nói của người say rượu- Mờ ra đi định nhót ta à, ta không giỡn đâu

- Thiên Di???

Anh đi lại xoay người Thiên Di. Nó vẫn còn bay nồng nặc mùi rượu

- Triệu Giã à... Rượu

- Cậu... sao ngoan cô vậy hả, cậu còn muốn uống

- Muốn... Thiên Di muốn uống rượu, rượu

Nói rồi cô đứng dậy tiếp tục đập cửa. Triệu Giã liền chạy lại ngăn cản

- Ấy... cậu định làm gì vậy???

- RƯỢU- Cô ngân dài

- Được rồi đi theo mình

Triệu Giã nắm tay Thiên Di kéo đi xuống nhà nhưng khi mới xuống gối bếp cô đã tuột khỏi tay Triệu Giã lao vào tủ rượu mà lấy ra tất cả những chai rượu quý ngòì uống ngon lành

- Ấy Thiên Di à rượu này nóng độ lắm đó

- Mặc kệ, miễn nó ngon hihi

Cô vẫn uống, uống như nước lã. Triệu Giã nhân lúc Thiên Di uống không để ý anh đi pha một cốc nước chanh rồi đi lại

- Nào đừng uống nữa

- Ừm... Thiên Di muốn uống mà

- Đây...

Anh lấy chai rượu trên tay Thiên Di ra rồi đưa cốc nước chanh ngay trước mặt

- Hơ cái gì vậy???

- Đây là một loại rượu mới đó, uống đi, hay là cậu hết uống nổi rồi

- Nổi, Thiên Di uống nổi mà

Thiên Di uống một hơi rồi tiếp tục nói

- Ồ... rượu gì mà có mùi nước chanh vậy

Rồi bỗng nhiên cô cảm thấy đau đầu, cô đứng dậy nhưng phải ngồi xuống ngay và ôm đầu lại

-Đầu đầu quá đi-Cô rhan thờ

-Hà!??? Đầu đầu "Không lẽ nước mình pha... kém chất lượng như vậy à???"

-Về phòng

Thiên Di đứng dậy đi tới cầu thang bị trượt chân nhưng may là có Triệu Giã đỡ lại. Anh đành phải dìu cô lên

-Rượu... ngon quá đi..

-Suyt, ồn quá rồi đó

Thiên Di cũng bắt chước đưa tay lên miệng

-Im lặng... ồn ào

Về tới phòng, Thiên Di được đứng tự do ở đó còn Triệu Giã thì nhanh tay lẹ chỉnh sửa lại cái giường. Thiên Di nhìn Triệu Giã thì ra mẹ mình, lúc thì người này thì người kia. Con nhớ mẹ lại ủa về. Lúc này chỉ có mẹ cô trước mắt mà thôi. Triệu Giã vừa quay lại Thiên Di đã lao tới ôm chầm lấy Triệu Giã

-Mẹ à, Thiên Di nhớ mẹ lắm híc

-Thiên Di..

-Mẹ...

Cô vẫn ôm Triệu Giã nằm xuống giường. Mặt cho Triệu Giã cô lấy tay mình ra Thiên Di vẫn cố ôm thật chặt

-Mẹ đừng bỏ con nữa... làm ơn...

Thiên Di bắt đầu khóc, Thấy Thiên Di khóc anh cũng đành nằm yên. Nếu anh có thể làm cho cô bớt buồn thì cũng không sao. Anh nhìn cô, cô đã ngủ từa lúc nào. Tay cô vẫn ôm chặt cổ anh ngủ ngon lành. Hai người đang mặt đối mặt. Anh khẽ mỉm cười, rồi cũng thiếp đi lúc nào không biết

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hãy xem như không có chuyện gì đi!!

Chợt bừng tỉnh giấc vì mùi thơm bay ngút phòng. Triệu Giã mở mắt. Anh vẫn nhìn Thiên Di đang ngủ rồi nhìn xung quanh

-Thơm quá...

Rồi anh nhìn xuống Thiên Di

-Nó phát ra từ cậu ấy sao???

Anh chớp chớp mắt đưa đầu mình xuống cổ Thiên Di. Anh khựng lại nhưng rồi giữa ánh trắng hàng răng nhe ra. Anh ngoạm lấy cô Thiên Di và bắt đầu cho dòng máu ấy vào người mình

-Uhm..

Thiên Di cảm thấy đau đớn nhưng cô không hề mở mắt. Ý thức lại bản thân anh mở mắt và buông cô ra. Tay cô vẫn ôm chặt anh như cứ sợ anh sẽ đi mất vậy. Máu trên cổ Thiên Di cứ tuôn ra. Anh liếm lấy nó

-Nhột...

Anh giật mình nhưng nó cũng đã cạn rồi. Anh nằm xuống ngủ tiếp và không quên lau đi vết máu còn vương trên mép mình. Sáng sớm, Thiên Di bị ánh nắng sớm mai làm tỉnh giấc. Cô mở mắt ra và trước mặt không ai khác đó là Triệu Giã. Cô trợn mắt nhìn lại tay mình thì mới biết tay mình đang ôm cổ cậu và tay cậu cũng choàng qua eo cô. Cô giật mạnh ra nhưng lại không làm anh tỉnh giấc. Gãi cái đầu rối tung của mình cô rời khỏi giường lao thẳng vào WC đóng cửa lại

-"Mình đã làm cái quái gì đêm qua vậy???"- Cô tự hỏi bản thân

Rồi cô đi lại chỗ cái gương nhìn lại khuôn mặt mình. Quần áo cô sặc sặc không chỉnh tề và con bay nồng mùi rượu

-Minh...

Cô vén tóc cho gọn rồi rửa mặt nhưng lại tình cờ thấy hai dấu chấm nhỏ trên cổ mình. Cô sờ vào

-A- Cô là nhẹ- Ma... cà rồng... ma cà rồng đã cắn mình sao nhưng... lúc nào... trời ơi mình chả nhớ cái gì cả

Cô ôm đầu mình nói. Bên ngoài, Triệu Giã chưa mở mắt nhưng lại thấy tay mình hình như nó trống trống. Bóp bóp anh mở mắt

-Thiên Di...

Thiên Di trong này khi nghe tiếng gọi của Triệu Giã thì đứng như tượng. Cô không động đậy, sợ phát ra tiếng động... anh đi quanh phòng

-Đi đâu được chứ, mình khóa cửa phòng rồi mà

-"Khóa cửa, cậu ta khóa cửa làm gì chứ???"

-Thiên...

Anh cầm nắm cửa nhà vệ sinh nhưng lại không mở ra được. Anh khẽ đưa tay lên gõ cửa nhẹ cửa

-Thiên Di- Anh nói nhỏ nhẹ

Thiên Di vẫn đứng đó không lên tiếng trả lời

-Cậu đừng ở trong đó, lạnh sẽ khiến cậu cảm lạnh đó

-Minh... mình đang tắm

Nghe vậy Triệu Giã không làm phiền cô nữa. Anh đi lại lấy tách trà nóng đã ở đó tựa lúc nào và bên cạnh vẫn là một tách trà giải rượu. Thiên Di cời đồ tắm xong rồi nhưng cô quên mất là cô không có đồ dự phòng. Cô đành lấy khăn tắm quấn lại. Nó khá dài nên cô cũng an tâm nhưng với cái này thì sao cô dám ra ngoài chứ

-Xong chưa vậy Thiên Di

Cô thẳng người

-Hôm... tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì...

-Cậu còn hỏi à, cậu nghĩ xem một nam một nữ trên giường thì làm gì

Thiên Di lấy tay che mồm

-Nhưng...

-Nhưng nhị cái gì, tối cậu uống say tới nỗi mình chả biết làm sao, còn đòi ra biển, nhìn cậu ngây thơ vô cùng. Về tới nhà còn ôm lấy mình nằm xuống giường không cho mình đi nữa

Thiên Di mất chữ O mồm chữ A

-Là mình... sao

-Cậu muốn xác nhận thì cứ hỏi Nhan Hạo

Anh vẫn ung dung trả lời

Thiên Di chả biết nói gì thêm. Cô ngồi trong một góc nhà vệ sinh. Bỗng nhiên những chuyện hồi tối lại ùa về. Những cử chỉ dễ thương, những câu nói như con nít. Nó hiện rõ mồn một trong đầu cô. Cô tự hỏi tự hỏi sao mình lại có thể làm ra chuyện như vậy

-Thiên Di, bây giờ còn ở lì trong đó à, mình nói với cậu hôm nay cậu sẽ không ra khỏi căn phòng này được đâu

-Tại sao chứ, mình muốn ra ngoài...

Triệu Giã không trả lời cô ung dung đọc báo. 10p, 30p, 1h đồng hồ trôi qua, trong phòng rất yên tĩnh, một tiếng động cũng không phát ra chỉ nghe tiếng sột sọat của tờ báo lật qua mà giờ tờ báo đó anh cũng đã đọc không sót một chữ nhưng cô vẫn chưa ra ngoài. Anh lo lắng đi lại gõ cửa

-Thiên Di à, ở trong đó lâu quá không tốt đâu

Không một câu trả lời... anh nhếch miệng rồi mở khóa cửa rồi đi lại giường nằm xuống

-Ấy zda mệt mỏi quá đi

Nghe vậy Thiên Di liền mở cửa lao thẳng ra cửa với vòn vẹn một chiếc khăn tắm trên người. Cô cố gắng giật giật cái nắm cửa với suy nghĩ nó sẽ mở ra. Lúc đó anh ngồi dậy chống tay lên cửa. Cô không mở được liền quay lại thì Triệu Giã đã ở trước mặt cô. Mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên như một con gà mái. Khoảng cách hai người bây giờ rất gần, chỉ khoảng 5cm nữa thôi là hai người chạm mặt rồi

-Tắm rồi mà vẫn còn vương mùi rượu nhỉ

Thiên Di căng thẳng thở nhẹ và nuốt nước bọt cô nhìn sang hướng khác nhưng thỉnh thoảng lại ngoảnh lại nhìn anh. Tóc rơi xuống mặt, Triệu Giã thấy vậy đưa tay vén lên

-"Thật xinh đẹp"

Anh bắt đầu tiến lại gần với khuôn mặt Thiên Di hơn. Môi anh dần chạm môi Thiên Di một cách nhẹ nhàng. Thiên Di không biết lúc đó có cái gì đó sai khiến. Cô mở hai bờ môi mình ra nhắm nghiền mắt lại. Triệu Giã vòng tay qua eo cô lôi cô vào lòng và bắt đầu ngấu nghiến môi cô nhưng cô lại không phản kháng mà lại hưởng ứng. Tay cô nhẹ nhàng đưa lên ôm lấy cổ anh như lúc tối. Hai người cứ ôm hôn nhau như vậy một lúc lâu rồi mới dừng lại. Hai người buồn ra. Thiên Di lúc này như một đứa trẻ cô định lên tiếng

-Mình...um..

Triệu Giã lại đặt môi mình lên môi cô rồi buông ra ngay

-Suyt... đừng nói gì hết

-...

Cô chợt cảm thấy cái gì đó trên người mình như muốn tuột ra. Cô lấy tay chụp lại. Triệu Giã thấy vậy quay đi 180 độ. Cô chỉnh sửa lại cái khăn rồi đi lướt qua Triệu Giã đến chỗ cái vali của mình lục lọi đồ đạc cô mới phát hiện...

-Ồ... Triệu Giã à, sao cậu toàn lấy mấy bộ đồ này không vậy

Thiên Di lấy ra toàn là đầm rồi váy, không có lấy một cái quần jeans hay áo sơ mi gì cả

-Mình... chỉ lấy một bên của tủ đồ thôi còn bên còn lại...

-Bên trái hả

Triệu Giã gật đầu một cách ngây thơ

-Ồ Nô, đồ mầy thì sao mà mặt ra ngoài được cơ chứ

-Đẹp mà...

-Con mắt cậu

Không nói nhiều Thiên Di lấy đại một bộ đồ rồi đi vào WC nhưng khi cô bật công tắc lại chả có điện

-Ồ...

-Lúc nãy mình mới kiểm tra... đèn cháy rồi. Cậu vào thay đỡ đi

Thiên Di nhìn vào bên trong. Bóng tối bao trùm nơi đó. Mặt cô tái lại đi ra kéo áo Triệu Giã

-Mình sẽ thay ngoài đây không vào đó đâu

-Vậy à... vậy thì thay đi

Anh nằm bệt xuống giường nghịch điện thoại

-Cậu không định ra ngoài sao

-Hôm nay chủ nhật dậy sớm làm gì, cứ để Nhan và Hạo nghĩ rằng mình vẫn còn đang ngủ đi

-Với mình??

-Đúng rồi-Anh trả lời không chút suy nghĩ

Thiên Di thở dài

-Mặt cậu vậy

Cô quay lưng đi, tháo tấm khăn xuống. Thứ cô sắp mặc lên người là một chiếc váy trắng mỏng manh có cái thắt lưng màu đen nhưng nó chỉ để trang trí vì còn có một đường kéo ngay giữa lưng cô. Nhưng hình như cô hơi có chút khó khăn với cái này, cô kéo mãi nó không lên vì tay cô không với tới. Triệu Giã tình cờ quay lại thì bất gặp. Anh nhẹ nhàng đứng dậy sau lưng Thiên Di. Anh chạm tay mình lên tay Thiên Di. Thấy vậy cô vội rút lại. Anh kéo lên giúp cô. Cô định quay lại cảm ơn thì mặt anh đang áp mặt cô. Anh tiến lại. Thiên Di khẽ nhắm mắt, môi hơi mím lại rất đáng yêu. Anh ngấm nó một chút rồi nói

-Xuống dưới ăn sáng đi

Anh lấy chiếc chìa khóa trong túi mình ra và mở cửa

-Tại sao... cậu lại khóa cửa

-Cái cậu này... cậu khóa lại rồi nhét khóa vào túi mình mà còn dám nói

Cô lấy tay chỉ về hướng mình

-Đi thôi

Triệu Giã dắt tay Thiên Di đi xuống cầu thang

-A!! Hai người giờ mới chịu xuống à, nào lại ăn cơm thôi- Nhan nói

Nói rồi cô đi lại ngồi kế bên Hạo khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Anh nhìn cô một lúc nhưng lại thôi

-Tại sao???

-Hừm??- Nhan lên tiếng khi đang ăn ngon lành

-Sao không phải là mình ngồi với cậu

-Lâu nay vẫn vậy mà, điện... Triệu Giã vẫn hay ngồi một mình thôi

Cô liếc sang Triệu Giã rồi ngồi xuống. Anh thì ngồi bên cạnh. Không gian rất im ắng...

...

-È hèm, chuyện này nếu lộ ra ngoài không biết ai sẽ chịu thiệt thòi nhỉ

Như tốc độ ánh sáng, Thiên Di để đũa xuống lấy tay chụp miệng Triệu Giã lại

-Đừng... im lặng là vàng đấy

-Đôi lại cậu phải nghe lời mình đấy...

Thiên Di không nói gì quay lại ăn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chuyện tình Nhan Hạo

Ăn xong xuôi, Thiên Di đứng dậy định xếp dọn nhưng bị Triệu Giã nắm tay cản lại

-Cậu muốn gì nữa vậy???

-Đi siêu thị

Nói rồi anh dắt tay Thiên Di đi

-Nhưng...

-Nhan à người xếp đi

Hai người ra ngoài xe. Triệu Giã đưa cô vào trong rồi anh lái xe đi

-Cậu muốn gì vậy, sao tự nhiên lại đi siêu thị

-Có lẽ nó sẽ khiến cậu vui hơn

Thiên Di quay lại im lặng không nói gì nữa. Đến siêu thị, họ đi vào. Thiên Di đi trước Triệu Giã. Dù đã nghe nói nhiều lần nhưng đây chính là lần đầu tiên anh bước vào nơi đông người như thế này

-Cậu hơi chậm chạp đó, đi không may bị lạc bây giờ

Thiên Di đi lại nắm tay Triệu Giã kéo đi. Anh không một lời nói lại. Thiên Di đi được một đoạn thì đứng lại đi qua phía gang hàng nữ trang

-Qua đây làm gì??- Triệu Giã hỏi

-Mua một sợi dây chuyền cho Nhan.. và Hạo

Cô chọn xong..

-Cậu có muốn đi đâu nữa không???

-Hay... đi mua đồ trưa nay mình sẽ nấu một bữa cho mọi người ăn nha

-Vậy đi thôi

Triệu Giã nắm chặt tay Thiên Di dẫn đi đến quầy bán đồ tươi sống. Cô nhìn bàn tay đó... khẽ cười. Sau khi mua xong, Triệu Giã một tay xách đồ một tay nắm lấy tay Thiên Di như sợ trẻ lạc. Họ chuẩn bị lên xe nhưng tình cờ gặp Thiên Hạo. Thấy Thiên Hạo, Thiên Di buông tay Triệu Giã ra

-Thiên Di- Thiên Hạo lên tiếng

Cô rụt rè nép ra đằng sau Triệu Giã. Thiên Hạo nhú mày

-Em sao vậy??- Thiên Hạo ân cần hỏi

Triệu Giã hiểu cảm giác Thiên Di lúc này, anh lên tiếng

-Đi thôi, nào lên xe đi Thiên Di

Thiên Di không một ánh nhìn Thiên Hạo đi lên xe cho Triệu Giã chở đi

-Thiên Di sao vậy???

-Điện gia... học học

-Hôm nay ta không có hứng thú đi về thôi

Anh lên xe chạy về, Kiều An và Nam Đăng nhìn nhau. Trên xe, Thiên Di lại nhớ về lúc đó, cái lúc con ma đó cắn vào cổ mẹ cô. Giật mình cô trợn mắt ôm đầu. Thấy vậy Triệu Giã đậu xe vào ven đường. Anh vội hỏi thăm Thiên Di

-Thiên Di cậu có sao không??

Anh tháo tay Thiên Di ra khỏi đầu, cô đang khóc. Triệu Giã đưa tay lau nước mắt cho cô. Cô ngược lên nhìn Triệu Giã rồi không khóc nữa cô chỉnh chu lại gọn gàng. Triệu Giã không nói gì đi tiếp. Từ xa, Thiên Hạo chứng kiến tất cả. Anh quay xe đi về

-Có khi nào điện gia thích Thiên Di không??-Kiều An nói

-Không đâu, điện gia nói chỉ xem Thiên Di như em gái và muốn bảo vệ không hơn không kém- Nam Đăng lên tiếng

Về đến nhà, Khóe mắt Thiên Di vẫn còn cay cay. Cô được Triệu Giã dìu vào nhà. Nhan thấy vậy chạy ra

-Thiên Di sao vậy, cậu có sao không???

Họ đỡ Thiên Di ngồi xuống ghế

-Lúc này gặp được Thiên Hạo, nhớ đến...

-Trưa mình sẽ xuống nấu đồ cho mọi người

Nói rồi Thiên Di đứng dậy đi lên trên cầu thang vào phòng mình. Cô nhìn lại bức hình mẹ mình thì bật khóc

-Mẹ ơi... sao mẹ không ở lại với con thêm một chút nữa, tâm nguyện của mẹ chưa hoàn thành mà...

...

-Cái gì... điện hạ nói... nằm chung, ngủ chung không sao nhưng... cậu cần Thiên Di thì...- Nhan hoảng hốt

-Đừng lo, ta không có biến Thiên Di thành ma cả rồi, ta chỉ hút máu cậu ấy thôi... nhưng cậu ấy hình như... không phải máu người, máu cậu ấy chỉ có mùi hương con người thôi. Thơm...

-Thiên Di không bị biến thành ma cả rồi thì không sao rồi

Triệu Giã mở cửa phòng đi vào. Anh thấy Thiên Di đang nằm nghiêng người ngủ trên giường. Trên tay cô còn cầm di ảnh của mẹ mình. Nhìn sơ qua cũng đủ thấy... cô đang khóc mặc dù đã nhắm mắt ngủ. Anh đi lại kéo ghế ngồi đối diện mặt cô. Anh đưa tay vén tóc sau đó một cách chậm rãi anh đặt tay mình lên tay Thiên Di. Thiên Di lơ mơ tỉnh giấc, cô thấy Triệu Giã đang nắm tay mình. Một tay cô rút ra đặt lên bàn tay ấy và nhắm mắt lại

-Thiên Di, Thiên Di

Cô mở mắt ra, tay mình không còn tay Triệu Giã đâu nữa

-Cậu nói hôm nay cậu sẽ nấu ăn mà, đừng có nướng như vậy chứ- Là Nhan

Cô ngồi dậy nhìn xung quanh rồi nhìn xuống di ảnh mẹ mình. Bà đang cười. Cô nhìn nó và cũng khẽ mỉm cười. Đặt nó lại trên bàn, Thiên Di xuống dưới nhà cùng Nhan. Cô mới xuống đã thấy Triệu Giã đang ngồi đọc báo và nhâm nhia tách cà phê nóng hổi. Anh nhìn cô rồi lại nhìn tờ báo. Cô bước xuống đi thẳng vào bếp và bắt đầu nấu nướng. Kì lạ, cái bếp rất mới cứ như chưa hề có ai sử dụng qua vậy. Gia vị rồi nước mắm đều chưa được khai. Lạ lắm nhưng thôi cô bắt tay vào việc một cách vui vẻ. Đang cầm củi làm thì cô nghe có tiếng bước chân từ đằng sau. Biết là ai cô cầm dao chỉ thẳng quay lại làm cho Triệu Giã một phen giật mình

-Tốt nhất là để yên cho mình nấu cho hết buổi ăn nhá

Triệu Giã nhìn mũi giao nói

-Được... được rồi. Mình chỉ muốn giúp thôi mà

-Vậy à- Thiên Di hạ mũi dao xuống- Vậy thì làm cái đồng kia đi

Thiên Di chỉ vào chỗ đồ ăn chưa làm cho Triệu Giã làm

-Nhưng... làm sao đây hả, mình làm gì biết làm

-Cứ lấy lại đây mình chỉ cho

Trong bếp có hai bóng người. Nó cũng sáng sủa hơn nhiều. Bữa trưa đã xong, Thiên Di cùng Triệu Giã mang ra bàn trong khi Nhan và Hạo đang chờ sẵn

-Hôm nay là đồ ăn nấu đó- Nhan nói

-Sao vậy, bộ mọi hôm không phải à- Thiên Di hỏi

-Không, là đồ đặt thôi

Mọi người bắt đầu ăn. Nhan ăn món đầu tiên đã khen ngon tí tởi. Nó khác hẳn với đồ ăn đặt. Nó đậm vị hơn nhiều. Ngồi đó chán chừ, Thiên Di gấp miếng dốt ăn vào chén cho Triệu Giã nhưng không quay lại. Cô lấy lọ tóc che đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình. Anh nhìn cô mỉm cười, ăn phần thức ăn trên chén mình sau đó anh cũng cho Thiên Di một chút vào chén. Cô cũng không quay lại, rón rén bỏ nó vào miệng. Nhan nhìn hai người mà cười tí tởi. Hạo thì nhìn cô, ánh mắt có chút phân vân, sao cô lại vui vẻ khi Thiên Di bên cạnh Triệu Giã thế này, đáng lẽ cô phải giận chứ. Chiều đến, bên Hắc Vương Triều

-Người bây giờ đã quyết định là bên vực cho tình cảm của điện hạ????- Hoàng Vương nói

Nhan Hạ khẽ gật đầu. Hoàng Vương tức giận phóng phi tiêu về hướng Nhan nhưng Hạo đã đi lên lấy tay chụp lại

-Mong ngài hãy ủng hộ cho quyết định của Nhan, tất cả cũng chỉ vì hạnh phúc của điện hạ mà thôi

-Kháng lệnh ta mà dám nói là tốt cho con ta, những gì ta làm đều muốn cho con ta được hạnh phúc mà thôi

Nhan đưa tay hạ cánh tay của Hạo xuống

-Thôi đi Hạo, mình tự làm tự chịu

-Không...

-Được thôi... người không còn giá trị nữa rồi Nhan à, quyết định cuối cùng... ta sẽ trục xuất người khỏi Triều và chọn nữ hầu khác làm vệ sĩ cho con trai ta

Nghe tới đây, Nhan thật không muốn nghe nữa, cô suy sụp quỵ xuống

-Ngài nói... trục xuất tôi ra khỏi triều sao????

-Người không nghe theo lời ta, ta vẫn chưa ban tội chết vậy còn dám lên tiếng

-Nhưng ngài không thể làm vậy với tôi, tôi đã ở bên điện hạ từ nhỏ tới lớn thì sao có thể

-Hạo, mau đưa Nhan ra khỏi đây

Nhan nhìn Hạo với hai hàng nước mắt. Hạo đưa tay mong nắm lấy tay Nhan rồi nói

-Xin lỗi khi phải nói điều này nhưng Nhan là người của Điện hạ nên người không thể vô cớ trục xuất khỏi Triều được. Nếu muốn làm vậy ít nhất ngài cũng phải hỏi qua điện hạ chứ

-Ha!! Người kêu ta hỏi qua Triệu Giã à, ta thừa biết là Triệu Giã chán ngấy người rồi nên yên tâm, chỉ cần ta nói ra Triệu Giã sẽ tán dương thôi

Nhan lau đi nước mắt

-Đừng cãi lời Hoàng Vương nữa Hạo à

-Nếu ngài muốn đuổi Nhan thì đuổi tôi luôn đi

Nhan tròn mắt nhìn Hạo

-Đi đâu- Triệu Giã bên ngoài đi vào- Đi về, ta chờ lâu lắm rồi đó

-Triệu Giã à- Hoàng Vương lên tiếng- Con đến rất đúng lúc, chuẩn bị đón chờ vệ sĩ mới đi

-Vệ sĩ mới, con ách cần, con chỉ cần Nhan và Hạo thôi. Hai người họ là tro ki từ nhỏ đến lớn của con, đâu phải muốn bỏ là bỏ

-Con...

Triệu Giã khoác vai hai người đó kéo ra ngoài

-Đi về thôi. Mặc kệ cha ta đi

Nói rồi ba người biến mất. Trong sân nhà, Thiên Di đang tỉa cây. Cô cắt đi mấy bông hoa héo. Thấy ba người họ đồng loạt bước vào

-Mọi người mới đi đâu về vậy???

Họ nhìn nhau không ai nói ai. Không lẽ nói là mới từ Triều trở về. Không được, Thiên Di vẫn chưa biết thân phận của họ mà

-Ra ngoài dạo thôi vì thấy cậu ngủ rồi ấy mà

-Ồ... vào nhà thôi mình nấu bữa ăn tối cho

-Thiên Di- Nhan gọi cô lại- Hay hôm nay cậu cho mình cùng nấu ăn với cậu nhá

-Được thôi- Thiên Di tươi cười nói

Nói rồi Nhan khoác tay Thiên Di đi thẳng vào bếp. Hai người bắt đầu làm này nọ rồi nấu nướng. Vì là lần Nhan vào bếp nên có chút vụng về. Nhưng không sao cũng rất ấm cúng và vui vẻ. Nấu xong họ bày ra, bữa ăn hôm nay khác với bữa trưa. Có thêm món kim chi Hàn Quốc. Họ ăn mà khen tới tấp

-Mọi người ăn thử món này đi, là do mình tự nấu đó

Hạo không nói gì đưa đũa lên gấp cho vào miệng. Mặt anh biến sắc

-Sao mặt vậy nèk

Nhan mặt chùn xuống. Thiên Di đặt tay lên vai cô

-Lần đầu mà, lần sau sẽ cố gắng

Nhan gật đầu

-Vậy ta khỏi cần ăn nhi- Triệu Giã nói

Ăn xong xuôi Thiên Di dọn dẹp còn Nhan thì bị Hạo dẫn đi một nơi vắng

-Sao vậy hả Nhan, cậu quên đi tình yêu đời mình rồi à

-Cậu muốn nói gì??

-Sao cậu lại điềm tình như vậy khi Thiên Di bên cạnh Triệu Giã chứ, mình đã cố gắng tái hợp lại cho cậu và điện hạ rồi mà, còn cậu thì cứ cô tránh xa, cậu như vậy thì làm sao mà mình thoải mái được chứ. Cậu phải vui thì mình mới...

-Cậu nói gì vậy, từ trước tới giờ cậu có bao giờ nghĩ cho bản thân mình chưa, cậu chỉ lo nghĩ cho mình thôi à, làm ơn, đừng lo cho người khác nữa, hãy chăm lo cho bản thân mình đi. Mình bây giờ không còn tình cảm với điện hạ nữa rồi. Bây giờ mình chỉ để ý có một người thôi...

-Ài...

-...

Nhan không biết nói gì nữa bỏ đi. Hạo dường như đã hiểu, muốn đuổi theo nhưng lại thôi. Nhan đi lên phòng ngồi tại ban công nhìn trời. Thiên Di lúc này đi ngang qua thì nhìn thấy Nhan ngồi một mình. Cô đi lại

-Đêm lạnh đó, cậu còn ở đây làm gì

Nhan quay lại thì thấy Thiên Di

-Thiên Di À...

-Hửm...

Thiên Di ngồi xuống Nhan dựa đầu vào vai cô

-Có chuyện gì buồn hả

-Có... nhưng thôi... nói ra làm gì đâu

-Nói ra sẽ nhẹ lòng hơn đó

-Vậy à... nhưng mình nghĩ nó sẽ không nhẹ lòng đâu

-Vậy à

-Cho mình ngủ trên vai cậu chút

-Mình kể chuyện cho cậu nghe nhé

Nhan gật đầu. Thiên Di bắt đầu kể. Chuyện Thiên Di kể rất thú vị và nó làm cho Nhan vui hơn. Cô đã thiếp trên vai Thiên Di tựa lúc nào. Triệu Giã về phòng cũng tình cờ nhìn vào. Anh nhếch miệng cười. Anh biết Hạo đứng đằng sau anh. Anh đưa tay đẩy cậu vào. Cậu đi vào tiến tới chỗ Thiên Di. Lúc này Thiên Di đang đeo sợi dây chuyền mà mình mua lúc sáng vào cho Nhan. Thấy Hạo đến, cô nâng đầu Nhan lên cho Hạo ngồi thế chỗ mình. Khi Hạo ngồi xuống cô lấy sợi dây chuyền còn lại đeo lên cổ cho Hạo. Còn Nhan, sợ Thiên Di chạy mất cô cứ bám lấy cổ miết thôi. Nhưng ai ngờ đó là Hạo chứ

-Đây là...

-Suyt

Cô rời đi. Chỉ còn lại hai người. Nhún sợi dây trên cổ Nhan và mình anh ghép nó lại và thành một hình trái tim. Anh hiểu noa liền cười. Gió thoảng nhẹ, sợ Nhan lạnh anh bế cô vào bên trong định đặt cô xuống giường thì anh nhìn Nhan đã tỉnh

-Cậu đến đây lúc nào vậy

-Minh... xin lỗi...

Nhan ghé sát mặt Hạo. Đặt môi mình lên môi anh. Anh nhẹ nhàng thả cô xuống tay vòng qua eo cô và hai người nằm ngay xuống giường. Trên phòng, Thiên Di mở cửa bước vào. Cô lại từ đó lấy đại một bộ đồ để đi tắm nhưng khi cô mới mở cửa thì lại thấy Triệu Giã đang chuẩn bị đi ra với vồn vện một tấm khăn trên người. Thiên Di then đỏ mặt quay đi

-Sao... sao cậu lại ở đây, sao không về phòng mình đi

-Phòng mình... nhà này là vậy, hai người một phòng mà

-Tại... tại sao, ngủ chung giường luôn chắc

-Đúng rồi

-Đâu ra cái quy định đó

Cô quay lại thì thấy Triệu Giã. Cô liền hướng mắt sang chỗ khác

-Bình thường thôi

Cô không nói gì nữa đi vào phòng tắm nhưng..

-Đèn chưa sửa à

-Chưa...

- "Tối quá"Không tắm- Cô đi ra

-Ồ... sao lại

Anh nhìn vào phòng thấy tối om

-Cậu sợ bóng tối à

Thiên Di khẽ gạt đầu nhưng đó chỉ là một phần

-Vậy mình sẽ bật đèn bên ngoài nên cậu hãy yên tâm mà vào tắm đi

Thiên Di không nói gì đi vào trong đóng cửa lại chờ đợi. Đúng thật, khi anh bật đèn lên bên trong hoàn toàn có thể thấy rõ mọi thứ. Cô bắt đầu tắm. Sau khi đi ra, cô mặc một chiếc váy xòe đến đầu gối với chiếc áo sơ mi ngang bụng

-Cậu cũng style nhỉ

Thiên Di không để tâm hong cho tóc khô rồi lên giường nằm. Mỗi người ngả một hướng. Cô nhắm mắt nhưng lại nhớ lại chuyện của cả ngày hôm nay. Tất cả vì anh muốn cô vui mà thôi. Mặc môi lại cô quay lại định cảm ơn anh thì ai ôi anh đang chống đầu nhìn cô đắm đuối. Mặt cô lại đỏ nhưng cũng cố buông ra lời cảm ơn

-Cảm... cảm ơn cậu vì cả ngày hôm nay

Triệu Giã chỉ cười. Xong chuyện Thiên Di xoay người lại khẽ cười rồi nhắm mắt. Triệu Giã tiến lại, Thiên Di cảm nhận được mùi hương nam tính đang tiến lại gần mình nhưng cô lại không phản ứng. Anh vòng tay qua eo cô kéo cô vào lòng như một thú ôm rồi ngủ

"Ám áp quá"

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ma cà rồng... Sợ hay ghét!!

Mở mắt dậy, trên bàn à bộ đồng phục đi học của cô. Cô ngồi dậy

-Giờ mới chịu dậy à

Cô cúi mặt xuống

-Sao... hôm qua lại làm vậy, mỗi người ngủ một bên không phải tốt hơn sao???

-Hừm... cậu không nhận ra ý đồ của mình à

-Ý đồ...

Cô không nói gì nữa lấy đồng phục vào nhà vệ sinh thay

-Đền sửa lúc nào vậy

-Sáng

Xuống nhà ăn sáng, cả bốn cùng đến trường nhưng Thiên Di...

-Sao không lên xe, Thiên Di

-Mình chủ muốn đi bộ thôi

-Vậy thì mình cũng đi

Triệu Giã bước xuống xe đứng chung với Thiên Di

-Cậu... cậu làm gì vậy lên xe đi

Thiên Di nói mà chả dám nhìn thẳng mặt Triệu Giã

-Nèk nhìn thẳng mặt mình đi chứ-Anh cười đắc ý

Thiên Di liếc qua rồi bước đi

-Mặc cậu đó

-Ê nèk...

Thế là cả hai người cùng đi bộ

-Đi thôi

Trong xe, hai người lại nhìn nhau một hồi lâu. Xong sau đó, Nhan bắt đầu đỏ mặt. Cô quay sang hướng cửa kính

-Muốn có một món quà buổi sáng

Nhan hiểu ý cậu ấy. Cô dần quay qua đối mặt với một bên má cậu. Cô chồm tới định hôn vào má cậu nhưng cậu lại quay lại thế là môi chạm môi. Anh hôn cô một chút lâu rồi bỏ ra

-Cậu... quá đáng

-Hehe

Hạo lái xe đi. Phía Thiên Di. Hai người đi một cách im lặng...

-Ăn không??- Anh chỉ vào một quán ăn ven đường

-Nói ăn sáng rồi mà

-Ăn không??

Hai người ngồi vào quán

-Cho hai phần cánh gà rán

Hai phần nóng hổi được mang ra ngay. Hai người bắt đầu ăn ngon lành. Được một chút, Triệu Giã lấy một cái cánh nhỏ đưa lên miệng cho Thiên Di. Cô lúc đầu hơi rụt rè nhưng rồi lại mở miệng ngọam lấy nó. Cầm nó trên tay cô không quên lấy một cánh trong phần mình đưa cho Triệu Giã

-Hừm..

-A...

Thiên Di đưa nó thẳng vào họng anh

-Hai cháu đang yêu nhau à-Người chủ quán nhí nhảnh xen vào chuyện

-Yêu nhau???- Thiên Di lơ ngơ

-Tặng hai cháu

Bà đặt một đĩa nữa xuống nhưng lại chỉ có hai cánh. Nó dính lại với nhau tạo thành hình trái tim

-Cậu ăn đi- Hai người đồng thanh

Họ cứ đường đẩy qua lại rồi hai người cùng nhau đưa tay lấy mỗi người một cánh ngoạm lấy mà ăn. Ăn xong thì tính tiền rồi quán tiễn thẳng tới trường. Trên đường Triệu Giã nhột miệng hỏi

-Thiên Di à yêu nhau không

Cô lơ đi câu hỏi đó của Triệu Giã. Anh chạy lên trước

-Sao không trả lời

Cô đưa tay đánh nhẹ vào vai Triệu Giã rồi lướt qua mà đi thẳng tới trường

-Cái cậu này

Trong trường, Thiên Di đang nói chuyện với Bảo Bảo

-Mình xin lỗi nha, hôm qua bận quá nên không call với cậu được

-Thì sao đâu chứ, cậu bận là việc cậu, cứ biết là mình vẫn ổn

-Hihi

Lúc này hai người kia mới vào lớp

-Nèk, hai người kia sao giờ mới tới

Nhan chốc đỏ mặt đi lại ngồi chỗ Thiên Di. Hạo để cặp lại chỗ mình rồi bước lại

-Làm gì vậy hả, mau lại chỗ ngồi đi

Nhan ngồi đo thêm một chút rồi mới đi lại ngồi ngay ngắn. Hiểu chuyện Thiên Di khẽ cười

-Ế~~ Thiên Di à mình thấy hôm nay mặt cậu đỏ lắm nha

Thiên Di lấy một tay đặt lên má mình

-Có hả

Triệu Giã khều tay Thiên Di một cái. Cô ngồi thẳng lên

-Hành động này là có ý gì đây?? Hai người đã xảy ra chuyện gì hả

-Ồ... không không có

-Hai đứa mình ở chung một phòng

-Hả!!!??- Bảo Bảo sốc thật sự

-Ày không có đâu Triệu Giã nói bậy đó

-Thật không vậy cả- Bảo Bảo đưa ánh mắt đa nghi nhìn Thiên Di

Thiên Di gật đầu nhưng ánh mắt không nhìn thẳng vào Bảo Bảo. Cô khẽ cười miềm.

Giờ ra chơi, Thiên Di đang đứng trên sân thượng nhìn xuống

-Thiên Di

Cuối cùng Triệu Giã cũng tìm được cô. Cô chán nản quay lại

-Hừ...

-Ây... giận cái gì vậy

-Không có gì

Cô ngồi lên ban công sân thượng đối diện với khuôn mặt của Triệu Giã

-Bây giờ mình không muốn thấy mặt cậu đi đi

-Tự nhiên vô cớ giận mình à

-Đâu có

Cô nhảy khỏi ban công nhưng lại trượt chân ngã ra sau rơi xuống. Triệu Giã chạy lại

-THIÊN DI!!!!

Anh đưa tay. Thiên Di cũng đơ ây như đang muốn anh nắm lại. Bằng tốc độ ánh sáng anh chạy xuống dưới nhanh nhất có thể. Thiên Di gần rơi xuống đất, một bóng người vụt qua đỡ lấy cô nhẹ nhàng

-Rơi từ sân thượng xuống, em muốn chết à

Là Thiên Hạo, cô nhìn anh, khóe mắt cay cay. Cô cố tuột khỏi bàn tay của Thiên Hạo và chạy đi. Thiên Hạo định chạy theo nhưng Triệu Giã đã đưa tay ngăn lại

-Mẹ Thiên Di bị giết... bởi một ma cà rồng bên Bạch Vương Triều

Triệu Giã theo sau Thiên Di khi nói xong câu đó. Để lại ba người ở đây ngạc nhiên vô cùng

-Mẹ Thiên Di... mất rồi sao- Thiên Hạo nói

-Lại là do Bạch Vương Triều...

Về đến lớp, Bảo Bảo lao ra hỏi thăm Thiên Di

-Nghe nói cậu mới từ sân thượng rơi xuống có sao không???

Bảo Bảo nói lớn nên cả lớp đều nghe

-Thật sao??

-Cậu có sao không hả Thiên Di

-Mình còn sờ sờ ngay đây mọi người sợ gì chứ- Thiên Di vẫn tươi cười nói

Trên đường về nhà, Thiên Di không nói không rằng gì với Triệu Giã khiến anh rất khó chịu. Về nhà cô lao thẳng vào phòng ngủ. Triệu Giã cất sách vở rồi cũng đi vào

-Thiên Di à hôm nay cậu bị gì vậy??

Thiên Di quay sang hướng khác

-Nè cậu giận mình chuyện gì à

-Cậu... thật là, sao có thể nói thẳng ra như vậy...

-Chuyện gì...

-Chuyện chúng ta ở chung phòng

-Có sao đâu chứ, vui mà

- Vui... -Nhíu mày- Cậu phải hiểu chứ, sao cậu có thể nói trắng ra như vậy, như vậy thì mọi người sẽ hiểu gì về mình đây???

-Cậu đang trách mình đó hả, mình chỉ nói sự thật thôi mà- Thiên Di quay sang hướng khác

Triệu Giã tức giận bỏ đi. Trời bắt đầu đổ mưa to. Anh bị ai đó kéo tay lại

-Đừng... để mình một mình...

Anh không quan tâm kéo tay Thiên Di ra khỏi áo mình đi xuống dưới đọc báo uống cafe. Trên này, Thiên Di nhanh tay đóng cửa kéo rèm lại làm cho căn phòng bắt đầu tối lại. Cô lên giường ngồi một chút rồi vào tắm

- "Mong là nó chỉ mưa nhỏ như thế này"

Dưới nhà, Triệu Giã nhìn ra ngoài, trời mưa bắt đầu tầm tã, sét đánh rầm rầm nhưng anh vẫn ung dung đọc báo ngon lành. Trong phòng Nha và Hạo, hai người đang tranh nhau

-Bây giờ giường cũng đã rộng hơn, mà chỉ có một chiếc chăn, cậu định lấy nó luôn à- Hạo nói

-Mình chỉ lấy cái chăn này thôi, bản quyền của mình không cho cậu đụng vào

Nhan quần cái khăn quanh người cứng ngắc. Hạo nhìn cô cười rồi ôm tấm chăn ấy vào lòng

-Chăn của cậu nhưng cậu là của mình mà

-Buông ra- Cậu ôm chặt hơn- Buông ra coi

-Không

-Hai người cứ vòn qua vòn lại thế là hai người nằm vòn vẹn trong chăn. Tay nắm tay cùng nhau nhắm mắt ngủ. Triệu Giã ở ngoài thấy vậy thờ dài

-Mình cũng lên đó ngủ thôi... haizzzz. Cậu ấy thật là...

Anh mở cửa phòng. Nó tối om

-Thiên Di??

Anh thì tay vào bật đèn lên thì thấy cô đang ngồi vào một góc tường, anh nghe rõ tiếng thút thít. Cơ thể cô giật lên khi mỗi lần sét đánh. Anh lại gần chạm nhẹ vào người cô cũng khiến cô giật mình

-Thiên Di

Anh nắm tay cô kéo ra. Thiên Di giật mình nhìn lên. Mặt cô đầm đìa nước mắt. Cô tuột ra khỏi tay Triệu Giã lùi lại vào góc tường. Cô nghĩ Triệu Giã còn giận cô. Sét đánh thêm một hồi, Thiên Di giật mình bịt tai mình lại để không nghe những âm thanh ấy. Triệu Giã thấy Thiên Di sợ sấm như vậy anh ân cần nhẹ nhàng ôm cô vào lòng

-Ấm... quá

Cô dần đưa tay mình ôm lấy cổ Triệu Giã mà khóc nhưng nó lại khiến cô thấy đỡ sợ hơn. Triệu Giã đặt cô lên giường. Anh định đi lại thì bị Thiên Di kéo tay lại. Cô biết anh định làm gì

-Đừng làm như vậy

-Không sao mà

Cô nắm chặt tay anh hơn

-Được rồi... nằm xuống

Anh đỡ cô nằm xuống đắp chăn cho cô rồi anh quay đi hướng bên kia mà ngủ. Mưa chưa dứt, sét vẫn đánh liên hồi. Nó khiến Thiên Di không thể nào ngủ được. Triệu Giã quay lại... anh thấy cô khóc. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng... Cô không khóc nữa... vì nó thật ấm áp, nó khiến cô quên đi tiếng sấm mưng rợ kia. Cô ngủ một cách ngon lành tới sáng. Anh cũng cười khi cô ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bại lộ

Sáng dậy họ vẫn ăn sáng rồi tới trường. Trong xe Triệu Giã vẫn khờn tha cho Thiên Di

- Yêu nhau không???

Thiên Di giật mình

- Cái... cái cậu này

- Ahaha

Hạo nghe vậy đang lái xe cũng chồm qua hỏi Nhan

- Yêu nhau không??

- O... cậu... nói cái gì vậy???

thế là hai người bị đuổi lên trước và đằng sau là Nhan và Thiên Di ngồi. Đến lớp, vẫn như mọi ngày nhưng gần đây Nhan Hạ không bày trò chọc phá cô nữa, không biết là cô ta đã nghĩ ra trò gì nữa rồi hay là chán không muốn làm nữa hay sao. Vừa vào cửa lớp lại bắt gặp Nhan Hạ, cô nhìn Thiên Di rồi bỏ đi vào nhà vệ sinh "Hứ". Trong nhà vệ sinh

- Trời ơi sao đạo này đầu óc mình không minh mẫn chút nào vậy nà, không nghĩ ra được kế sách gì để cho Thiên Di một bài học hết tron

Bỗng điện thoại Nhan Hạ reo lên. Thấy dòng số trên đó cô có chút khó chịu. Nhưng bắt buộc cô phải bắt máy

- Con nghe đây, sao ngày nào mẹ cũng gọi cho con hết vậy??

- Mẹ sẽ gọi cho tới khi con chuyển trường thôi

- Tại sao?? Trường này có gì khópng tốt

- Trường đó toàn ma cà rồng...

- Mẹ à ma cà rồng thì sao, họ bị cắn hút máu người ở đây mà

- Thôi đi, một khi bản chất háu đói trời dậy thì lấy gì mà ngăn cản. Ma cà rồng có sức mạnh gấp mấy con người...

- Thôi mẹ đừng có giảng đạo với con nữa

Nhan Hạ tắt máy không nói gì nữa, cô có chút bực tức cúi xuống bồn rửa mặt

- Chút nữa là tiết thể dục, haizz mình cút tiết cho rồi đi

Cô đi về lớp, dự cảm điều chẳng lành. Học xong hai tiết đầu thì cả lớp đi học thể dục, Nhan Hạ chán nản đi cùng lớp. Cùng thời gian đó, tất cả những học sinh ma cà rồng trong Bạch Vương Triều đều tập trung tại một căn phòng nhỏ

- Ta phải tìm ra đó là ai chứ để vậy nếu hắn đi uống máu người khác thì không may chút nào- Thiên Hạo nói

- Nhưng trong chúng tôi có ai dám làm việc đó chứ, hình phạt xảy đến sẽ rất nặng, chúng tôi đâu muốn rước họa vào thân

- Nói vậy... không lẽ là người ngoài, không phải trong trường

- Điều này cũng không phải là không thể

- Nhưng mẹ Thiên Di từ trước tới giờ ăn ở hiền lành mà kìm gì có gây thù chuốc oán với ai đâu chứ. Bà ấy còn bệnh nặng phải nằm ở nhà chả đi đâu được- Kiều An lên tiếng

- Ta sẽ đi bàn bạc chuyện này với cha ta xem- Thiên Hạo nói kết thúc buổi họp mặt

Trong lớp, đang học thì Nhan Hạ xin nghỉ vì đau bụng và dĩ nhiên cô được về lớp ngay. Thiên Di học thêm một lúc nữa thì thấy mệt mỏi trong người, cô tự đi về lớp. Triệu Giã nhìn cô lo lắng. Khi về tới lớp...

- Anh đến đây làm gì, đây là lớp của em- Nhan Hạ khoanh tay nói

- Em phải nghe lời mẹ và chuyển trường ngay. Em quá hư rồi, mọi chuyện em làm ảnh hưởng đến danh dự của công ty nhà ta đó- Là Tổng Đàm, anh đang đứng ngay cửa sổ

- Thì sao em không thích... nhưng cũng không hần, em có mục đích riêng mới ở lại đây mà

Lúc đó trong lớp học thể dục

- Hôm nay thầy có việc rồi nên các em nghỉ sớm một hôm nhá và hãy nhớ là không được làm ồn trong lớp học

- Dạ...

Cả lớp dạ vâng rồi vào thay đồ về lớp nhưng chỉ đứng ở ngoài chứng kiến mọi sự việc bên trong

- Mục đích, mục đích của em quan trọng như vậy à, quan trọng hơn cả danh dự công ty chúng ta sao

- Nực cười, nó có liên quan tới em à, muốn em chuyển trường cũng được nhưng phải đợi khi em thành công cơ

- Em... em ngoan cố quá rồi đó

- Ngoan cố cái gì, bằng mọi giá em phải khiến cho nhỏ Thiên Di đó phẫn khốc thét lên. Em chỉ mới làm cho khoảng nửa lớp quay lưng với nó thôi, còn đến nửa, là nửa chặn đường còn lại của em, em sẽ hoàn thành sớm anh đừng lo

- Không lẽ chỉ vì em thua trận bóng đó mà em mang thù tới vậy sao

- Đúng vậy, thật là nhục nhã mà, dù có tự làm tổn thương bản thân mình thì em cũng dùng mọi cách để khiến cho cả lớp quay lưng với Thiên Di

- Nhan Hạ!!!!

Cô quay lại, một xô nước tát thẳng vào mặt

- Đồ độc ác gian xảo- Tiêu Ngọc lớn tiếng nói- Tôi...

Cô bắt đầu khóc...

- Tôi quan tâm cô vì sợ cô bị thiệt thòi khi ở trong lớp vì là thành viên mới trong lớp vậy mà... cô lừa chúng tôi vậy đó hả, làm cho chúng tôi phải ghê lạnh... người đã vót lớp lên được như ngày hôm nay

- Tiêu Ngọc à bình tĩnh lại đi

Tiêu Ngọc quay qua Thiên Di cô nắm lấy tay cô

- Thiên Di à cho mình xin lỗi, mình xin lỗi

- Thôi mà Tiêu Ngọc, không sao, không phải lỗi do cậu

Nhan Hạ bị tát nước tức giận lắm, cô nhào tới túm tóc của Thiên Di

- Cô thật may mắn nhè, được mọi người quay mặt lại trong thời điểm cao trào nhỉ

Nhan Hạ lôi Thiên Di lại chỗ cửa sổ mặc cho Thiên Di đau đớn rên rỉ. Cô cúi đầu Thiên Di ra ngoài cửa sổ

- Mẹ cô mất rồi nhỉ, té từ đây xuống cũng không chắc đã chết đúng không vậy thì

Vai cô bị ai đó bám lấy xoáy người lại một cái tát tán thẳng vào mặt cô

- Anh...

- Đủ rồi đó Nhan Hạ, em đi quá giới hạn của mình rồi

Tổng Đàm đi lại lấy cặp Nhan Hạ rồi dắt cô ra khỏi trường

- Buông em ra đi, em chưa đi đâu được hết, mau thả em ra

- Câm miệng lại

Một chiếc xe đậu trước cửa rước hai người đi. Thiên Di được thả xuống, Nhan Hạ nắm tóc cô rất mạnh tay, nó làm cô ê cả đầu. Quý xuống tại chỗ cô khopng nhìn được cái gì nữa, đầu cô rất nhức, cô ôm đầu ngồi yên một chỗ. Triệu Giã thấy vậy mở cửa chạy lại

- Thiên Di, ổn chứ

Thiên Si vẫn ôm đầu miệng vô thức nói

-Đau quá

Bảo Bảo chạy lại

-Đa đầu cậu ấy rất nhạy cảm mà cũng yên tâm, cậu ấy sẽ không sao đâu một chút là hết

Hai người đỡ Thiên Di lại chỗ ghế ngồi

- Thiên Di cậu ổn rồi chứ

Như đã đỡ hơn Thiên Di hạ tay xuống. Cô chống tay lên bàn

- Thiên Di cậu sao rồi??- Bảo Bảo hỏi

-Mình ổn rồi yên tâm

- Thiên Di...

Cô ngược mặt lên, không phải một người mà nhiều người đang gọi cô

- Mọi người...

- Cho... tụi mình xin lỗi

- Không mọi người...

Cô đứng lên, thoáng chốc cô bắt đầu thấy chóng mặt. Để giữ vững cơ thể mình cô xoa thái dương ngồi xuống ghế nhưng rồi lại ngã nhào vào lòng Triệu Giã rồi nhắm mắt

- O... Thiên Di

Triệu Giã đỡ vai cô dậy để cô tựa đầu vào vai anh

- Phụt...

Một người bụm miệng cười miễn, một số bạn khác trong lớp hiểu ý cười theo và Bảo Bảo cũng không ngoại lệ

- Sao vậy, Thiên Di bị vậy mà cười à- Khuôn mặt anh ngầy thơ vô cùng

- Thôi đừng hỏi nhiều mau đưa cậu ấy đến phòng y tế nhanh

Bảo Bảo nói mà tay cứ xùy xùy như đuôi người. Triệu Giã bồng Thiên Di đến phòng y tế nhanh chóng. Đi ngang qua lớp Thiên Hạo anh không khỏi lo lắng đứng dậy nhưng nghĩ lại chuyện lúc trước anh lại ngồi xuống

- "Thiên Di... ghét hay sợ ma cà rồng đây??"

Trong lớp Nhan và Hạo thấy vậy định đi theo thì Tiêu Ngọc cùng Hàn Thư đứng trước mặt

- Cậu... tránh ra- Nhan nói

- Hai cậu muốn làm kì đà cản mũi hả???

- Kì đà cản mũi?? Là sao???- Hạo hỏi ngớ ngẩn

- Haizz cái cậu này, mà hình như tụi này cũng là kì đà cản mũi nè- Một người nói với giọng trêu đùa

- ?????- Hai người họ không hiểu gì cả

- Một quá, lên sân thượng đi có người cần gấp

Nhan và Hạo nhú mày nhìn nhưng rồi lại ngoan ngoãn đi lên. Hai người lên tới sân thượng thì cất tiếng

- Có ai không lên tiếng đi ạ- Nhan nói

-Kì lạ!!- Hạo nói

Rầm, cánh cửa đóng lại, Nhan chạy lại giật giật nó

-Ồ... sao nó bị khóa rồi

-Hihi- Hai người này nắm chìa khóa trong tay cười miềm bước xuống

-Hình như... trên đây chỉ có hai đứa mình- Hạo nói

Nhan bắt đầu nóng người và tim đập mạnh

-"Tình cảnh gì đây hả trời??"

-Ấy...

Hạo nằm xuống một chỗ ngay đó, có mát mẻ và rất dễ chịu

-Đã lên rồi còn bị khóa cửa, hay đánh một giấc đi

Nhan mặt vẫn còn đỏ ửng, cô cũng nằm xuống nhưng lại cách Hạo đến nửa mét và chỗ cô có một chút nắng. Cô nhắm mắt thì có cảm giác như eo mình hơi nặng khi cô mở mắt ra thì cô lại bị kéo vào sát với Hạo

-Không thấy nắng à

Nhan nhìn chăm chăm Hạo nhưng tay thì cứ cố tháo cái tay đang bám chặt eo cô kia ra nhưng không, cô càng cố thì nó càng chắc. Anh dùng lực kéo thêm một chút nữa hai người đầu chạm vào nhau. Hai ánh mắt cứ nhìn nhau không rời

-Ngủ thôi- Hạo nhẹ nhàng nói

Nhan không cố nữa, cô đưa hai tay mình vào giữa nắm lấy bàn tay Hạo và... ngủ

Trong phòng y tế

-Em ấy bị sốt đột ngột thôi nhưng về con đau đầu thì chị không dám chắc

-Vậy phải làm sao??- Triệu Giã hỏi

-Đưa em ấy đi khám thử. Bây giờ chị đi lấy thuốc, nếu em nói em ở chung với em ấy thì hãy cố nhắc em ấy uống thuốc thường xuyên

-Vâng

...

Thiên Di đang ở trong một không gian màu trắng. Cô nhìn quanh thì lại thấy Triệu Giã đang đứng trước đó. Xa xa, một mũi tên đang lao về hướng cậu nhưng cậu lại không hề chú ý. Cô lao tới ôm cậu vào lòng và hứng trọn mũi tên đó

-Triệu Giã...

Mũi tên đó găm vào người cô một cách đau đớn, ngực trái cô nhói đau. Trước mặt cô bây giờ không còn là một không gian màu trắng nữa mà là một chiến trường đầm máu, mùi máu bay sộc vào mũi. Giật mình cô mở mắt ngồi bật dậy. Triệu Giã liền đi lại

-Thiên Di, sao vậy

-Cậu... cậu ổn chứ

Thiên Di cầm cổ tay đang chống lên giường bệnh của Triệu Giã lộ rõ ánh mắt lo lắng

-Cậu đã mơ thấy gì???

Chị ý tá ra ngoài để không gian cho hai họ

-Không... không có gì

-Thật chứ

Thiên Di gật đầu

- Thiên Di à, lúc này...

- Hừm...

- Không, cậu phải đến bệnh viện khám

Thiên Di vội lắc đầu

- Minh không sao đâu, sao lại phải đến bệnh viện chứ, cậu lo thái quá rồi

- Nhưng...

- Yên tâm

Cô đặt tay lên vai anh nên anh cảm thấy nhẹ hơn phần nào. Tiếng chuông ngân lên

- Đến giờ học rồi về lớp thôi

- Em phải ở lại- Chị y tá xuất hiện từ khi nào- Với tình hình sức khỏe bây giờ em không làm gì được đâu, phải nghỉ ngơi cho khỏe đi- Chị ấu dựa vai vào thành cửa, hai tay thọc vào túi là chiếc áo sơ mi trắng của bác sĩ

- Vậy mình sẽ ở lại với cậu

- Không, về lớp đi, chiều về rồi hãy đón mình

Trên sân thượng, hai cô gái đang chống nạnh nhìn cặp đôi uyên ương

- Hai người này... nè dậy đi- Hàn Thư nói

Nhan mở mắt vội thả tay ra khỏi tay Hạo quay lại nhìn hai bóng dáng sau lưng

- Chuyện gì vậy??

- Cứ tưởng là... mà thôi vào tiết học rồi đẩy mau về lớp nhanh

Nhan nghe vậy thì gọi Hạo cùng về lớp. Chiều về, bốn người cùng đi trên chiếc xe đi qua một con biển. Nơi đó, một người con trai đang lê loi ngồi một mình. Anh thở dài rồi lại trườn mặt xuống hai cánh tay đang chấp lại

- "Thiên Di... có ghét mình không??"

Tự hỏi trong lòng sao anh lại sợ Thiên Di ghét mình đến vậy, anh biết bây giờ Thiên Di gay gắt với anh vì mẹ Thiên Di đã mất vì một con ma cà rồng nhưng...

- Triệu Giã?? Cậu ta cũng là một ma cà rồng mà... Không lẽ Thiên Di chưa biết... haizzzz

Anh lại mất tinh thần và anh cũng tự hỏi tại sao anh lại cảm thấy không hài lòng khi Thiên Di đi bên cạnh Triệu Giã. Lúc đó anh chỉ muốn kéo Thiên Di ra khỏi đó, muốn bảo vệ Thiên Di, bằng mọi giá. Một bàn tay đặt lên vai anh. Là Nhã Kì

- Điện gia kính mến, có thể cho tôi ngồi cạnh ngài không??

- Ta không phiền anh- câu trả lời của anh vẫn có một chút buồn rầu trong đó

Nhã Kì ngồi xuống

- Ngầu sao vậy, có chuyện gì làm ngài buồn sao???

- Người cũng thấy đó, Thiên Di bây giờ không nói chuyện với ta, cô ấy còn lờ ta đi làm ta buồn lắm

- Không có chuyện gì mà giữ trong lòng mãi được, rồi sẽ có ngày Thiên Di nhận ra chúng ta không liên quan đến chuyện này thôi. Vì cậu ấy yêu mẹ nên nhất thời mù quáng xem tất cả chúng ta là kẻ thù thôi mà

- Ha- Anh hà hơi cười nhẹ- Cảm ơn người, đã làm cho ta nhẹ lòng hơn rồi. Mong ngày đó mau đến

- À mà chuyện về người em gái song sinh của ngài... đã có manh mối gì chưa??

- Vẫn chưa, cũng có thể là ở nơi khác không phải ở trường này cũng nên. Nhưng ở đây, ngay tại trường này, Thiên Di cứ như một đứa em gái của ta vậy. Cô ấy dễ thương, tính tình vui vẻ, mạnh mẽ và còn hay gọi ta là anh nữa. Đôi khi ta ước Thiên Di sẽ trở thành em gái ta nhưng điều đó có lẽ bất khả thi rồi

Anh nói một hơi dài, anh nhìn qua Nhã Kì, người cô cứ đưa qua đưa lại. Cô đang ngủ, một cách ngủ không điểm tựa. Cô đưa qua lại thêm mấy lần rồi gục vào vai anh. Anh có chút rung động đưa ánh mắt nhìn người con gái đang nằm trên vai anh. Anh có một cảm giác lạ

-Cái cảm giác gì đây???

-Điện gia...- Kiều An lên tiếng gọi anh rồi khựng lại nhìn bóng người con gái đang tựa vào vai anh

Cô nhú mào đi lại

-Nhã Kì???

-Hai người cứ về trước, ta theo sau

Không lòng vòng nhiều hai người lên xe cùng nhau về

-Nam Đằng à đi ngắm biển không??

-Không sợ điện gia mắng à

-Điện gia sẽ không làm vậy đâu hihi đi không??

Điều đó là điều rất ư dễ xảy ra vì Thiên Hạo từ trước tới giờ đâu có gâu gấu gì ngược lại anh còn sống rất hòa thuận không coi hai người là tôi tớ mà là một người bạn luôn tâm sự với nhau khi cần, cùng đùa giỡn... Thiên Hạo bế Nhã Kì lên chiếc xe moto của mình, cô như cọng bún nhều nhều trên tay anh. Anh đội nón an toàn cho Nhã Kì rồi để cô ôm eo anh và chạy về nhà. Nhã Kì từ từ mở mắt, trước mắt cô là một nơi xa lạ. Cô giật mình ngồi dậy nhìn qua thì thấy Thiên Hạo đang ngủ trên ghế. Ôi sao cô thấy áy náy quá và có chút thất lễ. Cô rời giường đi lại đánh thức Thiên Hạo. Ngay khi anh vừa mở mắt thì Nhã Kì liến cúi lên xuống mấy lần

-Xin lỗi điện gia, mạo phạm đến nơi ngủ, chón riêng tư của ngài, xin lỗi ngài mong ngài trách phạt ạ

-Thôi- Thiên Hạo đưa tay- Là ta tự đưa người về, đừng xin lỗi nữa mau về KTX dành cho người đi

Nhã Kì gật gật rồi rời khỏi nhà

-Cảm ơn người

Đó là một lời nói nhỏ thắm trong miệng. Không biết Nhã Kì có nghe anh nói hay không nhưng anh cũng thấy nhẹ lòng hơn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Người quen của Thiên Di???

Sáng hôm nay, Triệu Giã lại đòi đi bộ với Thiên Di. Sở dĩ Thiên Di không muốn đi xe vì hôm nay cô muốn vừa đi bộ vừa tập thể dục để chân mình hoạt động nhiều hơn. Lâu nay toàn đi xe nên bắp chân cô co cứng rồi. Thiên Di đi trước, Triệu Giã theo sau. Bỗng Thiên Di thấy bóng người kia nhìn sao quen mắt. Cô đi tới còn Triệu Giã thì bị ai đó kéo lại

-Ồ... Thiên Hạo, cậu muốn gì đây???

-Nếu như đây là cuộc tranh giành giữa tôi và cậu thì cậu có gian lận hay không

-Ý cậu...

-Cậu còn dĩ cũng là một ca cà rồng, bây giờ Thiên Di hiện đang hận nó, hận con người thật của cậu, cậu cứ nghĩ đi nếu một ngày Thiên Di biết cậu là ma cà rồng thì sao, Thiên Di sẽ đau khổ như thế nào

-Cậu... nếu nói ra đồng nghĩa với việc cậu thua đó- Triệu Giã chỉ nói bấy nhiêu

Khi anh định quay đi...

-Tôi chủ muốn bảo vệ Thiên Di... khỏi một người như cậu. Có rất nhiều cô gái đã qua tay cậu và cậu đã biến họ thành thức ăn đó thôi. Ai biết cậu có làm gì Thiên Di đâu chứ

- Thiên Di không giống với những đứa con gái đó, cô ấy... những người mà cậu nói quá tay tôi chỉ vì tiền thôi

-Ha, ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra, dù sao tôi vẫn lo lắng cho Thiên Di là hàng đầu

Hai người nhìn nhau...

-A Đạt

Câu nói khiến hai người quay lại cùng một hướng. Thiên Di hô tên người đó còn vội vàng ôm người đó vào lòng. Nhìn thấy nhưng chả làm gì hai người chỉ há mồm ra. Thiên Di buông người đó ra ngay

-A Đạt à anh về hồi nào vậy??

-Anh mới đáp chuyến bay về đây hồi sáng

-Vậy à

-Tôi nay đi chơi không, đến quán kem mà em thích nhất

-Dạ

Thiên Di vui vẻ nhận lời. Người tên A Đạt rời đi. Thiên Di vẫy tay tạm biệt rồi quay lại bức tượng mới tạc. Thiên Hạo đã rời đi từ lúc nào vì anh biết hiện giờ Thiên Di không muốn gặp anh mà đến nhìn cũng khó chịu

-Triệu Giã

-Hà!!!!??

Anh hoảng hốt rồi quay lại khuôn mặt lạnh lùng

-Đến trường thôi

-Ồ

Trên đường Thiên Di xar quan tâm đến Triệu Giã, cô chỉ lo tính xem tối nay mình sẽ mặc gì để đi chơi với A Đạt đây. Điều đó thật phiền với Triệu Giã. Anh cảm thấy người đó không được đáng hoàng thông qua suy nghĩ của hân

-Cái gì, A Đạt về rồi hả!?!?- Bảo Bảo reo lên. Thiên Di gật đầu

-Tối nay anh ấy mời mình đi ăn kem. Cậu đi không???

-Đi... ơ không tối nay mình có hẹn rồi

-Có hẹn- Đồng Mặc nhìn quan Bảo Bảo- Tiểu Bảo mà cũng có người để ý sao???

-Ê bà kia, nói cái gì đấy

-Ồ không có gì

-Vậy tối nay mình đi một mình vậy

-"Có ổn không đây??"

Tiết học bắt đầu, trưa và chiều tối Thiên Di vẫn đi làm như mọi khi nên mới về nhà cô đã riu rít chuẩn bị để đi chơi. Cô cố ăn mặc thật đẹp. Cô ăn mặc đẹp trước người con trai khác. Anh nhứ này. Thiên Di đi xuống nhà

-A Thiên Di bây giờ đi hả cậu có ăn cơm không?)- Nhan hỏi

-Mọi người cứ ăn đi đừng chờ phần cho mình và mình sẽ mua kem về cho mấy cậu nhé

-Cậu có cần mình chờ đi không?)- Hạo hỏi

-Anh ấy chờ mình ở trạm xe buýt gần đây. Cậu yên tâm. Tạm biệt

Cô vọt khỏi nhà rất nhanh. Triệu Giã bước ra cũng chỉ nhìn thấy tàn váy còn vương lại

-"Hón hờ tới vậy à?"

-Kem... mình nghe nói đó là một thứ rất lạnh đó nhưng mà ăn rất ngon- Nhan nói

-Mình cũng chưa ăn bao giờ, không biết nó có vị thế nào nhé-Hạo nói lại

Triệu Giã bước xuống. Cả ba bắt đầu ăn com. Thiên Di chạy ra đến trạm xe buýt. Vừa đến nơi, một chàng trai bước ra từ chiếc xe hơi màu đen với vàng còi áo khoác của mình khoác lên cho Thiên Di

-Trời lạnh như thế này mà em lại mặc mỏng như thế bị cảm lạnh thì sao

Thiên Di chỉ cười không nói gì. Hai người vào xe đi thẳng đến quán kem mà Thiên Di đã lấy ngày không lui tới

-Ấy dza cũng lâu rồi ta phăng đây

-Ý em là sao, không kể từ lúc anh đi tới giờ em không có rủ bạn bè đến đây chơi hay sao???

-Dạ không, em làm gì có thời gian, trong năm nay em tham gia khá nhiều hoạt động. Hơn tháng nữa em phải đi thi giải bóng chuyền cấp Châu Á nữa nên... khó có thể làm mấy việc như thế này

-À, vào thôi, hôm nay anh cho em ăn thoải mái luôn đây

-Thật sao???

Thiên Di kéo tay A Đạt lao thẳng vào quán kem ngồi vào bàn giành cho hai người

-Thưa quý khách cần gì???

-Cho một suất kem socola và 5 xuất kem dâu- A Đạt nói

-Vâng thưa quý khách

Người phục vụ rời đi. 3p sau cô ấy quay lại với những xuất kem được gọi lúc nãy

-Em cứ ăn từ từ, trong quán này có nhiệt độ vừa đủ để giữ kem bên ngoài không gian này khoảng một tiếng đấy

-Em biết rồi

Ăn xong ly kem đầu tiên, Thiên Di bắt đầu nói chuyện

-Công việc của anh bên Mĩ sao rồi, bây giờ anh về đây làm luôn hay rồi sẽ về đó lại

-Anh bây giờ sẽ lập nghiệp ở đây, anh phải kiếm tiền thật nhiều... để lấy vợ

-Lấy vợ, woa~~~ bây giờ mới có ý trubg nhân có phải là hơi muộn không mà tới khi đó anh nhớ phải mời em, em sẽ chúc phúc cho hai người

-Ha- Anh nhếch miệng croid gian manh- Anh sợ đến lúc đó không biết em còn ở đây để tham dự nó không thôi

-Hà anh nói gì??

-À... Ừm... ý anh là anh sợ lúc anh cười vợ sẽ đứng mùa thi cử của em. Sợ em đi không được

-À... mà anh yên tâm, em sẽ cố gắng sắp xếp thời gian mà

-Ha em cứ cố đi

Rồi hai người chuyển sang vấn đề khác nói mãi đến 9h hơn mới về. Thiên Di vẫn được A Đạt đưa về trạm xe buýt. Trả áo khoác cho anh cô về nhà mang theo bốn hộp kem. Đầu tiên cô mang lên phòng cho Nhan và Hạo trước

-A Thiên Di cậu về rồi hả- Nhan lên tiếng

-Hạo đầu rồi

-Cậu ấy tắm trong kia

-Vậy mình để kem ở đây nhá

Thiên Si để đó rồi lên phòng. Cô mở cửa thấy Triệu Giã đứng ở cửa sổ. Cô định đi lại đưa cho anh phần kem mình mua về nhưng cô đi tới thì anh lại tránh cô đi lại chiếc ghế mà ngồi. Thiên Di thấy lạ chạy lại chỗ anh

-Cậu sao vậy?? Đây ăn kem này mình mới mua về đây

Anh vẫn không bận tâm lấy báo thiếu niên đọc. Lấy điện thoại ra, đã 10h đêm. Anh đặt xuống bàn tiếp tục đọc báo

-Nè, bơ nhau vừa thôi chứ, ăn đi này, tan hết đây

Anh vẫn không trả lời thậm chí là không thèm ngước nhìn cô lấy một cái

-Haizzz

Cô thờ dài, đặt hộp lem lại vào bao nilon định quay đi xuống nhà để nó vào tủ lạnh nhưng bàn tay lại bị ai đó kéo thẳng vào lòng. Cô bị một phen giật mình

-O...

-Người đó là ai- Bây giờ anh mới chịu mở miệng- Nói đi nếu không đừng trách

-Ai, ý cậu là A Đạt???

-...

-Anh ấy lúc trước là hàng xóm của mình, hay qua lại nhà mình giúp đỡ mình và mẹ mình lắm. Mẹ mình năm lần bảy lượt muốn mình kết hôn với anh ấy nhưng...

-Kết hôn, hai người thân đến mức này à

-Không, mình chỉ xem anh ấy như anh trai mình thôi

-Còn Thiên Hạo, cậu vẫn gọi anh ấy là anh giữ chốn lộ thiên mà

-Đó là... nói sao ta, chỉ là bản thân mình bảo là phải kính trọng anh ấy thôi

-Vậy à

...

-Nà, thả mình ra đi- Lời nói có chút thẹn thùng

-Không, cậu là thú bông của mình

-Cái cậu này

Cô cố gắng tháo tay Triệu Giã ra. Ngồi cạnh thành giường, anh xoay người thể là hai người nằm thẳng trên giường

-Cậu đẹp thật

Trong vô thức anh buông ra câu đó. Thiên Di trợn mắt ngạc nhiên. Mặt đỏ ửng

-Cậu... nói sao???

Anh cúi đầu xuống, Thiên Di nhắm mắt lại... anh đưa đầu mình sang bên mép tai phải Thiên Di

-A!!- Cô la nhẹ- Sao cậu cắn tai mình

-Đánh dấu

-Đánh dấu???

Cô ngơ ngác chả hiểu gì

-Đi ngủ

Thiên Di vào nhà vệ sinh thay một bộ quần áo thoải mái để cô ngủ đêm nay. Lên giường nằm xuống ngủ. Chợp mắt được 10p cô liền mở mắt, từ khi nào cô lại chung sống với Triệu Giã như vợ chồng thế này, cậu ấy lúc khen cô đẹp, có khi nào cậu ấy thích mình không. Cô nghiệm lại bản thân mình

-"Mình... có yêu cậu ấy không nhỉ?"

Bỗng nhiên cô lên cơn đau đầu. Cô cố gắng im lặng để Triệu Giã được yên. Hình như cô sợ anh lo lắng. Sáng hôm sau đến trường, Thiên Di có điện

thoại

- Alo em nghe đây chị Hân

- Thiên Di à, chị phải đi về quê khoảng một tuần nên tạm thời em ngủ làm ở quán chị vài hôm nhé

- Vâng chị yên tâm, em không bỏ quán đâu

- Ừm nha<3 Thương em ghê á

Cúp máy. Vậy là hôm nay cô không phải đi làm thêm. Không phải chỉ hôm nay mà là một tuần tới cô được nghỉ thả ga rồi. Nhưng trưa hôm nay cô có một việc phải làm. Cô phải đi khám tổng quát để xem thật sự mình bị gì. Tan học buổi sáng, cô đi ra khỏi trường đứng trước cổng để đón xe nhưng lại gặp Tổng Đàm

- Chuyện gì- Cô hỏi lạnh lùng

- Không có gì, chỉ muốn thay mặt Nhan Hạ xin lỗi cô thôi

- Hai người ai cũng như nhau cả, xin lỗi làm gì, tôi không dám nhận

Anh đẩy cô dựa vào tường, một tay chống vào nó, mặt anh đối diện mặt cô. Thiên Di lúc này thật hoảng loạn. Hai người nhìn nhau nhưng anh không làm gì cả. Anh lấy tay mình ra

- Nhan Hạ đã được chuyển đi rồi, cô có thể sống yên ổn

Thiên Di cũng không nói gì, cô ra đường bắt xe đi đâu đó. Triệu Giã nhìn cô mà hoàn toàn không đoán được và cô cũng không hề có dự định gì. Nếu đã có dự định từ trước thì cô đã nói với anh rồi. Anh nhìn qua, thấy A Đạt đang đứng đó không phải mới đây mà đã hồi sáng đến giờ. Với dòng máu mà anh đang mang trong người, anh đọc thấu được suy nghĩ của A Đạt

- "Chỉ hôm nay và ngày mai nữa thôi là anh có được em rồi. Chờ anh Thiên Hân"

- Thiên Hân

Khuôn mặt anh toát một chút buồn khi nhắc đến cái tên đó

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Gặp nguy rồi

Thiên Di trở về cầm tờ giấy xét nghiệm trong tay cùng một bao thuốc trong cặp. Trên đầu cô có một khối u nhỏ. Nó mọc tự nhiên không bị tác động từ bên ngoài. Bây giờ nó còn nhỏ nên chỉ cần cô siêng uống thuốc là đủ. Khối u này là khối u lành tính nhưng nó không dễ bị tiêu biến khi chủ uống thuốc trong thời gian ngắn. Nhưng cái này cũng không phải là dễ chữa vì nó tương đối cứng. Thế nên khoảng 3 tháng cô phải đi khám một lần. Vào trong lớp cô vội cất giấy vào túi

- Thiên Di??

Cô ngược mặt lên nhìn, là Bảo Bảo đang nhìn cô

- Cậu mới đi đâu về vậy, hôm nay đâu có làm thêm

- À... mình đi thăm một người làm cùng quán, chị ấy bị cảm

Tin tưởng cô nên họ cho qua nhưng Triệu Giã thì khác. Anh cứ nhìn qua cửa sổ, nhìn chiếc xe màu đen đã đậu hồi sáng giờ. Tan học, đó là lúc 5h10p

- Ủa A Đạt

Cô thấy anh thì đi lại lúc này Triệu Giã mới bước ra

- Anh đến đây có chuyện gì không

- Mai anh mắc việc phải về Mỹ nên rủ em đi uống cafe ấy mà. Đi không

- Về rồi à, mới có hai ngày à mà

- Vì chuyện này gấp lắm

- Vậy để về nhà thay đồ

- Không cần, em cứ mặc đồ này đi. Khoảng 3h nữa là chuyến bay cất cánh rồi

Cô định vào xe A Đạt thì Triệu Giã kéo tay cô lại chỗ xa

- Cậu bị điên à, sao cậu lại đi theo hần

- Hần, cậu tôn trọng đàn anh chút đi chứ, anh ấy lớn tuổi hơn cậu mà cậu lại nói vậy à

- Mình nói vậy là có lí do cả, cậu đừng đi, hần không có hiền lành như em nghĩ đâu, hần có mục đích rồi

- Mục đích, mục đích gì chứ, cậu thật là... đừng nói anh ấy như vậy trước mặt mình

- Cậu đừng ngoan cố quá, rước họa vào thân đấy. Coi như mình xin cậu, đừng đi mà

- Chuẩn bị anh ấy lên máy bay rồi, chỉ một đêm nay nữa thôi

- Anh ta không tốt như cậu nghĩ đâu, nghe mình đi mà

- Im đi

Cô giờ tay lên chỉ ý im lặng rồi lại chỗ Nhan

- Cậu giúp mình đem cặp về nhé

- Cậu hãy đi nhanh... rồi còn về sớm

- Cậu yên tâm đi, cảm ơn vì đã quan tâm

Cô quay đi lên xe và rời đi cùng A Đạt. Lúc này Thiên Hạo chui ra đặt tay lên vai Triệu Giã. Anh quay lại

- Như cậu thấy đó, bây giờ muốn cứu Thiên Di đâu phải dễ, Cậu không nủi kéo được em ấy thì phải chờ lúc Thiên Di ở trong kế hoạch của hần thì có.à cứu ra thôi

- Cậu biết mọi chuyện???

- Tôi đã thấy hần không tốt lành gì vào lần gặp đầu tiên rồi- Anh vuốt cằm nói

- Hần!!! Ha

- Bây giờ làm gì tiếp đây, theo đuôi hần nhé

- Không, tôi nghĩ hần biết chúng ta rồi, gọi một cuộc gọi xem??

- Số???

- Đây, tôi chôm được từ điện thoại Thiên Di

- Có khả thi không????

Anh không trả lời nhấn số gọi. Trong xe, A Đạt thấy số lạ liền bắt máy

- Alo

- Anh định mang Thiên Di đi đâu hả

Anh nhếch miệng cười

- Liên quan tới cậu à, nói thẳng ra tôi đang cần một số tiền lớn để cưới vợ nên... cần cô ấy giúp. Cop ấy chủ cần đi lần này thôi, là tôi sẽ có bộn tiền. Nhưng là một đi không trở lại hehe

Anh tắt máy kèm khóa máy. Anh lấy sim vắng đi. Về phía Thiên Di, cô nghĩ là A Đạt chỉ đang nói chuyện với đồng nghiệp nên không quan tâm. Đến quán kem mà Thiên Di vẫn luôn muôm đến

-Hắn thật là, những câu nói này có ý gì chứ, con người thật khó hiểu- Triệu Giã

-CCon người??? Bảo Bảo được không???

Hai người nhìn nhau. Bảo Bảo lúc này từ bên trong đi ra

-Bảo Bảo!!

-Thiên Hạo, Triệu Giã??? Hai người sao vậy??? Mà có chuyện gì sao???

-Cho... tụi mình hỏi cái này một chút

-Được thôi tự nhiên

-Khi một người con gái trở thành công cụ để kiếm tiền... một đi không trở lại nghĩa là sao???

BẢO bảo trầm ngâm một lúc rồi nói

-Đây là một trường hợp... bắt cóc bán sang nước ngoài... một cô gái còn trinh mà bán sang nước ngoài sẽ được rất là nhiều tiền. Đây cũng có thể nói kiếm tiền từ một cô gái, một đi không trở lại. Nhưng sao hai người lại nói vậy???

-A Đạt đã nói như vậy, trên xe anh ta có Thiên Di

-Thiên Di??

Từ những ý mà cô nói lúc nãy, lòng không khỏi lo cho Thiên Di

-Anh ấy không thể làm như vậy, anh ấy thương Thiên Di lắm mà

-Dạo gần đây ánh ấy nói là cần tiền cưới vợ, có khi nào...- Triệu Giã nói

-Nhưng nếu bán sang nước ngoài cảnh sát bắt được thì sao???- Thiên Hạo hỏi

-Để khỏi bị cảnh sát bắt, nhưng tay buôn người đó hay đi vào sáng sớm khoảng 1-2h sáng hay trễ hơn một chút. Nói chung là trong trước mặt trời mọc- Bảo Bảo nói

-Vậy Thiên Di gặp nguy rồi, ta biết đi đâu tìm đây

-Bảo Bsor à cậu biết... quán kem mà Thiên Di thích nhất không???

-Nơi đó cũng không xa trường lắm. Cũng gần nhà cậu thôi Triệu Giã. Đi khoảng 300m là được

Triệu Giã và Thiên Hạo nhìn nhau

-Hai đứa con trai đi cùng một xe được chứ- Triệu Giã nói

Thiên Hạo giật mình nhìn tên mới phát ngôn hỏi nãy

-Nam Đăng, lại đây đưa chìa khóa cho cậu ta đi còn hai người ung dung mà đi bộ về nhà

-Ồ...

Thiên Hạo chụp lấy chìa khóa văng qua cho Triệu Giã rồi hai người rồi đi đến địa chỉ mà Bảo Bảo đã dặn. Cả bọn giải tán. Đồng Mạc lúc này từ bên trong bước ra

-Tiểu Bảo Bảo... Đâu hết rồi, lúc nãy còn nhiều người lắm mà

Hai người kia đến nơi Bảo Bảo cho địa chỉ, đậu xe ngay góc khuất nên an toàn. Mới nhí vào thôi đã thấy một cô gái sinh viên và chàng trai lừa đảo đã ở đó rồi

-Bây giờ hắn sẽ làm gì tiếp nhờ

-Ai mà biết được, mấy chuyện này chỉ có con người mới hiểu thôi, chúng thì làm sao rành rọt cho họ chứ

-Hay là... dụ Thiên Di đi theo như phần hương của thế giới ta

-Tào lao, cậu có bị ngốc không, đây là thế giới con người, và lại loại thuốc đó chỉ có ở thế giới của chúng ta thôi

Trong quán...

-Haizzz ăn kem cũng nhiều rồi hay giờ em uống chút nước... cho ly cam vắt ăk

-Cho tôi thêm ly cafe

Bỗng chốc hai thứ được mang ra

-Thiên Di à vậy em vương gì vậy

Thiên Di nhìn xuống, nhân lúc đó A Đạt nhấp ngón tay mình vào cốc cam vắt của Thiên Di rồi thả ra ngay

-Ơ... đâu có gì

-Chắc anh nhìn nhầm thôi, này uống đi

Thiên Di nhận lấy và uống ngay. Bây giờ A Đạt chỉ cần chờ kết quả thôi. Loại anh cho vào ky Thiên Di là loại thuốc mê cực mạnh, uống đútbg lược nhất định sẽ chết còn nếu không, chỉ nhấp một chút thôi cũng sẽ gây mê một thời gian lâu. Thiên Di uống hết nửa ly thì thấy đau đầu. Cô không nghĩ ngờ gì cả, chỉ nghĩ là do cái khối u chết tiệt trong đầu mình thôi

-Thiên Di em ổn chứ

-Không... em không sao

Nói thì nói vậy nhưng hình như cô muốn ngã rồi. Thấy vậy A Đạt liền đi qua đỡ cô lại không quên làm đổ ky nước của Thiên Di

-Quý khách không sao chứ

-Không sao, tôi chỉ đau đầu thôi

...

-Ê tên đàn kia, hấn hành động rồi

Thiên Hạo đang ở sau lưng Triệu Giã vì ít người sẽ khó bị phát hiện hơn. Nhưng nghe tới đây, vì lo lắng cho Thiên Di, anh liền bon chen nhào tới

-Đầu đau đau

-Ê này đừng bon chen như vậy sẽ bị phát hiện đó

-Không có đâu yên tâm đi mà

-Trời ơi tránh ra coi

Trong lúc hai người cứ chen lấn nhau thì vô tình đụng trúng một cháu gái, cây kem trên tay bé rơi xuống. Bé bắt đầu khóc. Khi bé khóc lên, hai người bắt đầu hoảng loạn khi nó khóc

-Em... em gái à nín... nín đi đừng khóc mà...

-Mẹ... mẹ ơi- Nó mếu máo

-Chết rồi Thiên Hạo à, Họ đi đâu mất rồi

Nghe tới đây, hai người đứng khựng dậy chạy đi bỏ lại đứa bé vẫn khóc. May ra người mẹ đứa bé đi đã tới... Thiên Di vẫn đang mê man

-A Đạt à anh đưa em đi đâu vậy??

-Hehe, em yên tâm, sau chuyến đi này đảm bảo em sẽ được đi nước ngoài nhưng sẽ không quay về đây được nữa

-Anh nói... Em không hiểu- Thiên Di chủ nghe, thậm chí cô còn không đủ sức để mở mắt

-Bán em đi anh sẽ có tiền để lấy vợ thôi

Thiên Di mở to mắt, không dám tin những lời này là thật. A Đạt đưa thêm một chút bụi hương mê ngay trước mặt. Cô thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Trừ khử, không còn là người quen nữa

- Chuyện gì??

- Đại ca đi tới đâu rồi??

- Người yên tâm, ta gần tới rồi

Bảo Bảo đang tập trung đủ thứ chuyện, từ bây giờ cô phải gặt gao theo sau ba mình để trở thành một người chủ công ty quyền lực như ba cô vậy. Cô đang ở ngoài, đi qua đi lại lo lắng lắm. Cô muốn gọi nhưng lại thôi. Nhưng...

- Alo

- Triệu Giã à sao rồi hả tìm thấy Thiên Di chưa

- Anh ta bế cậu ấy đi rồi, và tụi mình hiện đang mất dấu nữa

- Ôi... bây giờ phải làm sao đây?

- Cậu cứ yên tâm đi tụi mình sẽ cố gắng tìm cậu ấy mà, cứ tập trung vào công việc đi

Hạ điện thoại xuống, Bảo Bảo cố lấy lại khuôn mặt bình tĩnh để tập trung hơn vào công việc. Khi gần tới nơi, Thiên Di tỉnh lại, cô đang bị còng tay, bế vào một hộp công-tai-nơ. Trong đó có còn rất nhiều cô gái khác. Khi cô được đặt xuống, cô nghe rõ tiếng sợ hãi, tiếng rên rĩ phát lên

- Thành viên thứ 20 đến rồi đấy, các cô hưởng thụ cuộc sống thoải mái của mình vào những giây phút cuối đi

Tiếng khóc bắt đầu vang lên, cô mở mắt ra, chỉ có một bóng đèn dầu nhỏ đủ để thấy mặt nhau. Cô tỉnh dậy mở mắt ra

- A!! Tỉnh rồi à, nhanh nha. Cô đặc biệt thật, đại ca đã dùng loại thuốc mê mạnh như vậy mà vẫn tỉnh được

Thiên Di nhìn sơ qua họ, một chân họ đã bị còng lại vào dây xích cũng khá dài nhưng cô lại không có

- Chờ đi, một chút nữa thôi là cô cũng như họ thôi. Bây giờ tôi sẽ lấy nó. Nhìn làm gì, tôi sẽ đối xử như nhau mà

Rồi cô bị kéo lại chỗ những người khác. Chân cô bị sát lại trên nền sắt bị gì đau đớn vop cùng. Sau khi ổn định thì hắt rồi đi, đóng cửa lại cẩn thận

- Thiên Di?? Có phải Thiên Di không??

Thiên Di nhìn qua hướng cô gái gọi tên mình

- Chị Tiêu Cẩm

- Sao chị lại ở đây

- Cũng bị bắt như em thôi

Két... cánh cửa mở ra mang một bóng người với con dao trên tay vào. Thiên Di cảm thấy có gì đó... không an toàn. Hắt ngò xuống trước mặt Thiên Di, nâng chân Thiên Di lên

- Anh... anh tính làm gì???

Thiên Di dấy dựa thật mạnh mong rằng bàn tay ấy buông ra khỏi chân cô nhưng không, tay hắt mạnh như kẻ bị nghiện hút chích

- Hết còng chân rồi, bây giờ phải dùng cách này mới giữ cô em xinh đẹp này được chứ

Cop nói của hắt Thiên Di nghe mà không khỏi rùng mình. Hắt đưa dao ra sau gót chân Thiên Di, đưa lên một tí và... rạch

- AAAAAA!!!!!!!

Tiếng vang vang thật xa, đến chỗ Thiên Hạo và Triệu Giã. Hai người đều quay lại, xác định hướng mà tiếng hét ấy phát ra vì họ có linh cảm... đó là Thiên Di. Hai người cùng lên xe và đi. Hai người không ở cùng nhau, đã tách ra hai hướng

- "Tên đàn kia biết chỗ chứ???"

- "Cái tên gốc này đừng khinh thường ta, giác quan ta nhạy hơn người nhiều đấy"

Hắn rạch xong thì ra ngoài, bóng dáng dựa gần cánh cửa khẽ cười

- Đúng là chỉ có người mới làm mấy chuyện như vậy- A Đạt nói

- Hê đại ca quá khen, bây giờ ta đi ăn mừng thôi, một trận tới sáng rồi dẫn tụi này đi. Để một tên ở lại canh gác thôi

- Không cần, 20 anh em cứ ăn cho thoải mái đi, ta nghĩ trong tình trạng này bọn chúng không đi chuyển đi đâu được đâu

Hai người rời đi không quên khóa cửa lại. Bên trong yên lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng thút thít của Thiên Di

- Thiên Di...

Cô khẽ đứng dậy tiến lại gần cửa, nhưng khi mới đứng dậy, cơn đau chân ập đến khiến cô ngã nhào

- Thiên Di à cẩn thận

Họ chủ nói vì họ đang bị còng chân và dây xích... nó có hạn. Cô lại đứng dậy đi khắp khuôn viên tới cánh cửa ghe tai vào. Tiếng nhạc bùng nổ lên, chấn憾 họ đã bắt đầu ăn mừng rồi. Cô quay lại

- Ta phải ra khỏi đây

- Em đang nói gì vậy, điều đó là bất khả thi

- Em chắc chắn bọn chúng không để ý đến chuyện này

Cô đi lại một góc, ngay đó có một chiếc hộp ẩn. Cô dùng tay mở nó ra

- Cái... cái gì đó vậy???

- Đây là nơi mà người ta hay để dụng cụ để sửa xe nhưng...- Cô cầm cây rìu lớn lên- Cái gì đây, trong dụng cụ sửa xe có cái này à

- Em có ý gì với nó không

Cô vốn định dùng kiếm để cắt xích ra lợi dụng lúc bọn chúng mở cửa thì chạy nhưng... cô có một ý khác rồi. Cô cầm cây rìu đứng lên cố định chân mình rồi búa mạnh vào tường đó tạo ra tiếng động lớn

- Thiên Di à em làm gì vậy, bọn chúng nghe thấy thì sao??

- Chị yên tâm, bọn chúng đang vui nên khó có nghe được

Bỗng chốc cô tạo ra được một lỗ thủng bự đủ để một người chui ra. Bên cạnh là hàng rào bị thủng xuống, bây giờ chỉ cần nhảy ra là có thể thoát và đi gọi cho cảnh sát

- Trời cũng thương ta rồi. Bây giờ mọi người căng xích ra đi, em sẽ chặn chúng

- Em làm được không

- Bây giờ không còn thời gian nữa, mau đi

Họ nhìn nhau rồi bước tới căng xích ra. Thiên Di dùng lực búa mạnh xuống và cứ thế một đòn một sợi. Mồ hôi cô nhễ nhại. Trong buổi ăn mừng, một tên buồn đi xả xui. Nhưng lại nghe tiếng cộc cộc. Tò mò nên lại xem thử

- Ê các cô kia

- Chị Tiêu Cẩm à nhanh đi chị

- Còn em

- Nhanh đi mà

Tiêu Cẩm đành ngậm môi nhảy ra. Thiên Di lấy cây đèn dầu đập vỡ nát. Lửa tung tóe nhưng không trụ được bao lâu. Khi Thiên Di định chui ra thì bị hắn túm tóc lại

- Thiên Di!!!- Mọi người lo lắng

-Hay lắm, giỏi lắm đấy

-Mau đi đi nhanh lên, đừng biến những gì em làm là vô ích

Họ chạy đi. Họ biết phải làm gì. Hấn kéo cô vào trong, tay vẫn không buông lỏng. Gọi cho A Đạt

-Alo- Anh đi ra chỗ vắng người

-Đại ca, cái con nhỏ đại ca mang tới giúp mấy đứa kia thoát rồi. Bây giờ chỉ có mình nó ở đây thôi

-Cái gì!??

Mọi ánh nhìn đều đổ về anh

-Tụi bây mau ra tay bắt bọn chúng. Chúng xong rồi

Nghe vậy các anh em buông tay chạy đi. Anh thì đi tới chỗ Thiên Di

-Buông ra, cầm tóc một đứa con gái như vậy nếu bị gì thì sẽ không đáng một xu đâu

-Ha!! Mạnh miệng lắm, nhưng dưới chân thì không sao nhỉ

Hấn lấy dao rạch bên còn lại

-AAAAAAAAAAA!!!

Tiếng vang thất thanh ra bên ngoài. Triệu Giã và Thiên Hạo đã đứng, họ vừa em đến thì giêng kêu thảm thiết ấy lại vang lên. Đâu đâu trong ngành nhỏ họ lại nghe tiếng bước chân đang chạy. Là một nhóm phụ nữ. Thấy hai người, họ dừng lại thở hộc hộc

-Hai người... mau vào đó cứu người đi

-Thiên Di...- Triệu Giã nói như một câu hỏi

-Chỉ còn mình Thiên Di trong đó. Con bé đã vì chúng tôi mà hi sinh. Làm ơn, hãy cứu nó

-Tụi kia- Một tên trong đám la lớn

Mọi người nhìn nhau

-Hãy đi cứu Thiên Di, bọn chúng để tụi tôi lo... Mọi người lo được chứ

-Ừm- Họ đồng thanh

-Đi- Tiêu Cầm ra lệnh, như một chỉ huy

Cả bọn chạy, Thiên Hạo và Triệu Giã đậu xe vào góc khuất rồi lên đi vào khi bọn kia đã bị dụ đi bởi quân đoàn phụ nữ

-Em bản lĩnh lắm Thiên Di, dsos là công sức mấy ngày trời của anh đấy

Vết thương cô đang đau, nên chả muốn trả lời nhưng dù có không bị thương cô cũng chả muốn phải trả lời lời nói của anh ta. Hơn bao giờ hết, Thiên Di thấy anh ta thật kinh tởm. Máy chảy lên lảng xuống sàn, Cô như kiệt sức ngắt đi

-Nhanh nhỉ, bây giờ mày trông chừng cô ta cẩn thận đi... aizzz thật mệt quá đi. Không biết tụi kia thế nào rồi

A Đạt dựa vào một góc

-Có mùi máu- Thiên Hạo reo lên

-Là mùi máu Thiên Di, lối này

19 cô hái lết cái chân có xích ra đường

-Chia làm hai, nhanh tách ra

Bên 10 bên 9 lập tức được chia ra. Và bọn nam cũng vậy, chia ra làm hai, bên 9/9. Nhưng lại không hiểu sao, bọn chúng đuổi theo một hồi đi đến một đoạn rừng nhoe thì không thấy họ nữa. Im ắng lạ thường, chỉ nghe tiếng xoạc xoạc của xích phát ra từ nhiều phía. Rất nhiều...

Chương 67: Thiên Hàn????

Thiên Hạo và Triệu Giã chạy theo hướng máu người được thì đến được đó. Thiên Di đã ngất và bọn chúng chuẩn bị mang cổ đi. A Đạt thấy Triệu Giã thì có chút giật mình

-Tụi... tụi này...

-Định mang Thiên Di đi đâu hả, bỏ xuống nhanh

-Haizzz

Hắn rút khẩu súng ra và bằng, thấy rõ đường đạn hai người lánh sang một bên

Tiếng xoạc xoạc vẫn không dứt, họ cứ nhìn mãi mà chả thấy ai. Một tên đang cầm con dao trên tay, nhìn tám phương tứ hướng. Hắn rõ là lùn, có lưng cũng 1m4, một cô gái trong nhóm đo đứng dậy cười đắc ý thờ dài. Hắn quay lại rồi ngược mặt lên, từ cái còng trong tay, cô giắt mạnh xuống mặt hắn, gây sóng mũi cũng nên. Nói rồi cô một tay xách hắn về gốc cây để đó và chắc chắn rằng hắn sẽ không tỉnh lại rồi cô rời đi. Một bên khác, hắn cũng đang rón rén đi tìm người. Cô gái núp đằng sau gành cây nhỏ. Có dây thừng bên cạnh, cô chụp lấy nhẹ nhàng rồi đứng dậy vung thẳng về phía hắn. Hắn đau đón gục xuống, đây là dây thừng cỡ lớn. Mấy tên kia thấy vậy liền chạy lại

-Bắt cô ta

Cô ấy lại tiếp tục vung dây đánh bọn chúng nhưng lại bị tên kia cầm lại. Đầu còn lại cô với tôi đánh tiếp. Đánh qua hướng khác cũng bị chụp lại và cô làm điều tương tự. Nhưng rồi hai bên hoàn toàn bị khống chế. Với tay không cô kéo hai bên lại gấp sợi dây hai lần vung thẳng vào mặt hai tên đang cầm đầu dây của cô. Chúng ngã nhào, có lẽ là vỡ xương hàm cũng nên. 10 tên, chúng gục hết. Bọn con gái kia thấy vậy chạy ra trở mặt

-Ôi sao chị giỏi thế

-Ha... mau mang bọn chúng lại gốc cây kia

Cô chỉ lại một gốc cây lớn

-Đặt quanh đó đi

Có rất nhiều cô gái, họ kéo tụi con trai lại gốc cây. Cô gái kia thù đi lấy sợi dây thừng tưới nước hàng cây này rút sợi gốc ra đi lại quấn quanh chúng thật chắc làm chúng thờ còn không nổi

-Ặc... làm ơn thả tôi ra

-Câm miệng lại

Xong xuôi cô phui tay. Cả bọn bây giờ tập trung đã đông đủ

-Mọi người ổn hết chứ-Một người hỏi thăm

-Ở đây có 10 tên

-8 tên còn lại ở kia- Tiêu Cẩm chỉ lại, bọn chúng nằm bẹp ở kia

Một đồng xác sông à, bọn chúng không bị trói nhưng dường như là đi không nổi. Có bóng đèn chiếu vào mặt của một cô gái trong nhóm. Là cảnh sát

-"Vị cứu tinh đây rồi!"- Cả bọn cùng chung suy nghĩ

A Đạt cùng tên đồng bọn của mình chạy, anh vác ThiennDi trên vai, máu trên chân cô không ngừng chảy khiến Triệu Giã khó chịu, không phải vì muốn máu Thiên Di mà vì sợ cô đau. Thiên Hạo tức giận nhảy tót lên nóc công-tai-nơ chạy lên rồi nhảy xuống trước mặt hai tên đó

-Các... các người là gì vậy hả???

Trước là Thiên Hạo, sau là Triệu Giã, A Đạt đặt Thiên Di xuống nằm đó rồi lấy súng ra ngắm thẳng vào Triệu Giã

Bằng!!!

Triệu Giã né sang một bên nhưng nhân lúc đó A Đạt lao tới sùng con dao trong túi tấn công Triệu Giã và bên kia cũng vậy. Bốn người cứ giằng co mà không quan tâm Thiên Di. Có bốn bóng người mỗi bên hai người. Một người một bên nhảy xuống điu Thiên Di dậy mang qua một bên. Nhan và Kiều An người điu người xem tình hình sức khỏe Thiên Di. Hạo bên kia cũng nhảy qua để xem Thiên Di thế nào

-Cậu ấy không sao, chỉ bị thương thôi- Nhan nói

Bíp...

Cảnh sát tới, hai tên kia giật mình giờ tay đầu hàng và bị bắt đi. Bằng cách nhẹ nhàng nhất, hai người kia mang Thiên Di xuống, Triệu Giã chạy lại bế bổng cô lên

...

Mở mắt ra nhìn trần nhà trắng xóa. Thiên Di giật mình dậy nhìn xung quanh, bây giờ đã là mấy giờ rồi, cô đang ở bệnh viện. Cô nhìn quanh, 6 người họ đều đang ở đây

-"Họ đã cứu mình sao???"

Mắt cô khẽ ươn ướt. Cô lấy tay lau đi, quên đi cái chân đang bị thương, tháo kim chuyên nước ra vì đã hết nước rồi. Cô bước xuống rồi ngã nhào khiến tất cả thức giấc

-Thiên Di!!!!

Kiều An chạy lại đỡ cô ngồi lên giường

-Ồn định đi, cậu muốn gì mình lấy cho

-Nước

Không chờ Kiều An Nhan đã nhanh tay lấy cốc nước cho Thiên Di

-Mấy giờ rồi???

-Bây giờ là 2h sáng

-Hai... hai giờ sáng, vậy sao mọi người còn ở đây, lo về nhà đi chứ, ở bệnh viện thì tốt lành gì- Thiên Di nói mà gương mặt tràn đầy lo lắng

-Thiên Di, đừng lo lắng, tại mình không sao đâu- Kiều An nói

-Làm sao mà không lo được chứ, mọi người vì mình...- Cô bắt đầu khóc- Tại mình hết, tại mình không chịu nghe lời Triệu Giã

Triệu Giã thấy vậy không mủi lòng

-Thôi mà Thiên Di

-Thiên Di

Bảo Bảo từ bên ngoài đi vào chạy lại chỗ cô

-Cậu sao rồi hả???

-Híc... mình xin lỗi, xin lỗi mọi người nhiều lắm

Không gian im lặng trong tiếng khóc của Thiên Di. Triệu Giã lại gần đặt tay lên vai cô

-Đã nói là không sao mà, bướng quá

-Anh Thiên Hạo, em xin lỗi

Triệu Giã nhếch nhếch môi, hình như mình bị bơ

-Đừng tự trách mình, không phải lỗi của em

Thiên Di cuối đầu hối lỗi

-Haizzzz, mọi người ngủ đi, mình muốn yên tĩnh một chút

Mọi người nhìn nhau rồi lại nhìn Thiên Di. Thiên Di rời giường bước đi loạng choạng không vững

-Thiên Di cậu định đi đâu vậy???- Bảo Bảo hỏi

-Không đâu, mọi người yên tâm

Thiên Di rời khỏi, Triệu Giã định đi theo thì Bảo Bảo lấy tay ngăn lại. Anh nhìn cô

-Bây giờ không nên, chút nữa đi

Triệu Giã đã hiểu, anh ngồi xuống. Mọi người ai nấy đều lo lắng cho Thiên Di. Cô lên sân thượng đứng một mình tay bám vào thành để đứng cho vững. Cô... bắt đầu khóc

-Mẹ ơi con xin lỗi... con xin lỗi mẹ...

Cánh cửa đằng sau mở ra, Thiên Di không nhìn lại, bàn tay ấy đặt lên vai Thiên Di

-Cậu đi về đi

-Đừng buồn nữa

-Minh đã nói là để mình một mình mà

Triệu Giã không biết làm gì, ngồi xuống ôm cô vào lòng. Anh không còn biết mình Phải làm gì thêm nữa. Thiên Di ôm chặt lấy Triệu Giã khóc lớn lên. Niềm tin của cô đã mất, cô đã xem tên ấy như là anh trai mình vậy mà chính hắn lợi dụng nó để bắt cô kiếm tiền. Sáng hôm sau, Thiên Di được đến trường nhưng... bằng xe lăn. Mọi người trong lớp thấy vậy không khỏi xót thương. Trong lớp ai cũng biết đến A Đạt cả, 2 năm trước anh ấy còn là một người anh hiền lành với Thiên Di vậy mà giờ lại... Khuôn mặt cô trắng bệch, ánh mắt cô hồn nhưng môi cô vẫn khẽ nhếch lên

-Để mọi người phải lo lắng rồi

Không gian im lặng

-Bảo Bảo đâu rồi

-Dạo này công việc chồng chất nên cậu ấy lên sân thượng thư giãn rồi

Trên sân thượng, gió mát lùa qua mái tóc của Bảo Bảo đúng là khiến cô dễ chịu hơn hẳn. Cô cười

-Đấy thấy không ta nói mà

-Rồi rồi bây giờ chén một chút đã

Cô quay lại, Hắc Vương Triều, hai người trong hắc vương triều đang ở trước mặt cô

-"Họ định làm gì, hút máu sao, chuyện này bị cấm mà"

Hắn lao tới nhanh như chớp trước mặt cô

-Khát quá rồi

-Nhưng- Giọng cô run run- Chuyện này hoàn toàn bị cấm..

-Ngoan ngoãn nghe lời vậy đâu phải là người của tộc hắc vương triều

Hắn ngoạm lấy cổ Bảo Bảo. Đau đớn nhưng cô không thể thốt lên thành lời

-Để cho ta nữa đây, chớ hút hết- Tên kia nói

Lòng Bảo Bảo bây giờ tràn ngập sự sợ hãi, cô sẽ chết???

Ét... cánh cửa mở ra và tất nhiên là Thiên Di và Triệu Giã. Thấy Bảo Bảo bị hút máu, Thiên Di không ngại đôi chân đang bị thương mà lao tới đánh cước mạnh vào gáy hắn hắn mới buông Bảo Bảo ra. Ôm cái gáy đau đớn của mình hắn rửa

-Cô dám làm vậy thì...

Hắn bị tên kia ngăn cản lại và cảm nhận được luồng sát khí đằng sau. Hắn quay lại, là Triệu Giã

-Điện...

Triệu Giã trợn trừng mắt lên, hần hiếu ý nên im lặng rồi đi. Tiếng thúc thít vang lên, Bảo Bảo đang khóc, khóc vì sợ hãi. Thiên Di lấy chiếc áo khoác của mình choàng lên Bảo Bảo rồi tiện tay xé toạc một cánh tay áo của mình chùi vào vết thương. Thiên Di đang chảy máu, chân cô ứa máu rất nhiều nhưng cô lại không bận tâm. Cô đứng dậy dìu Bảo Bảo lên tận đến phòng y tế. Triệu Giã theo sau

- Vào đi, nhớ cái chân cậu nữa đấy

Thiên Di gật đầu rồi đưa Bảo Bảo vào. Chị y tá hôm nay thật lạnh lùng, cô biết có người vào mà không quay mặt lại

- Chị y tá ơi

Người đó xoay ghế quay mặt lại. Thiên Di cùng Bảo Bảo trên giường đều tròn tròn mắt. Và ngay cả Triệu Giã cũng khựng người khi nghe hai người họ nói to

- Chị Thiên Hàn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chị gái của Thiên Di... Hạ Thiên Hàn

- Chị Thiên Hàn... sao... sao chị lại ở đây- Thiên Di mừng rỡ lên tiếng

- Đừng gọi ta là chị, nghe thật chói tai- Cô gái nói

Thiên Di cuối đầu

- Thiên Hàn!!!??

Triệu Giã đứng ngoài cửa

- Triệu Giã

Mặt Thiên Hàn vui vẻ nhìn anh rồi ôm chầm lấy anh nói một cách nhẹ nhàng. Thiên Di thì không muốn nhìn, quay mặt đi chỗ khác

- Chị nhớ em

- Em... em cũng nhớ chị

Triệu Giã cũng ôm Thiên Hàn

- Chị đã là một ma cà rồng hoàn chỉnh rồi đấy

- Cái... cái gì???- Triệu Giã ấp úng

Thiên Di quay lại nhìn Thiên Hàn

- Chị nói sao, chị là một ma cà rồng!??

- Đúng, một ma cà rồng của hắc vương triều và đã hoàn chỉnh

- Tại sao...

- Không liên quan tới cô OK... Triệu...

Cô quay lại thì Triệu Giã đã đi đâu mất tiêu. Thiên Di đứng dậy

- Thiên Di à cậu định đi đâu vậy???- Bảo Bảo hỏi

- Mình ổn rồi và... muốn về lớp

Thiên Di bước chân đi

-Đã đến đây rồi chưa làm gì hết mà bỏ về à, định làm mất lòng tự trọng của người ta sao

-Em không có ý đó, em đỡ rồi

-Ngồi xuống

-Mẹ mất rồi

Cô ngáy người. Thiên Di lấy chìa khóa nhà trong túi ra

-Chị muốn thì về thăm mẹ một lần, còn không muốn thì cứ vắng đi

Thiên Di rời phòng về lớp. Cô ngồi xuống mặc dù biết chân đang chảy máu. Giờ giao buổi

-Thiên Di à đừng buồn nữa, cậu vui lên cái được không

-Mình xin lỗi nhưng... hình như chị ấy vẫn còn ghét mình

-Hai người là chị em???- Triệu Giã bên cạnh hỏi

-Nhưng không phải ruột, chị ấy được mẹ nhận về nuôi, không hiểu sao chị ấy lại ghét mình nữa. Một năm trước chị ấy đã bỏ nhà đi theo bạn trai qua Mĩ

Triệu Giã nghe tất và hiểu tất nhưng anh lại nghĩ về hướng khác. Thiên Hân, chị ấy cần một năm để thành một ma cà rồng hoàn chỉnh. Không biết bây giờ chị ấy có cảm giác như thế nào và có lẽ... Triệu Giã còn yêu Thiên Hân

-Cậu và chị ấy có biết nhau???

Câu hỏi đó của ThiênDi khiến Triệu Giã im bật, anh không biết trả lời như thế nào cả

-Mình... đi WC

Triệu Giã đi ngay, đôi mi Thiên Di rũ xuống. Bảo Bảo đặt tay lên vai cô khiến cô giật mình

-Cậu hãy tin vào Triệu Giã, cậu ấy không phải loại người sẽ nói dối đâu. Cậu ấy sẽ để cho cậu biết mọi chuyện mà

-Mình cảm ơn cậu- Thiên Di an ủi

-À mà này, đi du lịch không???

Ánh mắt Thiên Di sáng lên

-Hả, đi đâu

-Hawaii

-Woa~~~ sao sướng vậy mà... xa quá

-10 vé của ba và bạn của ba mình rồi thêm một vé của mình nữa là... 11

-Sao nhiều vậy???

-Đúng đó, vậy bây giờ mình làm sao để sử dụng cho hết bây giờ

-Để mình xem

...

Bàn Bạc mọi chuyện xong xuôi. Trong nhà vệ sinh, Triệu Giã mồ hôi nhễ nhại, anh đang sợ cái gì đó...

-Nếu không đuổi chị ấy ra khỏi đây càng nhanh càng tốt, chị ấy sẽ nói cho Thiên Di chuyện mình là ma cà rồng mất. Và Thiên Di còn rất thương chị nữa. Không chừng cậu ấy ghét luôn mình... ôi trời ơi phải làm sao đây

Lau đi vết mồ hôi trên trán, Triệu Giã quay về lớp

-Này Triệu Giã à đi du lịch không- Bảo Bảo hỏi

-Đi đâu nói cụ thể

-Hawaii

-Hawaii???

-Ở Nhật đấy

-Thiên Di à cậu có đi không???- Thiên Di gật đầu- Vậy thì cho mình một vé

-Vé đã có sẵn và giờ chỉ cần tìm chủ nhân thôi

-Ahaha, đúng mai là ngày lễ luôn nhĩ

Chiều về, Thiên Di đi làm, trong nhà chỉ còn lại ba người họ

-Thiên Hàn quay về rồi, vậy phải làm sao đây

-Ta không còn yêu chị ấy nhiều như trước nhưng... gặp lại chị ấy ta vẫn rất mừng

-Chỉ sợ chị ấy nói Thiên Di biết điện hạ là ma cà rồng thôi

-Chỉ có hai người hiểu ta, bây giờ ta phải làm sao??? Ta không yêu chị ấy nhiều như trước nhưng ta vẫn còn yêu chị ấy... và ta cũng yêu Thiên Di

-Cô ta lúc trước đã bỏ điện hạ mà đi thì luyến tiếc làm gì cơ chứ- Nhan nói

-Bây giờ ta phải làm sao đây, phải chọn à

-Chị ấy đã đi suốt một năm, có lẽ đã tìm ra được ý chung nhân mới cũng nên

-Chị ấy ý thức được chị ấy là ma cà rồng mà thì làm sao mà dám yên ai... là con người

Anh hơi ngập ngừng... vì Thiên Di cũng là con người

-Ngài đã biến cô ta thành ma cà rồng, cô ta may mắn mới được sự vinh dự đó chứ

-Nhưng còn Thiên Di phải làm sao, cậu ấy không hề biết mối quan hệ giữa ta và Thiên Hàn và ta cũng không muốn cho cậu ấy biết

-Không được ngài phải nói cho cậu ấy biết, để cậu ấy tự tìm ra... sẽ không hay đâu

-Bây giờ các người muốn ta làm gì trước tiên đây

-Quan trọng hơn là ngài chọn ai???

Triệu Giã im lặng, anh nhắm mắt suy nghĩ

-Nếu như ngài lo nghĩ cho Thiên Di... thì hãy cho cậu ấy biết, vì nếu để cậu ấy tự tìm hiểu... sẽ rất đau đớn và nhận ra ngài lừa cậu ấy... cậu ấy sẽ đau như thế nào

Anh thở dài

-Việc đầu tiên... ta sẽ cho Thiên Di biết thân phận thật sự của mình

Thiên Hàn bước xuống một chiếc taxi, đứng trước một căn chung cư cũ kỹ. Căn nhà quen thuộc đã nuôi cô lớn lên, bây giờ cô đã 21 tuổi, nó đã nuôi cô suốt 12 năm. Nhìn lại nó cô lại thấy mắt ươn ướt. Cô tiến đến cánh cửa lấy chìa khóa mở ra, bên trong sạch sẽ vô cùng không mấy may chút bụi nào. Cô nhìn lên tấm di ảnh mẹ mình treo trên tường thì bật khóc...

-Tôi vẫn chưa trả thù bà mà, sao bà bỏ đi sớm vậy, bà sợ tôi à, bà không sợ tôi sẽ trút giận lên con gái cưng của bà à

Thiên Hàn lau đi nước mắt, cô đi xung quanh một vòng nhà. Căn nhà vẫn như xưa không hề thay đổi kể từ khi cô đi. Những thứ trong nhà được sắp xếp ngay ngắn. Cô nhìn nó và nhắm mắt nhớ lại những gì trước kia đã xảy ra. Nước mắt khẽ rơi. Nếu một năm trước Triệu Giã không biến cô thành ma cà rồng thì cô đã được thấy người mẹ của mình lần cuối rồi. Và cũng vì... cô ham tiền... mới theo Triệu Giã

-Con xin lỗi

Xin lỗi mấy thím, dạo này bận bịu lắm còn chuẩn bị vào học nên sẽ ít thời gian đăng truyện lại. Từ giờ đến 24/8 mk sẽ cố gắng ra hai ngày một chap và một ngày một chap cũng có thể. Chap này ngắn... thông cảm ạ

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Chuyến thăm đến Hawaii

Thiên Di đang đi cùng Bảo Bảo mua đồ để chuẩn bị cho chuyến du lịch này. Hai người đi đây đó rất nhiều nơi và mua rất nhiều đồ rồi cuối cùng dừng lại ở quầy đồ bơi

-Cái này... không mua được không??- Thiên Di hỏi

-Không, ta đi biển mà, phải mua chứ

Không chờ Thiên Di nói gì thêm Bảo Bảo đã dẫn cô kéo vào quầy

-Ồ... mình không thích mặt mấy cái mảnh khảnh này đâu

-Hờ

Bảo Bảo nhét vào túi trên tay Thiên Di một bộ đồ bơi

-Hôm đó mà không thấy cậu khoác cái này trên người là coi như cái tình bạn này chấm dứt

Bảo Bảo quay đi, Thiên Di há mồm trước câu nói đó rồi vội vã chạy theo

Sáng hôm sau...

-Sao lâu vậy nhanh đi trễ giờ đó- Bảo Bảo lên tiếng thúc giục

Trong nhà, Thiên Di đang chặc vật với cái bộ đồ bơi mà Bảo Bảo đưa cho mình, cô ấy bảo rằng cô phải mặc nó nếu không...

-Nhanh rồi ra nhé Thiên Di- Triệu Giã lên tiếng nói

Ba người rời khỏi nhà. Bước ra khỏi WC, Thiên Di há mồm nhìn lại mình

-Như vậy có phải là quá lộ liễu rồi không??

Thiên Di đỏ mặt nhìn lại thân thể mình, tóc búi gọn lên lấy chiếc áo sơ mi và cái vali bước xuống vừa xuống vừa lấy tay gài nút lại. Chiếc áo sơ mi trắng khá dài gần đến đầu gối. Thấp thoáng thấy Triệu Giã bước vào Thiên Di tròn mắt. Cô còn chưa thắt nút lại xong và cô cũng không muốn anh thấy cô trong hình dạng như thế này. Đang trong lúc không biết đi đâu, Thiên Di lãnh sang hồ bơi trong nhà đó. Triệu Giã đi ngang qua rồi lên phòng nhưng lại không thấy cô đâu cả. Đột nhiên anh có ý ghé thăm hồ bơi. Thiên Di biết anh đang lại gần, mặt dù nút đã cài xong nhưng... cô nhẹ nhàng bước tới hồ bơi và nhảy xuống lưng mình xuống đất hồ. Nhưng không rời khỏi tầm mắt của Triệu Giã Anh biết chứ, nhếch miệng cười rồi nhảy xuống. Thấy bóng Triệu Giã, Thiên Di cố gắng lượn bơi đi xa Triệu Giã một chút(hồ bơi rất rộng) rồi thừa thời gian leo lên bờ nhưng không, chân cô như bị ai nắm lại, cô đã gần hết hơi nên khẽ nhủ này. Triệu Giã đưa cô lại gần áp môi mình lên môi cô được một lúc rồi kéo cô lên khỏi mặt nước. Lên trên Thiên Di cứ thở hồng hộc mãi thôi, nhận ra gần nửa thân mình đang ở trên mặt nước Thiên Di hơi ngại chùn mình xuống hồ chỉ để lại cái đầu

-Làm cái trò gì vậy??- Anh nhìn cô bằng ánh mắt nham hiểm

Thiên Di khẽ rung mình

-Lại đây nào

Hai người chạm trán nhau một cách nhẹ nhàng

-Cậu biết một người con gái quyến rũ nhất là khi nào không??

Thiên Di vẫn cuối đầu không nói

-Là khi cô ấy từ dưới nước lên, cô ấy sẽ cho mọi người thấy mọi thứ của mình

Thiên Di thoáng đỏ mặt. Ngược mặt lên thì môi cô chạm vào môi anh. Anh bám lấy nó... ngấu ngiến như một con thú bỏ đói. Được vài phút, anh buông ra. Cô như muốn mất hơi với lần này vì cô đang ở dưới nước, chịu cái áp xuất không hề nhẹ. Cô hạnh phúc nhìn Triệu Giã, ánh mắt như muốn nói cái gì đó đã rất lâu rồi trong lòng còn giữ vậy

-Mình... mình... mình yêu...

Môi Thiên Di bị tay Triệu Giã bịt lại. Anh không nhìn cô mà cúi đầu xuống nước. Thiên Di vội tháo tay Triệu Giã xuống nghiêng đầu cười tươi nói

-Mình yêu cậu Triệu Giã, rất nhiều. Bây giờ mình không nói sợ rằng mình sẽ không bao giờ nói ra được đâu, mình yêu cậu

Triệu giã trợn mắt trước câu nói đó, lúc này anh không cho Thiên Di nói ra câu đó vì sợ anh còn yêu Thiên Di nhưng cô ấy nói là sợ sẽ không bao giờ nói ra được, cậu ấy sẽ chết sao

-Cậu...

Đây là lần đầu tiên Thiên Di chủ động hôn anh, anh thật sự bất ngờ nhưng rồi cũng đáp lại nó. Sau một hồi, Thiên Di nở nụ cười hạnh phúc nhìn anh rồi leo lên bờ hồ nhưng mới bước lên thành thôi cô đã trượt chân té lại xuống nước nhào vào lòng Triệu Giã. Anh ôm cô vào lòng

-Cậu không đi đâu một mình được đâu, kúc nào cũng phải có mình bên cạnh đi chứ

Mặc dù đang ở dưới nước chuyển sang môi trường không khí nhưng tay Triệu Giã vẫn cứng như tượng, không thay đổi vì môi trường bị chuyển. Anh bế Thiên Di trên tay đặt xuống cái sàn khô. Thiên Di thấy bản thân mình ướt nhẹp liền ngồi xuống ngụ ý che thân. Triệu Giã bật cười lấy chiếc áo choàng trong vali của Thiên Di rồi đỡ cô đứng dậy choàng chiếc áo lên cô rồi lấy dây cột phần eo lại. Tuy chiếc áo khá dày nhưng nó vẫn để lộ rõ khuôn hình mảnh khảnh của cô. Cô nhìn nó tỏ vẻ hài lòng rồi nắm tay Triệu Giã kéo đi. Anh ngậy người nhìn bàn tay ấy. Trên xe, Thiên Di cứ gà gât mãi thôi. Bảo Bảo thì lại ngồi chung với Đồng Mặc rồi còn Triệu Giã, anh sợ Thiên Di ngồi không thoải mái nên sang chỗ Thiên Hạo ngồi

-Hiếm thấy nhê- Thiên Hạo nói

-Cái gì- Triệu Giã nói lại

-Cứ tưởng cậu sẽ ngồi với Thiên Di cơ

-Cô ấy cần một chỗ thoải mái

-Cô ấy!!!!??? Thân tới mưa này rồi à

-Ghen họ

-Hừ, ừa thêm nói nữa

Anh quay đi ra ngoài cửa nhìn đường đang chạy. Khi anh quay lại thì không thấy bóng dáng bên cạnh mình đâu nữa mà đã chạy qua chỗ Thiên Di tựa đầu cô vào bờ vai ấy. Anh thở dài

Biển thật nhộn nhịp, tất cả chạy đi trên bầu cát mịn như nhung. Lưu Hạ và Nhã Kỳ thì ngồi ngay đó chọc cát. Thiên Hạo thì đứng đó ngắm biển như một quý ông lịch lãm. Triệu Giã chỉ biết nhìn, nhìn nụ cười của Thiên Di. Trông cô thật hạnh phúc

-Woa~~~ biển à ta tới đây

Thiên Di đã cởi chiếc áo sơ mi trên mình xuống vì trên này rồi mà còn mang nó theo bên mình thì không phải cho lắm. Cô dang hai tay đón mùi biển rồi chạy xuống biển với Bảo Bảo nhưng bị ai đó kéo lại. Không phải tay... mà là tóc. Mái tóc Thiên Di được tháo ra, Thiên Di ngẩn người quay lại. Làn tóc bay trong gió làm ngẩn mặt ai

-Cậu làm gì vậy Triệu Giã

Câu mới khiến cậu bùng tỉnh

-Để người khác thấy vết sẹo không hay đâu

-Mắc mớ gì

Thiên Di ung dung buộc tóc mình lại nhưng rồi bị Triệu Giã kéo tay đi vào một nơi vắng

-Nè kéo mình đi đâu vậy hả

Đến một cây dừa lớn Triệu Giã đặt Thiên Di vào đó, tay phải anh chống một bên đầu

-Nè cậu muốn gì vậy??

Mặt bắt đầu đỏ rồi

-Không nghe mình sao??

-Nghe làm gì, người ta thấy vết sẹo thì mặc họ chứ, liên quan tới ngón tay mình à

-Cậu buồn quá đó

-Thì sao, cậu làm gì được mình??

Thiên Di cười đắc ý quay đi nhưng rồi eo cô như bị ai đó ôm lại còn có gì đó được đặt lên lưng cô. Hôn chẳng???

Thiên Di quay lại

-Nè giữa chốn đông người mà cậu... thật là

Thiên Di hôn dỗi bỏ đi

-Mình thấy hình như sau lưng cậu có vết gì đó hơi đỏ ỉ, người ta nhìn vào có biết cái đó là cái gì không nhỉ

Thiên Di nhớ đến cái dáng đó, anh quỳ một chân ôm eo cô và... hôn lên lưng cô á. Thế loại trường hợp gì đây. Đang đi không suy nghĩ thì Thiên Di đụng trúng một người. Ngước mặt lên thì nhận ra đó là Tổng Đàm

-"Sao đi đâu cũng gặp vậy??"

-À... -Anh gái đầu- Mẹ cậu mất nên bây giờ cậu đi chơi...

-Dương Tổng Đàm, chuyện cậu cũng có thể bắt nạt và phi bán tôi nhưng ngay cả chuyện này cậu cũng không tha thì... cậu ít ra cũng là con người mà, hiểu nhau chút đi chứ

Thiên Di tức giận bỏ đi, Tổng Đàm vẫn chưa kéo hồn lại được người như máy móc quay lại nhìn Thiên Di

-Mình... vẫn chưa nói hết câu mà

Anh gái đầu, sao mà quan tâm người khác khó vậy???

Thiên Di chạy ra biển chơi với mọi người tiếp, vui lắm, Bảo Bảo nhìn cô mà cảm thấy vui lây. Từ khi mẹ cô mất tới giờ đây là lần đầu Bảo Bảo thấy cô vui như vậy. Đi lại chỗ Nhạc Kỳ và Lưu Hạ đang tắm nắng

-Hai người coi vậy mà nhìn cũng quý phái ở thế giới con người ha

-Hahaha

-Mà các cậu là ma cà rồng mà, sao có thể ở được ngoài trời trời nắng nỡ

-Tộc ma cà rồng chúng mình đã phát minh ra một thứ thuốc để tụi mình có thể thích ứng với ánh nắng của con người

-Woa~~~~

-Các cậu ra đây chơi đi, sao cứ ở trong đó vậy???- Thiên Di hí hửng lên tiếng

Bíp... Tiếng kèn vang lên làm bao ánh nhìn đổ xô về. Tiếng loa vang lên

-Kính tất cả quý khách ở bãi biển Hawaii này một ngày chơi vui vẻ. Hôm nay là kỉ niệm ngày thành lập lên bãi biển di lịch này nên ban tổ chức có rút chực một số trò chơi dành cho mọi người đã đến du lịch trong ngày hôm nay. Các vị đồng ý chơi chứ

-Chơi~~~~~ Tiếng một cậu nhóc vang lên- dù sao đến đây cũng để du lịch vui chơi mà, chú ơi chú nói thể lệ chơi đi

Mọi người cũng tập trung về đông hơn

-Trò đầu tiên là bóng chuyền, một nam một nữ sẽ là một đội, nếu đội nào thắng thì phần thắng này sẽ thuộc về đội đó

Người ấy cầm một cái bé trên tay. Đây là vé miễn phí ăn uống ở quầy hàng đằng kia, quầy hàng được cho là sang trọng nhất ở bãi biển này

-Sao, ai muốn chơi không ăk

-Em sẽ mở đầu

Cậu trai lúc nãy lên tiếng

-Chị ơi chị chơi với em nhé

Thiên Di đứng cạnh cậu bé đó, cậu ấy có lăm cũng mới 14 tuổi thôi. Cậu bé nắm lấy tay Thiên Di kéo

-Có ai làm đối thủ không ạ

Triệu Giã bỗng thấy có gì đó khó chịu trong lòng, anh nhìn cậu bé đó tỏ vẻ không hài lòng

-Nhan, lên với ta

Nhan và Hạo nhìn nhau

-Ta không cướp vợ người đâu yên tâm đi

Nhan thoáng đỏ mặt bước lên cùng Triệu Giã. Thấy hai người họ bước lên, Thiên Di có chút bất ngờ

-Phát bóng!!!!!!

Cậu bé bắt đầu giao bóng, hai người kia cũng nất đầu vào trận và cũng như mọi khi, cú của Thiên Di chỉ có Triệu Giã đỡ được. Vì vậy cô nhắm đến Nhan và đúng như vậy, đội cô thắng. Cô đập tay cậu bé một cách vui vẻ khiến đôi mày kia đã cong lại còn cong. Anh phải quyết thắng

Lần này, anh quyết định chơi mạnh tay hơn, Nhan cũng vì thế mà phối hợp. Trong trận thứ hai, họ quyết định đánh liên tục làm cho đối phương tê liệt và quả thật, hai người

kia đã thật sự mệt mỏi. Họ chống tay lên đầu gối mà thở còn bên này, sức trâu bò của ma cà rồng không cho phép họ gục xuống và quả cuối, Triệu Giã đánh mạnh nhất có thể, cái này có thể làm người khác bị thương khi va vào ấy chứ. Thiên Di nhận ra, cô lao lại chỗ cậu bé ấy và đỡ nó. Quả bóng xoay mấy chục vòng trong tay Thiên Di rồi vung ra khỏi tay rơi xuống đất

Bíp... Chứng tỏ đã phân biệt thắng thua, Triệu Giã vui vẻ nhận lấy tám thiệp từ trọng tài

-Chị ơi chị không sao chứ??? Cậu bé ân cần hỏi

-Chị không sao, cảm ơn đã quan tâm chị nhé nhưng... không giành được vé rồi

-Vui là đủ, không cần đâu chị

Thiên Di ngây người, cậu bé vỗ tay cô chạy đi. Cô cũng vui vẻ vỗ lại

-Vui quá nhé- Triệu Giã đã ở từ đằng sau

-Cậu có mệt lắm không??

-Xì, đi mà hỏi thằng nhóc ấy đó

-O... cậu sao vậy

Triệu Giã giận dỗi bỏ đi. Thiên Di khó hiểu chạy theo. Đến chỗ vắng thì Triệu Giã ngồi đó, không thèm đi nữa. Thiên Di không ngại mà ngồi xuống cùng

-Nè sao vậy

Triệu Giã chẳng nói gì thêm

-Nè, bơ nhau à

Triệu Giã mạnh tay đẩy cô vào tường hai tay chống hai bên đầu. Chỗ này cũng không vắng lắm, Thiên Di bối rối đỏ mặt cố lấy tay Triệu Giã ra nhưng không được

-Triệu Giã à chỗ này nhiều người đó

-Vậy cậu thích những chỗ vắng người à- Triệu Giã nói lại

Nghe vậy Thiên Di đã đỏ mặt hơn

-Cậu nói bừa cái gì vậy??? Có phải cậu giận mình cái gì đó không??

-Đúng đó, rất giận

Thiên Di thoáng cười miễn

-Đừng nói là vì mình chung đội với cậu bé đó nha

Triệu Giã bỏ đi, nụ cười dập tắt Thiên Di cũng chẳng muốn chạy theo nữa, khuôn mặt có chút buồn nhìn theo bóng cậu ấy

Chiều ghé lại trên bãi biển hawaii, Thiên Di đang đi dạo thì gặp một hình bóng quen thuộc

-Chị Kiều Giang- Thiên Di chạy lại- Sao chị lại ở đây???

-A là Thiên Di!! Bác chị nhinwf chị qua đây để giúp một tay ấy mà bà lại nghe hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập nên chị cũng qua đây một chuyến luôn đây, Không phải một mình đâu

-Thiên Di

Đồng loạt nhưng tiếng nói đan vào nhau vang lên, Thiên Di quay lại, là tất cả mọi người trong quán

-Mọi người, đều ở đây sao, biết tiếng Nhật không vậy???

-Tất nhiên là biết, yên tâm

-À, hay em vào thay đồ rồi nhập hội luôn đi

Mọi người đẩy cô vào phòng thay đồ. Thiên Di đã có sẵn đồ bơi trên người nên họ không truy cứu nhiều, cài một cái kẹp hình mèo lên đầu Thiên Di rồi đẩy cô ra nhưng chưa ra tới nơi thì giao thoa lên lộ rõ cái lưng của cô. Mọi người đều thấy có vết đỏ ửng đó. Thiên Di hình như không chú ý

-Sao giống vết như là có ai hôn lên vậy

Thiên Di đứng thẳng khăn trương, không nói gì quay lại chạy lên lấy chiếc áo sơ mi dài mặc vào rồi đi xuống

-Em mặc vậy được không???

Các chị bật cười trước sự đáng yêu của Thiên Di rồi dẫn cô ra ngoài nhận đồ sau đó đi phục vụ khách và trong đó có cả những người bạn của cô. Trên môi nở nụ cười nhưng vẫn tiếp đãi như nhân viên với khách

-Xin hỏi quý khách uống gì??

Hỏi xong bàn của những người con gái thì quay sang bàn của những chàng được rựa thì lại đụng vào ánh mắt Triệu Giã. Anh nhìn sang hướng khác. Thiên Di tắt nụ cười nhưng vẫn điềm tĩnh hỏi

-Xin hỏi quý khách uống gì???

Mọi người nói thực đơn mình ra, nhìn sang Triệu Giã anh chỉ nói nhẹ

-Sinh tố

-Vâng thưa quý khách

Thiên Di rời đi, Thiên Hạo thấy lạ hỏi

-Cậu làm gì Thiên Di vậy hả tên gốc kia??

-Mai sẽ trở về bình thường thôi

Anh nói chắc nịch. Chiều gần tà...

-Thiên Di à ra tắm lại mình lần nữa đi, làm này giờ da em cũng khô rồi, như vậy không đẹp đâu

Thiên Di nghe lờ ra lại biển

-Cứu con tôi với!!!!

Một người phụ nữ đang chạy xuống nước như đang vói đứa bé đang dần trôi ra xa. Thiên Di thấy vậy liền chạy lại chỗ người phụ nữ ấy giao tiếp bằng tiếng nhật

-Cô cứ để cháu

Thiên Di lội ra một khoảng rồi lặn xuống bơi ra chỗ cậu bé. Bảo Bảo và tất cả mọi người cũng đã ở đó khi người phụ nữ kia kêu lên

-Thiên Di cẩn thận- Bảo Bảo là lớn

Vói được cậu bé nhưng cô đang ở mực nước khá sâu rồi. Tháo sợi dây trên chiếc phao ra, Thiên Di dùng một lực lớn dù đang ở dưới nước văng vào chỗ người mẹ kia. Cô ấy chụp lấy kéo hai người vào bờ nhưng bỗng nhiên chân Thiên Di bị chuột rút. Cô thả chiếc phao chơi vui trên mặt nước một chút

rồi chìm xuống dưới mặt nước sâu

-THIÊN DI!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Một buổi tối trên Hawaii

Cảm giác ngập nước thật khó tả hết bằng lời nói được, Thiên Di lúc này chỉ muốn chết đi hoặc ai đó đến cứu cô đi. Cpo hết chịu nổi rồi. Nhìn lên mặt nước, hình như cô đã chìm hơi sâu, với cái đà này muốn ai đó cứu cũng khó lắm. Bỗng tầm mắt cô trở thành một màu đen... Cô cảm thấy có khí chạy vào người mình, dễ chịu lắm nhưng vẫn không tài nào mở mắt được

Hộc...

Nước trong người Thiên Di được cô phun ra hết, cô ho sặc sụa

-Thiên Di tỉnh rồi- Bảo Bảo nói

Lưu Hạ thở phào nhẹ nhõm, người mẹ kia cũng vui mừng khi Thiên Di tỉnh lại vội ôm lấy cô cảm ơn. Cậu bé lúc này thì đưa cho Thiên Di một cái kẹo mà cậu đã đi mua tự bao giờ. Thiên Di ngồi dậy vui vẻ nhận lấy nó và đặt một nụ hôn lên vàng trắng đó rồi cô quay sang nhìn người đã cứu cô. Thì ra là Triệu Giã. Cô định lên tiếng thì anh bỏ đi bỏ lại Thiên Di lơ lửng nhìn. Mọi người cũng dần tản đi hết

-Cậu và Triệu Giã xảy ra chuyện gì vậy

-Haizzz không có gì đâu, mai sẽ trở lại bình thường thôi

-"Mai??? Lại là mai à, hai người này... làm cái quái gì vậy??"- Thiên Hạo có chút bất mãn

Tối đến, cả bọn kếp nhau vào sân bên đất liền để vui chơi và cũng có chơi một số trò chơi nhỏ do ban tổ chức sắp xếp. Thiên Di đang chơi thì lại cảm thấy một mối đau đầu rồi đi lại một chỗ đất trống ngồi. Bảo Bảo lại hỏi thăm

-Sao vậy cô bạn

-Chỉ chóng mặt chút thôi

-Chắc vì hồi chiều ngập nước, hay để mình đưa cậu về

-Thôi, cậu cứ chơi đi mình tự về cũng được

Thiên Di đứng dậy

-Được không đó???- Biết Thiên Di sợ gì Bảo Bảo liền hỏi- Phải băng qua khu rừng kia mới về trợ được đấy, nó rộng và...

Thiên Di nhìn vào nó... rồi cói chắc nịch

-Mình nói rồi cậu cứ chơi đi mình về một mình cũng được

Thiên Di quay lưng đi không quay lại. Bảo Bảo cũng không nói gì, khẽ cười rồi bỏ đi. Triệu Giã từ đằng sau thấy vậy lấy một cốc nước lạnh rồi theo sau

Trong khu rừng, nó im ắng đến rùng rợn, Thiên Di nuốt nước bọt mà bước từng bước chân và tự nhủ với bản thân

-Không có gì đâu đừng sợ đừng sợ

Rục rịch... Có tiếng động gì đó vang lên khiến Thiên Di đứng hình. Cô tròn mắt nhìn trước. Có tiếng bước chân tiến đến gần. Bây giờ Thiên Di không còn nghĩ gì nữa, chạy là thượng sách nhưng lại không dám chạy, chân cô chỉ có thể đi nhanh

-Phải nhanh, nhanh, nhanh lên

Chụp... Tay cô bị ai đó bắt lấy, bàn tay đó lạnh ngắt. Cô quay lại nhìn người đó. Là Triệu Giã, anh hơi bất ngờ khi nhìn đôi mắt Thiên Di đang nhắm lại

-Thiên... Thiên Di

Thấy Triệu Giã lòng cô cũng yên tâm hơn nhưng lại yếu đuối ngồi gục xuống mà khóc. Thấy cô khóc, Triệu Giã lại trở nên bối rối. Anh vơ tay qua lại không biết làm gì đánh ôm cô vào lòng

-Thôi đừng khóc nữa, có mình đây

-Đánh ghét tránh ra

Thiên Di đẩy Triệu Giã ra rồi quay sang hướng khác bật khóc

-Vậy à, vậy mình đi à

Triệu Giã quay gót bước đi nhưng bàn tay run rẩy đã bắt tay anh lại, khi nó chạm vào anh, anh hoàn toàn cảm nhận được nó đang run như thế nào. Anh quay lại cầm tay Thiên Di như cô trấn an cô. Bỏ cốc nước xuống

-Đừng...mấy con ma đó... đáng sợ lắm

-Ma??? Cậu sợ nó à??

Thiên Di không nói gì cuối đầu

-Chưa đâu, cậu về một mình đi

-Ồ... cậu... còn giận hả!??

Triệu Giã lại quay đi, cô lại bắt lấy cánh tay đó

-Mình làm gì cậu mới hết giận mình đây, nói đi mình làm hết chỉ cần cậu về trợ với mình thôi

Về sau của Thiên Di nhỏ dần

-Chắc không???

Thiên Di khẽ gật đầu

-Vậy thì...

Triệu Giã choàng tay qua eo Thiên Di khiến Thiên Di hơi bất ngờ

-Cậu...

-Đặt tay lên cổ mình đi, ôm lấy nó

Để Triệu Giã hết giận, Thiên Di đành làm theo

-Rồi

-Hôn mình đi

Thiên Di đứng hình nhìn Triệu Giã, anh đang nói cô hôn anh...

Thấy Thiên Di hơi chần chừ hai tay anh bắt đầu buông lỏng nhưng đôi bàn tay kia lại chắc hơn hôm lấy anh và... hôn anh. Anh hơi bất ngờ vì hành động này vì anh nghĩ Thiên Di sẽ không làm vậy. Khi Thiên Di định buông ra thì anh lại tấn công, bàn tay ôm lấy cô chắc hơn và hôn lên nó. Nó khiến Thiên Di chết đứng nhưng rồi cùng phiêu theo. Được một lúc Triệu Giã mới tha cho Thiên Di. Cô vẫn cúi đầu

Chập chập

Triệu Giã dùng tay đánh vào eo Thiên Di để cô ngước lên nhìn anh. Anh lấy trong túi mình ra cái vé mà hồi trưa anh nhận được

-Cái này...

-Đi thôi

Anh nắm chặt lấy tay cô dẫn đi. Ra khỏi khu rừng rồi dẫn đến quầy hàng kia. Ban đêm, nó thật lộng lẫy, ánh đèn lẳng mạn chiếu lên và bên trong đó có rất nhiều cặp tình nhân đang nói chuyện tình tứ với nhau. Thiên Di nhìn anh, nếu hai người vào đây, cũng có thể coi như là một cặp tình nhân rồi

-Vào không???-Triệu Giã hỏi

Thiên Di không trả lời và cũng không đợi như vậy, anh lôi Thiên Di vào trong và họ ngồi tại một cái bàn với khung cảnh rất lãng mạn. Ánh đèn yếu ớt lờ

mở. Có gió thoảng nhẹ. Thiên Di được Triệu Giã dìu ngồi gần đó và anh ngồi đối diện cô. Hai người nhìn nhau. Thiên Di thuở đầu có chút hồi hộp nhưng rồi lại đôi thái độ chống một tay trên bàn

-Bây giờ định ngồi như vậy thôi hay sao, đến đây để chơi mà phục vụ ơiiii~

Triệu Giã có chút bất ngờ

-Lấy cho nhưng món ăn miễn phí trong vé này- Thiên Di giục nó từ ta Triệu Giã- Đây

Triệu Giã vẫn nhìn cô... không chớp mắt

-Gi vậy???

Cô lại chống hai tay lên bàn

-Có chuyện gì cứ nói sau, bây giờ cứ ăn uống cho đã đi

Bỗng chốc thức ăn được mang ra, nóng hổi được đặt lên bàn cộng thêm hai ky rượu vang đỏ

-Rượu??- Triệu Giã lơ ngơ

-Tinh nhân mà, phải có rượu. Không lẽ cậu không biết. Nào ăn thôi

Hai người bắt đầu ăn và nói chuyện vui vẻ và dường như là Thiên Di hăng hái hơn. Cô động vào chai rượu thì Triệu Giã ngăn lại

-Không được uống

-Tại sao lại không được uống, cậu cũng uống đi. Đưa đây

Giật chai rượu, Thiên Di rót nó vào hai cốc ly được để sẵn đưa cho Triệu Giã một ly

-Uống không??- Thiên Di nói

-Được

Anh cầm lấy nó và uống, đúng là rượu, đắng và nồng và thứ này anh chưa từng uống lần nào cả

-Cho thêm một ly nữa đi

-Thật hả???

Thiên Di cầm chai lên rót vào và hai người cứ thế uống uống và uống đến khi hết sạch đồ ăn và hai chai rượu đó. Hai người sau mèm và Triệu Giã có vẻ như từ lượng kém nên Thiên Di đành dìu Triệu Giã đi. Hai người đều say, còn Thiên Di thì làm sao dìu từ đây về trọ được, cô dìu anh ra bờ biển nằm. Hai người ngồi dựa vào nhau. Thiên Di nhắm mắt gục vào vai Triệu Giã, anh thì chống hai tay ra sau để giữ thẳng bằng

-Cái thứ rượu chết tiệt, nó không thể để mình tỉnh táo được- Anh lắc lả đầu mình

Thiên Di thì đã ngủ từa lúc nào, để không phiền giấc ngủ của cô. Bỗng nhiên cô níu chặt cổ áo anh, đôi mày cô nhíu lại

Máu... máu... xác người, tất cả xuất hiện trước mặt cô. Băng qua khu rừng...

-Triệu Giã!!!!

Giật mình mở mắt dậy nhìn lên thì thấy Triệu Giã đang nhìn cô bằng ánh mắt đầy lo lắng, Thiên Di kiềm bậc khóc ôm lấy anh tựa đầu vào ngực anh

-Làm ơn... đừng rời xa em, đừng rời xa em Triệu Giã, em kiệt khản cầu xin anh

Nước mắt rơi là chà trên ngực ướt cả một phần áo. Không biết Thiên Di đã mơ thấy gì mà lại nói như vậy

-Được rồi... anh... anh sẽ không rời xa em đâu, anh hứa nhưng em cũng vậy, phải hứa với anh đó

Anh lấy tay đẩy mặt Thiên Di lên, lau đi vệt nước mắt làm ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp kia. Cô nhìn anh rồi nói

-Em mãi là của anh, em sẽ chỉ yêu mình anh và... anh không được đi đâu đó, phải luôn ở bên em

-Được rồi mà cô gái này, anh và em sẽ mãi bên nhau mà-Nói ra câu này anh lại có chút ngập ngừng, vì anh đã từng bị bỏ rơi- Và em hãy hứa và chắc chắn sẽ không xa anh

Thiên Di gật đầu

-Anh yêu em

-Em yêu anh

Một loạt pháo bông bắn lên, môi hai người chạm vào nhau quần quít nhau trong cái bầu trời tuyệt đẹp đó. Một cặp tình nhân, một mối tình đẹp???

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Triệu Giã... Là ma cà rồng

Riêng chuông đồng hồ động loạt vang lên đánh thức 11 con heo đang ngủ. Họ ngồi dậy ngáp ngắn dài tắt đi cái đồng hồ rồi chuẩn bị đi học, đúng là sau buổi đi chơi đó, chả ai muốn đến trường để họ cả, phải đi xe và máy bay liên tiếp nhau nên mệt là người. Triệu Giã đưa tay, Thiên Di cười tươi nắm lại để Triệu Giã kéo mình ra khỏi giường, cô vào nhà WC để vệ sinh cá nhân, Triệu Giã lên vào vòng qua eo ôm lấy cô từ đằng sau

-Làm người yêu anh nhé!!!!?

Thiên Di bật cười hạnh phúc

-ÔK, bây giờ thì tránh ra cho mình chuẩn bị nà

Triệu Giã buông ra rồi khỏi WC. Thiên Di xong xuôi cũng bước ra ngoài và cùng họ đến trường. Trên đường đi, Thiên Di thấy Lưu Hạ đang đứng trước một người con trai nói gì đó và người đó không ai khác đó là Tống Đàm. Thiên Di buông tay Triệu Giã chạy lại

-Có chuyện gì vậy Lưu Hạ, cậu có chuyện gì cần bàn giao với hần hã- Thiên Di hỏi

-Mình muốn cảm ơn anh ấy thôi. Hôm qua anh ấy đã cứu mình khỏi bọn lưu manh ở bãi biển đó

Thiên Di bất ngờ mở to mắt liếc sang Tống Đàm

-Thật sao???

-Tất nhiên, cô ấy nói dối cậu làm gì

-Woa~~~Thiên Di đắm ngực Tống Đàm- Lần đầu tiên ấy nha, không ngờ là cậu làm vậy luôn đó. Vậy thì cho mình xin lỗi chuyện hôm qua nhá

-Không có gì đâu, cũng là cảm nhận của cậu về mình còn xấu thôi

-Thôi mình về lớp đây, hai người nói chuyện vui về nhé

Thiên Di chào tạm biệt hai người rồi bước đi

-Nè Thiên Di à chân cậu sao rồi???- Bảo Bảo hỏi

-Cậu yên tâm, vết thương khép lại rồi, bây giờ chắc nên đi sát trùng một lần nữa vì hôm qua mới tiếp xúc với biển mà. Mình đi đây

Thiên Di rồi đi đến phòng y tế nhưng chân lại khựng lại. Y tá đã thay đổi và người y tá mới không ai khác là Thiên Hàn, chị gái của cô. Ánh mắt cô lại chùn xuống và không hề biết cả mình đã đứng trước cửa phòng y tế rồi. Cô muốn quay đi

-Đã đến rồi mà còn muốn đi à

Cô giật mình quay mặt lại

-Em chào chị

-Muốn làm gì thì vào đi cho ta làm nhanh gọn chứ đừng tránh mãi như vậy mọi người sẽ nghĩ xấu đó

Thiên Di mhoong nói gì ngoan ngoãn đi vào. Mở vết thương ra, Thiên Hàn không khỏi nhủ mày muốn hỏi nguyên do vết thương nhưng lại thôi

-Chị Thiên Hàn???

-Nói- Vẫn bản chất lạnh lùng

-Chỉ là ma cà rồng???

-Biết rồi còn hỏi

-Sao có thể, rõ ràng chị là con người mà

-Đúng, tôi là con người, chỉ là bị biến đổi thôi. Từ một người mang dòng máu hoàng gia

-Hoàng gia???

-Triệu Giã đã biến ta thành ma cà rồng

Thiên Di như chết đứng, cô tròn mắt lên như không muốn tin vào điều mình vừa nghe. Chị ấy nói Triệu Giã đã biến chị ấy thành ma cà rồng vậy...

-Triệu Giã là ma cà rồng sao???

Thiên Di nghiêng đầu hỏi Thiên Hàn lại cho rõ

-Ở chung lớp gần một năm trời mà không biết à, đúng là cậu ấy giấu giỏi thật, giống y như lần đầu ta gặp nó

-Nhưng...

-Muốn biết thì cứ xem ngực nó, có dấu bớp của hoàng gia

Thiên Di nhớ lại lúc trước, Một lần Nhan đã vô tình gọi cậu ấy là điện hạ và một lần nữa có một tên mặt âm phục đen đã cuối chào lớp cô. Bỏ lại cái chân đang làm lơ dờ chạy tức tốc tới lớp. Cô mở cửa ra làm bao nhiêu ánh nhìn hướng về. Cô đi chân đất bước khập khiễng tới chỗ Triệu Giã

-Thiên Di à chân cậu

Rệt...

Thiên Di xé toạt chiếc áo theo độ dài vừa phải lộ vết ấn hoàng gia trên ngực Triệu Giã. Quá bất ngờ cậu ấy nhìn lên Thiên Di và mắt cô đã đắm nước. Cô lấy tay bịt miệng mình lại ngăn tiếng khóc thoát ra

-Cậu... là ma cà rồng???

-Thiên Di à

-Tại sao cậu lại giấu mình chuyện này chứ???

-Thiên Di à nghe mình nói

-Con người và ma cà rồng không cùng một thế giới

Thiên Di hét lớn rồi bỏ chạy với đôi chân trần ấy. Triệu Giã thấy vậy chạy theo

-Thiên Di à

-Điện hạ!!!!

Hai người kia cũng định chạy theo

-Nhan... giải thích chuyện này cho mọi người rõ đi

Hai người họ ngồi xuống trên bục

-Trước tiên tụi mình chân thành xin lỗi mọi người trong lớp trước vì đã lừa mọi người trong thời gian qua, tụi mình đã nhiều lần muốn nói cho mọi người biết... tụi mình là ma cà rồng nhưng... Triệu Giã lại... yêu Thiên Di- Nhan nói

-Mọi người cũng nghe đó, cậu ấy là điện hạ của Hắc Vương Triều và điện hạ biết chắc một điều là Thiên Di sẽ không chấp nhận cậu ấy vì cậu ấy là ma cà rồng-Hạo tiếp

-Tại sao ba người lại làm như vậy, nói như hai cậu nói thì người chịu mọi đau khổ từ đầu đến cuối không ai khác đó chính là Thiên Di- Tiêu Ngọc lên tiếng

-Và các cậu hãy nghĩ đi, cậu ấy sống chung nhà với các cậu từ khi mẹ cậu ấy mất nên chắc các cậu cũng biết kìa Thiên Di yêu Triệu Giã chứ-Bảo Bảo

bức xúc nói

-Tụi mình biết mà

-Vậy sao còn cố lừa cậu ấy, cả lớp biết rõ là hai người ấy đang yêu nhau nhưng... Thiên Di sẽ như thế nào đây??- Hàn Thư nói mà mắt ươn ướt

Thiên Di đang chạy, cô chạy rất nhanh, đôi chân đất chạy trên đường mà chảy máu. Cô vấp ngã mấy lần mà vẫn đứng lên. Cô chạy tới nhà Triệu Giã lao vào thật nhanh. Chân cô đi tới đâu máu chảy tới đó. Vội vàng lấy valo ra mở tủ lấy hết đồ đạc cho vào đó. Cô thở dốc mệt nhọc. Xong xuôi cô rời đi, kéo vali mà cô vẫn chạy, chạy nhanh đến nhà của mình. Cô đóng cửa lại khóa trong. Triệu Giã đến trễ, anh đi vào nhà thấy rõ từng vết máu trên sàn mà lòng đau nhói. Thấy bước chân hướng lên lầu anh liền chạy lên mở cửa tủ, Thiên Di đã rời đi tựa lúc nào, bất lực anh ngồi xuống giường vò đầu

Chiều đến, tiếng gõ cửa vang lên, Thiên Di nhìn nó mà không muốn mở cửa đợi người kia lên tiếng

-Thiên Di à, mình là Bảo Bảo đây

Thiên Di nghe vậy đứng dậy đi tới mở cửa ra. Người cô ướt nhẹp, có lẽ do thấm nước mưa. Đầu toác rồi bởi không vào nếp. Bảo Bảo nhìn mà thấy thương

-Thiên Di à cậu...

-Mình không sao, cậu về đi

Nhận lấy cặp sách mà mình bỏ quên ở trường trên tay Bảo Bảo cô đóng cửa lại

-Cậu cứ yên tâm, mình sẽ ổn mà

-Mai cậu sẽ đi học chứ???

Thiên Di nhìn ba bộ áo phộc trên bàn

-Mình sẽ đi, cậu cứ yên tâm đi

-Vậy mình đi đây

Thiên Di bước vào khắp khiêng, chân cô chảy máu ướt sàn. Cô ôm gối mình ngồi đó thúc thít. Bảo Bảo vẫn chưa đi, nghe tiếng thúc thít của Thiên Di mà mắt cũng ướt theo vì cô không biết nên làm gì lúc này cả. Điện thoại cô rung lên

-Alo... con về ngay

Tại nhà Triệu Giã

-Điện hạ à mở cửa ra đi làm ơn, cậu không ăn gì thì làm sao chúng tôi ăn nói với Hoàng Vương đây- Hạo nói

-Đi hết đi bây giờ ta không muốn gặp ai hết. Thiên Di, ta muốn Thiên Di quay lại đây Ahhhhhh!!!

Anh ôm đầu la lớn như một kẻ điên

-Thiên Di làm ơn tha lỗi cho mình, làm ơn về đây đi mà

Thấy cảnh Triệu Giã như vậy Nhan không khỏi xót ruột, cô nhớ đến lúc trước Thiên Di còn yêu Triệu Giã anh cũng như vậy khi Thiên Di đi. Nhan khóc...

-Chuyện này lại tái diễn...

-Nhan à- Hạo xoa vai an ủi

Cả đêm ấy hai người không ngủ, Triệu Giã thì nằm lên giường nhìn trần nhà mà miệng cứ hỏi "Thiên Di bây giờ em đang làm gì". Còn Thiên Di, cô ôm gối ngồi đầu giường nhớ đến lúc hai người bên nhau, nhớ Triệu Giã ôm cô lúc ngủ. Cô nhắm mắt để bỏ mấy cái đó ra khỏi đầu. Sáng hôm sau cô mở mắt ngồi dậy thay đồ đi học. Nhìn mình trong gương cô thấy mình sao xanh xao quá mà cũng phải thôi, cô đi thay băng trên chân mình rồi lấy đôi giày mới đi học. Nhìn mấy quả xá bên đường làm cô nghĩ tới lúc hai người cùng nhau ăn nhẹ ở đây, nhắm mắt nhớ lại rồi bước tiếp. Hôm nay mục đích cô lên trường không phải để học mà để trả lại. Cô bước vào lớp với bao nhiêu ánh nhìn nhưng cô lại không bận tâm. Cô vào chỗ ngồi. Không lâu sau Triệu Giã tới, anh nhìn Thiên Di thì vội vàng chạy tới nhưng dừng lại, Thiên Di đưa trước ngực anh bộ áo phộc đen của Hắc Vương Triều. Triệu Giã đơ người nhìn nó. Thiên Di lấy tay Triệu Giã để cậu cầm lấy nó rồi giao hai bộ còn lại cho Nhan và Hạo. Chiều về vẫn trên con đường quen thuộc nhưng thiếu bóng dáng ai kia. Chợt cô vấp ngã, trời đổ mưa. Biết chuyện gì sắp đến cô cố gắng chạy về nhà thật nhanh đóng cửa lại. Sấm bắt đầu đánh, cô lại ôm đầu, nước mắt rơi. Những lúc thế này cô luôn có Triệu Giã bên cạnh mà, bây giờ cậu ấy không có ở đây thì cô phải làm sao

-Hạ Thiên Di, mày cố lên đi chứ đừng yếu đuối như vậy, mày phải mạnh mẽ lên Hạ Thiên Di

Nhưng sấm lại đánh mạnh hơn. Cô lại sợ hơn nhiều. Triệu Giã bên này thấy sấm đánh thì vô cùng sốt ruột, Thiên Di như thế nào rồi. Anh đi qua đi lại trong phòng mà lòng không yên nổi. Được thêm một chút thì mưa yên lặng hơn, chỉ còn lại vài con mưa rào nhỏ nên lòng cô cũng nhẹ hơn, cô lau đi nước mắt dựa vào bức tường lạnh. Chợt có tiếng bước chân từ bên ngoài, cô liền đứng dậy khóa cửa lại

-Thiên Di- Là Nhan

-Nhan sao???

-Cậu ổn chứ

-Minh ổn

Điện thoại hư rồi)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Triệu Giã x Thiên Hàn, Thiên Hàn x Thiên Di

-Cậu đến đây có chuyện gì không???

-Trước tiên mình cũng muốn xin lỗi cậu trước vì tội mình... đã giấu cậu

-Không có gì đâu, cậu không cần phải xin lỗi, nói thẳng đi cậu đến đây có mục đích gì

-Triệu Giã... à không gọi là điện hạ mới đúng, đây là lần thứ hai... ngài ấy bị bỏ rơi

Thiên Di có chút ngăn người

-Mối tình đầu của ngài ấy là Thiên Hàn

Thiên Di lại một lần nữa ngăn người

-Thiên Hàn... là chị gái mình

-Cái gì???

-Nhưng tội mình không chung quyết thống, mẹ mình nhận nuôi chị ấy. Hồi còn nhỏ chị ấy dễ thương lắm, hai đứa mình chơi rất vui với nhau. Nhưng.. một năm trước chị ấy bỏ đi không một lời từ biệt, chị ấy bắt đầu ghét mình vì...

-Cậu không cần nhắc đến chuyện buồn đâu, cái lần mà Thiên Hàn rời bỏ điện hạ cũng là một năm trước và cũng không một lời từ biệt. Sau này mới biết chị ấy đi Mi. Lần đó điện hạ như kẻ điên vì Thiên Hàn đã bỏ ngài ấy mà đi. Ngài ấy đã không ăn uống mấy ngày liền và dường như là một tháng không ăn gì. Trước đó nữa, Triệu Giã vì quá yêu Thiên Hàn... nên đã biến chị ấy thành ma cà rồng. Có lẽ chuyện này bây giờ sẽ lại tiếp diễn

-Cũng tốt mà, không phải cậu nói Triệu Giã không xứng với con người sao

-Đó không phải ý thật sự của mình... cậu biết mình đã từng rất yêu điện hạ mà và... nếu một lần điện hạ biến con người thành ma cà rồng lần nữa... cậu ấy sẽ bị thoái hóa thành con người

Thiên Di trợn mắt, cô không tin được lại còn có chuyện này

-Mình chỉ nói như vậy thôi, có lẽ bây giờ Triệu Giã đang phá hoại ở nhà. Chúc cậu ngủ ngon

Nhan mang ô rồi đi. Thiên Di bước lại giường ngồi lên đó. Cô lấy chiếc hộp mà mẹ mình để lại ra

-Có lẽ đến lúc mở nó ra rồi nhỉ, con mở nhé... mẹ

Thiên Di mở nó ra, không có gì nhiều, chỉ một mảnh giấy, một sợi dây chuyền và một lọ gì đó. Nó có cách trang trí rất đẹp và dung dịch trong nó... màu tím. Thiên Di đọc dòng đầu tiên

"Con hãy uống lọ dịch bên này nhé"

Không cần vội đọc tiếp, cô bỏ giấy xuống uống một hơi và thở dài tiếp tục đọc

"Sợi dây chuyền trong này vốn dĩ thuộc về con và đeo nó vào đi nhé"

Cô đeo nó rồi đọc nốt phần còn lại

"Trước hết mẹ xin lỗi con trước vì... đã rời xa con và mẹ cũng rất sợ một khi con biết được sự thật này thì... mẹ ở rất xa rồi. 20 năm trước, con bị cha con hắc hủi khi mới ra đời. Cha con rất hận con gái vì khi mẹ cha con sinh được một bụm con gái thì qua đời. Con cũng đừng trách ba con nhé. Thiên Di à, vốn dĩ mẹ nói với con đợi mẹ mất rồi hãy đọc vì có lẽ do mẹ yếu đuối không muốn nhìn thấy khuôn mặt của con khi biết thân phận thật của mình. Và... con là một ma cà rồng và là điện chúa của Bạch Vương Triều, mong con hãy sống tốt với thân phận mới nhé"

"Mẹ của con"

Đọc đến đây Thiên Di lấy tay bụm miệng mình lại, nước mắt cô đã tuôn nhiều giờ lại nhiều hơn. Cô là một ma cà rồng và lại là điện chúa của Bạch Vương Triều. Đúng là không thể dễ chấp nhận được, cô đang ghét bỏ Triệu Giã, ghét bỏ một ma cà rồng và giờ... cô lại là một ma cà rồng và cả trong cô có dòng máu hoàng tộc nữa. Chuyện này thật sự gây sốc cho Thiên Di. Cô nhìn lại sợi dây chuyền trên người mình... chợt nhớ đến cái gì đó cô chạy lại chỗ lúc trước mẹ cô lần tìm. Sợi dây chuyền mà cô đã cố gắng làm thêm để kiếm tiền và làm ra đầu rồi. Mất nó thì cô cần gì nữa chứ, mẹ cô đã bỏ cô và cô chỉ còn nó là thứ mà cô cả cô và mẹ cô trong đó. Mất tiêu rồi, cô quỳ xuống đó và đầu mình khóc một cách đau khổ. Cô đã không mang theo nó khi được Triệu Giã mang về nhà. Nó được làm bằng bạc nguyên chất, có khi nào tên trộm nào đó đã cướp của cô không. Cô thật không dám nghĩ tới nữa. Từ khi biết mình là ma cà rồng, cô không muốn làm gì nữa, cô chỉ ngồi lì trong nhà không ăn không uống. Mặt cô trắng bệch. Bây giờ cô phải làm sao để đối mặt với mọi người đây?? Họ không biết chuyện và chính cô cũng không hay về thân phận thật của mình. Mỗi lần nghĩ tới nó là cô lại giãy vò thân xác cô thêm một lần. Người cô đầy những vết xước nhưng nó đã lành lại ngay khi cô mới thả tay được vài giây. Bây giờ trong đầu cô chỉ muốn... tự tử mà thôi

Điện thoại hư nên lên nét và...

Viết ít hơn mấy chap trước:)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Kính chào điện chúa- Hạ Thiên Di

Trường lớp vẫn nhộn nhịp như thường. Hôm nay Triệu Giã đã đi học lại sau hơn hai tuần vắng học. Cả lớp cũng lo lắng cho anh lắm. Anh nhìn lại chiếc ghế của Thiên Di, nó trống rỗng. Anh thở dài ngồi xuống nhìn sang chỗ bên cạnh

-Mọi người... có ai liên lạc với Thiên Di trong hai tuần qua không???- Anh hỏi

-Cậu ấy không biết bị gì nữa, suốt ngày trong nhà không ra ngoài và cũng không thấy ăn uống gì nữa. Mình đến nhà cậu ấy thường xuyên nhưng lại chẳng thấy có động tĩnh. Gọi điện thì không nghe máy... haizz cậu ấy không biết bây giờ như thế nào???- Bảo Bảo nói

Cả lớp chìm vào im lặng. Hôm đó Triệu Giã chả muốn học, anh lên sân thượng nằm một mình. Nhan và Hạo chỉ nhìn anh thở dài. Bên ngoài cửa sổ lớp, Thiên Hạo vẫn đứng ngoài cửa sổ mà nhìn vào cái chỗ trống bàn áp cuối. Sao Thiên Di lại không đi học, đã hai tuần nay rồi. Đến nhà thì lại đóng cửa cộng thêm cái biểu hiện của Triệu Giã làm anh thấy tò mò hơn. Hai người này đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn âu phục trên người anh cũng rõ. Chuyện anh là một ma cà rồng đã bị Thiên Di phát hiện

-Cậu làm gì ở đây vậy Thiên Hạo- Bảo Bảo hỏi

-Triệu Giã đâu rồi??

-Hôm nay cậu ấy không có tâm trạng học nên lên sân thượng rồi

-Sân thượng??? Được rồi

Thiên Hạo nghĩ mình nên an ủi Triệu Giã. Anh lên sân thượng thì thấy Triệu Giã đang nằm đó. Anh bước tới thì chân giẫm phải một sợi dây chuyền. Anh nhìn xuống nhặt lên. Bỗng nhiên phần mặt dây chuyền bật ra. Hình ảnh một cô gái khoác vai người phụ nữ bên nhìn thật hạnh phúc và cô gái đó là Thiên Di và người bên cạnh là mẹ của anh

-Mẹ!?!??

Triệu Giã nghe vậy thì quay lại nhìn thấy Thiên Hạo. Nhìn lại sợi dây chuyền trên tay Thiên Hạo anh giật lại

-Nhìn gì vậy??- Anh hỏi lạnh lùng

-Tắm hình... sợi dây chuyền này là của ai vậy

-Đây... là quà sinh nhật mà Thiên Di muốn tặng cho mẹ mình

-Vậy là của Thiên Di???

-Có thể nói vậy nhưng... có chuyện gì??

-Cha ta nói ta có một người em gái song sinh. Và 20 năm trước mẹ đã мам em ấy rồi Bạch Vương Triều vì cha ta... muốn giết nó. Ông ấy đã cho ta biết hình thù mẹ mình vì ta muốn đi tìm và nó giống...

Anh lấy một tấm hình cũ kĩ ra

-Đây là mẹ Thiên Di

-Chắc chứ

-Bà ấy có vết bộp nhỏ ở cổ này

Hai người nhìn nhau

-Vậy Thiên Di...

-Thiên Di chính là điện chúa của Bạch Vương Triều- Luru Hạ mở cửa bước ra- Kính ngài thừa điện gia

Luru Hạ đưa tay trước ngực cúi chào. Thiên Hạo vẫn chưa lấy được bình tĩnh lay lay vai Luru Hạ

-Ngươi nói vậy là sao, Thiên Di.. là điện chúa sao, dựa vào đâu mà ngươi nói như vậy???

-Vua Vương đã nói thế

-Cha!!!

Tức tốc hai người chạy ra khỏi trường đi ngang qua lớp Thiên Di. Thấy họ như vậy Bảo Bảo lo lắng

-Để mình đi xem thử

Rồi cô chạy đi theo hai người đó. Ngay cả Nhan và Hạo, Kiều An và Nam Đằng kể cả Luru Hạ gọi Nhã Kỳ theo sau. Không xe cộ, hai người chạy bộ thẳng tới nhà Thiên Di. Tuy vậy như vẫn tới trước 7 người kia một bước dù họ đi xe đua xe hơi và Bảo Bảo được vệ sĩ đưa đến. Hai người nhìn nhà Thiên Di tay chống đầu gối thở dốc

-Chuyện gì mà ngài chạy bán mạng vậy điện gia

-Cả điện hạ nữa

Hai người lại nhìn nhau rồi chạy tới xông cửa vào

-Phá cửa không??? -Thiên Hạo hỏi

Triệu Giã gạt đầu

Hai người lao tới định đập mạnh vào cánh cửa nhưng trớ trêu nó không khóa và thế là hai người ẹp trên sàn

-Cái tên đần này sao không chịu xem xét kĩ hả ôi cái lưng tôi

-Cậu cũng vậy mà nói ai tên ngốc

Hai người trách nhau rồi lại nhìn về một hướng và đờ người. Một cô gái đang ngồi gọn người trong góc tối. Tóc phủ che mặt lại, gục đầu xuống gối

Hai người ngời dậy đi lại Thiên Di

-Thiên Di

Những người kia cũng đã vào nhà. Hai người ngược mặt Thiên Di lên. Da cô đã trắng đi không còn vẻ hồng hào như mọi ngày, miệng cô hở ra lộ hai

chiếc răng nanh nhọn hoắc. Cô ngước mặt lên, ánh sáng chiếu vào đôi mắt lộ màu mắt đỏ lóe lên. Lúc này cô mới biết được là có người trong nhà. Cô giật mình nhìn họ

-Sao... sao mọi người lại ở đây

-Thiên Di

-Đi đi, đi nhanh đi

Cô bắt gấu ánh mắt Bảo Bảo đang nhìn mình

-B... Bảo Bảo

Thiên Di đưa tay, Bảo Bảo nhìn bàn tay đó rồi hoảng sợ chạy đi

-Bảo Bảo

Cô gục xuống khóc mặt dù không biết vì lý do gì

Cô đưa tay lên nhìn lại thân thể mình. Nó trắng bệch, khóe mắt cô ươn ướt

-Chuyện gì vậy, chuyện gì xảy ra vậy??? Híc, sao mình lại ra nông nỗi này. KHÔNG!!!!

-Thiên Di

Cô bỏ chạy ra khỏi nhà nhưng lại không biết chạy đi đâu. Cô cứ chạy thẳng... thì gặp Tống Đàm đang đi trên đường với một số đồ ăn vặt trên tay

-Thiên Di

Anh nhìn cô mà lo lắng vì mặt cô trắng bệch

Thiên Di định trả lời anh nhưng mắt cô lại dừng ngay trên cái cổ trắng nõn của anh. Cô nghiêng người miệng lẩm nhẩm

-Máu!!!

Thiên Di đi tới, cô đặt tay lên vai Tống Đàm. Anh giật mình nó. Sau đó cô vương mặt mình đến cổ Tống Đàm

-Máu!!!

Cô nghe rằng... nhưng điều gì đó khiến cô dừng lại. Cô ghét ma cà rồng, ma cà rồng là thứ đã giết chết mẹ cô. Bỗng chốc Thiên Di bị đánh ngất đi, cô ngất lịm trong vòng tay Thiên Hạo

-Bây giờ có lẽ Thiên Di còn giận cậu nên để em ấy ở nhà thôi đi- Thiên Hạo nói với Triệu Giã

Triệu Giã gật đầu. Đưa Thiên Di lên xe của Triệu Giã hai người cùng nhau đưa Thiên Di đến chỗ Thiên Hạo

-Thiên Di... bị gì vậy, cậu ấy lúc này muốn hút máu mình... không lẽ cậu ấy là ma cà rồng sao???- Tống Đàm lẩm nhẩm một mình

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Quay lưng

Đôi mắt hé mở nhìn lên trần nhà. Nơi đây hình như không xa lạ lắm với cô nhưng đây là đâu??? Mở mắt to và bật dậy

-Mình... đang ở đâu- Cô đảo mắt nhìn quanh- Nhà anh Thiên Hạo!??

Tức thời Thiên Hạo mở cửa bước vào với bộ âu phục trên tay

-Anh???

-Đây- Anh chìa bộ âu phục trước mặt cô- Nó thuộc về em

Cô không có phản ứng sau đó lắc nhẹ đầu rồi lắc mạnh hất mạnh bộ âu phục đó xuống đất tức tốc chạy ra khỏi phòng

-Không!!!!

Thiên Hạo thở dài rồi bước tới nhặt bộ âu phục lên ung dung bước ra khỏi phòng. Về phần Thiên Di, vốn dĩ cô định chạy ra khỏi nhà luôn cơ nhưng chân lại bất động trước cửa. Một đoàn người mặt âu phục trắng đang quỳ một chân xuống đất, tay đặt lên ngực

-Cung Kính điện chúa

Lần này cô thật sự như người mất hồn, cô thật sự là ma cà rồng sao. Bước chân lừng thững lên phòng đóng cửa lại rồi trườn người xuống cánh cửa ôm đầu lại

-Tại... tại sao mọi chuyện lại thành ta như thế này chứ????

Cô la lớn. Dưới nhà, Thiên Hạo vớ lấy bộ âu phục đưa cho Kiều An

-Kiều An

Cô biết mình phải làm gì, cầm lấy nó và bước lên phòng. Mở cửa, cô thấy Thiên Di đang thất thần ngồi ngay bệ tủ. Cô lại gần đỡ cô ngồi dậy đứng trước gương bắt đầu thay đồ cho Thiên Di. Cởi chiếc áo sơ mi bên ngoài ra lộ rõ cái dấu ấn hoàng gia trên ngực, Thiên Di lại bắt đầu khóc. Kiều An khẽ đưa tay lau nó đi. Thiên Di bây giờ cứ như một đứa con nít, mọi chuyện đều do Kiều An làm. Ngay cả búi tóc, xấp xệp sách vở. Xong xuôi cô dắt Thiên Di xuống nhà. Hôm nay họ không đi trường bằng moto nữa mà đi bằng xe hơi vì có thêm Thiên Di. Kiều An nhẹ nhàng dắt Thiên Di vào lớp làm thu hút mọi ánh nhìn. Họ bất ngờ vì Thiên Di lại là một ma cà rồng. Có người thì há hốc mồm và có người thì bất giác đứng hẳn dậy nhìn khuôn mặt trắng tái của Thiên Di mà thấy xót. Kiều An dắt cô tới bàn Bảo Bảo, cô như lấy lại ý thức, nhếch miệng cười như muốn san sẻ

-Bảo Bảo

Bảo Bảo nghe Thiên Di gọi tên mình thì đứng phắt dậy quay lại phun ra mồi hai chữ

-KINH TỐM

Sau đó Bảo Bảo bỏ đi ra ngoài. Thiên Di lần này như bị hóp hồn thật rồi, cô tròn to mắt, cô không ngờ người bạn thân lâu nay của cô lại nói ra được những lời đó, chỉ tại vì cô là ma cà rồng ư nhưng... tại sao?? Chân cô không đứng nổi nữa trượt xuống ngồi bệt xuống sàn. Tiếng thúc thít bắt đầu vang lên, nó không lớn, không thảm thiết nhưng cũng đủ cho người nghe cảm thấy được đối phương đang đau khổ tới mức nào. Nhan nhin cô cũng thấy có chút buồn sứt sùi theo trên vai Hạo và cả lớp cũng vậy nhưng họ chỉ có thể im lặng và cảm thấy xấu hổ với bản thân. Thiên Di đã làm rất nhiều vì lớp nhưng hôm nay, mọi chuyện xảy ra như vậy mà họ không dám hé ra một lời an ủi, chỉ cúi đầu. Triệu Giã nhìn cô như vậy thì buồn lắm, muốn an ủi cô nhưng lại sợ cô còn giận. Bảo Bảo đi tới chỗ phòng y tế của Thiên Hân tự ý nằm xuống

-Gi đây??- Thiên Hân lặn lòng hỏi

-Hạ Thiên Di, điện chúa của Bạch Vương Triều

Bàn tay đang xoay bút của Thiên Hân dừng lại

-Điện chúa, chắc chứ- Cô nghi ngờ hỏi lại

-Nói dối chị tôi được gì

Thấy thái độ Bảo Bảo đã thay đổi Thiên Hân khẽ cười

-Cười cái gì??

-Không gì đâu, không ngờ hai người chơi thân lâu như vậy lại vỡ đôi chỉ vì một lí tí như vậy đấy

-Lí tí!?? Hứ

Nói rồi Bảo Bảo quay vào tường nằm và chắc chắn không biết sự tức giận đang hằn trên khuôn mặt kia. Tại sao thế giới này lại bất công với cô như vậy, không lẽ lúc nào cô cũng luôn đứng dưới Thiên Di một bậc hay sao, khi chính cô trở thành ma cà rồng cô đã luôn suy nghĩ cô đã hơn Thiên Di một đẳng cấp nhưng bây giờ Thiên Di cũng là một ma cà rồng và còn là một điện chúa của một Vương Triều. Thật không thể chấp nhận. Từ khi được mẹ Thiên Di nhận nuôi cô đã luôn chịu nhiều thiệt thòi, cứ mỗi lần làm việc gì đều nói Thiên Di còn nhỏ nên con làm giùm em đi. Thế rồi cô chỉ suy nghĩ. Cô chỉ là oshin trong nhà này và... cô bỏ nhà đi. Đối với chuyện cô yêu Triệu Giã cũng chỉ vì cô biết Triệu Giã là ma cà rồng và ma cà rồng lại đẳng cấp hơn con người nhiều nên cô dám ra suy nghĩ muốn biến thành ma cà rồng. Trong thời gian một năm cô bỏ đi, hình dạng của cô luôn bị biến đổi thế nên cô phải qua Mĩ để sinh sống. Một con người muốn biến thành ma cà rồng nếu muốn hoàn chỉnh phải cần đến một năm.

Tan học Bảo Bảo vẫn không về lớp mà nằm ì trên giường và gọi người đến đón mình về. Trong nhà vẫn trang thái đó, Thiên Di vẫn gục đầu và ngồi dưới đuôi giường. Cô vẫn còn sốc vì Bảo Bảo đã đối xử như vậy với cô. Nhìn bình hoa thủy tinh trên bàn

Choảng!!!!

Thiên Hạo, Kiều An và Nam Đăng vội chạy lên. Thiên Hạo vội lấy tay mở cửa thì thấy Thiên Di đang cầm một mảnh vỡ nhọn hoắc dơ tay mình lên. Cô nghiêng đầu với khuôn mặt bất hồn. Định cắt tay mình thì Thiên Hạo đã đi vào lấy nó ra

-Em bị điên à

Thiên Di không nói gì cũng không nhìn mặt Thiên Hạo tiếp tục ngồi gục đầu ở đuôi giường nhìn lên sàn không chớp mắt

-Hai người mang những đồ thủy tinh dễ vỡ ra ngoài hết đi

Hai người kia ngoan ngoãn làm theo còn Thiên Hạo thì xuống bàn ngồi. Sau khi họ mang đi hết và đóng cửa lại, Thiên Di nhếch môi cười

-Ha!!

Cô lấy đằng sau mình một con dao găm nhỏ ra và nhìn nó

Khi họ dọn xong hết đồ đạc thì Triệu Giã cùng hai người kia đến

-Tên đàn- Triệu Giã nói

-Thiên Di trên lầu

-Cậu ấy sao rồi

-Không ổn

-Tôi muốn lên xem

-Đi

Thiên Hạo dắt Triệu Giã lên với hi vọng nhỏ nhoi là Triệu Giã sẽ làm Thiên Di khá hơn. Anh mở cửa

Phập

-Thiên Di- Hai người hô lớn

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Học sinh mới

Máu chảy lênh láng xuống sàn nhưng Thiên Di vẫn khuôn mặt không cảm xúc đó. Thiên Hạo chạy lại nâng tay cô lên. Triệu Giã tiếp tay rút con dao đang đâm xuyên tay cô ra rồi đi lấy hộp y tế sơ cứu cho cô

-Thiên Di à sao em lại làm như vậy chứ

-Sơ cứu đi

-Kiều An

Kiều An vội chạy lên thì thấy cánh đó liền chạy lại

-Điện chúa bị gì vậy???

-Mau sơ cứu đi

Kiều An đi lại sơ cứu cho Thiên Di, máu chảy rất nhiều nhưng cô vẫn không tỏ ra là đau đớn gì cả. Xong xuôi họ dắt Thiên Di lên giường ngồi xuống

-Thiên Di à em làm sao vậy??? Sao em lại tự làm tổn thương mình như vậy

-Cuộc sống này còn gì để em luyến tiếc hả, người quan trọng nhất cuộc đời em lại lừa em suốt bao lâu và bây giờ em lại trở thành một ma cà rồng, một thứ đã giết mẹ em. Và chính nó làm em trở nên kinh tởm, ngay cả người bạn thân nhất của em cũng ruồng bỏ em, cậu ấy kinh tởm chính em và tránh mặt em, trên đời này giờ còn gì cho em đâu chứ

Triệu Giã nghe vậy khuôn mặt thoáng buồn quay lưng bước ra khỏi phòng

-Em thật ngốc, em thử nghĩ xem thân phận em bây giờ là gì, bây giờ em là điện chúa của một Vương Triều rồi, một cuộc mới, một thân phận mới... em hãy sống khác đi

-Không, em chur hề nghĩ đến chuyện này, em chưa hề nghĩ đến chuyện mình sẽ trở thành một điện chúa như thế này, em chỉ muốn được sống như một con người, sống hạnh phúc với người mình yêu thương mà thôi

Thiên Di đã khóc rồi, khuôn mặt cô bây giờ mới có chút cảm xúc. Thiên Hạo ôm cô vào lòng. Dường như đã bao đêm không ngủ, Thiên Di đã thiếp bay trên vai Thiên Hạo. Triệu Giã bước xuống dưới

-Điện hạ à Thiên Di sao rồi- Vừa thấy bóng Triệu Giã Nhan Hạ đã tức tốc hỏi ngay

-Cô ấy... muốn tự tử- Anh ngồi xuống ghế

-Cái gì???

Thiên Hạo và Kiều An cũng từ trên đi xuống

-Điện chúa sao rồi điện gia-Nam đăng hỏi

-Thiên Di ngủ rồi

Không gian chìm trong im lặng rồi cũng tách nhau về. Tối đến, trước khi đi ngủ Thiên Hạo không quên nhìn vào xem tình hình Thiên Di. Yên tâm mới đi ngủ. Sau khi cánh cửa đóng lại Thiên Di mở mắt ra

Sáng hôm sau, cuối cùng Thiên Di cũng chịu thay đồ xuống đi học, ba người họ ai cũng vui trong lòng cả nhưng không bộc lộ ra bên ngoài. Và họ cùng đến trường. Hôm nay Thiên Di vào lớp một mình, cô không cần Kiều An dắt vào như mọi hôm nữa. Cô nhìn lớp vào mỉm cười. Mọi người thấy tâm trạng của cô đã tốt hơn nên cũng vui lên đôi chút. Hôm nay cô xõa tóc, mái tóc bay trong gió phưởng phất mùi hương bay đi khắp lớp. Cô ngồi xuống bên cạnh Triệu Giã lấy ách vào ra pon bài vì đã gần đến ngày thi rồi. Cô tỏa ra một sự quý phái gì đó. Một lúc sau thì thầy giáo bước vào

-Trước khi vào học, thầy muốn giới thiệu với các em người này, mặc dù đã gần thi nhưng vì một số lý do nên người này mới chuyển đến đây. Các em hãy hòa đồng với em ấy nhé, chào mừng học sinh mới đi

-Hả!??? Chuyện gì mà phải chuyển đến đây vào thời điểm này chứ- Một người đặc ra câu hỏi

Lộc cộc lộc cộc... Một cô gái từ bên ngoài bước vào, mái tóc dài búi cao, chiếc váy ngắn ngang gối, mặt âu phục của Hắc Vương Triều. Ánh mắt lóe lên màu đỏ của máu

-Là ma cà rồng sao??- Mọi người liên tục đặt ra câu hỏi

Ai cũng đưa ra nghi vấn về người này nhưng chỉ có suy nhất ba người là ngạc nhiên đến tột cùng, hị trọn mắt nhìn người con gái

-Mong mọi người chiếu cố giúp đỡ- Cô gái cúi đầu nói nhưng chỉ hướng về Triệu Giã rồi nhìn sang Thiên Di cười

-"Mục tiêu của mình đây sao, xinh đẹp đó"

-Em xuống chỗ trống kia ngồi đi- Thầy chỉ vào chỗ trước kia của Nhan Hạ

-Vâng ạ

Cô gái bước xuống ngồi, chỗ của Nhan Hạ, sau Nhan và Hạo. Cô ung dung đan hai tay vào nhau chóng cảm nhìn thẳng lên Thiên Di. Biết nhưng cô không quan tâm, cứ cúi mặt xuống học bài. Còn bên cạnh, một người tức muốn đỏ mặt, anh phải nói chuyện rõ ràng với Hoàng Vương mới được. Về phía Nhan và Hạo, hai người lộ rõ khuôn mặt bối rối. Không biết nên ngăn hay thuận theo mệnh lệnh đây. Vì hai người này biết rõ cô ta đến đây làm gì kể cả Triệu Giã và có lẽ đến anh là điện hạ cũng sẽ không làm gì được cô ta

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Sát thủ???

-Mà thầy ơi yuij em chưa biết tên bạn ấy

-Mình tên là Minh Hi, mong các bạn giúp đỡ- Cô gái cúi đầu chào thêm lần nữa

Giờ ra chơi... Minh Hi ra sau trường

-Sao cậu lại đến đây, là Hoàng Vương phái cậu đến sao???- Nhan hỏi

-Cậu biết mà còn hỏi à

-Cậu định hại Thiên Di sao???

-Ồ kia, từng mang danh là cô gái kì thị con người nhất vương triều mà.... nói vậy được à

-Cậu ấy là ma cà rồng

-Đó là bây giờ, lúc trước thì khác rõ ràng mà, không biết cô ta bỏ bùa mê cậu hay sao mà... cậu lại bên vực cho cô ta vậy không biết hay... cô ta là người yêu của điện hạ

Nhan đã tức giận

-Im đi

-Im??? Mình nói sai à

Nhan không ngược mặt lên nhìn

-Người đến đây làm gì- Triệu Giã đã ở đằng sau

-A!! Kính chào điện hạ- Cô cúi chào lịch sự nhưng khuôn mặt vẫn lộ vẻ kiêu ngạo- Tôi đến đây tất nhiên là có lí do rồi

-Về

-Tôi xin lỗi nhưng... mệnh lệnh của ngài... không được một góc của Hoàng Vương đâu thưa điện hạ

Cô nhếch miệng xoay chân bước đi

-Nhưng mà điện hạ à, sau khi tôi xong nhiệm vụ tôi sẽ đi mà. Yên tâm

Sau khi cô ấy khuất dạng ba người này mới bắt đầu bàn luận

-Làm sao đây, không ổn cho Thiên Di chút nào, ta phải làm gì đây điện hạ- Nhan lo lắng nói

-Bây giờ ta vẫn chưa thể làm gì được, không biết trong đầu cô ta đã có kế hoạch gì chưa- Triệu Giã nói

-Sát thủ số một Hắc Vương Triều, cô ta hiện đã vượt xa cha mẹ mình rồi- Hạo nói

-Cái gì, vượt xa rồi- Nhan ngạc nhiên

Hạo gật đầu

-Aizz cha ta thật là, ông ấy...

-Bây giờ chỉ còn cánh là bảo vệ Thiên Di thôi, ta không thể thay đổi ý của Hoàng Vương đâu

Trong lớp, Thiên Di vẫn đang ôn bài, cô ngược lên xoay cổ mình chờ đợi thì thấy Minh Hi đang đi ra hướng nhà vệ sinh với tâm trạng mệt mỏi. Lo lắng nên cô đi theo. Bước vào nhà vệ sinh thì chẳng thấy ai cả, cô bước lên nhìn xem có cánh cửa nhà vệ sinh nào đóng không nhưng không, không có gì cả. Chưa kịp đi thì có một sợi chỉ trong suốt thông xuống phía cổ cô nhưng cô lại không thấy. Bước lên một bước thì nó lọt hoàn toàn vào cổ cô. Minh Hi trốn sau cánh cửa của một nhà vệ sinh kéo mạnh lên

-"Không ngờ cô ta dễ dụ vậy"

Thiên Di bị kéo lên nhẹ nhàng, mặt cô đỏ rồi tái nhợt, cô cố gắng lấy tay mình kéo sợi chỉ ra nhưng không được, cổ họng cô cũng không thành tiếng

Nhan về lớp, bóng dáng đầu tiên cô tìm vẫn là bóng Thiên Di nhưng lại không thấy, tìm bóng Minh Hi cũng mất tăm. Lo lắng cô hỏi một người trong lớp thì mới biết. Cô vội chạy ra hướng nhà vệ sinh. Thiên Di mất khi nên mất dần nhắm lại như muốn bất tỉnh. Thấy Thiên Di bị treo lủng lẳng như vậy Nhan hét hoảng

-Thiên Di!!!

Rút con dao ra cô nhảy lên cắt dây, Thiên Di ngã vào lòng cô. Nghe tiếng hét của Nhan Hạo và Triệu Giã cũng chạy vào

-Mau đưa cậu ấy phòng y tế

Triệu Giã hơi chần chừ

-Không cần

-Tại sao

-Chị Thiên Hân sẽ không nhiệt tình mà giúp đâu

Nói rồi anh tiếng hành hô hấp nhân tạo cho Thiên Di cho đến khi cô ho khan trở lại. Minh Hi từ trong bước ra

-Cô ta phàn lớn thật, một chút nữa là xong xuôi rồi

-Im đi Minh Hi- Nhan hét

Cô trề môi nhún vai bỏ đi. Thiên Di lúc này mới lơ mơ tỉnh giấc

-Minh Hi

-????

-Cậu ấy có sao không???

-Cậu ấy cái gì chứ, người ta muốn giết cậu mà cậu còn quan tâm à

-Cái gì chứ

-Đưa Thiên Di về, đừng nặng lời

Về đến lớp, Minh Hi đã chuẩn bị chai nước đưa cho Thiên Di

-Thiên Di cậu ổn chứ, uống đi

Thiên Di không chần chừ nhận lấy ngay. Khi cô gần đưa lên miệng thì bị hắt đi xuống đất

-Triệu Giã cậu làm gì vậy- Thiên Di quát

-Cậu nhìn đi

Nước đổ ra sàn, bọt nổi lên nhìn rất kinh dị

-Ôi chai nước, sao vậy nè, nước kém chất lượng sao- Minh Hi nói

-Không sao, mình ổn rồi cậu đừng bận tâm

-Minh xem hại cậu rồi

-Minh nói không sao là không sao, cậu đừng bận tâm quá mà

-Cảm ơn cậu, cậu tốt quá đi

Thiên Di cười đáp lại. Minh Hi cũng cười nhưng nụ cười ẩn chứa gì đó. Cô nhìn ba người đang hốt hoảng kia

-Lần sau mình sẽ cẩn thận hơn- Giọng nói cô trầm hẳn lẹ về nguy hiểm

Thiên Di lại cười và tiếp tục ôn bài

Đến lúc đi học rồi mà truyện này cũng không còn nhiều nữa đâu. Mình cũng cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện mình trong thời gian qua. Đọc xong nhớ cho mình nhận xét nhé ^-^

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Lại chung một nơi nhưng...

Hôm nay đến trường, một chiếc xe đang mức đang đào một hố lớn làm gì đó. Thiên Di nhìn một chút nhưng lại thôi sau đó đi vào lớp. Thiên Hàn nhìn nó một lúc lâu rồi mới đi vào. Minh Hi đang đi trên đường thì bị Thiên Hàn chặn lại

-Chào em

-Chào chị nhưng... ta có quen nhau à

-Ừ thì chị đang làm quen

-Muốn gì nói nhanh đi chị, em còn phải vào lớp

Thiên Hàn kéo tay Minh Hi lại chỗ cửa sổ nhìn xuống chỗ cái hố lớn mà chiếc xe kia đang tạo

-Chị muốn gì đây

-Chị này chỉ có lòng tốt muốn em hoàn thành nhiệm vụ một cách sớm nhất thôi

-Nhiệm vụ???

-Chẳng phải em muốn GIẾT Thiên Di hay sao???

Nhìn Thiên Hàn một hồi, cô đồng ý

-Được, đỡ một chút chất xám

Cô ghé lại nghe Thiên Hàn nói gì đó rồi bước đi

Thiên Di đang ôn bài, khuôn mặt cô giờ đã hồng hào hơn trước, cô không còn mang khuôn mặt trắng bệch đến trường nữa. Cô nhìn qua thì bỗng nhiên thấy Thiên Hàn đang nói chuyện điện thoại ở dưới đó và đứng gần cái hố lúc sáng. Cái hố đã bây giờ nhìn rất sâu nhìn từ trên xuống không thấy đáy và Thiên Hàn nói chuyện mà cứ bước qua bước lại và càng ngày lại càng gần với cái hố hơn. Lo lắng Thiên Di chạy lại cửa sổ nhìn Thiên Hàn một chút rồi tức tốc chạy xuống rồi gặp các bác thợ đang đi lên

-À bác ơi cho cháu hỏi, Hiệu trưởng gọi bác đào cái hố nó làm gì vậy ạk

-Để trồng một cây đại thụ vào đó đấy cháu, đừng đến gần nó nhé, nó sâu gần 10m đấy. Và lại bây giờ cũng gần mưa rồi, ra ngoài đó không ổn chút nào đâu

-Dạ con cảm ơn bác đã quan tâm

Nói rồi Thiên Di chạy ra không cần nghe bác ấy nói thêm gì nữa. Thiên Hàn nói chuyện rất vui vẻ mà dường như quên mất có cái hố bên cạnh. Chân cô đã chạm gần nó rồi... Thiên Di vội chạy lại định vớ tay Thiên Hàn thì cô lâng người sang chỗ khác, Thiên Di mất đà rơi thẳng xuống dưới hố đó

-A!!!!

Nhưng Thiên Hàn không quan tâm nó. Sau khi Thiên Di rơi xuống, cô tắt điện thoại quay lại nhìn

-Để cẩn câu thật

Rồi cô đi vào, có lẽ là gọi Minh Hi nhưng sau đó thì Triệu Giã và Thiên Hạo xuất hiện cũng tại đó

-Cậu nói gì, Thiên Di... đang bị ám sát- Thiên Hạo ngạc nhiên hỏi

-Hoàng Vương phái người giết Thiên Di

-Ày da, chuyện này căn rồi, vậy giờ Thiên Di đâu rồi

-Có lẽ trong lớp

Để tôi xem rồi sẽ gọi người giám sát Thiên Di

-Được đấy

- Vào thôi

Hai người cùng đi vào nhưng được một khoảng tới cầu thang thì Thiên Hạo quay lại không thấy Triệu Giã đâu nữa

-Ồ cái tên này chạy đi đâu rồi

Dưới cái hố, Triệu Giã đứng dậy phui hồng

-A đau quá, cái hố chết tiệt

Thiên Di biết đó là Triệu Giã không quan tâm ngồi co mình một góc. Trời đột nhiên đổ mưa thành ra nơi đó bắt đầu ướt sũng, sấm cũng bắt đầu đánh trở lại. Thiên Di lại giật mình liên hồi nhưng lại không cho Triệu Giã lại gần mình

-Thiên Di à

-Em đi và tránh xa ra

-Cậu biết sấm đáng sợ lắm không

-Với một số người thôi

Rầm Rầm...

-A!!!

Cô ôm đầu mình lại, nước mắt bắt đầu chảy. Triệu Giã nhẹ nhàng lại gần nhưng rồi lại bị hất ra một lần nữa. Thiên Di cởi áo khoác ngoài của mình ra choàng lên thân mình cho ấm hơn, Triệu Giã thấy vậy bỏ cuộc không màn tới nữa. Mưa một cang mạnh hơn nhưng rồi cũng dứt, mắt Thiên Di lúc này cũng chỉ nhìn xuống đất không nói gì. Trên miệng lúc này Minh Hi được Thiên Hàn dắt ra

-Đây, xong rồi

-Nhanh cắn cầu tới vậy à

-Đừng khinh thường chị chứ, làm đi, nhanh gọn lẹ

Minh Hi rút súng ra, bên trong thì tất nhiên là đạn bạc. Cô thấy Thiên Di rồi, đang ngồi cù rử một chỗ kia, chắc đã bị cảm do trận mưa lúc nãy. Cô dương súng... Pằng!!!!

Triệu Giã nghe thấy tiếng súng và cả đường đạn và nó đang hướng về Thiên Di. Anh thấy vậy đưa tay lên chắn. Thiên Di lúc này giật mình vì tiếng đạn nhưng tới khi nhận ra thì viên đạn đó đã găm vào tay Triệu Giã rồi

-Triệu Giã!!!!

Minh Hi thấy Triệu Giã mặt lập tức trắng bệch quay qua Thiên Hàn

-Chị bị điên à, tôi bắn trúng điện hạ rồi

-Hà, cái gì??? Làm sao mà có Triệu Giã ở đó

-Điện hạ chắn nó rồi kìa

Minh hi tức giận bỏ đi nhưng trước khi đi cô không quên giáng xuống thêm một phá nữa và nó găm hẳn vào đầu Thiên Di khiến cô bất tỉnh. Thiên Hàn cũng không quan tâm mà bỏ mặt mà đi. Cô vốn dĩ không hề yêu Triệu Giã, sở dĩ cô tiếp cận và bên cạnh Triệu Giã vì hai lí do. Một là muốn có tiền và hai là muốn hơn Thiên Di một bậc

Triệu Giã thấy Thiên Di bị thương liền hoảng nhưng lần này lại là đầu, cô đã bất tỉnh và máu không ngừng chảy. Anh đang rất hốt hoảng; anh không thể nghĩ ra được cách nào bây giờ cả. Chỉ còn cách duy nhất

-"Nhan, Hạo, hai người nghe ta nói không??? Nhan Hạo à"

Nhan và Hạo đang trong lớp thì giật mình vì nghe tiếng Triệu Giã

-"Điện hạ à ngài đang ở đâu vậy, điện hạ???"- Nhan vội hỏi khi nghe giọng hốt hoảng của Triệu Giã

-"Cái hố, dưới cái hố, Thiên Di đang chảy máu rất nhiều, người và Hạo mau nhanh chân đi"

Nhan và Hạo nhìn nhau bằng gương mặt nghiêm trọng rồi tức tốc chạy ra cửa thì gặp Thiên Hạo

-À có Thiên Di trong đó không???

-Thiên Di bị rơi xuống cái hố, bây giờ đang chảy máu rất nhiều, Thiên Hạo à gọi xe cấp cứu nhanh lên

Nhan nói khá lớn vì cô đang rất khẩn trương nên cả lớp đều nghe thấy và họ cũng bắt đầu lo lắng cho Thiên Di. Thiên Hạo lo gọi cho xe cấp cứu rồi chạy ra còn Hạo thì chạy lên phòng Hiệu trưởng báo tình hình xong cũng chạy ra. Thiên Di nhanh chóng được đưa lên trong trạng thái mê man bất tỉnh, cô dường như không còn ý thức được gì nữa. Nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện. Bên ngoài phòng cấp cứu, tất cả đều ở đó. Nhan, Hạo, Triệu Giã, Thiên Hạo, Kiều An, Nam Đăng và còn có cả Lưu Hạ và Nhã Kỳ. Bác sĩ từ trong bước ra, hai người kia đứng dậy chạy lại

-Bác sĩ à

-Từ từ, nghe tôi nói... bệnh nhân có một khối u trong não và viên đạn đã xuyên qua khối u đó. Bây giờ nạn nhân đang rất nguy kịch và lại còn mất máu rất nhiều. Cần máu mới có thể làm các bước tiếp theo

-Máu của tôi??- Thiên Hạo nói

-Tôi biết cậu, máu của nạn nhân ấy bây giờ đã khác rất nhiều về một số chỗ nên tôi nghĩ có lẽ máu của cậu sẽ không hợp đâu

-Cái gì???

Một y tá đi tới

-Thưa bác sĩ có người muốn gặp ngài

Bác sĩ rời đi ngay. Sau khi bác sĩ rời đi Thiên Hạo ngẫm nghĩ một chút rồi túm cổ áo Triệu Giã dè mạnh vào tường

-Cậu đã cản Thiên Di đúng không??

Triệu Giã đơ người nhìn Thiên Hạo nhớ về đêm hôm đó. Bây giờ anh không biết phải nói gì nữa

-Thiên Di phải làm sao đây??

Mặt anh tái đi, anh sợ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vị cứu tinh của Thiên Di là ai???

Bác sĩ quay lại gấp rút vào phòng phẫu thuật. Mọi người nhìn mà không hiểu tại sao cả, không phải ông ấy đã nói cần có người truyền máu mới phẫu thuật được hay sao, sao bây giờ lại gấp rút như thế không lẽ đã có người truyền máu giúp. Nhưng chuyện này là bất khả thi hoàn toàn bất khả thi nhưng đầu còn cách nào khác, họ phải đợi và xem kết quả thôi. Bỗng nhiên hình dáng một người phụ nữ lướt qua cũng đi vào ăn phòng đó với chiếc áo của bác sĩ và khẩu trang che kín mặt dù vậy nhưng họ không để tâm cho lắm

Cuộc phẫu thuật kéo dài suốt 5h đồng hồ, đúng là lâu thật nhưng vẫn chưa thấy Thiên Di được đưa ra. Y tá với bác sĩ thì cứ ra vào hoài thôi nhưng không mở miệng nói gì về tình hình Thiên Di cả khiến cho mọi người càng lo hơn. Thêm một giờ đồng hồ nữa thì Thiên Di được đưa ra trong tư thế mê man. Cô được đưa vào phòng hồi sức. Mọi người thấy vậy thở phào nhẹ nhõm

-Bác sĩ à

-Tình hình bệnh nhân đã ổn hơn rất nhiều đã vượt qua cơn nguy hiểm nên mọi người yên tâm

Bác sĩ định quay đi thì bị Thiên Hạo cản lại

-Bác sĩ à, ai đã hiến máu cho... bệnh nhân trong đó vậy???

-A... chuyện này tôi không thể tiết lộ được. Xin lỗi

Rồi ông rời đi và họ cũng không tra cứu chuyện đó nữa vì dù sao người đó cũng muốn giấu danh rồi. Nhưng chắc chắn một điều, người đó là ma cà rồng. Mọi người đã tản đi hết đến phòng của Thiên Di còn Triệu Giã cứ đắm chiêu suy nghĩ về cái người đã hiến máu cho Thiên Di. Chợt nhận ra ở đây chỉ còn mình mình thì toan bước đi nhưng lại nghe có tiếng nói bên trong phòng phẫu thuật và còn nghe cả tiếng đồ đạc kéo dao rơi xuống sàn

-Giám đốc à chị có sao không???- Cô y tá nói

-Chị không sao, chị ổn. Kê một đơn thuốc bổ rồi mang đến phòng cho chị rồi chuẩn bị cho chị phần cơm luôn nhé

-Vâng, bây giờ chị đi theo em

Cô y tá dẫn người được gọi là giám đốc kia đi. Triệu Giã thấy vậy vội nép sang một bên tránh đường. Bên trong phòng của Thiên di, mọi người đứng đó nghe lời của Bác sĩ

-Bệnh nhân đã tạm thời vượt qua cơ nguy hiểm nhưng có thể một thời gian sau khối u sẽ tụ lại vì viên đạn đã bắn nát khối u đó. Nên đưa bệnh nhân khám một tháng một lần để chúng tôi theo dõi. May là giám đốc của chúng tôi đã tham gia phẫu thuật nên...

-Vậy có thể cho chúng tôi biết người giám đốc đó là ai không

-Không phải tôi đã nói là người đó không muốn tiết lộ danh tính...

Anh ta biết bị lộ nên không nói nữa toan bước đi

-Hãy chăm sóc cho bệnh nhân cẩn thận

Khi người bác sĩ vừa bước ra khỏi cửa thì Triệu Giã kéo tay Thiên Hạo

-Người giám đốc đó và người hiến máu cho Thiên Di là một đó nhanh lên thôi

Hai người rời đi theo chân anh bác sĩ đó. Anh ấy để phòng giành cho giám đốc mở cửa ra thì thấy một cô gái đang đứng nơi cửa sổ nhìn xuống

-Em đó ngang bước quá đi, biết không tốt cho sức khỏe mà vẫn cố

Lúc này Thiên Hạo và Triệu Giã đã đến nơi

-Anh lại như vậy rồi- Người giám đốc đó quay lại nhưng khẩu trang vẫn không rời khỏi khuôn mặt- Em đã nói là em không thể bỏ mặt Thiên Di, dù sao Thiên Di cũng là điện chúa mà, em không muốn chuyện xảy ra với em lại tái diễn với Thiên Di được

-Em.. sao em lại thương Thiên Di như vậy chứ, em ấy đã làm gì cho em chưa

-Anh im đi, sao anh cứ thích tra khảo em vậy, anh là người hiểu rõ nhất hoàn cảnh của em thì anh phải thông cảm cho em chứ

Người giám đốc đó giận dữ ngồi xuống chiếc ghế xoay sang bên cửa sổ tháo khẩu trang xuống nhìn ra hướng đó nên hai người kia không thể thấy mặt cô được. Người bác sĩ kia thấy vậy liền bước đến xoa bóp vai cho người giám đốc đó

-Gian Liễu à em giận quá rồi, anh xin lỗi đừng giận anh nữa nhé- Người đó dịu dàng nói

Ét... cánh cửa mở ra. Người giám đốc đó liền lấy khẩu trang che rồi quay lại

-Sao ngài lại phải giấu mặt hả giám đốc??- Triệu Giã hỏi

-Gian Liễu, ít ra chúng tôi đã biết tên ân nhân cứu mạng của Thiên Di

-Triệu Giã à em..

Cô giật mình nhận ra và ý thức mình đang nói gì. Cô im lặng

-Giám đốc là ai??? Mà sao biết tôi??

Gian Liễu quay đi

-Tôi chắc chắn một điều rằng chị là ma cả rỗng

Nhắc tới ma cả rỗng Gian Liễu có chút chột dạ nên đứng không yên. Người bác sĩ kia tên Tấn Hoàn liền lên tiếng

-Sao các người lại theo dõi tôi đến đây, các người biết như vậy là bất lịch sự không. Giám đốc chúng tôi hiện thời đang không ổn nên làm ơn ấy rồi đi

-Nhưng...

-Đi đi nhanh

Tấn Hoàn thẳng tay đuổi Thiên Hạo và Triệu Giã thẳng ra khỏi phòng đóng chặt và khóa cửa lại

-Giọng quen lắm, hình như là nghe ở đâu rồi- Triệu Giã đa nghi nói

-Bây giờ đứng đây thì làm được gì, về chỗ Thiên Di thôi

Hai người quay đi Thiên Hạo đi trước Triệu Giã đi sau. Vì chuyện của Thiên Di nên không ai chú ý cả. Sắc mặt của Triệu Giã ngày càng tệ đi. Hình như đã quá sức chịu đựng nên sau lưng Thiên Hạo anh ngất đi. Thấy Triệu Giã ngất Thiên Hạo liền chạy lại

-Triệu Giã, cái tên kia tỉnh dậy mau sao vậy hả???

Nghe tiếng của Thiên Hạo Tấn Hoàn liền chạy ra xem thử rồi chạy tới bên họ

-Cánh... cánh tay

Triệu Giã lơ ngơ nói. Nghe vậy Thiên Hạo liền kéo áo tay Triệu Giã lên

-Ôi trời viên đạn

Thấy vậy Tấn Hoàn bước đến chỗ máy liên lạc trên tường

-Đến phòng giám đốc ngay

Bỗng chốc một các cánh đi tới mang Triệu Giã đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thiên Di, giám đốc- Hai người có quen nhau sao

Đôi mắt khép lâu rồi dần dần mở ra, nó khẽ nheo mắt lại khi thấy ánh đèn của căn phòng bệnh viện. Cô giật mình nhưng nghĩ lại

-Mẹ mình mất rồi- Cô cười khổ rồi lại nhớ đến thứ gì đó. Cô khẽ gọi tên- Triệu Giã- Giọng cô bắt đầu to lên- Triệu Giã

Kiều An đang gục ngủ bên cạnh bình tĩnh

-Điện chúa, ngài sao vậy???

-Triệu Giã, Triệu Giã đâu???

-Trong phòng hồi sức

-Cậu ấy có sao không???

Kiều An mấp máy môi vì cô chưa biết câu trả lời. Thiên Di thừa biết mình mới vừa phẫu thuật xong nhưng vẫn kéo chân chạy đi

-Điện chúa à người đi đâu vậy

Ra khỏi phòng Thiên Di đóng khóa cửa bên ngoài phòng mọi người chạy theo. Kiều An thấy vậy liền gọi cho Thiên Hạo và anh nhanh chóng tới chỗ Thiên Di

-Thiên Di à em điên à

-Đáng lẽ ra em phải là người lãnh trọn hai phát đạn đó. Triệu Giã đã đỡ lại một phát đó. Là đạn bạc và hình như... chỉ có 30%. Người bắn em chỉ đang cảnh cáo em thôi

-Về việc gì

Thiên Di lắc đầu. Cô liền đi tới nhìn Triệu Giã qua cửa kính

-Vết thương cậu ấy đã bị nhiễm trùng nên có thể sẽ để lại sẹo

Thiên Di giật mình ngạc nhiên

-Không đâu, cậu ấy là điện hạ của Hắc Vương Triều mà, chắc chắn vết thẹo đó sẽ mất thôi

-Là đạn bạc... thì không thể đâu

Thiên Di khẽ rơi nước mắt, tại cô nên Triệu Giã mới mang vết thẹo như vậy, cậu đường đường là một điện hạ của Hắc Vương Triều lại bị như vậy. Hoàng Vương chắc chắn sẽ trách tội vệ sĩ không cẩn thận. Cô đang lo cho Nhan và Hạo thôi. Cô lại nhìn lên Triệu Giã, anh đã tỉnh và nhìn cô mỉm cười. Thiên Di cũng theo đó mà cười theo. Qua cửa kính, cô miệng lẩm nhẩm như đang quở trách Triệu Giã

-Lúc nào cũng cố rướn họa vào thân, sau này mà còn như vậy thì đừng có trách

Triệu Giã hiểu được chứ, anh cũng cười. Thiên Di bỗng nhiên thấy choáng váng trong người đứng không vững. Người cô muốn khụy xuống nhưng Thiên Hạo đã đỡ lại. Dù vậy cô vẫn nở nụ cười trên môi

-Về phòng thôi, anh tha cho em lần này thôi đó

Thiên Di mỉm cười gật đầu rồi đi theo Thiên Hạo về phòng. Cánh cửa mở ra, Kiều An và Nhan thấy vậy chạy lại đỡ Thiên Di nằm lên giường

-Cậu đó, biết mới phẫu thuật xong mà còn bướng- Nhan nói

-Hihi sẽ không có lần sau đâu- Cô nhí nhảnh nói và nhắc lại luôn lần cuối nha, phải gọi mình là Thiên Di đó, không điện chúa hay gì hết

Kiều An bên cạnh định mở miệng thì Thiên Di đã cắt

-Không nghe lời sao

Cô bật cười

-Vâng... Thiên Di

Tiếng cười khúc khích bỗng vang lên cả căn phòng. Vần giọng nói đó cắt ngang bầu không khí

-Trong lúc mình hôn mê... Bảo Bảo có đến không???

Cả không gian im phất không một tiếng động

-Mình hiểu rồi

Cô kéo chăn lên ngủ

Sáng hôm sau, lại cô giám đốc đó đi vào khám cho Thiên Di thế nên tất cả mọi người đều phải ra ngoài. Thiên Hạo trong thời gian chờ đợi thì đến xem tình hình Triệu Giã thế nào để còn về báo cho Thiên Di. Hình như cô đã hết giận Triệu Giã rồi thì phải. Người y tá đó bước vào ngồi trước mặt Thiên Di. Bên ngoài thì chăm chú nhìn vào bên trong. Từ bên ngoài nhìn vào...

Giám đốc đó tháo khẩu trang xuống, Thiên Di lập tức lộ vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt. Khóe môi cô còn nói gì đó. Sau đó hai người nói chuyện qua lại, cô giám đốc đặt tay lên mặt mình, bỗng chốc sau Thiên Di cũng đặt tay lên mặt cô ấy. Mắt Thiên Di có chút rưng rưng. Người giám đốc đó lại lấy tay lau đi. Kiều An nhìn vào cách Thiên Di mở miệng nói. Hình như cô thấy hai từ gì đó... "Cô Cô"... cô nhìn sang Nam Đăng rồi lại nhìn tiếp. Kết thúc cuộc trò chuyện, hình như cô ấy đã bắt đầu khám cho Thiên Di. Cô ấy tháo băng trên đầu rồi thay băng khác vào một cách nhẹ nhàng, ân cần nhất và cuối cùng hai người cười với nhau tạm biệt. Trước khi ra khỏi phòng họ cô giám đốc đó không quên đeo lại khẩu trang của mình. Bốn người ở ngoài (Nhã Kỳ và Lưu Hạ đã về) lập tức đi vào hồi lang Thiên Di

-Thiên Di à chuyện này là sao, hai người có quen nhau hả??- Nhan hỏi

-Tại sao cô ấy lại cho cậu xem mặt trong khi người trong bệnh viện nói là cô gái giám đốc đó không cho ai thấy mặt mình???- Kiều An tiếp

Về phần của Nam Đăng và Hạo, hai người dù gì cũng là con trai, nên im lặng là vừa. Chỉ cần nghe thôi có lẽ cũng đã nắm bắt được tình hình

-Các cậu bình tĩnh, không lẽ chỉ sau một buổi nói chuyện thôi mà hai cậu lại quả quyết như vậy à???

-Hả!??- Cả hai đồng thanh- Tội mình thấy cậu có chút bất ngờ khi chị ấy cởi bỏ khẩu trang thôi. Không lẽ hai người không quen nhau thật à

Thiên Di cười khi

-Chỉ là chị ấy quá xinh đẹp nên mình mới bất ngờ thôi. Còn việc chị ấy lúc nào cũng đeo khẩu trang vì chị ấy đã hứa là sẽ chỉ để chồng chị ấy thấy được nhan sắc chị ấy thôi. Không cho bất cứ người đàn ông nào khác thấy được

-À thì ra là vậy- Mọi người rầm rồ

-Ai đó đưa mình sang phòng Triệu Giã được không, mình muốn thăm cậu ấy

Kiều An vội đi lấy chiếc xe lăn lại đẩy Thiên Di sang phòng Triệu Giã đang nằm. Anh vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Thiên Di nhìn vậy mà ứa mắt. Cô chạm vào bàn tay Triệu Giã. Tay anh khê nhúc nhích. Thiên Di thẳng người lên

-Triệu Giã??? Cậu tỉnh chứ???

Anh mở mắt, bàn tay yếu ớt của anh nắm lấy tay Thiên Di rồi giật ra

-Đồ ngốc, cậu bị nặng hơn mình đấy. Mình không thăm cậu thì thôi làm sao tới lượt cậu thăm mình. Mau về mà nghỉ ngơi đi

-Nhưng mà...

-Đi đi

Thiên Di đỡ người rồi. Trong phòng mọi người rồi đi để lại hai người lại trong phòng

-Không đi- Cô nhũn nhẻo

-Ấysss cậu thật là

Thoáng chốc Thiên Di đã thiếp ngay trên giường của Triệu Giã. Anh ngồi dậy khê đưa tay vuốt đầu Thiên Di

-Em gái tôi giao cho cậu. Làm gì em ấy buồn là chết

-Vâng thưa anh vợ

-Anh vợ, cậu nên biết chuyện này không đơn giản chứ

-Biết chứ nhưng không thua đâu. Bằng mọi giá chuyện này phải xảy ra

Trên bờ biển, Bảo Bảo đang ngồi thơ thẩn một mình. Đồng Mạc từ xa tới văng cho cô lon nước

-Sao cậu lại ts đây???- Cô hỏi lạnh lùng

-Hôm nay cậu rồi nhĩ??- Đồng Mạc hỏi không kém phần éo lá

-Ba mẹ đi công tác bên mĩ một tháng mới về nên tạm thời được xả hơi

-Cũng được rồi

-Tôi nay ngủ nhà cậu nhé Đồng Mạc

Anh ngạc nhiên nhìn cô. Khuôn mặt thoáng đỏ lên. Anh thật sự đâu có be de. Anh là một người đàn ông thực thụ mà, anh éo lá là có lí do. Cô đang thách thức anh sao???

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Buổi tiệc sinh nhật hoàng gia

Triệu Giã đẩy Thiên Di trên xe lăn vào lớp. Anh nhẹ nhàng bế cô ngồi vào ghế. Khoảng khắc dịu dàng này của Triệu Giã dành cho Thiên Di, lớp sẽ ghi nhớ. Đã được truyền bố, sắp tới là ngày sinh nhật của điện hạ của Hắc Vương Triều và điện gia của Bạch Vương Triều bây giờ lại thêm điện chúa Hạ Thiên Di. Bữa tiệc sinh nhật năm nay vẫn sẽ có mặt của các ba mẹ của hai bên. Và vào ngày hôm đó Hắc và Bạch Vương Triều sẽ cùng đứng chung một địa điểm để chơi lễ với nhau. Và năm nay họ có đề nghị là mời con người cùng đến dự để bữa tiệc thêm phần náo nhiệt và cả đôi bên cũng nhiệt liệt đồng ý. Vài hôm nữa thôi là bữa tiệc được tổ chức thế nên tất cả mọi người ai ai cũng lo tìm người để tạo thành một đôi vì tới lúc đó kiểu nào cũng sẽ có khiếu vũ. Lưu Hạ đang đi lang thang. Nhìn cũng biết cô đang tìm một ai đó. Thấy Tổng Đàm cô liền núp vào cái cộp gần đó

-Cậu ấy có ai mời chưa ta???

Cô đi ra trước mặt Tổng Đàm

-Có chuyện gì không??

-À... ừm... gần đến sinh nhật... gần đến buổi tiệc rồi cậu có bạn gái đi cùng chưa??

-Tiệc... tiệc gì chứ??

-Cậu... không biết hả???

Giải thích một hồi Tống Đàm mới nhận ra. Anh có chút ngập ngừng rồi nói

-Cậu đợi đây chút mình đến đây một lát rồi quay lại

Rồi anh chạy đi. Tìm một bóng dáng

-"Cô ấy hay lên sân thượng"

Anh liền chạy đi thật nhanh lên đó mở cửa ra...

-Cậu mà không lo được cho Thiên Di thì đừng hỏi sao người anh này không nương tay- Thiên Hạo nói

-Không cần cậu lo nhá một mình tôi lo cho cô ấy là được rồi- Triệu Giã đáp

-Ồ... em xem người thương của em kia- Thiên Hạo lay lay Thiên Di

Thấy rồi, anh hiểu rõ rồi. Thiên Di đã có bạn đi cùng và người đó không ai khác chính là Triệu Giã. Khuôn mặt anh thoáng lên nét buồn bã. Lưu Hạ thấy chứ, anh đang buồn. Có lẽ anh đã thích Thiên Di, có lẽ anh không xem cô là gì cả. Ánh mắt đờm buồn quay mặt bước đi nghe tiếng lộc cộc truyền đến tai Tống Đàm. Anh nhìn bóng dáng ấy khuất dần rồi cũng bước xuống

-Đi về nhà mình

-Chi vậy??

-Thử đồ

-Tối lúc đó cũng được, không cần vội

Thiên Hạo bắt lấy tay Thiên Di ra khỏi tay Triệu Giã

-Em gái sẽ ở với tôi tới ngày đó. OK

Triệu Giã đứng hình nhìn Thiên Di một lúc rồi Thiên Hạo kéo tay cô đi để lại một cậu thanh niên đang ngơ ngác nhìn

-Thiên Hạo à anh có bạn đi cùng chưa

-Lo cho anh làm gì, em cứ lo cho bản thân em đi. Hấn mà làm em khóc là anh sẽ không tha đâu

-Em biết tự lo cho bản thân anh yên tâm đi

Trong lớp

-Đi không?)- Đồng Mạc hỏi Bảo Bảo

-Đi làm gì, chỗ đó đông người lắm

-Cậu vẫn còn đang tập sự việc công ty mà đúng không. Nơi đó đông người sẽ dễ hơn cho việc rèn luyện kỹ năng giao tiếp

-Nhưng... làm gì có bạn trai mà mang theo

-Hôm đó mình sẽ làm bạn trai của cậu

Bảo Bảo nhìn anh một chút rồi phì cười

-Thôi đừng đùa

-Yên tâm đi mà- Đồng Mạc đưa một quyển sách lên. Là sách về kỹ năng giao tiếp của một người đàn ông- Mình đọc kỹ nó rồi yên tâm đi. Mình sẽ không làm cậu thất vọng đâu

Bảo Bảo lại nhìn thêm một lúc rồi mới phản ứng

-Rồi rồi hôm đó mình sẽ đi với cậu

-Nhớ qua sớm để chọn đồng phục nhá

-Hà!???

Dũng Mặc đưa cho cô một mảnh giấy nhỏ

-Đến địa chỉ này này. Căn hộ kia mình trả lại cho chủ rồi

Ngạc nhiên thật. Bảo Bảo đơ người

-Hay mình lên đó rồi hãy kiếm bạn nhảy cũng được- Lưu Hạ tự nhủ

Đến ngày hôm đó

Thiên Di được xe Thiên Hạo chở đến nhà Triệu Giã. Cô vẫy tay chào tạm biệt anh trai mình rồi vào trong. Cánh cửa được mở ra...

-A!! Thiên Di đến rồi- Nhan reo lên

Cô không quan tâm vội tìm bóng dáng quen thuộc. Thấy vậy Nhan bật cười khi

-Điện hạ trên lầu đang chọn cho cậu một bộ váy đó

Thiên Di thoáng ngại ngùng rồi gật đầu đi lên lầu. Cô biết phòng nào mà, mở cửa ra, bỗng một vòng tay ôm lấy cô gì cô vào tường. Đôi môi ấy áp đặt lên môi cô một cách nồng nhiệt. Bị tấn công bất ngờ tất nhiên là cô không kịp chuẩn bị nên chờ cô gần hết hơi cô mới nhả ra. Vừa buông ra cô đã thờ hông hộc đấm mạnh vào ngực Triệu Giã

-Bộ muốn giết người ta hay sao

-Hè hè, mấy hôm nay anh trai em cứ nhốt em không cho ra ngoài, đến nắm tay cũng không cho nữa thì là sao mà anh chịu nổi

-Vậy lúc này đã bù nổi chưa

-Bù nổi á???

Nói rồi anh gì cô nằm xuống giường

-Hình như là chưa thì phải

Anh nhìn cô đấm đấm, rõ ràng cô vẫn chưa trang điểm mà sao lại đẹp thế kia. Ôi làm anh không thể rời mắt

-Nè không phải đến đây chọn đồ cho người ta đi lễ hay sao, bây giờ muốn giờ trò gì đây??- Giọng nói cô có chút run run khiến anh khoái chí

-Ahaha, được rồi, tha cho em lần này đó. Váy đây

Anh đưa ra hai bộ ỉk chang nhau

-Chỉ vậy

-Anh không tin một bộ là đủ

Thiên Di vẫn chưa hiểu lắm nhưng rồi cũng bỏ qua

-Anh có cái này cho em

Anh rút trong túi mình ra một chiếc lắc tay hình hoa tuyết rất đẹp. Nó cứ mông lung trong mắt Thiên Di nhưng... nó bằng bạc. Ánh mắt cô có chút gì đó sợ hãi

-Đừng lo, những gì anh cho em đều rất an toàn mà

Thiên Di thoáng cười nhẹ đưa tay lên cho anh đeo vào. Xong xuôi anh hôn nhẹ lên bàn tay đó

-Anh đi xuống đây. Chờ em đó

-Em biết rồi

Anh rời phòng đi xuống. Một chút thì Nhan lên. Cô hỏi khề

-Nãy giờ... hai người làm gì vậy???

Mặt Thiên Di thoáng đỏ

-Cậu... cậu hỏi làm gì chứ???

-âỵ dĩa chỉ muốn hỏi xem điện hạ của chúng tôi đã làm gì điện chúa của Bạch Vương Triều thôi

-Không có gì đâu mà

...

Đã 30p trôi qua, Triệu Giã mảy một nhú lại, anh dùng ngón tay mình khõ nhẹ xuống bàn như đang đếm từng giây

-Sao lâu vậy???

Cộc cộc cộc...

-Hay Nhan làm gì Thiên Di luôn rồi- Anh bắt đầu trở nên lo lắng

-Không có đâu- Tiếng nói của Nhan từ trên lầu vọng xuống

-Ồ... Thiên Di đâu

-Cậu ấy không dám đi xuống... đợi chút đi

Nhan xuống bàn ngồi một chút thì có tiếng lộc cộc trên lầu. Mọi người nhìn lên phía cái bóng đang bước ra khỏi nơi khuất bóng đèn. Một cô gái lạ, mái tóc cô búi lên đằng sau, váy dài tới đầu gối, chiếc áo xuể vai lộ ra bờ vai trắng ngần như em bé. Chiếc cổ có hai sợi dây chuyền. Đôi chân mang đôi guốc trắng bằng thủy tinh bước xuống. Mi mắt cong vút lên sóng mũi cao ngất, hai đôi má hồng hào như con người. Đôi môi mang màu hồng bóng nhẹ. Vòng eo cô được một sợi ruy băng vòng qua lộ rõ vòng eo thon thả 60 của cô. Triệu Giã thốt lên

-Ai đây???

Khuôn mặt cô gái có chút bất ngờ. Triệu Giã nhìn xuống tay cô gái mới biết được đó là Thiên Di

-Cái gì??? Thiên Di á

Anh lại gần. Thiên Di hờn dỗi quay sang hướng khác. Khuôn mặt cô lúc này thật đáng yêu. Mối Triệu Giã nhếch lên

-Thiên Di

Cô lại quay sâu hơn nữa làm khuôn mặt xinh đẹp ấy bay khỏi tầm mắt anh. Thấy vậy anh vội đưa tay xoay người Thiên Di lại để nó lọt vào đôi mắt anh lần nữa

-Nè đừng nhìn em chăm chăm như vậy chứ

Tiếng nói thanh thoát của cô vang bên tai Triệu Giã nhưng anh không để tâm vẫn cứ nhìn cô mãi thôi. Tới khi cô không chịu nổi nữa hất tay anh ra khỏi vai mình

-Biết nhìn người ta chăm chăm như vậy là bất lịch sự không???

Đúng là câu nói này, câu nói từ thuở lúc anh và cô chưa là gì của nhau cả. Anh bật cười lộ hàm răng trắng toát. Thiên Di cúi mặt rồi cũng cười theo

-Ta đi được rồi chứ- Cô lên tiếng

-Em phải đi bên anh tuyệt đối đó. Anh không muốn cô gái nhỏ của anh lọt vào vòng tay ai đâu

Thiên di lại cười. Bốn người lên xe, xuất phát đến nơi đó. Một nơi đã chuẩn bị sẵn

-Đây là hình của ả ta, các người phải giải quyết thật nhanh gọn đó

Một bàn tay chìa ra nhận lấy tấm hình. Người trong hình không ai khác là Thiên Di. Cô đang xoay nửa người nhìn ra sau. Cô đang đứng trong phòng và trước gương. Cô xoay người vì cô nhận ra mình đang bị chụp lén. Khuôn mặt không được nhận rõ trên hình, chắc phải dựa vào y phục mới xác định được thôi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Buổi tiệc sinh nhật hoàng gia 2

Bước xuống xe với bao nhiêu ánh nhìn, Thiên Di lập tức trở thành trung tâm chú ý. Thiên Hạo từ xa chạy lại. Câu hỏi vẫn còn gì đó nghi ngờ

-Em gái tôi đâu

Ba người kia liền bật cười còn Thiên Di thì vẫn ngơ ngác

-Ngay cả anh cũng không nhận ra em sao???- Thiên Di lên tiếng

Anh giật phần mình khi nhận ra giọng đó là của Thiên Di. Anh đưa tay bám vào vai Thiên Di

-Là em thật sao

Khuôn mặt Thiên Di thoáng buồn

-Sao ai cũng không nhận ra em hết vậy, hay em đi tẩy trang

Cô định đi thì bàn tay bị Triệu Giã nắm lại khoác lên tay anh

-Đi với anh, không được đi đâu hết

-Ồ...

Hai người đi vào. Và tất nhiên trong đó cũng không ai nhận ra Thiên Di là người đang bước cùng Triệu Giã. Buổi khiêu vũ mở đầu bắt đầu

-Em không biết khiêu vũ

-Nhìn theo anh

Thiên Di chưa biết khiêu vũ mà nên khó tránh khỏi việc dậm lên chân Triệu Giã. Tuy vậy nhưng vẫn rất vui. Được một lúc thì hai người tách ra khỏi đám đông đó vào bàn uống rượu

-Em thật sự uống được không??

-Anh yên tâm đi

Cô uống vài ngụm. Lulu Hạ hôm nay không có bạn nhảy đi cùng, cô ngồi một mình buồn rầu

-Haizzz chắc Tổng Đàm tìm cô gái khác rồi

Bất chợt một bàn tay chìa ra trước mặt cô. Cô nhìn lên. Là Tổng Đàm

-A... có nhầm người không???

-Có đi không

Cô thoáng vui mừng dù biết Tổng Đàm không thích mình. Hai người ra giữa sân cùng khiêu vũ. Trong lúc khiêu vũ hai người cứ đi qua đi lại vài vòng và ánh mắt Tổng Đàm đang tìm ai đó, Lulu Hạ chắc chắn như vậy

-Thiên Di ở kia- Cô nói lạnh lùng

Tổng Đàm giật mình nhìn cô rồi nhìn theo hướng cô chỉ. Thiên Di đang ở đó và uống rượu. Trong lúc đó Lulu Hạ bỏ đi ra một chỗ vắng ngồi xuống một chiếc ghế. Sự buồn rầu lộ rõ trên khuôn mặt cô

-Trong tim anh ấy không có mình

Một bóng dáng lại ở trước mặt cô. Lại là Tổng Đàm

-Haiz, mình lại ảo giác rồi

Không tin cô bước lại sờ mặt Tổng Đàm

-Làm trò gì vậy??

Cô giật mình nhảy dựng lên ghế

-Cậu... làm gì ở đây???

-Cậu là bạn nhảy của mình mà đi đâu vậy???

-... Cậu có xem mình là bạn nhảy đâu, nên cậu cứ...

Cổ họng cô thoáng nghẹn lại không buồn ra được chữ. Tống Đàm ngồi xuống bên cạnh cô

-Cậu có thích mình không??- Tống Đàm hỏi

Lại thêm một phen giật mình cô co mình lại như một cục bông trong chiếc váy lớn đó

-Hỏi thừa làm gì cậu đi mà tìm Thiên Di đấy

-Vậy là đúng rồi

Cô ngẩn đầu lên nhìn Tống Đàm. Anh cũng nhìn cô nên mặt cô đỏ bừng

-Đi đi, đi mà vào khiêu vũ đi "Cậu ấy ở đây thêm giây phút nào nữa là mình độn thổ mất"

-Buồn ngủ

Anh dựa vai vào cô. Nhưng cô liền đẩy ra ngay

-Cậu đang làm gì vậy, người ta thấy đó

Thiên Di đứng từ xa thấy vậy thì bật cười rồi đi vào trong

-"Cảm ơn cậu, Thiên Di"

Minh Hi đang đứng đó, quần áo dính đầy rượu. Cô liền chạy lại

-Minh Hi, cậu ổn chứ??

Cô không nói gì, vẫn cứ cô lau đi vết rượu trên áo mình

Thiên Di bỏ đi rồi sau đó quay lại đưa cho Minh Hi một cái túi

-Cậu cầm cái này đi thay đi

Minh Hi nhú mày nhưng đành chịu thôi, cô khó chịu với cái váy ướt nhem này rồi

-Cảm ơn trước

Cô đi ngay vào nhà vệ sinh

-Mấy tên yêu râu xanh, sau này ta sẽ giết hết

Cô bị một đám người quay quanh vì bạn trai cô vẫn chưa tới. Họ còn cố tình đổ rượu lên người Minh Hi rồi lấy khăn lau lên nó nữa, đúng là lợi dụng để sờ mó thân thể cô mà. Cô đã đuổi bọn chúng đi và rồi Thiên Di tới

Bước ra khỏi nhà vệ sinh

-Đây giống áo Thiên Di vậy???

Mặc kệ cô đi ra ngoài thì điện thoại cô reo lên. Là bạn cô gọi. Cô đi ra phía hồ bơi nghe. Thiên Di lúc này cùng vào nhà vệ sinh vì cô muốn tẩy trang nhưng với nước lại không thể rửa sạch được. Tức mình cô đi ra khỏi đó. Triệu Giã và Thiên Hạo có việc riêng của mình rồi. Họ lên khán đài để nói chuyện này kia nên cô đang ở một mình. Buồn chán nên đi tẩy trang thôi. Một luồng sáng lóe vào ánh mắt Thiên Di. Nhà vệ sinh ở cạnh hồ bơi. Cô thấy được vị trí nó rồi. Ở nơi rất xa và mục tiêu đang bị nhắm đến là người đang ở hồ bơi kia. Đang nghe điện thoại

-Minh Hi- Cô nói nhỏ

Pằng!!!!

-MINH HI!!!!

Cô chạy lại đứng trước viên đạn đang bay tới. Nó gim thẳng vào mắt trái của Thiên Di

-Á!!!!!!!!!!

Cô la lớn. Phía xa Triệu Giã thấy vậy mặt mày trắng bệch chạy thẳng ra đó. Thiên Hạo cũng không ngoại lệ và trong đó chả ai nghe gì cả. Họ vẫn ăn tiệc như bình thường thôi

-Thiên Di???

Minh Hi quay lại thì nhận ra đó là Thiên Di. Cô ngồi xuống bên cạnh cô

-Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy???

-Có người muốn ám sát cậu

Cô nhìn lên hướng tay Thiên Di chỉ. Cô thấy rõ... đó là ba mẹ cô

-Họ làm gì ở đây???

Tiếng rên rĩ của Thiên Di bỗng vang lên trong đầu óc Minh Hi. Cô ngồi xuống. Mắt trái cô tuôn ra máu. Là máu đen, chắc do nhiễm độc từ viên đạn

-Thiên Di à có sao không??- Triệu Giã lo lắng hỏi

-Đau quá, nó đang ăn mòn mắt của em. Mau lấy viên đạn ra, em đau chết mất

Cô khóc lóc nói như cầu xin. Triệu Giã lên bế xốc cô lên đưa cô vào một căn phòng lớn và gọi bác sĩ vào cấp cứu cho cô. Họ lại chờ ở ngoài. Một lúc sau thì thêm một tá người tới

-Điện chúa- Nhã Kì lao thẳng vào nhưng bị Thiên Hạo ngăn lại

-Đang cấp cứu đừng làm phiền

Triệu Giã ngồi đó, anh tự hỏi cô đã bao nhiêu lần bị thương và dính đến giao kèo. Anh không dám đếm nữa, tại sao cứ lại là Thiên Di mà không phải là ai khác. Cô đã chịu quá nhiều bất hạnh rồi. Tại anh không tốt, anh đã không bảo vệ được cho vô. Cạch, cánh cửa được mở ra

-không thể cứu được con mắt bên trái, nó đã bị bẫy nát rồi. Khó lắm chúng tôi mới đưa được tất cả những gì còn sót ra. Bây giờ có lẽ, cô ấy sẽ phải sống...

-Thay mắt được không???- Minh Hi lên tiếng- Thay mắt của tôi vào mắt cô ấy được không

-Được nhưng mà...

-Tôi phải chịu trách nhiệm cho việc này, chính ba mẹ tôi đã làm cho cô ấy bị thương. Làm ơn, lấy mắt tôi thay vào cho cô ấy. Được không???

Họ nhìn nhau rồi bác sĩ gật đầu đồng ý

-Ý người nói là sao, cha mẹ người...

-Đúng là chúng tôi, thưa điện hạ

Một cặp vợ chồng bước tới

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

-Hai người... là hai người thật sao- Minh Hi nói với giọng tức giận không quan tâm hai người trước mặt là ba mẹ mình

-Bình tĩnh đi con gái

-Ai là con gái của các người chứ, hai người không có mắt hay sao

-Con đang nói cho mục tiêu mình sao

-Nói cái gì, cậu ấy là vì đỡ đạn cho tôi thôi

-Cô ta chết thì tốt con nói thay làm gì

-Lại là cha ta đúng không, ông ấy đã sai khiến các người đúng không??- Triệu Giã bắt chợt lên tiếng

-Vâng thưa điện hạ

Rầm... Triệu Giã đập mạnh tay vào tường

-Điện hạ bớt giận

-Triệu Tông, ông hay lắm

-Con nói gì vậy hả, đó là Hoàng Vương đó

-Thì sao chứ, ông ta đã giao phó chuyện này cho tôi, sao lại cho hai người nhúng tay vào chứ

-...

-Ai cũng thừa biết tôi đã cướp cái danh gọi là đệ nhất sát thủ của hai người rồi nên...

-Minh Hi- Bác sĩ gọi- Vào thôi

Minh Hi không nói nữa quay đi vào trong phòng

-Con định làm gì

-Im đi- Minh Hi nghiêng răng nói rồi bước vào trong

Sau 3h phẫu thuật bác sĩ bước ra. Nó thành công tốt đẹp. Minh Hi sau khi vừa mới giải phẫu xong đã nhảy ra đường của sổ chạy mất. Thiên Di được đưa về nhà. Một tuần sau, Thiên Di vẫn chưa tỉnh. Triệu Giã ngồi gục đầu trên giường phiền não. Bỗng tay Thiên Di cử động. Anh ngẩn đầu lên nhìn sau đó mừng rỡ chạy xuống dưới

-Mọi người ơi Thiên Di, Thiên Di... có tiến triển rồi

Mọi người nghe vậy thì chạy lên phòng xem. Cả bác sĩ đang ngồi đọc báo cũng hấp tấp vội vàng mang đồ nghề lên. Mở cửa và nhìn lại chiếc giường, Thiên Di đã biến mất. Triệu Giã lúc này như người mất hồn chạy vào không ngừng kêu tên Thiên Di

-Thiên Di...

Anh quay lại, cô với khuôn mặt không cảm xúc đang đứng trước chiếc gương của tủ quần áo. Tay cô đang cảm miếng gạc mắt. Ánh mắt cô bắt đầu tròn lên nhìn vào con mắt trái của mình. Thật khó chịu, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nhận đồ của người khác mà. Mọi người lúc này cũng đã chạy vào và ai cũng gọi tên cô. Cô quay lại với gương mặt tức giận

-Tại sao thứ này lại ở đây, nó là của ai hả- Cô lên tiếng

Cô quay lại khiến mọi người giật mình. Mắt cô có hai màu bên hai mắt. Mắt phải của cô có màu đỏ tự nhiên của ban ngày rồi nhưng bên mắt trái, con mắt mà Minh Hi đã đưa cho cô, nó màu tím. Nhưng rõ ràng bây giờ đang là ban ngày cơ. Ánh mắt bỗng lóe lên, cô thoáng ngất đi

Cách cửa phòng mở ra, mọi người liền hướng mắt về nó

-Bác sĩ à Thiên Di sao rồi

-Con mắt đó... nó không ăn khớp với cơ thể của cô ấy công thêm thời gian nó không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên khả năng thích ứng của nó bị rối loạn. Có thể cô ấy sẽ sống như vậy suốt đời

-Cái gì???- Mọi người ồ ạt hô lên

Thiên Di bên trong đã tỉnh, cô đã ngồi dậy và nghe hết mọi chuyện. Vẫn khuôn mặt không cảm xúc đó

Hằng ngày Triệu Giã vẫn mang đồ ăn lên cho Thiên Di. Cô không ăn, đôi lúc thì hớp vài miếng cháo thôi. Hôm nay vẫn thế, anh đang đích thân nấu cháo cho Thiên Di thì cánh cửa đột nhiên mở. Anh nhìn ra rồi nở nụ cười

- Vân An- Xin lỗi vì trễ nhà

Cô đi vào đặt một túi đồ lên bếp. Cả nhóm bóng chuyền đều ở đây và trên người họ vẫn còn mặt bộ đồng phục đó

- Thiên Di sao rồi??

- Cậu ấy... suy sụp lắm

- Vậy sao?? Có lẽ cái này sẽ làm cậu ấy vui đó

Cô giờ là cò lên

-Ồi... cũng được Á Quân cơ à. Nhanh nhanh, lên khoe chiến công thôi

Anh liền dẫn họ lên phòng. Cửa phòng mở ra, Thiên Di ngồi dựa vào đó không ngước lên, cô không quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa

- Thiên Di

Một giọng nói quen thuộc làm Thiên Di thức giấc. Cô ngẩng đầu lên nhìn. Nghiêng đầu một chút rồi nói

- Vân An???

- An nhon, xem tụi mình mang gì về cho cậu này

Vân An đưa lá cò ra cộng chiếc cúp trên tay

- Xin lỗi vì chỉ là giải Á Quân

Thiên Di thấy nó thì tròn mắt lên, khuôn mặt tỏ vẻ vui mừng rõ rệt. Cô lấy chiếc cò ôm nó vào lòng

- Các cậu...

Hiểu được câu nói Thiên Di Vân An tiếp

- Tụi mình chấp nhận đội hình thi thiếu cậu

- Sao không thể vào

- Tụi mình đã quyết là thắng rồi mà nhưng... Triệu Giã không may lại bị thương ở cổ tay

Thiên Di lo lắng nhìn qua tay anh nhưng nó đã lành hẳn

- Thôi hay tụi mình ăn mừng đi, thực phẩm tụi mình để ở dưới hết rồi- Mọi người gạt đầu tán thành

Họ bắt đầu bắt tay vào việc. Bọn người cũng tham gia luôn. Xong xuôi Triệu Giã lên bế Thiên Di xuống đặt lên xe lăn phía dưới chân cầu thang rồi đẩy lại nhập tiệc. Hôm nay có lẽ là hôm cô ăn nhiều nhất

...

Vẫn còn mơ ngủ trên giường, Bảo Bảo bị ánh nắng chói vào làm tỉnh giấc. Ôi sao cô cảm thấy mình trần trụi thế này. Cô quay xuống nhìn, ôi đúng là mình trần trụi thật nhưng tại sao??? Cô ngước lên nhìn, Đồng Mạc đang nằm đối diện cô và cũng không có mảnh vải che thân. Như hiểu được gì đó cô tròn mắt lên. Sau đêm sinh nhật đó cô uống rất nhiều và còn đòi... về nhà Đồng Mạc. Không lẽ cô và anh đã... mà không Đồng Mạc "bóng" mà. Đồng Mạc mở mắt, anh nhìn cô rồi nhìn lại mình

- Ôi... cái quái gì thế này???- Giọng nói anh khác hẳn bình thường, không ảo là như mọi khi

Rồi anh nhìn sang Bảo Bảo. Thấy cô cũng như anh. Hai người đưa tay lên chỉ nhau

- Cậu...

- Cậu...

- Á!!!!

Bảo Bảo la lên, cô bị như thế này thì làm sao dám đi trước mặt ai nữa, huống hồ gì cô cũng đã được đính hôn với một người khác rồi. Cô vẫn chưa biết mặt người đó nhưng chắc chắn họ cũng sẽ không tha cho cô chuyện này. Cô bật khóc... biết trách nhiệm của mình Đồng Mạc lại gần dỗ dành cô

- Minh... mình sẽ chịu trách nhiệm mà

-Mình đã được đính hôn với người khác đó

-... Để đó mình lo

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Hôm nay, buổi thi quyết định tất cả. Thi tốt nghiệp được tổ chức tại trường. Bài ôn tập đã đủ hết rồi. Giờ chỉ cần vào phòng ghi ghi chép chép rồi ra thôi. Về phía ma cà rồng trí nhớ của họ khá tốt nên kì thi này không quá khó đối với họ. Buổi thi kết thúc tốt đẹp. Đúng là đối với con người thì kiến thức này quá nặng. Ai ai đi ra cũng than ngán thở dài. Bảo Bảo bước ra phòng thi với khuôn mặt trắng bệch. Từ sáng tới giờ cô cứ cảm thấy đau đầu ở hai bên rìa bụng. Đi ra trước cổng cô như muốn ngất đi may mà có Đồng Mặc đỡ lại

-Ồn chứ

-Không sao về nhà thôi

Hai người lên một chiếc xe được đầu gấu đỡ rồi đi. Đồng Mặc bây giờ đã lột sạch cái bộ dạng éo là lúc trước trở thành một người con trai mà bao nhiêu cô gái mong ước. Thiên Di bước ra

-Đi về thôi

-Triệu Giã nói

-Lâu rồi mình không bề thăm nhà, phải về vệ sinh nhà cửa nữa. Không đề lâu được

-Được thôi

-Cậu về nhà trước đi mình dọn dẹp xong qua ngay

Triệu Giã có chút chần chừ nhưng rồi cũng đồng ý. Anh rời đi trước. Thiên Di đi theo hướng ngược lại về nhà. Cô đi từ từ nhìn lại quang cảnh xung quanh vẫn không có gì khác cả. Thoáng chỗ cô đã tới nhà. Ôi, cô đã đi bao lâu rồi, cô đâu có đi xe buýt. Nhanh vậy à, có lẽ cô và cả đôi chân cô cũng nhớ ngôi nhà lắm rồi. Nhìn lên cánh cửa, nó không khóa chốt. Nghĩ gì đó cô trợn mắt lên mở mạnh cánh cửa ra thì ánh mắt ấy dịu xuống. Căn nhà rất gọn gàng và Thiên Hàn đang đứng đưa trên ghế đọc báo. Biết có người vào cô liền im lặng rồi nhìn lên

-Cứ tưởng cô quên luôn người mẹ yêu dấu này rồi

-Chị?? Sao chị lại ở đây??

-Tôi thích ở đây đó. Có sao không??

Thiên Di im lặng không nói gì thêm nữa. Cô đi vào. Hình như bàn thờ chưa lau cô liền lấy khăn lau sạch nó

-Hay em đi mua chút đồ ăn về ăn

Thiên Hàn không nói gì vẫn cầm cúi đọc báo. Thiên Di cũng không nói gì thêm rồi đi nhưng trước khi đi cô không quên vào thay đồ. Một bộ y phục bình thường như bao người khác và điều cuối cùng là đeo cả kính áp tròng để họ thấy rằng cô là con người. Bước ra khỏi nhà và đi mua đồ nhưng lại gặp Triệu Giã giữa siêu thị

-Sao... sao cậu lại ở đây??

Thấy Thiên Di thay đổi 180 độ khiến Triệu Giã chút nữa cũng không nhận ra

-Đi đâu đây??

-Ở nhà còn có cả chị Thiên Hàn nữa nên đi mua chút đồ về làm cho chị ấy ăn

-Thiên Hàn???

-Không sao chị ấy không làm gì đâu nên yên tâm đi

-Hay mình đến đó với cậu

Thế là hai người cùng nhau đi đến đó nhưng khi tới đó hai người không khỏi ngạc nhiên và bất ngờ. Một đám cháy lớn xảy ra ngay chính căn nhà đó. Người bu lại đông như kiến. Có nhiều người thì chạy đi lấy nước dập lửa

-Chị Thiên Hàn!!!!- Thiên Di la lớn

Thiên Hàn đang ở bên trong, cô chạy lại ôm di ảnh mẹ mình rồi chạy lại một góc tường ngồi đó vì đám cháy quá lớn có muốn thoát cũng không được. Thiên Di bên ngoài thì rất lo lắng cho cô. Mặt kệ Triệu Giã đang giữ tay cô cô vùng dậy thoát khỏi vòng tay đó chạy lại lấy một gáo nước xối lên đầu rồi chạy vào mặt cho nhiều người ngăn cản. Triệu Giã thấy vậy định chạy vào nhưng mọi người xung quanh đã kịp ngăn lại. An đành bất lực nhìn đám cháy ngày càng lớn hơn. Bên trong, Thiên Di mới chạy vào đã thấy Thiên Hàn ở đó đang ôm di ảnh mẹ mình. Cô đi lại nhưng lại có "chướng ngại vật" ngăn cản. Nhảy quá nó tới chỗ Thiên Hàn, cô chạy vào phòng lấy tấm chăn nhưng mở ra nó đã chìm trong biển lửa. Ngay cả rèm cửa cũng đã cháy sạch. Không biết làm gì cô đành lấy áo khoác của mình choàng lên cho Thiên Hàn. Thiên Hàn đã bất tỉnh. Cô dìu Thiên Hàn đi. Một đoạn cây nhỏ trên nóc nhà rơi xuống hướng hai người đang đi. Sợ sẽ rơi vào người Thiên Hàn Thiên Di đã không ngần ngại lấy tay đỡ và gạt nó đi. Tay bị bỏng nặng nhưng cô không quan tâm, chỉ biết là phải đưa Thiên Hàn ra thôi. Đi tới cổng thì nó sập xuống nhưng vẫn chưa khít hết lối đi. Sắp sập lần hai rồi, cô phải gấp rút đưa Thiên Hàn ra ngoài thôi

-Mau đưa chị ấy ra

-Còn cháu

-Yên tâm cháu là ma cà rồng nên có thể tự lo được

Nghe vậy người đó liền đưa Thiên Hàn ra trước nhưng mới đưa ra khỏi thì cánh cửa sập hoàn toàn bịt khít lối ra. Trước khi nó khít lại, Thiên Di có thể thấy được khuôn mặt đầy hi vọng của Triệu Giã. Nhìn xung quanh mà xem, nó đang bị bao quanh với lửa, đội cứu hỏa thì chưa tới, không lẽ cô phải chờ sao

-Cửa sổ!!!!

Cô chạy lại,may mà nó làm bằng gỗ. Hiện nó đã bị cháy gần hết, bây giờ cô phải đập nó ra rồi ra ngoài thôi. Thiên Hàn được mọi người làm cho tỉnh lại. Thấy tay mình vẫn còn ôm di ảnh mẹ thì yên tâm hơn

-Sao tôi lại ở đây??

-Thiên Di đã cứu chị đó- Triệu Giã lên tiếng

-Cái gì?? Vậy Thiên Di đâu??

-Còn trong đó- Anh nói nhẹ giọng tỏ vẻ đau buồn

Nghe vậy mặt Thiên Hàn liền tái nhợt

-Thiên Di

Rầm, cửa sổ đã được phá hủy và Thiên Di đã nhảy ra ngoài. Mọi người liền chạy lại xem tình hình. Cô bị bỏng nặng nhất là phần cánh tay

-Cháu không sao chứ

-Chị... Thiên Hàn đâu

Cô ngắt đi và Thiên Hàn lúc này mới chạy tới

-Thiên Di?? Thiên Di à. Mau đưa con bé đến bệnh viện

-Vết thương đang lành lại, sẽ mau thôi. Vì kiệt sức nên không thể tỉnh lại. Chút nữa là tỉnh lại thôi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Bảo Bảo

Đã gần đến kì thi tốt nghiệp rồi, Thiên Di vẫn còn nằm đấy. Cô vẫn còn bất tỉnh. Mờ mắt tỉnh dậy, xung quanh đều màu trắng. Tay cô bị ai đó nắm chặt. Là Thiên Hàn. Chợt nhiên cô nhìn thấy Đồng Mạc đi đâu đó lướt qua phòng cô

- Cậu ấy làm gì trong bệnh viện vậy???

Nhẹ nhàng bỏ tay Thiên Di ra rồi đi ra ngoài. Đồng Mạc đi đến phòng cấp cứu???

- Đồng Mạc???

Anh quay lại nhìn cô

- Ai???

Đồng Mạc định nói thì bác sĩ từ bên trong bước ra

- Bây giờ... phải cần ai đó hiến thận...

Đồng Mạc suy sụp ngồi bệt xuống. Thiên Di vẫn tiếp tục hỏi

- Chuyện... chuyện gì vậy cậu nói mình nghe đi

- Bảo Bảo... đang trong đó

Thiên Di như bị ai đó bóp nát trái tim, nước mắt cô chảy ra

- Cái gì??? Cậu ấy bị gì???

- Suy thận, căn bệnh này có tỉ lệ tử vong rất cao nhưng bây giờ chỉ cần hiến thận có lẽ sẽ cứu được đó

Sau một hồi suy nghĩ

- Thận... thận của tôi

Bác sĩ liền can ngăn

- Cô điem à cô chỉ còn một quả thận trong người thôi đó, quả thận kia đã bị đâm hư rồi

- Không làm ơn đi mà- Thiên Di khóc lóc năn nỉ bác sĩ

Đành vậy thôi, Thiên Di được đưa vào bên trong. Cô nằm trên giường nhìn qua Bảo Bảo khẽ nở nụ cười

- Mạc Mạc- Một số người chạy tới- Cậu làm gì ở đây vậy???

- Mọi người???

- Thấy Thiên Di đâu không???

- Thiên Di?? Trong đó, cậu ấy hiến thận cho... Bảo Bảo

- Cái gì??- Triệu Giã gần giọng rõ to- Sao cậu ấy lại làm vậy

- Dễ hiểu thôi mà, Bảo Bảo là bạn của Thiên Di

- Nhưng bây giờ thì sao?? Cậu ấy tránh Thiên Di như tránh tà, coi là bạn được hả

Nghe Triệu Giã nói, anh chỉ có thể đứng đó. Nói nhiều làm được gì, họ ngồi xuống đó và chờ đợi. Sau 3h đồng hồ họ đưa Bảo Bảo ra trước vào phòng hồi sức, Thiên Di ra sau. Thêm vài giờ đồng hồ nữa cô được đưa vào phòng lại. Mọi người tôn trọng quyết định Thiên Di nên không nhắc đến làm gì. Sau thời gian đó cô vẫn chưa xuất viện được. Việc thi cử thì đề được đưa thẳng vào đây cho cô làm. Một tuần trôi qua, Bảo Bảo cũng được xuất viện. Cô được Đồng Mạc dắt ra ngoài và vẫn đi qua phòng Thiên Di. Thấy Thiên Di vẫn còn trong đó, cô nhếch miệng

- Đúng là mấy người như vậy sẽ gặp quả báo mà. Vào viện mấy tuần rồi cơ nhưng bây giờ vẫn chưa nhắc chân ra khỏi đó được...

Thiên Di đang sắp xếp đồ đạc lại và cũng chuẩn bị xuất viện. Nghe những lời này cô không muốn tin, nước mắt bắt đầu tuôn. Cô dứt khoát đi ra chỗ Bảo Bảo

- Đúng, tôi đang bị quả báo, bà cái quả báo của tôi chính là đã hiến quả thận cuối cùng của mình cho cô

Nói rồi cô quay vào lấy hết đồ đạc dứt khoát ra khỏi bệnh viện với một số người theo sau. Cô đến một bãi đất trống sau bệnh viện. Triệu Giã đã về triều cũng Nhan Hạo chỉ còn lại mấy người

-Anh Thiên Hạo à, đưa em về triều

Bảo Bảo tranh bệnh viện quay sang Đồng Mặc

-Không phải của cậu sao???

-Mặt cho đã mất một quả thận nhưng cậu ấy vẫn quyết hiến thận cho cậu

-Cái gì?? Vậy mình đã nói gì vậy nè

Nói rồi cô chạy nhanh đến chỗ của Thiên Di

-Thiên Di- Cô gọi lớn

Thiên Di không quay lại, khuôn mặt không cảm xúc. Họ biến mất. Bảo Bảo quy xuống

Thiên Di bỏ cô rồi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Cuộc sống mới ở Bạch Vương Triều

Trong một căn phòng sang trọng đậm chất hoàng gia, bất ngờ lắm nhưng Thiên Di vẫn nhìn nó với khuôn mặt không cảm xúc. Cô nằm xuống chiếc giường rộng thênh thang gấp mấy lần giường cô. Nhắm mắt lại. Cốc cốc cốc. Cô mở mắt ra

-Ai vậy???- Vẫn nghe rõ lời nói đậm chất lạnh lùng

-Là anh đây Thiên Di- Thiên Hạo vẫn đứng ngoài

-Em bây giờ không muốn gặp ai hết. Anh thông cảm

Thiên Hạo không nói gì nữa quay gót nước đi nhưng không lâu sau lại tiếp tục thêm một đợt gõ cửa. Cô chán nản bước ra mở cửa. Một người xa lạ, cô đơ mắt nhìn

-Cô... là ai???

-Lễ phép chút đi cháu gái

Cô gái ấy ung dung bước vào phòng rồi ngồi xuống chiếc ghế gần đó

-Nhìn cô cũng còn trẻ, không cần phải xưng hô cháu hay là gì. Nhưng mà xin cô nhớ, đây là phòng tôi nên mời ra ngoài giùm

-Ôi, ta là cô con đó lễ phép đi ở thế giới con người con không được học phép lịch sự à

-Đó là ở thế giới con người thôi, đây là thế giới của ma cà rồng OK nên đi ra ngoài giùm đi

Nói rồi Thiên Di nhắc cô gái đó lên đưa ra khỏi phòng như một con gió

-Đừng làm phiền nữa nhé

Rầm... Thiên Di đóng cửa lại một phát mạnh. Cô gái bên ngoài nghiêng răng tức giận

-Hạ Thiên này sẽ không bỏ qua chuyện này đâu

Cô quay đi

-Làm sao đây ta, phải làm gì đó nhanh đi chứ, làm sao để tiếp cận Thiên Hạo đây???

Vừa nói thì Thiên Hạo đi ngang qua trước mặt

-Cô Cô

Cô giật mình ngược lên

-Cô làm gì mà thần thờ vậy... cô... mơ đến phòng Thiên Di???

-A... Ô... ta chỉ muốn nhìn mặt con bé rồi hỏi thăm nó chút thôi

-Sao rồi

-Nó thật thất lễ, không coi ta ra gì cả mà này, cha con cũng sắp về rồi đó nên hãy lo chuẩn bị chu đáo cho buổi gặp mặt này của Thiên Di đi

-Vâng con biết rồi thưa gì

Hạ Thiên rời khỏi đó. Thiên Hạo không nói gì đi lại phía phòng Thiên Di gõ cửa

-Lại gì nữa đây- Cô mở toang cửa phòng

-Thiên Di!??

-Anh muốn gì vậy, em đã nói là đang muốn ở một mình mà

Thiên Di định đóng cửa thì Thiên Hạo giữ lại

-Vừa rồi em có phần không đúng với cô cô mình rồi đó

-Em không cần thế giới này và tất nhiên kể cả cái người cô cô đó cũng không

-Cả anh ư???

Thiên Di ngơ ngời không nói gì vội đóng cửa. Suy nghĩ về những gì Thiên Di vừa nói, Thiên Hạo tiến ra vườn. Trong rừng sâu, Hạ Thiên nhìn trước sau rồi đi thẳng tới một khu đất trống

-Nè cô để tôi đợi cô lâu đó

À một cô gái trẻ tuổi nhưng âu phục lại là màu đen

-Trời ơi, cô ít ra cũng là một quận nương mà, cô phải hiểu cho tôi chứ và lại diện chúa mới nhập triều nên... hơi khó

-Cái gì, tìm được cô công chúa ấy rồi á

Hạ Thiên Gật đầu

-Sao không biến luôn đi và... hahaha ta sắp được phong làm Hắc điện chúa

-Cái gì?? Ngươi hót tay trom ta rồi

-Muốn thì ngươi cứ giết cái người điện chúa đó

-Làm sao mà ngươi hiểu được hoàn cảnh ta chứ, kể đi lại nhiều lần mà cũng không nhớ noor đúng thật là

-Chỉ là bị anh ngươi ghê lạnh còn cả vương triều vẫn còn quan t ngươi mà

-Haizzz bây giờ ta muốn làm điện chúa cơ. Thứ nhất bây giờ đã có điện chúa mới và thứ hai, anh ta sẽ không bao giờ chiếu cố cho ta cái chức đó

Cô gái kia nhún vai như không muốn nhắc tới chuyện đó nữa. Hai người đành lãnh sang vấn đề khác

-Nè chuyện bên người sao rồi hả, Triệu Ân??- Hạ Thiên hỏi người con gái bên Triệu Ân đó

-Triệu Giã đã bị tống cổ về triều. Ta sẽ cố gắng khuyên nhủ nên ngươi yên tâm

-Được được không làm được điện chúa chỉ ít ta cũng được làm điện nương chứ

-Nè đừng nói là ngươi quên mục đích chính rồi nha

-Không có à, ta không quên nhưng dù gì cũng là phụ nữ, muốn có một mái ấm là việc không tránh khỏi

-Hahaha- Triệu Ân cười châm biếm

-Ngươi cũng muốn Thiên Hạo còn gì

Cô im bất không nói nữa

-Thôi, nói tới đây thôi bây giờ mau đi về kẻo bị người ta nghi ngờ

Hai người chia tay nhau mà đi về một người một hướng. Nơi hai cô hẹn gặp là ngôi rừng lớn và rộng giao nhau giữa Hắc và Bạch Vương Triều. Nơi họ chuẩn bị cho một kế hoạch không nhỏ cho chính bản thân họ

Thiên Di nằm i đó ngày này qua ngày khác không làm gì cả. Chán chết. Cô nảy ra ý gì đó đi vào thư viện hoàng gia. Mục đích cô chỉ tìm sách gì đó để đọc mà thôi. Ôi chào!!! Toàn những loại sách cỡ lớn, tiểu thuyết hay truyện dài ngắn đều ở đây. Chọn đại một quyển tiểu thuyết mang về phòng đọc. Cô đi đâu các oshin nô tỳ chào đến đó. Thật khó chịu, cô nói

-Cứ coi như ta là bạn các nguoi đi chào làm gì cho khổ tốn thọ ta thêm thời

-Nhưng thưa điện chúa

-Đây là lệnh

Họ không nói gì nữa đứng dậy nhưng vẫn cúi đầu. Cô ôm quyển sách dày cộm đó về phòng và bắt đầu đọc. Thiên Hạo không lâu nữa lại ghé thăm

-Mai cha về, anh nghĩ em nên chuẩn bị gì đó

-Chỉ à điện đồ thật đẹp để ra mắt thôi mà có gì đâu

-Ông nói còn mang cho em món quà chắc là em sẽ thích mà mong em sẽ tha thứ cho lỗi lầm năm xưa của ông ấy

-Em biết rồi

-Vậy anh đi đây. Em đọc sách vui vẻ

Cánh cửa đóng lại, cô thở nhẹ rồi tiếp tục đọc sách

-Bằng tốt nghiệp... thôi bảo Nhã Kì hay Lư Hạ lấu giùm vậy

Cô không muốn quay về đó nữa

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Sự thật phũ phàng mẹ cô còn sống!!!??

Hôm nay họ về rồi, cô phải ăn mất thật chình chu gọn gàng. Ấy cô vẫn phải lặp đi lặp lại câu này biết bao nhiêu lần rồi mà không sao, thà tự mình nhắc mình còn hơn phải bị Thiên Hạo nhắc nhở. Cô ăn mất xong theo chân nô tì ra lễ điện và ngồi xuống chiếc ghế của điện chúa. Buổi lễ bắt đầu. Vua Vương bước ra

-Chào tất cả các thần dân của Bạch Vương Triều. Hôm nay buổi tiệc này, ta muốn mừng chuyện con gái ta đã đồng ý việc về nhà của nó. Ta cũng rất vui mừng vì... nó đã tha thứ cho lỗi lầm của ta. Mời con

Ông giờ tay như muốn gọi Thiên Di. Không muốn nhưng phải cười cô đứng dậy bước tới đặt tay lên tay ông. Một tràng pháo tay rộ lên. Cô cười tươi nhún chân như muốn chào mọi người

-Kể từ đây con sẽ là điện chúa của vương quốc ta

Thiên Di vẫn giữ nụ cười đó nhẹ gật đầu. Cô được ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, đây mới là chiếc ghế giành cho điện chúa hoàng gia

-Ta có một món quà cho con, chắc con sẽ thích lắm

Nói rồi một nô tì dẫn một người phụ nữ ra. Phụ nữ đó trong âu phục Hậu Nương. Cô nhìn lên khuôn mặt đó, mắt dần tròn trừng. Người đó nở nụ cười hiền hậu nhìn cô một cách triều mến

-Thiên Di, là mẹ đây!!!

Cô vẫn tròn mắt không dám tin vào mắt mình nữa. Hậu Nương lao tới ôm cô vào lòng nhưng cứ như là ôm một pho tượng vậy. Mối cô mấp máy, nước

mất làm mờ đi khung cảnh trước mắt

-BỎ RA!!!

Cô hét lớn đầy mạnh bà ấy ra

-Thiên Di con sao vậy

-Sao bà lại ở đây, không phải bà chết rồi sao, không phải bà đã mất rồi sao, sao giờ lại xuất hiện ở đây hả

-Thiên Di à con... mẹ đã ở đây thời gian quan. Con biết không thời gian qua ngày nào mẹ cũng nhớ đến con không biết con ăn sống như thế nào

-Vậy sao bà không về thăm tôi, nhưng lúc tôi tuyệt vọng nhất, đau khổ nhất bà lại sống sung sướng ở chỗ này. Tôi cứ nghĩ bà đã mất nên suốt ngày cứ nhìn di ảnh của bà rồi khóc lóc gọi tên mẹ. Đây là mẹ của tôi sao, là người mẹ mà tôi luôn thầm nhớ sao. Bà biết không kể từ khi bà đi tôi đã sống khổ sở như thế nào, tôi bị cả lớp ghê lạnh đã vậy sau khi tôi biến thành ma cả rỗng lại bị Bảo Bảo kì thị xa lánh đến nhìn mặt cũng không muốn. Tôi hiến quẻ thận cuối cùng của mình cho cậu ấy mà cậu ấy phi bán tôi như một con chó. Vậy mà bà lại ở đây ăn sung mặc sướng như thế này...

-Thiên... Thiên Di

Cả điện im bất chỉ vang vọng tiếng thúc thích và tiếng nói của Thiên Di

-Đúng là vợ chồng đồng lòng mà, cha thì nhẫn tâm muốn giết đi con gái mình vì một lí do hết sức vô lí, mẹ thì muốn khỏi bệnh mà bỏ mặt con gái trong thế giới phức tạp ngoài kia. Tôi đúng là một người... kém may mắn

Nói rồi cô cởi bỏ chiếc áo lông lấy kia xuống, cởi bỏ đôi giày cao gót rồi đôi chân trần chạy nhanh về phòng đóng cửa mà khóc. Thiên Hạo chạy tới gõ cửa nhưng cô không quan tâm

-Thiên Di à mở cửa ra đi em

Cô vẫn ôm gối ngồi đó, cô đã không còn khóc nữa, ánh mắt chứa đầy sự tức giận đi lên giường nằm ngủ. Không thấy Thiên Di trả lời anh bắt đầu lo lắng. Anh đập mạnh cửa, nó mở ra. Thấy Thiên Di lên giường anh liền chạy lại

-Thiên Di à sao em lại cư xử với mẹ như vậy, chẳng phải lâu nay em luôn nhớ đến mẹ mình sao

-Anh im đi

Cô lật mình ngồi dậy đúng lúc Vua Vương và hậu Nương cũng vào

-Còn hai người, ai cho hai người vào phòng tôi, đi ra ngoài

Chát!!!! Thiên Hạo giận cho Thiên Di một cú trời giáng. Cô ngã khụy xuống miệng lóe chút máu. Anh biết mình vừa làm gì, vội nhìn lại tay mình

-Thiên Hạo à con đang làm gì vậy???- Hậu Nương nắm lấy tay anh trách mắng

-Ha!! Đây chính là cách anh đối xử với người em gái mà anh nhưng nhớ lâu nay sao

Cô đứng dậy đi ra cổng

-Thiên Di em đi đâu vậy

-Nơi này có ai cần tôi không, nơi đây toàn những người ghét tôi sống thôi. Vậy tôi ở đây làm gì

-Con định đi khỏi đây sao???- Hậu Nương nói trong sợ hãi

Cô không nói gì nữa toan quay lưng đi nhưng tay bị ai đó nắm lại

-Em ở lại đi, anh, cha và mẹ sẽ ra ngoài

Nghe vậy cô đứng đó như độn họ ra ngoài. Độn họ ra khỏi đó cô đóng sập cửa như dấn mặt

-Thiên Di thay đổi rồi- Thiên Hạo than thở

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Kế hoạch trốn khỏi Bạch Vương Triều

Kể từ ngày hôm đó cứ mỗi tuần thì lại có một con người được đưa đến cho Thiên Di. Để làm gì?? Để Thiên Di hút máu... để sống. Nhưng không, cô không làm họ rơi dù chỉ một giọt máu. Mặt khác cô còn tìm cách thả họ đi bằng mọi giá. Đã hơn một tháng trôi qua, cô vẫn cứ làm việc đó và "Họ" không biết gì cả

-Lâu nay... không biết con bé có "ăn" chúng không?? Sao ta thấy nó tùy tiện quá- Vua Vương nói

-Con bé nếu nó muốn sống nó sẽ ngoan ngoãn hút máu họ mà- Hậu nương nói

-Nhưng ta không thấy xác- Thiên Hạo nói một câu khiến cả bầu không khí im lặng và suy nghĩ- Nếu có thì phải thấy xác chứ. Không lẽ Thiên Di ăn thịt người nhưng không đâu Thiên Di yêu thương con người lắm..

Nói đến đây, Thiên Hạo và Hậu Nương nhìn nhau

-Con cũng nghĩ giống ta đúng không???

-Hai người... là sao??- Vua Vương là người ngoài cuộc hỏi

-Em và con sẽ làm một phép thử. Vua Vương hãy chờ nhé

Đúng đầu tuần sau lại một người được đưa đến. Thiên Di như thường lệ vẫn ra mở cửa để đón vị khách mới nhưng người trước mặt không không mới nữa rồi. Dù bị bịt mắt nhưng cô vẫn nhìn ra người đó là ai

-Thả tôi ra đi mà, đây là đâu- Người con gái đó khóc lóc ỉ oai đòi được thả ra

Thiên Di ngồi xuống, khóe mắt cay cay miệng khẽ gọi tên

-Nhu!!!!??

Như khựng người lại ngược qua hướng phát ra tiếng nói

-Di à

Như bắt đầu khóc vì gặp Thiên Di. Thiên Di vội lấy tay tháo chiếc khăn bịt mắt và cời trôi tay ra

-Sao bọn lại làm như vậy, sao ngay cả bạn của mình họ cũng không tha chứ

Thiên Di khóc lóc nói

-Chuyện này là sao?? Cậu là...

Thiên Di kể hết mọi chuyện cho Như nghe. Cô cũng thông cảm cho cô. Thiên Di cũng tin tưởng Như lắm vì giờ ngoài Như ra cô đâu còn ai để tin tưởng

-Mình sẽ đưa cậu ra ngoài và cũng trốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này luôn

-Ồn không vậy???

Mình biết từng ngục ngục ở đây mà

Nói rồi cô vào thay đồ sau đó đội lên lút rồi đi. Vì rành đường nên việc cô đến được cổng là quá dễ dàng nhưng điều khó khăn hơn là công thành quá lớn rồi còn binh sĩ canh ở ngoài rất nhiều nữa. Cô phải làm gì đó. Cô đi lại bụi cây trốn nấp vì một tên trong bọn chúng đã rời đi. Cô đứng thẳng người

-Cậu theo mình

Như theo sau Thiên Di

-Cung Kính điện chúa

-Mở cửa ra

-Thưa điện chúa điều này tôi không làm được, Vua Vương, điện gia và Hậu Nương không cho tôi làm điều đó

-Cái gì??? Có cả điện gia sao???

Không chờ tên lính nói gì thêm cô gượng tay đánh ngất tên đó đi sau đó mở cổng

-Anh biết bằng cách nào em cũng cố tìm cách để giải thoát họ mà

Nghé tiếng Thiên Hạo Thiên Di lại thêm tức giận nắm tay Như chạy đi ra khỏi cổng rồi biến mất

-Để con

Thiên Hạo nói rồi chạy ra khỏi cổng rồi biến mất. Đến thế giới con người

-Cậu về đi

-Còn cậu??- Như hỏi

-Nơi này rộng lớn đi đâu chả được, mình xa nó lâu ngày quá rồi

Như mỉm cười bước đi. Thiên Di giờ chân bước lên một bước thì Thiên Hạo xuất hiện ở đằng sau nắm tay cô

-Cái chiều này em không bằng anh đâu

Trở lại thế giới ma cà rồng Thiên Di giật tay mình ra khỏi tay Thiên Hạo

-Anh làm thế gì mà nắm tay tôi buông ra

-Ồ... Thiên Di em sao vậy???

-Đừng hỏi câu đó nữa!!- Cô đã khóc- Rõ ràng anh biết đó là Như mà, sao vẫn cứ cố chứ. Tôi nói rồi, tôi không muốn làm ma cà rồng nên giọt máu con người một giọt tôi cũng không động đâu

Lau đi nước mắt cô chạy đi vào phòng

Thế giới này thật đáng nguyên rủa. Tôi ghét nó, ghét tất cả, sau này tôi sẽ trở thành người rời biến khỏi thế giới này cho mấy người thấy

Thế là ngày ngày Thiên Di cứ đến thư viện của Vương Triều nhưng chỉ lén lút thôi. Hôm nay vẫn thế, cô lén lút ôm một chồng sách vào phòng khóa cửa lại rồi bắt đầu đọc. Cô đọc được nửa quyển sách cuối cùng thì cánh cửa có bóng người. Gập nó lại cô ngồi im lặng

-Điện... Thiên Di, Thiên Di à

Là tiếng Nhã Kì, cô nghe rõ mồn một. Một lúc sau lại có thêm một bóng người

-Sao vậy không có động tĩnh gì à

Nhã Kì lắc đầu

-Thiên Di... làm ơn nghe tôi đi mau mở cửa ra chuyện gấp lắm rồi Thiên...

Cánh cửa đã mở ra. Hai người đó đi vào với khuôn mặt sắc lạnh của Thiên Di

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Đột nhập Hắc Vương Triều cứu Hạ Thiên Hàn

-Cái gì!!! Hai cậu nói thật chứ chị... chị Thiên Hàn

-Đúng, không biết từ đâu có một lá thư bay tới chỗ mình rồi báo tin. Nó đây này- Lưu Hạ đưa mảnh giấy ra

Đoạt mảnh giấy cô cầm lên và đọc nó

"Thiên Hàn đã bị bắt tại Hắc Vương Triều, cô ấy bị truy đuổi bởi người của Hậu Vương. Vì cũng là ma cà rồng và còn bị điện hạ biến thành nên cô sẽ bị biến hóa thành một ma cà rồng hoàn chỉnh để phục vụ cho trận đại chiến sắp tới. Một trận đại chiến lớn. Họ thấy Thiên Hàn có tài năng, là một cô gái thông minh, họ sẽ tẩy não cô ấy rồi bắt cô ấy làm những gì họ muốn. Hạo đây, mình đã kiểm chứng mọi chuyện rồi, cô ấy thực sự rất thông minh. Một lần cô đã tự mở khóa của phòng giam chỉ bằng một cây tăm nhỏ... mình chỉ nói tới đây thôi, cậu hãy nhanh cứu chị ấy nếu không mọi chuyện sẽ khó lường được

Thân gửi cậu

Thiên Di!!!!"

-Chị Thiên Hàn, mình phải đi cứu chị ấy

-Tụi... tụi mình đi với

-Không, mình có việc cho hai cậu đây

Hiện tại Hắc Vương Triều, Thiên Hàn bị giam lỏng trong một căn ngục, người cô như xác chết, cô đã bị bắt hơn 2 tuần nhưng cô không chịu bỏ vào bụng dù chỉ là hạt cơm hay giọt máu...

-Cầu Vương, thả ta ra, ta không phải là một ma cà rồng, ta là con người. Làm ơn... thả ta ra

Tiếng hét của cô vang cả một đường ngục, nó có phần tức giận, thảm thiết

-Bộ cô nghĩ... muốn thả là thả sao

Hậu Vương ung dung trên ghế nhấm nhia tách trà bình thản nhìn vô gài nhém nhuốt kia

-Đừng để tôi phải tẩy não cô. Không hôn thì chấp nhận đi

-Còn lâu nhé

Hậu Vương tức giận tát thẳng tách trà nóng đỏ vào mặt Thiên Hàn. Nó vừa đau vừa rát

-Cầu- Cô vẫn cố buồn chứ

-Cô hay lắm. Đợi đi, ta sẽ hành hạ ngươi cho tới khi ngươi chấp nhận đi theo Hắc Vương Triều thôi

Họ rời khỏi

-"Sao họ không tẩy não mình ngay nhỉ, không lẽ... nó rất khó khăn sao. Để tôi đợi xem các người sẽ chịu được bao lâu. Có chết tôi cũng không tho các người"

-A Đạt à~~ -Cô bật khóc, em nhớ anh quá

Trong một căn phòng nhỏ, một người không ngừng đập phá căn phòng

-Mau thả ta ra- Triệu Giã la hét trong tuyệt vọng- Không biết tin này có vang đến tai Thiên Di chưa

-Triệu Giã- Giọng Hoàng Vương vang lên

-Đi, đi đi đồ cầm thú. Nếu tôi có thể tôi sẽ chết từ lâu rồi

-Con đang nói gì vậy hả- Hoàng Vương tức giận hét

-Ông chỉ cần tôi để thay cái ngôi đó thôi mà đúng không. Nói cho ông biết tôi sẽ không bao giờ ngồi lên nó đâu

Đúng, từ trước tới giờ Hoàng Vương không hề xem Triệu Giã là con cũng là từ khi ông nhận thấy Triệu Giã nó năng lực. Một năng lực lãnh đạo tốt và rất thông minh. Ông muốn Triệu Giã lên làm vua và thay ông xâm chiếm Bạch Vương Triều

-Tại cái con nhỏ đó

Ông toang bước đi

-Làm ơn đừng để Thiên Di biết, làm ơn đừng để Thiên Di phải vướng vào nguy hiểm- Anh cầu xin trong nước mắt

Đứng trước thành Hắc Vương Triều. Bề thành thật cao, cao đến mấy chục mét. Cô phải nhảy qua nó nhanh thôi. Khoác trên mình bộ trang phục nhỏ gọn nên việc này không phải khó khăn với cô. Một bước cô đã lao nhanh cao trên thành. Cô cúi người phòng quân phòng vệ thấy. Cô nhảy xuống dưới một cách nhẹ nhàng. Xâm nhập thành công

-Ai đó!!! -Một tên hình hỏi

Thiên Di trợn mắt nhìn, nuốt nước bọt xuống cô quay lại

-Vậy chứ ngươi là gì???- Cô cố gắng đổi giọng

Hân không nói gì nữa quay đi và tiếp tục chạy tìm. Cô không biết bản đồ ở khu vực này mà kệ, liều thôi. Chạy mãi chạy mãi cô mới nhận ra mình bị lạc vào một căn nhà. Không biết cấu trúc nó nên cô cứ đi chỗ này rồi chỗ khác. Biết có người lên lút, gia công của căn nhà đó bắt đầu rượt đuổi cô. Ôi cô không thấy cổng đâu nữa rồi. Đứng trước một căn phòng cô mở cửa bước vào đại vậy. Trốn được một lúc rồi tỉnh tiếp

-Thiên Di!!!!

Nghe ai đó gọi tên mình cô giật phắt mình quay lại

-Nhan!!!

Thiên Di vội chạy lại ôm chầm lấy Nhan

-Chị Thiên Hàn... phải làm sao đây???

Nhan nhẹ nhàng đỡ Thiên Di lại giường mình ngồi

-Mình đang đợi cậu đây

-Hả!???

Cánh cửa bị mở toang, là mẹ Nhan

-Mẹ!!!

-Ơ... ai đây hả

-B... bạn con đó mẹ, xin lỗi... vì không báo trước cho mẹ

-Con tên gì??- Hỏi Thiên Di

Cô đứng người nhìn Nhan sau đó cô điềm tĩnh trả lời

-Hả Thiên Di

-À~~~~

-Mẹ à con muốn dắt bạn ra ngoài chơi chút

-Được thôi

Mẹ Nhan rời đi

-Bây giờ theo mình

Nhan vào thay đồ rồi dắt Thiên Di rời đi một cách lén lút. Cô dắt Thiên Di tới cung điện... nó vẫn bị ngăn cách với giới dân bằng một bức tường

-Mình... chỉ dẫn cậu tới đây được thôi

-Mình cảm ơn, mình tự lo được

Thiên Di nói mà ánh mắt cứ nhìn về hướng thành

-Thiên Hàn, em sẽ cứu chị... Triệu Giã... cậu có trong đó không???

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Triệu Giã à!!!

Nhảy vọt lên thành rồi nhảy xuống dưới. May mắn không một ai phát hiện. Cô liệt chân, chạy đi nơi này chỗ khác nhưng lại chẳng thấy ngực đâu cả

-Đúng là điện, rộng quá mất

Đứng thẳng dậy, cô ngẫm nghĩ một chút rồi vụt chạy đi

-Tới rồi

Cô nhìn lên, nó lớn kinh khủng rồi cao nữa. Có mấy tên canh gác. Cô phải lên vào bằng cách gì đó thôi

-Bây giờ... ây thấy tội cho tội nhân đó quá, nếu chấp nhận sớm thì sớm đã được thả ra rồi. Ngày ngày chịu cực hình như vậy thì sao mà chịu nổi. Đến ma cà rồng như ta còn chưa chịu được mà cô ta là ma chưa được thuần hóa hoàn toàn nữa chứ. Không chừng mất mạng như chơi đó

-Chịu chứ giờ sao, cô ta ngoan cô và cả Hậu Vương cũng vậy mà thì làm sao. Nếu cô ta không chịu làm theo ý Hậu Vương thì phải chịu phạt. Một là chết, hai là làm con chó cho Hậu Vương... như chúng ta

-Thôi thôi đừng nói nữa mau mau mang đồ nghề vào mới không là bị mắng nữa đó

Hai tên lính đó tức tốc vác trên vai một thùng đồ thật nặng. Nghe mấy tên đó nói mà cô lo lắng vô cùng. Cô liền lên theo sau chúng vào bên trong ngục. Ấu phục trên người cô màu đen cộng thêm bóng tối nên nếu ko chú ý rõ thì cho dù có là ma cà rồng đi chăng nữa cũng khó có thể nhìn ra. Đi ngang qua một cửa ngục. Bóng dáng quen thuộc đang trong đó. Hai tay bị gán chặt vào thanh gỗ như thánh giá, tóc tai rũ rượi. Tay chân bẻ nhè buồn đất. Cô nhìn Thiên Hàn mà thấy thương xót. Khóc nức cô thốt lên

-Chị Thiên Hàn

Cô quay sang nhìn mấy tên kia đang ngủ say. Cô đi lại một cách nhẹ nhàng nhất lấy chìa khóa lại. Cô mở cửa rồi khóa trong đi lại mở khóa tay cho Thiên Hàn. Thiên Hàn bừng tỉnh. Cô thấy Thiên Di thì bắt đầu khóc nức lên

-Thiên Di

-Nghe tiếng gọi này của Thiên Hàn Thiên di bỗng tuôn nước mắt

-Sao chị lại ra nông nổi này chứ?? Đi em dắt chị ra khỏi đây

Nói rồi cô dắt tay Thiên Hàn dắt đi. Tiếng cộc cạch của xích sắt làm cho mấy tên kia bừng tỉnh

-Trốn ngục

Thấy vậy Thiên Di nhanh tay ném sợi sắt lại bọn chúng sau đó dắt tay Thiên Hàn đi. Hàm ngục Hắc Vương Triều thoáng chút náo loạn. Tin Thiên Hàn có người cứu bỗng chốc bay vào tai Triệu Giã. Anh đang trong phòng lập tức chạy lại đạo tung cánh cửa rồi chạy đi

-"Là ai đã cứu Thiên Hàn?? Thiên Di sao??"

Thiên Di kéo Thiên Hàn chạy đến cổng. Thế à họ bị bao vây

-Thiên Di à giờ làm sao đây???

-Chị yên tâm em sẽ cứu chị ra khỏi đây mà

-Xông lên bắt chúng

Một tên cầm đầu ra lệnh rồi cả bọn xông tới

-Tất cả dừng tay!!!!

Một giọng nói uy lực hơn vang lên làm cho cả bọn kia đứng lại một chỗ. Thiên Di mới nghe đã biết rồi. Là Triệu Giã. Không sai!!!

-Triệu Giã- Miệng cô vô thức gọi tên Triệu Giã

-Lui hết đi- Anh tức giận nói

-Nhưng..

-Đây là lệnh

Mọi người lập tức lui ra. Triệu Giã nhanh chân chạy đến chỗ Thiên Di nhưng không biết từ đâu Thiên Di rút ra con dao kè vào ngực trái anh. Một giọng nói uy lực khác lại xuất hiện

-Triệu Giã!!

-Sao con hồ đồ vậy

-Mở cổng- Thiên Di hét lớn

Cánh cổng được mở ra. Họ không cần lệnh, vì họ cũng biết suy nghĩ mà. Thiên Di đi ra ngoài vào một góc khuất

-Khi nào các người thấy con dao mới được đến cứu người

Khi đã khuất người. Thiên Di buông Triệu Giã ra. Bất chợt hai người ôm chầm lấy nhau. Thiên Hàn thấy vậy lạnh sang hướng khác

-Anh khỏe không hả, sao người anh gầy guộc thế này

-Câu này anh hỏi em mới đúng. Em không hề muốn làm ma cà rồng nên sao em có thể ở đó

-Không có nơi nào giành cho em hết anh à. Vốn dĩ em nghĩ thế giới này là nơi em sẽ bắt đầu cuộc sống mới nhưng... mẹ em còn sống..

-Cái gì!?? Mẹ em còn sống???

-Bà ấy sống sung sướng ở đây mà không màng gì đến em... bây giờ em chỉ còn anh thôi

Thiên Hàn nghe tới đây thì bỗng chốc ghen cổ lại

-Anh đi với em

-Không được, hai bên sẽ xảy ra chiến tranh

-Em còn lo lắng

Thiên Di không biết nói gì nắm lấy con dao văng mạnh về trước rồi chạy vụt đi biến mất cùng Thiên Hàn. Lúc này không hiểu sao Triệu Giã đầu óc quay cuồng liên ngất đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đã thoát khỏi... Vương quốc mang tên ma cà rồng

-Chị à, em sẽ đưa chị về tận nhà luôn. Hiện tại chị đang ở đâu

-Chị đang ở bên Mĩ, A Đạt cũng đã gần được ra tù nên chị muốn chờ anh ấy tại đây nhưng...

Biết chị mình nghĩ gì Thiên Di liền tiện tay tháo sợi dây chuyền trên cổ mình ra bỏ vào tay Thiên Hàn

-Chị cảm nó và tiêu từ từ. Yên tâm, nếu có muốn trả ơn em thì sớm thôi, em sẽ quay trở lại thế giới này và tiếp tục cuộc sống của

-Em... định trốn đi sao??? Nhưng...

-Chị yên tâm, em sẽ là người... vì đây là thế giới con người mà

Thiên Hàn không nói gì nữa liếc sang nhìn Thiên Di một lần cuối rồi bỏ đi. Thiên Di thoáng biến mất

...

-May quá, vậy là cậu đã cứu được chị Thiên Hàn và cậu còn an toàn trở về nữa- Nhã Kì riu rít nói

-Mà Thiên Di à, cậu có gặp được Triệu Giã không???- Luru Hạ hỏi

-Có... nhưng chỉ được một chút

Như đã hiểu hai người tiếp tục im lặng

-Hai cậu cảm phiền ra ngoài được không, mình muốn yên tĩnh

Hai người nhìn nhau rồi cũng ra ngoài và lại bất gặp Thiên Hạo. Anh nhìn Nhã Kì, cô cũng nhìn anh rồi cô lạnh lùng lướt ngang qua anh. Anh tự tiện mở cửa phòng Thiên Di ra. Thấy anh, máu giận của Thiên Di lại tràn lên không ngớt

-Anh còn dám vào phòng tôi???

-Thiên Di em hiểu chỉ anh, anh cũng chỉ một lòng muốn tốt cho em...

-Từ khi nào anh được phép xen vào cuộc sống của tôi, anh mém giết người bạn cuối cùng của tôi đó. Mau, đi ra ngoài

Không chờ anh mình nói thêm câu gì Thiên Di lập tức đẩy anh ra khỏi phòng. Cô nhanh chân tiến đến chồng sách, mở nó ra và nhìn vật liệu cần làm cho cái liều thuốc thành người kia. Đây là sách cấm, nếu để ai bắt gặp là không may. Nhẹ nhàng đóng cửa lại trong đêm khuya tĩnh mịch, Thiên Di rón rén đến nhà kính và tìm nguyên liệu. Mỗi lần cô lấy được gì đó là phải cứ nhìn quanh qua lại để xem có ai không. Nói rồi cô vào bếp thì gặp người làm còn ở trong đó

-Người còn ở đây làm gì???

-Thưa điện chúa...

-Ra ngoài, ta có chút việc cần làm

-Hay điện chúa để tôi làm cho

-Không phiền đến người, ta có thể tự làm

Nói rồi cô vào bên trong đóng cửa lại. Cái cô người làm trong đầu bếp thì chỉ ngồi ở ngoài và chờ đợi. Thiên Di rút quyển sách trong người mình ra rồi bắt đầu vào công việc. Kéo dài suốt 3h đồng hồ mới xong. Cô đi ra thấy cô người làm đó đã dựa vào cột mà ngủ. Không lẽ cô ta chờ cô sao?? Sao không về phòng của mình???

Không nghĩ ngợi gì nhiều, Thiên Di không muốn đánh thức cô ấy. Cô cời áo khoác của mình khoác lên cho cô ta rồi về phòng. Đưa lọ thuốc đen xì trong ống thủy tinh trên tay. Không biết nó có hiệu lực không?? Phải dùng thuốc??? Vì cô không tìm thấy được công lực như bà ta (mẹ cô). Cô đã tìm và đọc hết cả các loại sách cấm trong phòng thư viện hoàng gia. Có lẽ bị bà ta phá hủy rồi cũng nên. Nếu uống nó... cô sẽ như thế nào???

-Đi thôi- Cô nói thầm trong miệng

Rồi cô đứng lên, mắt nhắm nghiền lại. Dù sao cô cũng đã ở đây khá lâu rồi. Thoánh chốc cô biến mất đi. Và cô... đang ở... thế giới con người. Cô đang đứng trên con đường trần nhựa quen thuộc, cô đi qua mấy cây đèn đường

-Nhớ nó quá, mình đã quay lại rồi...

Cô buồn lắm... nhưng vẫn nở nụ cười. Nụ cười của sự yêu đời. Lọ thuốc này cô chưa thử nghiệm, nếu cô uống thì chỉ có hai khả năng. Một là chết hai là thành công. Chết à, ày cha chết cũng được, cô muốn chết lâu rồi nhưng không đủ can đảm để tự kết liễu mình thôi. Còn hai, nếu thành công một cách hoàn thiện, cô sẽ mãi mãi là người, không còn là một bán ma bán nhân nữa. Đợi chút, có nên dạo phố một tí không. Như vậy nếu cô có chết đi thì cũng mãn nguyện. Hôm nay là ngày lễ gì vậy nhỉ, đèn lồng treo khắp nơi. Cô bước vào khu chợ, đến một quầy bán thú cưng. Sở dĩ cô đặt chân đến quán này vì sao??? Vì hình như cô bị hút hồn bởi chú thỏ đáng yêu lông bạch ngọc này rồi

-Cô gái à chúc cháu năm mới vui vẻ nha

Cô ngạc nhiên một cách tự nhiên nhất, vậy là chuyển sang năm mới. Vậy tính ra... cô đã 22 tuổi

-Dạ cháu cảm ơn cô, cô cũng vậy, bán cho cháu chú thỏ này

Cô cầm lấy nó, ôi có mới nhỏ nhắn làm sao, chỉ nhỏ bằng chiếc điện thoại 5.5 inch. Cô đặt nó trên vai, nó vẫn dửng dưng ăn vụn mà không ngẩng. Cô đi lại mua một quả cà rốt nhỏ cho nó

-Từ nay chị sẽ gọi em là Bạch Ngọc nhé

Cô biết nó sẽ không trả lời mà, nhưng cô vẫn hỏi. Cô dạo một vòng rồi lại chả mua thêm được gì, mọi người mời hàng cô nhưng cô chỉ cười rồi lướt qua. Cô rời khỏi khu chợ rồi bước đi trên phố. Ở một góc tối nào đó, có lẽ bấy nhiêu là đủ rồi. Cô cầm nó lên uống một hơi. Xoảng!!! Tiếng cốc thủy tinh rơi xuống đất. Cô nâng niu nàng thỏ của mình trong tay. Mắt lim dim đi

-Không thành công sao??? Xin lỗi Bạch Ngọc chị hại em rồi

Nói rồi cô nhắm nghiền mắt lại. Chú thỏ vẫn dửng dưng gặm quả cà rốt cam sẫm trên tay. Trời đổ mưa lớn, cô nằm trên vũng nước nhỏ đọng lại. Chú thỏ nhỏ theo bản năng tự nhiên rúc vào người Thiên Di trú mưa. Một bóng dáng cảm ô ở xa xa đi tới. Như nhận ra Thiên Di dù đang ở khoảng cách rất xa cô chạy lại. Việc đầu tiên của cô là bắt mạch cho Thiên Di sau đó dìu cô về nhà. Không gian tối nham nên không thể nhìn ra được mặt cô gái. Cô nghe tiếng kêu nhỏ nhỏ ở đâu đó. Quay lại thấy chú thỏ con đang chịu rét. Nó vẫn đang gặm củ cà rốt nhưng cô gái ấy nhận ra được rằng cái lạnh đang bao trùm nó

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Cuộc sống mới, thân phận mới, ngoại hình mới và công việc mới

3 NĂM SAU...

Một cô gái với mái tóc thẳng mượt dài đến hông, tóc có màu đen óng. Cô gái đang tạo đủ hiệu dáng để nhiếp ảnh gia chụp ảnh

-Được rồi

Một lời nói buông xuôi tất cả, vẻ mặt tươi cười lúc này đã vụt mất đi đâu, chỉ còn lại một khuôn mặt u ám, như một tảng băng di động. Cô ngồi xuống ghế sofa hóp một chút nước suối. Bên phía cửa thang máy, một cô gái mang cả tá đồ ăn vặt vào ngồi xuống ghế cùng với nữ diễn viên mới chụp hình. Không sai, đó chính là Như. Cô Đặt đồ ăn lên bàn

-Thiên...

Một ánh mắt sắc bén lướt qua làm Như thoáng giật mình nhìn lại rồi cười ngượng nói tiếp

-À Doãn Kỳ, mình xin lỗi đã nhắc tên một người đã mất trước mặt cậu. Ăn đi, đồ ăn mình mua rồi này- Như nhẹ nhàng nói

-Ăn chung không???- Doãn Kỳ hỏi. Thái độ khác hẳn lúc này

-Ăn chứ hề hề

Rồi hai người nhào vào ăn ngon lành và không để ý đến xung quanh. Họ cứ nói chuyện rôm rả. Lại có tiếng thang máy mở cửa nhưng mà cửa chưa mở hết đã nghe thấy tiếng nói từ bên trong rồi

-Doãn Kỳ à~~~~ Là Bảo Bảo. Cô mặt một cái đầm chạy tới ôm vào cổ Doãn Kỳ một cách thân mật. Doãn Kỳ khó chịu hất tay ra

-Đừng có làm như là quen biết tôi

Doãn Kỳ lại ngồi xuống. Bảo Bảo đưa ánh mắt hồi lỗi nhìn Doãn Kỳ rồi khước mắt lại ướn. Theo sau là Đồng Mặc đang dắt một đứa con trai kháu khỉnh

-Mẹ~~~~ nó chạy tới ôm Bảo Bảo

Bảo Bảo cười hiền với nó rồi quay sang nhìn Doãn Kỳ. Cô chẳng đoái hoài gì đến cô. Có chút thất vọng, định quay lưng đi thì lại nghe thấy giọng nói quen thuộc. Doãn Kỳ khoanh tay ngồi trên ghế cũng muốn nhắm mắt ngủ cái cho xong, khỏi bị làm phiền

-Doãn Kỳ mình mới mua một chút đồ ăn nhẹ cho cậu này...

Đó là Nhan Hạ, cô nhìn đồng hồ ăn trên bàn đã được tiêu thụ gần hết ánh mắt có chút chùng xuống rồi nhìn sang lại thấy Bảo Bảo

-Ái chà chà cũng đến đây làm đĩa sao- Nhan Hạ nói với giọng biểu cợt

-Hình như tôi còn có đồng loại- Bảo Bảo đáp trả

-Đây ák- Nhan Hạ chỉ vào hướng Đồng Mặc với con trai Tiểu Tiêu của cô

-Cô nói con là đĩa vậy con và cô cùng loài rồi- Thăng bé mới một cách ngay thơ

-Hớ... cái gì, ranh con, mới 3-4 tuổi đầu mà vô phép tắc với người lớn rồi, đúng là mẹ nào con nấy-Nhan Hạ tức giận quát

-Đỡ hơn cô lúc nào cũng độc thân đi một mình cô đơn thấy phát ớn, hay ganh tị với người ta, nói đại đi ngủ ta mai mới giùm cho

-Cô.. vài tháng nữa tôi dám cười sẽ dám cười đó. Tới lúc đó nhớ đi quà rồi chúc phúc tôi nhé, đảm bảo chồng tôi mạnh khỏe hơn chồng cô nhiều

-Cô nói đủ chưa...

-HAI NGƯỜI THÔI ĐI!!!!!!

Tiếng hét kinh hoàng của Doãn Kỳ làm cả hai chết đứng nhìn qua hướng của cô

-Hai người cũng thiệt rảnh quá ha, ngày nào cũng đến sân nhà người ta chinh chiến, rõ biết sân mình rộng sao không lo mà vào đó mà vòn nhau đi. Nhìn lại, đây là công ty và mọi người đang làm việc, sẽ làm sao nếu họ bị phân tâm hả. Bây giờ muốn cãi tiếp chứ gì, mau cút về nhà rồi muốn làm gì làm

-Doãn Kỳ nhưng...

Tức mình Doãn Kỳ đưa tay khoắc tay hai người đẩy ra ban công cửa sổ rồi đóng cửa lại

-Cậu ấy giận rồi- Nhan Hạ nói

-Cũng tại ai đó, cứ thích gây sự với người khác thôi. Nói rất đúng, sân nhà người ta mà cứ như là sân mình- Bảo Bảo nói

-Từ trước Thiên Di đâu có như vậy, tại vì cô, tại vì cô hết, tại cô không coi trọng tình bạn với cậu ấy nên mới thành ra như vậy

Thiên Di đã thay đổi, từ khi cô được trở lại thành người cô quyết định thay đổi bản thân mình 360°. Dù rất khó nhưng 3 năm... đủ để cô làm được nó. Cô đã đổi tên là Doãn Kỳ, Mẫn Doãn Kỳ và bây giờ cô là một diễn viên người mẫu. Cô cho rằng cái người tên Thiên Di đã chết và bây giờ chỉ tồn tại cái tên là Doãn Kỳ thôi. Hai người họ cũng biết điều nên không hé tên Thiên Di trước mặt Doãn Kỳ mà lại dùng tên mới của cô để đầu khẩu. Bây giờ ra ngoài này rồi chắc đã ai nghe đó

-Cũng đâu phải do tôi, do lòng tốt cậu ấy bị lợi dụng và người đó không ai khác là cô, cô đã biến nó thành một việc kim cở làm cho hơn nửa lớp quay lưng với cậu ấy. Lúc đó sao cậu không nghĩ cho Thiên Di, đừng có ở đó mà đòi đổ hết trách nhiệm lên người tôi

Roẹt.... roẹt...

Doãn Kỳ đi lại kéo luôn hai cái rèm cửa rồi lại bước xuống ghế sofa ngồi xuống

-Cậu định nhốt hai người họ luôn sao??- Đồng Mặc hỏi

-Bây giờ mình thích thì mình nhốt đấy. Ba mẹ họ muốn thì cứ đến đây, mình đãi hết đấy

-Đêm nay gió lạnh lắm đấy, hay cậu thả họ ra đi- Như nói giúp

-Không- Doãn Kỳ quả quyết như đinh đóng cột. Hai người này, chỉ nhìn cô và lắc đầu ngao ngán

-Cô Doãn Kỳ, cô bé con đi

Tiêu Tiêu nói

-Con trai lớn rồi đừng đòi bế nữa chứ, chừng chặc lên mới có nhiều người theo hiểu không??- Thiên Di cung phụng nói

-Dạ- Thăng bé không làm nũng như những đứa nhỏ khác mà vì về nghe lời

Bên ngoài, hai người mỗi người một bên không nhìn nhau mà nhìn xuống dưới. Đây là tầng 7. Họ không mong ai đến để mở cửa cho mình. Dù là khuôn mặt khó chịu đến cỡ nào, chỉ cần là Thiên Di thì hai người... haizz mà sao có thể, điều này là bất khả thi rồi

Chiều đến, bọn họ đã ngủ lúc nào không hay, tỉnh dậy thì đã tối mất. Doãn Kỳ vẫn ngồi đó. Đồng Mặc đã ôm Tiêu Tiêu ngủ tựa lúc nào. Thang máy chợt mở, Doãn Kỳ khuôn mặt cảm xúc dờ ra thành ghế sofa đằng sau

-Mẫn Doãn Kỳ, cô ý cô là ai mà dám để con gái cưng của tôi ngoài ban công suốt buổi trời vậy hả, cô không nề mặt chúng tôi sao???

Hai vợ chồng già bước vào. Giọng của hai người phụ nữ uy quyền vang lên

-Mời các vị hậu bối ngồi xuống

-Cô trả lời ngay cho tôi

Họ liền ngồi xuống khi không thấy Doãn Kỳ trả lời

-Cô nói đi- Vẫn là hai người mẹ, họ ắt hẳn rất lo cho con gái mình

-Làm ơn giữ phép tắc trong phòng làm việc của người khác thưa nhị vị phu nhân- Doãn Kỳ nói nhẹ nhàng

-Cô đang xem thường chúng tôi đó- Dương phu nhân lên tiếng

-Đủ rồi- Thiên Di đứng phắt dậy- Cảm phiền nhị vị phu nhân đừng để tôi động khẩu

-Vậy thì mau thả con gái tôi ra- Đường phu nhân nói

Thiên Di quay lại hướng Như Như muốn bảo hãy lại thả họ ra. Như hiểu ý liền làm ngay. Thấy cửa có tiếng động hai người mừng rỡ nhưng rồi lại vụt tắt

đi. Là Như, không phải Doãn Kỳ. Hai người theo sau

-Ba mẹ, sao hai người lại ở đây???- Hai người đồng thanh rồi lại nhìn nhau trừng mắt

-Có sao không con gái

-Đừng hỏi tại sao hai người họ lại bị như vậy, chính hai người đã không biết phép tắc mà làm ảnh hưởng đến công việc người khác. Việc này tôi có thể bỏ qua sao???

-Kìa, dù sao Bảo Bảo và cô cũng là bạn thân mà

-Bạn thân??? Bạn tôi làm gì có ai tên Bảo Bảo chứ. Đừng nhiều lời và hãy đem hai đứa con gái yêu quý của các người về đi

Doãn Kỳ lại ngồi xuống ghế nhắm nghiền mắt như không muốn nhìn gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Gặp nhau

Anh đã đến nơi, nơi gọi là thế giới con người, nơi mà anh đã gặp được một nửa đời mình. Vật vã biết bao nhiêu mới thoát khỏi cái nơi chật vĩa ấy

-Thiên Di à em ở đâu???

Doãn Kỳ đang ngồi trên chiếc ghế sofa và lắng nghe theo điệu nhạc. Mưa lại đến, sấm lại gầm. Cô bật nhạc lên hết mức rồi nhắm mắt như muốn bỏ cái âm thanh ghê rợn ấy ra khỏi đầu mình nhưng... nước mắt cô lại rơi

Sáng hôm sau, tỉnh dậy trên chiếc ghế sofa đó, cô vào vệ sinh cá nhân rồi phóng xe đến công ty

-Em đến rồi đấy hả???

Người quản lý nói với giọng pha chút dâm dấn. Doãn Kỳ lạnh lùng ngồi xuống

-Im đi

Rồi cô hộp một cốc cafe nóng

-Cuối cùng em cũng chịu uống cafe do anh mua nhỉ

Lập tức cô đứng dậy văng nó thẳng vào sọt rác

-Em làm cái thái độ vậy???

Thế là hai người cãi nhau đến chúi tới. Sở dĩ Doãn Kỳ được đưa vào công ty này, vì anh quản lý đó, anh là người rất ngay thẳng, anh cảm nhận được sự tuyệt vọng, sự thất vọng sâu thẳm trong đôi mắt cô. Không hiểu sao anh lại muốn kéo cô khỏi đó nên anh chấp nhận đưa cô vào giới showbiz nhưng lại theo yêu cầu của một người

-Doãn Kỳ!!???~~~~

Anh mới nghĩ tới thôi thì nó đã xuất hiện rồi

-Hửm, hôm nay cậu về à, sao không nói để mình ra sân bay đón- Doãn Kỳ nói

-Làm gì đâu, mình chỉ đang muốn tạo cho cậu bất ngờ thôi

-Thôi hay cậu lại ghé ngồi đi, mình phải về nhà sớm nữa

-Hay để mình đưa cậu về

-À không cần, mình muốn tự đi hơn- Ánh mắt Doãn Kỳ có chút hốt hoảng

Xong xuôi mọi việc thì đã là 11h40 phút. Doãn Kỳ gấp rút chạy về nhà nhanh nhất có thể. Cảm thấy sự bất an nên Tổng Đàm đã chạy theo sau. Đến trước nhà cô, anh xuống xe. Định nhấn chuông thì thấy cánh cửa bị hé mở ra. Anh mở toang nó rồi bước vào nhà

-Doãn Kì???

Không có tiếng trả lời. Anh tiến thẳng lên phòng Doãn Kì. Mở cửa ra thấy cô đang ôm đầu ngồi trong hốc tối

-Doãn Kì

-Cậu đến đây làm gì, đi đi

Tổng Đàm lại thêm lo lắng liền chạy lại bật đèn lên

-Tất, tắt đèn đi

Anh nhẹ nhàng tháo tay cô ra. Hiện nguyên của ma cà rồng, cô như một xác chết, mặt trắng bệch, răng nanh mọc dài ra. Cô ngất đi trong vòng tay Tổng Đàm

Tiếng thở hộc hộc vang lên trong đêm mưa mới thành đến căn nhà đó. Là căn nhà cũ của anh, anh cảm nhận được mùi của Thiên Di trong đó. Anh tức tốc chạy đến, bước lên lầu

-Thiên Di???

Anh vào phòng và mở toang cánh cửa thì thấy Tổng Đàm đang từng li từng tí móm cho Doãn Kì chút cháo

-Triệu Giã?????

Anh khẽ nhíu mày trước cảnh tượng trước mắt. Thấy Triệu Giã, Doãn Kì tháo chăn ra đi đến bên cạnh anh. Cô bước còn chưa vững nhưng cô bị anh hất ra

-Tôi tìm cô trong mưa gió... nhưng cô...

-Cái gì???- Cô khó hiểu- Ạn đang nói cái gì?? Anh biết em nhớ anh lắm không?? Em được gặp lại anh rồi

-Im đi!!!!

Doãn Kì thoáng đứng hình

-Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, biến!!!!

Doãn Kì trợn mắt bước lướt qua anh nhưng vô hồn. Anh nhanh tay chớp lấy cổ áo Tổng Đàm

-Cậu hay lắm, hay lúc tôi không có ở đây hót tay trên rồi à

Tổng Đàm tức đến muốm đứt gân cổ, anh đổi tình thế giật anh lại

-Cậu này mà cậu còn dám nói, qua ánh mắt cậu thôi mà cậu đã nghĩ tôi và Thiên Di có ý gì rồi à, đồ điên, Thiên Di chờ cậu suốt ba năm ròng rã, cậu ấy không còn gì cả, chỉ còn mình cậu thôi. Cậu thấy không, lúc này bị thuốc tác động rất mạnh đến đứng không vững mà cậu còn đối xử như vậy với cô ấy. Thấy cậu như thấy ánh sáng trong bóng tối của cô ấy vậy mà... cậu nhân tâm vậy sao???

-Cậu đang nói gì vậy??? Tôi không hiểu

-Tên đàn này!!! Cậu ấy đã tự biến mình thành người rồi đến đây và chờ đợi cậu. Nhưng vì chế thuốc không thành và gây ra tác dụng phụ. Cứ đến 12h đêm mỗi ngày thì cậu ấy lại phải bị cơn đau dần vật thể xác. Đau đến mức ngất đi. Không có tôi, chắc cậu ấy đã không thể đứng dậy và bước đến bên cậu như vậy rồi

-Hai cậu còn ở đây mà đầu vồ mồm, Doãn Kì đâu rồi???

Một người phụ nữ đứng ở cửa quát. Hai người quay lại nhìn

-Chị y tá???- Triệu Giã ngơ ngác nhìn

-Sao chị lại ở đây, Thiên Di gọi chị đến sao???

-Tôi không hỏi các cậu câu đó. Tôi hỏi là Thiên Di đâu rồi

-Không có dưới nhà sao???- Triệu Giã lơ ngơ hỏi

-Làm gì có- Cô y tá nói

Rầm rầm rầm... mưa rơi nặng hạt, Thiên Di đang chân trần lang thang trên con đường trống vắng không bóng người. Cô uống cạn chai rượu rồi ngất đi

Sáng mở mắt dậy thấy mình đã ở trong bệnh viện và Gian Liễu đang bên cạnh mình

-Chị Gian Liễu!???

-Bé ngốc, sao lại bỏ đi giữa đêm khuya vậy hả, biết là cô cô lo lắng lắm không???

-Hihi Xin lỗi nhiều luôn vì làm cho cô cô của con lo lắng

Cô nhìn ra cửa, thấy Triệu Giã đang ở đó, mắt hướng thẳng đến cô. Đúng mà, đây là ánh mắt đã làm cô nhớ, nhớ đến phát điên nhưng... cô không muốn nhìn nó nữa, cô quay mặt mình nhìn ra hướng cửa sổ đang đón nắng. Ánh mắt anh chùn xuống, anh ngồi bệch xuống ghế

-Xin lỗi Thiên Di

-Ngài ở đây rồi, thưa điện hạ!???

Anh giật mình ngẩn đầu, một đoàn vệ binh hoàng gia đang xông vào bệnh viện. Đoàn vệ của hắc vương triều

-Các người...

-Bên ta đã bắt đầu khiêu chiến, chiến tranh sắp xảy ra

-Cái gì

Anh mắt âu lo lúc này giờ đã thuy đổi, nó toáng lên sự bất ngờ tốt độ kèm theo chút sợ hãi. Anh tức tốc theo quân đội hoàng gia đó rời đi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Hắc Bạch Vương Triều xảy ra đại chiến, nguyên nhân???

Mùi máu tanh bốc lên nồng nặc nơi chiến trường khốc liệt, xác chết đầy nơi, tìm một ngả. Có một số quả tim vẫn chưa tử hoàn toàn, nó vẫn đang đập và tìm lại chính chủ của mình

Thiên Di đang nhắm nghiền mắt và ngủ trên chiếc giường trắng toát. Khóe mắt vẫn còn chút hơi cay. Cánh cửa bất chợt bị mở ra, Nhã Kì và Lưu Hạ bắt gặp nhũ mảy nhìn cô gái như xác sống trên giường

-Điện chúa- Hai người cay khóe mắt chạy lại quỳ xuống bên cạnh Doãn Kì

-Chúng tôi xin lỗi vì đã bỏ mặt điện chúa trong thời gian qua, sao người lại ra nông nỗi này, ai đã gây ra nó, tôi nhất định khiến tên đó trả giá

Không gian im lặng trong tiến thúc thít của hai người kìa. Bỗng một âm thanh vang lên

-Tôi đã nói là gọi tôi là Thiên Di, xem tôi là điện chúa mà lại không nghe lời vậy hả???- Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo nhưng rất nhỏ. Tuy nhỏ nhưng vẫn đủ cho họ nghe thấy. Họ mừng rỡ reo lên

-Điện chúa

-Ta đã nói rồi- Lời nói có chút khắc khe

-Xin lỗi... Thiên Di

-Đến đây có gì không- Giọng điệu vẫn không thay đổi

-A... Chết rồi

Lưu Hạ và Nhã Kì nhìn nhau

-"Làm sao đây, có nên nói không???"

- "Ôi mình cũng không biết, làm sao đây, nói ra liệu điện chúa có ổn không???"

- "Đã đến rồi thì nói ra luôn đi chần chừ làm gì??"

Một giọng nói đầy uy quyền vang lên trong trí hai người. Họ ngạc nhiên nhìn lên người đứng đó. Họ nhú mày lại

- Nói đi- Thiên Di lại lên tiếng, ánh mắt nhìn xuống dưới bàn tay đang đan lại của mình

Họ lại nhìn nhau. Chần chừ một lúc lâu họ lên tiếng

- Hai bên triều... đã xảy ra mâu thuẫn nên... bây giờ... đang xảy ra chiến tranh

Ánh mắt vẫn không thay đổi nhưng sau 3s sau đó, cô vội chạy xuống giường mở cửa nhìn lên hàng ghế chờ

- "Triệu Giã đâu rồi"

- Thiên Di à, con vẫn chưa khỏe định làm gì vậy hả

- Cô cô, Triệu... Triệu Giã đâu rồi

Mọi khuôn mặt không cảm xúc kia đây bây giờ rắc đầy sợ hãi, sợ mất đi thứ quan trọng đời mình. Nước mắt tràn khỏi khóe mi, cô quỳ xuống bên cạnh Gian Liễu

- Cái gì???

- Cô Cô

Hai người thay nhau bất ngờ nói rồi nhìn sang Gian Liễu

- Chuyện này sẽ nói với các người sau, bây giờ...

- Cô Cô, làm ơn, đưa con qua đó, Triệu Giã không thể gặp chuyện gì được, nếu không thì sao con sống nổi. Hay mau lên, con phải cứu cậu ấy bằng bất cứ giá nào. Cậu ấy... cậu ấy

Cô mệt mỏi dựa vào người Gian Liễu. Hơi thở trở nên nặng nề hơn

- Thiên Di, bình tĩnh nào con

- Làm ơn đi Cô Cô

- Ta sẽ đưa con đi nhưng bây giờ con phải nghỉ ngơi đã

- Triệu Giã đã qua đó rồi thì làm sao con có thể nghỉ ngơi được

Nhìn thấy ánh mắt đầy cầu khẩn của Thiên Di, Gian Liễu không thể không đồng ý. Cô nhẹ nhàng nói

- Được rồi, bây giờ ta sẽ đưa con qua đó

- Không được- Hai người quả quyết

- Tại sao???- Gian Liễu đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người

- Nếu như bây giờ Thiên Di đi, có lẽ...

- Không nhưng nhị hay có lẽ gì hết, mau đưa con đi đi Cô Cô

Gian Liễu nhú mày trước lời nói của Lưu Hạ. Nhưng cô cũng đồng ý đưa Thiên Di đi

Trong khu rừng sâu, Thiên Hạo được Hạ Thiên diu dựa trên một cái cây lớn

- Cô ta sao lâu vậy cả, làm mình mệt muốn chết

- Ahhi, cô tới rồi đó hả- Triệu An nhảy ra... tay không!!

- Triệu Giã đâu rồi???

- À... thì... nó trốn khỏi Triều đi tìm Thiên Di rồi

-Cô... đã vậy sao cô không nói cho tôi chứ

-Hừ, xin lỗi bà đã lừa cô thời gian qua Hạ Thiên à. Nhờ có nó nên chiến tranh mới xảy ra, và... người sẽ mang Thiên Hạo đến cho taahaha, người ngây thơ quá rồi

-Cái gì???- Mình đã hoàn toàn bị lừa?? Cô giết mình khẳng định lại lần nữa

-Triệu Giã đã bị Bạch Vương Triều giam giữ. Họ sẽ không trả người...- Triệu Ân nói nhẹ nhàng nhưng nó cứ vang vọng trong tâm trí Hạ Thiên. Cô mấp máy môi

-Cô... là người gây ra chiến tranh sao???

-Chớ đó không phải là điều mà chúng ta mong muốn lâu nay sao??? Hạ Thiên

-Đúng, ta muốn như vậy... nhưng người lại dám lừa ta, đồ bỉ ổi, tiện nhân. Ta căm hờn người. Đúng là Hắc Vương Triều, mưu mô xảo huyệt

-Người càng nói ta càng tội nghiệp cho người đó, người bị ta lừa một cách quá hoàn hảo. Người không hề nhận ra gì cảahaha ta vẫn thông minh như xưa nhì. Còn bây giờ... Thiên Hạo là của ta

Triệu Ân lướt qua như cơn gió thoảng trong khi đó Hạ Thiên vẫn chưa định thần. Khi cô quay lại thì cô ta cùng Thiên Hạo đâu mất tiêu

-Cô... hãy đợi đó

Cô thoáng biến mất

...

Thiên Di bước chân nhẹ nhàng qua những cái xác bốc mùi. Mùi máu xộc vào mũi cô làm cô càng thêm lo lắng. Thật kinh dị, thật ghê gớm. Sao lại xảy ra đại chiến thế này, lâu nay vẫn bình yên mà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nếu có thể, hẹn anh kiếp sau

Thiên Hạo dần mở mắt ra, anh cảm thấy sao đầu mình đau quá

- Tỉnh rồi sao???

-Cô là ai... âu phục đen?? cô là người của Hắc Vương Triều sao???

-Chuyện đó không quan trọng, bây giờ tỉnh rồi thì...

-Đây là đâu??- Anh bắt gặp la lớn

-Đề em đi lấy cho anh chút nước nhè

-Cô...

Anh vẫn còn mệt lắm nên không nói nhiều. Nước được đưa tới, anh hất nó đi

-Cô... đừng lại gần tôi

-Anh đừng như vậy với em- Cô vẫn rất bình tĩnh- Anh vẫn chưa khỏe đâu. Thuốc em đưa cho Hạ Thiên rất mạnh. Kể cả anh cũng sẽ không phục hồi nhanh được

-Cô đừng...

Đầu anh lại lên cơn đau và anh đang cố đứng dậy nhưng rồi lại ngã xuống. Triệu Ân thấy vậy định chạy lại đỡ thì một cơn gió xoẹt tới đẩy cô đi. Là Hạ Thiên và Nhã Kì. Nhã Kì vội vàng đỡ Thiên Hạo còn Hạ Thiên thì đưa tư thế phòng thủ về phía Triệu Ân

-Cô đừng trách tôi

Hai người bắt đầu đấu kiếm với nhau, không ai thua ai cả. Nhưng Triệu Ân lại yếu tay hơn nên thanh kiếm đã vô phương hướng lao nhanh về phía Thiên Hạo. Anh bắt lực nhìn mũi kiếm đang bay về phía mình. Nhả Kì thấy vậy liền đứng trước Thiên Hạo đỡ đỡ nhất kiếm ấy

-Nhả Kì!!!!

Nhả Kì gục xuống, mồ hôi nhễ nhại. Hạ Thiên thấy vậy chạy lại đỡ cô

-Nhả Kì em không sao chứ???

-Hahaha ta đã giết chết người tình duy nhất của anh rồi đó Thiên Hạo. Bây giờ thì sao??? Anh chỉ còn mình ta thôi. Đến bên ta đi hahaha

Thiên Hạo như người vô hồn đứng lên tiến về phía Triệu Ân làm cô ta cười như điên nhìn anh

-Thiên Hạo, đừng... đừng lại đó. Thiên Hạo!!!

Tức thời anh rút một con dao nhỏ từ trong người mình ra đâm thẳng xuyên ngực trái Triệu Ân. Cô ta bị tấn công tức thời nên không trở tay kịp. Thiên Hạo rút con dao ra, chết không nhắm mắt. Thiên Hạo mất đồ ngẫu đi lại phía ngọc đuốc đang cháy. Anh rút nó ra phăng thẳng vào xác Triệu Ân. Như còn ý thức, ánh mắt của cô lộ rõ sự gào thét đau đớn tâm can khi bị chính người mình yêu thiếu chảy. Giọt nước mắt cuối cùng trong đời cô rơi, anh không hề yêu cô mà, cô đành chấp nhận thôi. Ngọn lửa cháy dữ dội hơn nữa làm thân xác Triệu Ân hóa thành tro bay đi trong làn gió thoảng. Thiên Hạo gục xuống ôm mặt mà khóc. Từ trước đến giờ anh luôn được mọi người tôn vinh là người rất hiền lành không hạ sát ai nhưng nào ngờ lại có ngày anh giết một người đã man như vậy. Nhưng đó không phải là tình hình hiện giờ. Nhả Kì sao rồi???

-Nhả Kì à em thấy sao rồi??- Anh ân cần hỏi

-Tôi không sao đâu thưa điện gia, ngài đừng lo và mau chạy đi. Ngài phải sống- Cô không còn sức để nói nữa

-Đừng Nhả Kì, im lặng và đừng nói gì hết. Ta không cho người nói nữa nghe không

-Em ấy không sao, may là chỉ bị tổn thương phần bụng nhưng chắc sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể phục hồi được

Anh thoáng chốc hé nụ cười dịu dàng đỡ cô dậy đi nhưng lại thấy bất tiện. Anh bế sóc cô lên

-Điện gia!!!

-Im lặng đó là lệnh

Hạ Thiên ở đằng sau bịt miệng cười tùm tùm

Thiên Di đã nghe đâu đó tiếng xô xác, tiếng gừ từ xa xa. Cô cầm chai thuốc giải do Gian Liễu chế ra uống một hơi. Đó là thuốc để khiến cô quay lại làm một ma cà rồng. Uống nó xong, cô thấy người cô nóng ran, mồ hôi chảy ướt áo. Lau mồ hôi đi, dù chưa hoàn toàn chuyển thể nhưng cô đã lao nhanh về phía xa kia với tốc độ của một ma cà rồng. Đến Lưu Hạ và Gian Liễu đuổi theo cũng không kịp

Ra khỏi khu rừng, trước mặt cô là một khung cảnh đầm máu. Các ma cà rồng đang bầu xé nhau. Một tên mặt âu phục đem lao đến Thiên Di giờ lên bộ vuốt nhọn bờ vai. Thiên Di nhanh chân bước sang dùng gối chân mình đạo thẳng vào bụng hắn. Chưa chết nhưng hiện tại vẫn chưa thể di chuyển. Cô lao đến giết đi từng tên cản đường bước đi của cô. Trong lòng cô bây giờ chỉ còn hình ảnh Triệu Giã, anh đang ở đâu và có an toàn không. Hành động cô bỗng chốc dừng lại. Cô đã thấy anh, anh đang một mình chiến đấu với hàng chục tên trước mặt cô. Hai tay cầm hai thanh kiếm thủ thế đủ kiêu. Có một tên từ đằng sau đang lao đến nhưng Triệu Giã không hề chú ý. Thiên Di thấy vậy vội lao đến nhưng lại nghe xa xa có giọng nói quen thuộc

-Nhắm điện hạ mà bắn

Là tiếng mẹ cô, giọng nói mà cô không thể quên được. Cô nhìn lên phía đó, tên thần, nó đang được dương lên và hướng thẳng đến Triệu Giã

-"Ta xin lỗi nhưng nếu cậu chết Thiên Di sẽ không phải điên cuồng vì cậu nữa, cậu và nó không cùng chung thế giới"

Bà phất mạnh tay về trước, tức thời tên cận vệ bên bà thả tay. Nó đang lao thẳng đến Triệu Giã. Nó sẽ giết Triệu Giã, Triệu Giã sẽ chết. Nếu vậy sao mình sống nổi

-KHÔNG!! TRIỆU GIÃ COI CHÚNG!!!!

Cô lao đến ôm Triệu Giã vào lòng. Mũi tên lao đến đâm xuyên ngực trái của cô. Một dòng máu tươi phun ra từ miệng, nó xuyên ngực cô nhưng không ảnh hưởng đến Triệu Giã. Triệu Giã bất ngờ chẳng ý thức được chuyện gì. Khi anh nhận ra đó là Thiên Di, tay anh bắt đầu bần rần tin cảm cập

-Em... Yêu... Anh

Một không gian im ắng hẳn, không còn bất cứ ai đánh nhau nữa, anh mất hướng về phía hai người. Thiên Di mất sức buông tay ngã xuống. Triệu Giã nhanh tay đỡ cô lại. Cô đã chết và cô cũng đã nói được câu nói mà cô thầm giấu trong lòng bấy lâu nay. Mắt cô nhắm nghiền lại. Người cô bắt đầu lạnh đi. Cô chết trong tay của Triệu Giã, người mà cô xem là cả mạng sống. Đã mất nguyên rồi

Chương 95: Chương cuối: Hắc Bạch Vương Triều là một

Thiên Di gục đó, Vua Vương và Hậu Nương nhận ra liền chạy lại. Bà chạy đến nắm lấy tay Thiên Di mà gào thét

-Thiên Di, con của mẹ, tỉnh dậy đi. Mẹ... mẹ không cố ý đâu, Thiên Di

Vừa khóc vừa gào, bà như mất đi sức lực mà ngã vào lòng Vua Vương

-Các người hài lòng rồi chứ!!!

Gian Liễu cất tiếng nói, giọng nói đó đã thu hút ánh nhìn của Vua Vương. Ông nhìn lên phía Gian Liễu

-Cô... là ai??

-Ông để tâm tôi là ai làm gì, bây giờ lo cho Thiên Di kia kìa, em ấy vì các người mà chết

-Cô đừng nói vậy, người chúng tôi nhắm đến là Triệu Giã, không phải con bé

-Vậy nếu các người giết Triệu Giã khác nào đâm sâu vào tim Thiên Di chứ

Cả hai câm lặng, tiếng thúc thít của Triệu Giã thoáng vang lên

-Thiên Di, em tỉnh lại cho anh, em đang ngủ đó à, ngủ nhiều sẽ mập đó. Hiện tại em đang là người mẫu mà đúng không, tỉnh dậy đi, nhiều người đang chờ em xuất hiện trên trang báo đầu đó

Càng nói Triệu Giã lại càng ôm Thiên Di chặt hơn, như sợ cô đi mất vậy. Người cô ngày lạnh đi. Thiên Hạo lúc này chạy tới

-Thiên Di

-Thiên Di- Thiên Hạo cùng Nhã Kì lên tiếng

-Thiên Di sao vậy- Nhìn thấy người Thiên Di lạnh toát anh không khỏi đáng lòng

-Thiên Di chết rồi, Thiên Di chết rồi, chính hai người họ đã giết cô ấy- Anh lấy tay mình chủ trương vào hai người kia, Hậu Nương vì vậy mà bị cú sock đứng không vững

-Cái gì? - Thiên Hạo như không muốn tin vào tai mình, anh quay sang nhìn họ- Hai người nói đi có phải thật không hả

Hậu Nương không nói gì tiếp tục khóc dúi đầu vào lòng Vua Vương

-Cung kính chủ nhân- Hạ Thiên quỳ một chân trước Gian Liễu

Gian Liễu quay sang nhìn Hạ Thiên, cô hạ người đỡ Hạ Thiên dậy

-Hạ Thiên người làm tốt lắm, cảm ơn người đã hoàn thành nhiệm vụ

Hạ Thiên cúi đầu tháo sợi dây chuyền trên cổ mình đeo vào Gian Liễu. Song song với nó, cô tan biến vào hư vô. Gian Liễu đưa tay đặt vào má cô như đang nuối tiếc điều gì đó

-Cảm ơn vì đã cho tôi sống

Hạ Thiên tan biến hoàn toàn, Gian Liễu lấy tay lau đi nước mắt nhìn sợi dây chuyền trên cổ

-Chuyện này là sao??- Vua Vương hỏi

-Ông nghĩ tôi có thể sống trong cuộc sống như vậy sao?? Ông nghĩ tôi có thể sống ở đây mà phải chịu sự ghê lạnh của mọi người trong triều à

-Cô đã bảo cô ta thay cô ở đây suốt trong thời gian qua sao

-Đúng vậy, tôi muốn cô ta phá nát nơi này, phá hủy thế giới ma cà rồng, tôi không muốn cái thế giới đáng nguyên rủa này tồn tại

- Vậy cô có biết chính cô đã làm Thiên Di ra nông nỗi này không??- Thiên Hạo cất tiếng nói

Gian Liễu đơ người rồi nhìn lại Thiên Di

- Cái gì???

Không gian bị sự im lặng vây lấy, không ai nói gì cả. Gian Liễu quỳ xuống tay ôm lấy má Thiên Di

- Thiên Di- Cô khẽ gọi tên Thiên Di- Cô cô... xin lỗi...

Cô bật khóc quỳ gối trước mặt Thiên Di. Hậu Nương nhìn lại, bà cảm thấy thật đáng thương cho Gian Liễu. Cô giống Thiên Di, bị ghẻ lạnh bởi người thân của mình. Bà nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Gian Liễu, đặt tay lên vai cô

- Gian Liễu à, đừng tự trách bản thân nữa, ta sẽ cứu Thiên Di

Gian Liễu giật mình ngược qua

- Thật sao??

Bà gật đầu hiền hậu rồi nhìn qua Triệu Giã đang thần thờ ôm lấy Thiên Di

- Triệu Giã con, con có muốn Thiên Di... sống lại ko??

Triệu Giã lúc này giật mình nhìn bà

- Bà nói gì?? Cứu Thiên Di sao??- Ánh mắt vô cảm đó bây giờ đã có chút rung động. Anh nhìn bà với cặp mắt chứa đầy sự hi vọng

- Nhưng... con... chấp nhận trở thành người chứ

Anh giật mình nhìn lại rồi khẳng định

- Nếu Thiên Di có thể sống, tôi chấp nhận tất cả

- Không được- Hoàng Vương bước ra nhất quyết ngăn cản quyết định của Triệu Giã- Con thành người rồi, ai sẽ thay ta cai quản Hắc Vương Triều đây

- Cha à, không lẽ vì nó, cha chấp nhận để con chịu khổ sao?? Không lẽ như lời cô cô nói, cha chỉ xem con như quân cờ, huấn luyện con để sau này con giúp cha đánh đổ và đánh chiếm Bạch Vương Triều sao?? Cha à, chúng ta đều là ma cà rồng mà, sao lại dẫm chiếm lẫn nhau chứ??- Ánh mắt Triệu Giã rung rung nhìn cha mình

- Gia tộc ma cà rồng ta từ trước không hề có gây chiến với nhau như thế này, lúc trước hai bên là một. Chúng ta bị tách ra vì mâu thuẫn có từ 5 đời trước. Hai anh em đã chia cắt quân binh mà gây gỗ nhau. Vua cha vì đau lòng mà qua đời. Từ đó Hắc Vương Triều và Bạch Vương Triều ra đời và luôn gây gỗ với nhau trong ba đời nay- Gian Liễu thuận thực kể lại mọi chuyện

- Sao em lại biết- Hậu Nương nhũn mày hỏi- Nó đã xảy ra rất lâu mà

- Lúc trước khi tôi có ý định ra khỏi đây với tư cách con người, tôi đã vô tình tìm được và đọc nó

Triệu Giã đã chịu hết nỗi, thân thể Thiên Di đã bắt đầu sáng lên, nếu không nhanh cứu cô ấy, theo bị thanh tẩy của mũi tên thần, Thiên Di sẽ biến mất mãi mãi

- Làm ơn, đừng cãi nhau nữa, Thiên Di sắp biến mất rồi cứu cô ấy đi- Triệu Giã la hét trong tuyệt vọng

Hậu Nương cũng thấy điều đó, thật tình bà không muốn Thiên Di biến mất, con bé là đứa con gái mà bà rất thương. Bà nhanh tay lấy dây chuyền hoàng gia trong người Thiên Di và Triệu Giã ra, bà lấy đi mặt sợi chuyền rồi cho chúng va vào nhau. Nó vỡ toang trong không trung, hai chất lỏng hòa tan vào nhau. Tất cả mọi người thấy thế liền tránh xa. Triệu Giã nhắm nghiền mắt lại nắm lấy tay Thiên Di, hai người bị nhát bóng lên cao. Đến khi hai người bị khuất đi trong màn sáng màu đỏ, sao vài phút họ được hạ xuống

Da mặt Thiên Di đã hồng hào hơn, hơi thở của cô Triệu Giã đã cảm nhận được, nước mắt anh rơi trong hạnh phúc. Nhưng một điều anh vẫn còn chờ đợi, sao Thiên Di lại chưa tỉnh

Hậu nương đi lại đặt tay mình lên đôi má hồng hào của cô nhẹ nhàng mở nụ cười hiền hậu trên môi

- Con bé sẽ sớm tỉnh lại

Vua Vương cảm nhận được sự thất vọng bên phía Hoàng Vương, nhưng ông lại không tỏ ra một chút tức giận nào. Ông rất điềm tĩnh với đôi mắt buồn rười rượi. Vua Vương bước lại vỗ vai ông

-Dù sao chúng cũng yêu nhau và muốn đến bên nhau mà, sao ta không chấm dứt chiến tranh và...

-Hắc Bạch Vương Triều sẽ là một, ta sẽ hòa hợp lại, và Thiên Hạo sẽ là người thay chúng ta cai quản nó- Hoàng Vương chột lên tiếng khiến Vua Vương giật mình- Con trai ta, ta đã xem nó như quân cờ của mình, ta đã không cho nó thấy được sự yêu thương của một người cha. Ta thật sự thấy có lỗi với nó

-Ta cũng vậy, ta đã không cho Thiên Di một mái ấm, nó đã lớn lên trong một gia đình không hoàn hảo. 20 năm ròng rã sống với mẹ mà không biết mặt cha của mình

Mặt trời lặn, một buổi hoàng hôn đầu tiên trên đất nước ma cà rồng. Mặt trời không mọc mà lại lặn. Đúng là một điều thật kì diệu. Triệu Giã nhìn Thiên Di, nhẹ nhàng đặt môi lên Thiên Di. Cảm nhận được hơi ấm, Thiên Di yếu đuối mở mắt ra và đáp lại nụ hôn của Triệu Giã rồi ôm lấy anh. Ánh mắt cô tràn đầy sự hưởng thụ. Nhắm nghiền mắt lại thưởng thức hơi ấm của anh. Nhớ lại khắc đó, cô mềm nhũn đã mất đi anh rồi. Nước mắt cô lại rơi nhưng là giọt nước mắt của hạnh phúc

Ai cũng có đôi có cặp cả, vết thương Nhã Kì đã được bình phục và cô đã cảm thấy khỏe hơn, Lư Hạ thì phải mất cả tá thời gian để cố đưa Tống Đàm đến đây, anh nói là anh muốn gặp Thiên Di. Vì kiệt sức, cô ngồi bệt xuống

-Tôi mệt rồi, anh lại xem thiws điện chúa thể nào rồi

Rồi cô cảm giác như cơ thể mình nhẹ nhàng hơn, khi nhận ra thì cô đã nằm trên vòng tay Tống Đàm rồi

-Này anh làm gì vậy, như vậy mọi người sẽ hiểu lầm đó

-Nằm im- Giọng nói mang khẩu hiệu ra lệnh đó đến tai Lư Hạ làm cô giật mình nên đành nằm im thính thít

Cơ thể mới được hồi sinh nên Thiên Di đứng không vững phải dựa vào Triệu Giã. Cô nhìn mọi người xung quanh cất tiếng nói yếu ớt

-M... mọi người

Hậu Nương vì quá mừng rỡ đã lao đến ôm chầm lấy Thiên Di khiến cô suýt ngã. Nhưng bà đã buông ra ngay

-Thiên Di, con... tha lỗi cho mẹ chứ

Chân chừ một lúc, Thiên Di cất tiếng

-M... mẹ- Rồi cô quay sang hướng Vua Vương

-Cha

Lòng ông như nghẹn ngào, cảm xúc dâng trào trong cơ thể. Ông chậm rãi đi tới ôm lấy Thiên Di. Cô cũng tươi cười với ông, hình như cô đã buông bỏ tất cả, tha thứ cho tất cả mọi người

-Hình như anh bị ai đó bỏ quên rồi

Thiên Hạo lên tiếng, tức Thiên Di quay lại rồi buông tay cha mình nhào đến ôm Thiên Hạo nhưng không may vấp ngã. Thiên Hạo đã đỡ lại

-Xin lỗi nhé, em gái của anh

Anh xoa đầu Thiên Di

Tống Đàm thả Lư Hạ xuống, hai người nhìn nhau rồi cười. Cuối cùng, Thiên Di kiệt sức ngủ thiếp đi trên vai Triệu Giã

-Hai thành đều đã sập cả, chúng ta bắt tay vào làm việc thôi

-Tôi sẽ phụ trách hồi sinh những ma cà rồng đã chết

-Có thể sao??- Hoàng Vương hỏi bừa

-Hãy yên tâm và giao nhiệm vụ đó cho tôi. Lư Hạ và Nhã Kì, hai người theo tôi được chứ

Peaceful, rất thanh bình, một Vương Triều mới đã được gây dựng, đứng đầu là Thiên Hạo, những người như Hoàng Vương Vua Vương thì lo mà chăm hưởng tuổi già, Thiên Di và Triệu Giã, sống vui vẻ với nhau trong căn chung cư nhỏ bé đó. Lư Hạ và Tống Đàm thì đang tung tăng hưởng tuần trăng mật mở bãi biển Châu Âu

-Anh à!!!- Nhan Hạ gọi Tống Đàm vậy, hai người vẫy tay chào nhau. Cô dặt thêm một người nữa, thầy giáo của cô nhưng giờ đã trở thành bạn trai cô mất rồi. Cả hai chạy ra biển cùng nhau

Nhan và Hạo, hai người cùng nhau làm chủ trong nhà trông và giáo dục trẻ. Rất hạnh phúc

Nhã Kì thì ở trobg vương triều may vá nhiều kiêu, cô đang tự tay chuẩn bị cho đứa con đầu lòng của mình

Kể từ đó, không còn chiến tranh nữa, thế giới ma cà rồng và thế giới con người dần qua lại với nhau hơn

Kết thúc rồi ạ, cảm ơn đã ủng hộ mình trong thời gian qua. Mặc dù lượt views ít hơn rất nhìu so với những truyện khác nhưng mình sẽ cố gắng hơn trong thời gian tới

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.